

အုပ် (၁၀၀) ခြောက် အဆူတုတ်
ပုဂ္ဂိုလ်
ဇွဲငါး

အမှတ် (၁၀၀)၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်

BURMESE
CLASSIC

ဇွဲငါး : ဒုက္ခဌာန : ပဏ္ဍိတ၊ ကြိုးနပ်၊ လေယံလင်းခေါင်၊ ဖောင်ပျိုင်း (သန်လျင်)၊ ငွေချိုးကြိုးသိန်းဝင်း
သောင်းလှလင်း၊ ပင်းဘုန်းသိင်္ခ နှင့် စာရေးဆရာပေါင်းမြောက်မြားစွာပါဝင်သည်...

Quality Publishing House
၏ စီမံခန့်ခွဲမှုကောင်းမွန်စေသော စာအုပ်များ

ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် အရေးအကြီးဆုံး
သင်ခန်းစာ [၁၀] ချက်

တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

လက်တွေ့ဘဝအတွက်
ပျော်ရွှင်ဖွယ် နည်းလမ်းများ

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၁) ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃ qualityph@gmail.com

ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် အရေးအကြီးဆုံး သင်ခန်းစာ [၁၀] ချက်
ဆက်ဆံရခက်သူများ ဆက်ဆံနည်း
လူများကို အုပ်ချုပ်နည်း
အချိန်ကို အောင်မြင်စွာ စီမံခန့်ခွဲနည်း
ဆက်သွယ်မှု ဖြင့်တင်

Form with two sections labeled 'သို့' (To) and 'မှ' (From) with dashed lines for writing.

ဆုပြည့်စုံထွန်း စာပေ

အမှတ်-၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(၁)ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
သရဖီကွန်ဒို၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

www.burmeseclassic.com

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
နစ်နာစရာမရှိ
အစိမ်းအပွတ်
မိလ္လာတံတားပြီး
မာယုသူပျားအား
အထူးနှုန်းဖြင့်
ဆောင်ရွက်ပါမည်

ပထမဦးဆုံးအောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဂျာနယ်နှင့် ကာကွင်းစာအုပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိဂျာနယ်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သူကျော်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သူကျော်
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သူကျော်
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သူကျော်
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သူကျော်
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သူကျော်
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်

တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှုယူနိုင်ပါသည်။

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ (Quality)

အသိပညာ (Quality)

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ (Quality)

အသိပညာ (Quality)

အသိပညာ

အသိပညာ (Quality)

BURMESE CLASSIC

အသိပညာ

Quality

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

အသိပညာ

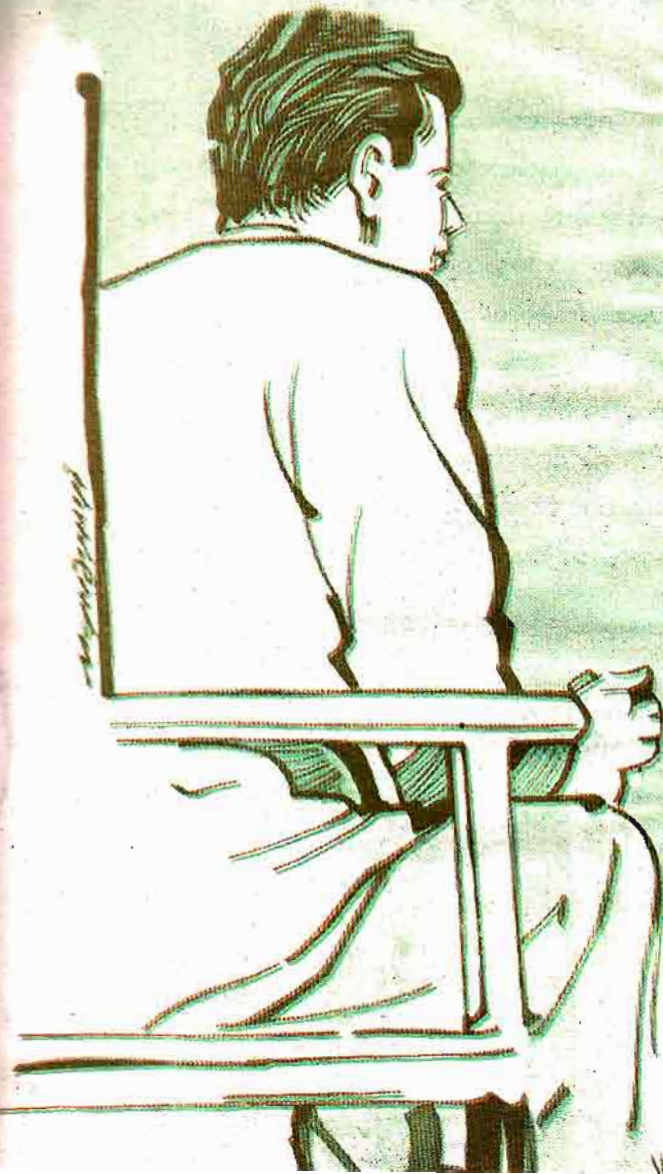
အသိပညာ

အသိပညာ (Quality)

အသိပညာ (Quality)

အသိပညာ (Quality)

အသိပညာ

ဇွန်လအတွက်
ရွှေဘို

ရပ်ခွဲ နာမ်ခွဲ

ခန္ဓာ ၃ ဒေါင်း

အနောက် တိုင်းသားများသည် လတ်တွေ့နည်းဖြင့် လေ့လာရသော စိတ်ညှိခြင်းပညာ၌ များစွာကျွမ်းကျင်သည် မှန်သော်လည်း အဘိဓမ္မာကျမ်းတို့ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းမရှိသဖြင့် အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မိမိတို့အလိုရှိတိုင်း ပြုလုပ်စေနိုင်ခြင်းတည်းဟူသော စိတ်ညှိခြင်းအတတ်ထက် ပိုမို၍ စွမ်းဆောင်နိုင်ကြသည် မရှိကြချေ။ မြန်မာပြည်နှင့်သိဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ)

များ၌လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းရှင်လူတို့သည် အဘိဓမ္မာကျမ်းသက်သက်ကိုသာလျှင် လေ့လာကြသဖြင့် စိတ်စေတသိက်ရပ်စသည်တို့၌ ရုပ်တွက်ခြင်း၊ ဝီထိတိုးခြင်း စသည်ဖြင့် စိတ်၏အကြောင်း၊ ရုပ်၏အကြောင်းတို့ကို အနုစိတ်ဖြာ၍ သိကျွမ်းနားလည် ကြသည် မှန်သော်လည်း အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ထိခိုက်စေခြင်းတည်းဟူသော

သည်းခံကြပါ

ပိတ်ငွေများ ခပ်လျား

သူ့သုတေသန သတိရဟူ၍

စိတ်ညှိခြင်း၏

အရှိန်ပင်ပြေလျက်သေးသောကြောင့်

ငြေပင်ဖြူရာ ငြေချီခြင်းကြောင့်

ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ယခု

စမ်းသပ်ခြင်းကိုစွဲစားလည်း

အထစမြတ်ဘူးဟူ၍

ပသိုက်တိုပါ ...

လက်တွေ့နည်းများ၌ တတ်ကျွမ်းနားလည်ကြခြင်း မရှိကြချေ။

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းဘောမှာမူ ထိုနက်နဲခက်ခဲလှသောပညာရပ်နှစ်ခုလုံးကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်၍ နီကီနီကီချွတ်ချွတ် ရွပ်ရွပ်ရွံ့ရွံ့ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ရလေကား အံ့ဖွယ်သရဲရှိအောင် ထူးကဲဆန်းကြယ်လှသော အခြင်းအရာနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရ၏။ ယခု ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ အနောက်တိုင်းမှ လောကဓာတ် ဆရာကြီးများသော်လည်းကောင်း၊ အရှေ့တိုင်းမှအဘိဓမ္မာ၌ တတ်ကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသော်လည်းကောင်း မကြားဘူး၊ မကြုံဘူးလောက်အောင် ထူးထွေဆန်းပြားလှသော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်လေသည်။ ဦးလွန်းဘောမှာ ယူနီဘာစီတီ သိပ္ပံကျောင်းကြီး၌ ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း လိုအပ်သောလက်နက်ကိရိယာများကို ကျောင်း၌ စုံလင်စွာ ရရှိနိုင်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ပေါက်ရောက်အောင် လေ့လာလိုက်စားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလွန်းဘေသည် ကြုံလို့သော အရေအသား၊ မြင့်မားသော အရပ် အမောင်းနှင့် နှာခေါင်းချွန်ချွန် မေးချွန်း ချွန်းဖြင့် အစွန်းထွက်မတတ်ရှိသော မျက်နှာမျိုးရှိသည့်ပြင် စူးရှထက်မြက် လှသော မျက်လုံးများလည်း ရှိရကား ထိုသူကို မြင်ရခါမျှဖြင့် ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ ထိုသူ သည် အရေတွန့်လိပ်သော နဖူးရှိ၍ အစဉ်မပြတ် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ နေ တတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ခက်ထန် သောစိတ်သဘောရှိသည်ဟု တွေးထင် တတ်ကြသည်မှန်သော်လည်း စစ်စစ် မှာမူ ဦးလွန်းဘေအား ကြည့်ညှိချစ်ခင် ခြင်းရှိကြ၍ ၎င်း၏ ထူးဆန်းသော ပြော ဟောချက်များကို ဝိုင်းဝန်းကြားနာလေ့ ရှိ၏။ ၎င်းပြောဟောချက်များမှာကျောင်း ဌ လေ့ကျင့်ရသော သင်ခန်းစာများနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ ဦးလွန်းဘေသည်စိတ် ညှို့ခြင်းပညာကို လေ့ကျင့်ရာ၌ မိမိ၏ တပည့်များကို အသုံးပြုလေ့ရှိသည်ဖြစ် ရာ ထိုဆရာကြီး၏ ညှို့ခြင်းကို မခံဘူး သော တပည့်ကျောင်းသားဟူ၍ မရှိ ခေ။

ဦးလွန်းဘေ၏ တပည့်များအနက် ဘီအေစီနီယာအတန်းမှမောင်တင်ဆွေ ဟူသော သူငယ်သည် ဆရာကြီး၏ နက်နဲသိမ်မွေ့သော ပညာ၌ စိတ်အား အထက်သန်ဆုံးဖြစ်လေ၏။ မောင်တင် ဆွေသည် မြေလတ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ပျော်ရွှင်မှုအမျိုးမျိုးတို့၌ ကျောင်း သားများအနက်တွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ဤမျှ လောက် ပေါ့လျော့သော စိတ်သဘော ရှိသူ တစ်ယောက်သည် ဆရာကြီး ဦးလွန်းဘေ၏ နက်နဲသိမ်မွေ့လှသော ပညာ၌ စိတ်အားထက်သန်ခြင်း ရှိရ သည်ကိုအခြားကျောင်းသားများက နား မလည်နိုင်အောင် ရှိကြ၏။ စစ်စစ်သော် ကားမောင်တင်ဆွေသည်ဦးလွန်းဘေ၏ သမီးမအမာကို ချစ်ကြိုက်စုံမက်လျက် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် မအမာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ရစေခြင်းဟုဦးလွန်း ဘေ ခိုင်းစေရာကို စိတ်ပါစွာနှင့် ဆောင် ရွက်လျက်ရှိခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဦးလွန်း ဘေသည် စိတ် ညှို့ခြင်းနှင့်ဆိုင်သော ပညာကို လေ့ကျင့်ရာ၌ တပည့်တစ် ယောက်လိုသည်ဖြစ်ရာ မောင်တင်ဆွေ အားမိမိ၏နေအိမ်သို့မကြာခဏခေါ်ဝင်

လေ့ကျင့်လေ့ရှိ၏။ မောင်တင်ဆွေကမူ အမာကို တွေ့မြင်ခွင့်ရမည်ဆိုသော တစ်နေ့အတွင်း အိမ်သို့ (၁၀)ကြိမ်လာ ခဲ့လိုလျှင်လည်း သွားရန်အဆင်သင့် ရှိ ၏ထိုကဲ့သို့ကြိမ်ဖန်များစွာ သွားရောက် လေလျှင် မောင်တင်ဆွေနှင့် မအမာ တို့သည် သမီးရည်းစားအဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့ကြ၏။

မောင်တင်ဆွေသည် "သနား တမား" ရှိသော ရုပ်အဆင်းရှိသည့်ပြင် စော်ပိုင်တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သော ကြောင့် မည်သည့်မိန်းကလေးမဆို ရည်းစားတော်လိုကြမည် မှန်သော် လည်းဦးလွန်းဘေ၏ဇနီးဆရာကတော် အမြဲမြဲရင်သည် မောင်တင်ဆွေ လာ ရောက်သည့်အခါတိုင်း မျက်နှာတင်း ဆင်းထားလေ့ရှိ၏။ အမြဲမြဲရင်က မိမိတို့ ၌ထမ်းပို့ကလေးရှိပါလျက်နှင့်ကျောင်း သား မောင်တင်ဆွေကို အိမ်သို့ ခေါ်ခွဲရ လေသလောဟု ဆရာကြီးအား မကြာ ခဏ မြည်တွန်တောက်တီးလေ့ရှိ၏။ စစ်စစ်မှာမောင်တင်ဆွေသည်ကျောင်း သားအရွယ်၌ပင် မူးယစ်သောက်စား ခြင်းသောပျော်ရွှင်မှုတို့၌ခေါင်းဆောင်

တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ အမြဲမြဲရင်သည် ထိုအကြောင်းကိုသတင်းသန့်သန့်ကြား ရသည်နှင့်ထိုကဲ့သို့ကန့်ကွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ် လေသည်။ တစ်နေ့သ၌ မောင်တင်ဆွေ သည်အရက်နံ့ကလေးတသင်းသင်းနှင့် မြို့ထဲမှ ကျောင်းသို့ပြန်အလာ ကျောင်း အဝင်ဝတွင်ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့်တွေ့၍ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏လက်ကို ဆွဲငင်ကာ နှုတ်ဆက်မည်ပြုရာတွင်ကျောင်းမှနှုတ် ပယ်ခြင်းခံရလှမတတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေ သည်။ ဦးလွန်းဘေမှာမူ ပညာကို လေး နက်စွာ ဆည်းပူးသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သမီးရေးကိုလည်း ဂရုမစိုက် မိမိ လေ့ ကျင့်လျက်ရှိသော ပညာ၌ မောင်တင် ဆွေ၏ အသုံးဝင်ခြင်းကိုသာလျှင် နှစ် သက်သဘောတူလျက် ရှိနေ၏။

ဦးလွန်းဘေသည်ရုပ်နှင့်နာမ်တို့၏ ဆက်သွယ်ပုံအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နက်နဲသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို နှစ် ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်စုံစမ်းလျက်ရှိခဲ့ ၏။ လူတစ်ယောက်၏နာမ်ပညာသည် ကိုယ်ကာယမှတစ်ဧကတာမျှစွာထွက် ပြီးနောက်တစ်နေ့ပြန်၍ဝင်နိုင်စွမ်းလေ သလောဟူသော အချက်ကို တစ်နေ့

အတွင်းတွင် အကြီးပေါင်း (၁၀၀) မက
မိမိကိုယ်ကိုမိမိမေးခွန်းထုတ်လျက်ရှိ၏။
ရောဂါ အပြင်းအင်းသဖြင့် နစ်ချောသွား
သူတို့၏ နာမ်စိညာဉ်သည် ကိုယ်ကာယ
မှ ခွာထွက်သွားဟန် ရှိသည်မှန်သော်
လည်း လူကောင်းတစ်ယောက်သည် ထို
တို့သို့ တမင်ပြုစွမ်းနိုင်ပါသလောဟူ၍
မကြာခဏ စဉ်းစားလေ့ရှိ၏။ နောက်ဆုံး
၌ နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ခွဲခြင်းသည် စစ်စစ်အား
ဖြင့် သေခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သော
ကြောင့် စမ်းသပ်ရန် ကြောက်မက်ဖွယ်
ရာ ကောင်းသည်မှန်သော်လည်း မည်
သို့ပင်ဖြစ်စေ စမ်းသပ်၍ ကြည့်မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ပရော်ဖက်ဆာဦးလွန်းဘေသည်
တပည့်တစ်ယောက်ကို စိတ်ဖြင့် ညှို့ ဖြီး
နောက်ထိုတပည့်အား အခြားသော အိမ်
တစ်အိမ်၌ ဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ်
အပျက်များကို ပြောပြရန် စေခိုင်းသော
အခါထိုတပည့်သည် မှားယွင်းခြင်းမရှိပဲ

ပြောပြနိုင်၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြောပြနိုင်ခြင်းမှာ
စိတ်ညှို့ ခြင်းခံရသော တပည့်၏ နာမ်
စိညာဉ်သည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကာယမှ ထွက်
ခွာ၍ ထိုအိမ်ထဲသွားရောက် ကြည့်ရှု
သောကြောင့်သာလျှင် ဟုတ်မှန်သည့်
အတိုင်း ပြောပြနိုင်သည်ဟု အယူရှိ၏။
အခြားသော လောကဓာတ် ဆရာကြီး
များကမူ နာမ်စိညာဉ်သည် ကိုယ်ကာယ
မှ ထွက်ခွာသွားနိုင် သည် ဟု သော
အချက်ကို မကျေနပ်ကြချေ။ သို့ဖြစ်
သောကြောင့် ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်း
ဘေက တပည့်မောင်တင်ဆွေကို ရှေးဦး
စွာ ညှို့၍ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ညှို့ပြီးလျှင်
နာမ်တရား အချင်းချင်းတွေ့ဆုံစေခြင်း
အားဖြင့် စမ်းသပ်ပြမည်ဟူ၍ ထုတ်ပြန်
ကြေညာလိုက်၏။

နာမ်နှင့်စုသည် ရုပ်မှ ထွက်ခွာပြီး
နောက် အချင်းများ တွေ့ဆုံနိုင်ခြင်းမှာ
လောကဓာတ်ပညာ၌ မကြားဘူးအောင်
ဆန်းကြယ်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့်
လောကဓာတ်ပညာဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာ
ကြီးများသည် ချိန်းဆိုထားသော နေ၌
သိပ္ပံကျောင်းသို့ စုရုံးလာရောက်ကြလေ
၏။ ချိန်းဆိုထားသော နေရက်မတိုင်မီ

၎င်းမှာ အိမ်ထောင်ပုဂ္ဂိုလ်းကလေး
တစ်ခုဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏လျက်နာတို့
ပုဂ္ဂိုလ်တွင် ဝိဝိဓသဖြင့်လိုက်ရင်းသောကြောင့်
အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။
မိမိမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်
ယခုမှာ လူငယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ ...

နစ်ရက်ခန့်၌ မောင်တင်ဆွေသည် မိမိ
ရပ်ရွာမှ မန်နီအော်ဒါဆိုက်ရောက်လာ
သောကြောင့် မြို့ထဲသို့ အလည်အပတ်
ထွက်သွား၍ ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် ကျောင်းသို့
ပြန်လာရာ လမ်းခရီးတွင် ဦးလွန်းဘေနှင့်
တွေ့လေ၏။
ဦးလွန်းဘေက မိမိသည် မောင်
တင်ဆွေ၏ နာမ်ရုပ်ကို တခြားစီခြစ်
အောင် ခွဲခွာပြသမည်ဟု ကြော်ငြာထား
ကြောင်းနှင့် ပြောပြရာတွင် မောင်တင်
ဆွေက နာမ်နှင့်ရုပ်များ ခေတ္တခဏ ခွဲခွာ
ရာမှ တစ်ဖန်ပြန်၍ မပူးပေါင်းမိဘဲ အစဉ်

အရပ်သို့ ရောက်နေလေသနည်းဟု ပရိသတ်များ၏စိတ်ထဲ၌တွေးတောကာ စိုက်ဝေးလျက် ကြည့်နေကြလေ၏။

ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ နာရီ တစ်ဝက်ခန့်မျှ ကြာသည်တိုင်အောင် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင် လျက်ရှိနေကြ၏။

ထိုအတောအတွင်း ပရိသတ်များ သည် စကားတစ်စွန်းမျှမပြောပဲ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်တို့သတိရလာသည့် အဖြစ်ကိုစောင့်ဆိုင်းစိုက်ဝေးကာကြည့် နေကြလေ၏။ တစ်နာရီခန့်မျှကြာသော အခါပရော်ဖက်ဆာဦးလွန်းဘေ၏မျက် နှာသည်ဖြူဖပ်ဖြူလျော်ရှိနေရာမှနီမြန်း လာသောအဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်းတိုင် ရောက်လာလေရာ နာမိဝိညာဉ်နှင့် ကိုယ်ကာယသည် ပူးပေါင်းစ ဖြုလာ ကြောင်းထင်ရှားလာလေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးလွန်းဘေသည်အိပ်ရာမှနိုးလာသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ခြေများကို ဆန့်တန်း၍ ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် ဟိုမှ ဤမှငေးမျှော်ကြည့်ရှုပြီးမှ “ဘာများဖြစ် ပါလိမ့် အောက်မေ့တယ်၊ လက်စသက်

တော့ ရုပ်ခွဲ နာမ်ခွဲ လုပ်နေကြတာပါ
တကား။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျို့ ဘာမှမမှတ်
မိဘူး။ ခင်ဗျားတို့လာရတာ အလကား၊
ဖြစ်တာပဲ။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်
လိုက်လေဗျာ။ ဟီ - ဟီ - ဟီ - ဟီ” ဟု
ပြောဆို ရယ်မောလေလျှင် ပရိသတ်တို့
သည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေကြလေ
၏။

အကြောင်းမူကား ကုဋေကြီးလှ
သော ပရော်ဖက်ဆာဆရာကြီး တစ်ဦး
သည်ထိုကဲ့သို့ကလေးကလားရယ်လား
မောလားပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟုဘယ်သော
အခါမျှမထင်မှတ်မိကြပေသောကြောင့်
တည်း။ ပရိသတ်တို့သည်ပရော်ဖက်ဆာ
ဆရာကြီး အမူအရာကို စက်ဆုပ်ကြ
သည်ပြင် ၎င်းပြောသော စကားများ
လည်း လူကြီးမပီသ လောကဝတ်နည်း
ရာ ရောက်သောကြောင့် မကျေနပ်ကြ
သော အမူအရာနှင့် ဆူညံစွာ ဖြစ်တင်
ပြောဆိုကြမည်ပြုသည်တွင် မောင်တင်
ဆွေသည် သတ်ရလာ၍ ထိုင်ရာမှထပြီး
လျှင် “သည်းခံကြပါမိတ်ဆွေများခင်ဗျား
သူ့မျှောမှာ သတ်ရလာ၍ စိတ်ညံ့ခြင်း၏
အရှိန်မပြေပျောက်သေးသောကြောင့်

ပြောမိပြောရာ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်
ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ယခုစမ်းသပ်ခြင်း
ကိစ္စဟာလည်း အထမမြောက်ဘူးဟူ၍
မဆိုထိုက်ပါ။ စစ်စစ်အားဖြင့် ကျွန်
တော်တို့၏ နာမ်ဝိညာဉ်နှစ်ခုသည် တွေ့
ဆုံခဲ့ကြတဲ့ လက္ခဏာရှိပါတယ်။ သို့
သော် ရုပ်တရားဖြစ်သော ဦးနှောက်
သည် နာမ်ဝိညာဉ်အချင်းချင်းတို့၏တွေ့
ဆုံခြင်းကိုမှတ်သားခြင်းငှာ မတတ်စွမ်း
နိုင် သည် အတွက် ပြန်ပြောခြင်းငှာ
မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိဟန်တူပါသည်။ နာမ်
ဝိညာဉ်တို့၏ တွေ့ဆုံခြင်းကို မှတ်သား
မိစေဖို့ နည်းလမ်းကို ကျွန်တော် စုံစမ်း
ရှာဖွေပါဦးမည်။ အထမြောက်သောအခါ
မှ မိတ်ဆွေများကို တစ်ဖန်ဖိတ်ကြား၍
နောက်တစ်ကြိမ်ပြသပါဦးမည်” ဟုပြော
ပြလေ၏။

ပရိသတ်များမှာကျောင်းသားတို့
ယောက်က ဤမျှ လေးလေးနက်နက်
ခြေခြေမြစ်မြစ် ပြန်ပြောခြင်းကို ကြား
ရသောအခါများစွာ အံ့သြကြ၍ အချို့
အရာရှိကြီးကမူ ကျောင်းသားတန်ခိုး
လျက်ဟန်ကြီးပန်ပြီး မကားပြောသည်
ဟူ၍ စိတ်ဆိုးဟန်ရှိကြ၏။ ထိုအထော

အတွင်း ဆရာကြီးဦးလွန်းဘေမှာမူ မိမိ
၏ ဝမ်းသပ်ခြင်း အထမမြောက်သည့်
အတွက်ကြောင့် အနည်းငယ်မျှစိတ်ရှုပ်
ထွေးခြင်း ဖြစ်မည်ဟန် မရှိသည့်ပြင်
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာပင်
ချီနေလေရကား၊ များစွာသော သူတို့
သည် တပည့်ကျောင်းသားကို ရှိုးမွမ်း၍
ဆရာဦးလွန်းဘေကို ရှုတ်ချပြောဆိုလို
ကြ၏။

ပရိသတ်များသည် မိမိတို့ မျှော်
လင့်ချက်မပြည့်စုံလေဟန်နှင့်စိတ်ပျက်
တာ ထွက်သွားကြသော်လည်း စင်စစ်
မူကား မကြားဘူး မကြုံဘူးလောက်
အောင် ထူးဆန်းလှသော အခြင်းအရာ
တစ်ခုသည် ၎င်းတို့မျက်စိအောက်၌ပင်
ဖြစ်ပွားခဲ့လေပြီ။ အကြောင်းကိုဆိုသော်
ဦးလွန်းဘေနှင့် မောင်တင်ဆွေတို့ နာမ်
ဝိညာဉ်များသည်ကိုယ်ကာယအသီးသီး
မှ ထွက်ခွာကြပြီးနောက် ပြန်၍ဝင်သော
အခါမူကား မှားယွင်းခြင်း ဖြစ်ခဲ့ချေ၏။
ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ဝိညာဉ်သည် မောင်
တင်ဆွေ၏ ကိုယ်ကာယသို့ ဝင်မိ၍
မောင်တင်ဆွေ၏ နာမ်ဝိညာဉ်မူကား
ဦးလွန်းဘေ၏ ကိုယ်ကာယသို့ ဝင်ခဲ့မိ

ခဲ့ချေပြီ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်တင်
ဆွေသည်လေးနက်သောစကားများကို
ပြောဆို၍ဦးလွန်းဘေသည်ကြမ်းကြုတ်
စွာ တိုင်းထွာခြင်းအမှုကို ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခြင်းအရာ
ကို ပရိသတ်များလည်းမသိ၊ ကာယတံ
ရှင်နှစ်ယောက်တို့ကိုယ်တိုင်လည်းမသိ
ကြချေ။

ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား ဦးလွန်းဘေ၏
ကိုယ်ကာယသည် အာခြောက်သည်ဟု
သဘောရ၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီး
လျှင် အနီးဆုံးဖြစ်သော ဘိယာဆိုင်သို့
ရေူးရှုထွက်သွားလေ၏။ အတွင်း၌ မှီ
သော နာမ်ဝိညာဉ်မူကား မောင်တင်
ဆွေ၏ နာမ်ဝိညာဉ် ဖြစ်သောကြောင့်
အလွယ်တကူ အူရွှင်စွာနှင့် ဘိယာဆိုင်
သို့ဝင်သွားလေ၏။ ဆိုင်အတွင်း၌မူကား
အခြားကျောင်းသားလေးငါးယောက်တို့
သည် ဘိယာသောက်လျက် ငိုနုကြ၏။
ဦးလွန်းဘေ၏ ကိုယ်နှင့် မောင်တင်ဆွေ

၏ နာမိဝိညာဉ် တွဲနေသောသူသည် ဆိုင်တွင်းသိုဝ်းသွား၍ အံ့ဩစွာနှင့် ငေးဆင်ကြည့်နေသောကျောင်းသားများကို မြင်ရာတွင် ဦးလွန်းဘေက ကြိတ်လိုက်ကြတော်မူ၏။ အားမနာကြန့် မောင်တို့ သောက်သမျှ ကျုပ် တာဝန်ရှိပေစေ။ ဒီတနေ့တော့ ကျုပ်အထူး အူရွှင်လာတယ်။ သောက်ချင်တိုင်း သောက်ကြ တွာပိုက်ဆံပေးမယ်”

ကျောင်းသားများမှာ မိမိတို့ ကြည့်ညှိရုံသေခဲ့ကြသော ဆရာကြီး တစ်ဦး တစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုသည်တို့ ကြားကြသောအခါတွင် ကမ္ဘာပျက်ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်ပေလောဟု အံ့ဩစွာနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ငေးကာ ကြည့်နေကြလေ၏။ ဆိုင်းဘုတ်၌ ရှေးထားသော ကုလားရုပ်သည် ဆိုင်းဘုတ်မှ ဆင်းလာ၍ မိမိတို့နှင့် အတူထိုင်ကာ ဘိယာသောက်နေခဲ့လျှင် ကျောင်းသားများသည် ထိုထက်ပိုမို၍ အံ့ဩနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ကျောင်းသားများသည် အံ့ဩလွန်းအားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ စကားမပြောနိုင်ပဲ ကြောင်တောင်ငေးလျက် ရှိနေကြရာ

တွင် ဦးလွန်းဘေက ကိုရင်တို့က ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ကြောင်တောင်ကြည့်နေကြတာလဲ ပြောစမ်းဘာကြောင့်လဲ” ကျောင်းသား - “ကျွန်တော်တို့ကိုဒီလို တစ်ယောက် အရောတဝင် ခေါ်ဝင်ပေါင်းသင်းလိမ့်မည် လို့မမျှော်လင့်မိလို့ပါ” ဦးလွန်းဘေ - “အောင်မယ် - ကျုပ်က ဟိုလူကြီးတွေရဲ့

မှာ စိတ်ညှို့တာ ထင်နေကြလို့လား။ ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ စိတ်ကြီးဝင်တဲ့ အကောင်မဟုတ်ဘူး။ ကိုင်း - သောက်ကြစားကြ ပျော်ကြစမ်း။ စိတ်ထင်တိုင်း ပျော်ကြစမ်း။ ကျုပ် ဒီကနေ အားကြီး အူရွှင်တယ်။ အူရွှင်ဖို့ အကြောင်းရှိတာ ကိုး - ဆရာတို့ရဲ့”

ထိုအတောအတွင်း၌ ဦးလွန်းဘေသည် ဘိယာများကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်၍ ကျောင်းသားများလည်း သောက်ကြစေရန် တိုက်တွန်းလေရာ ကျောင်းသားများလည်း နောက်ဆုံး၌ စွဲကြောက်ခြင်းပြေပျောက်၍ ဆရာနှင့် အတူ သောက်စားကြလေ၏။ ဦးလွန်းဘေမှာမူ အူရိုင်းဖြစ်လေရကား ဘိယာ

သုံးခွက်မျှ သောက်မိသောအခါတွင် ကခြင်း၊ ခုန်ခြင်း သီချင်းဆိုခြင်းမှစ၍ အရက်မှူးတို့၏ အထိမ်းအမှတ်များကို ပြစပြုလေရာ ကျောင်းသားများသည် တစ်ခပ်ရယ်မောလျက် ရှိနေကြ၏။ ကျောင်းသား - “အူရွှင်တဲ့အကြောင်း တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ မသိရဘူးလား”

ဦးလွန်းဘေ - “ပြောပြမယ် ပြောပြမယ် - စိတ်ချ၊ ကျုပ် ပြောပြမယ်”

ကျောင်းသား - “နားထောင် ကြ - များ အားလုံး နားထောင် ကြ၊ ငါတို့ ဆရာကြီး စကားပြောလိမ့်မယ်” ဟု သံပြိုင်အော်ဟစ်ကာ စားပွဲကိုလက်သီးများနှင့် ထုကြလေ၏။

ဦးလွန်းဘေ - အူရွှင်ဆို ဒီလို ငါ့လူများရဲ့ ကျုပ်မိန်းမယူတော့မယ်။ လူပျိုမျက်နှာကိုဒီတစ်ခါ ငါ့လူများဝေအောင် ကြည့်လိုက်ကြ - မောင်တို့။

တစ်ယောက် - “အလိုဆရာကတော် သေလို့လား - ခင်ဗျာ”

ဦးလွန်းဘေ - “ဘယ်က ဆရာကတော်လဲ”

တစ်ယောက် - “ဒေါ်မြရင်လေ”
ဦးလွန်းဘေ - ငါ့လူတွေက လူပါးတွေကိုး။ ဒီအဘွားကြီး ဝင်ရှုပ်နေတာကို မိပ်

မိကြတယ် ဟုတ်စ။ ဒေါ်မြရင်တော့ မသေဘူး။ သို့သော် - ကျုပ်တို့လက်ထပ်ရေးကို ဒေါ်မြရင်မနှောင့်ယှက်တော့ဘူး ငါ့လူများရဲ့။

တစ်ယောက် - “စိတ်သဘောထား ကြီးရင့်ပါပေခင်ဗျာ”

ဦးလွန်းဘေ - ဟို တုန်းကတော့ မကြီးလှဘူး။ ခုမှ ငါ့လူ

ရဲ့ ဟိုတုန်းက သူက ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာကြောမတည့်ဘူး။ အခုတော့ ကျုပ်တို့လင်မယားနဲ့တောင် သူက အတူလိုက်ပြီး နေချင်နေဦးမယ်”

တစ်ယောက် - “နေရာကျလိုက် ငါပု - ခင်ဗျာ”

ဦးလွန်းဘေ - “ဘာပြောကောင်း မလဲ - မိတ်တွေတို့ မင်္ဂလာဆောင်တော့ ငါ့လူများအားလုံး ဖိတ်ရမယ်။ လာကြ အောင်လာကြနော်”

အားလုံး - “စိတ်ချပါ - ခင်ဗျာ”

ဦးလွန်းဘေ - “သောက်ကြ စားကြ ပျော်ပါးကြကွယ်”

ဦးလွန်းဘေသည် ဘီယာများကို ထပ်လောင်းမှာယူ၍ ကျောင်းသားများ နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ သောက်စားလျက် ရှိနေစဉ်အခြားသောရပ်ကွက်၌ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက် လျက် ရှိနေလေ၏။

ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ပိညာဉ် ကိန်း အောင်းလျက်ရှိသော မောင်တင်ဆွေ သည် ပရိသတ်များ ပြန်သွားကြသော အခါကူနေကြီးလှသောမျက်နှာထားနှင့် ကျောင်းဝင်းပြင်သို့ ထွက်လာ၍ ပရော် ဖက်ဆာဦးလွန်းဘေ၏အိမ်ဆီသို့ရှေးရှု လျှောက်လာလေ၏။ ဝင်းပေါက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ရုက္ခပဒဆရာ မစ္စတာနော်တင်နှင့် တွေ့၍ မောင်တင် ဆွေသည် ပရော်ဖက်ဆာနော်တင်၏ ပခုံးကိုပုတ်လျက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် "အိုင်ဆေးနော်တင် - ခင်ဗျားတစ်နေ့က မေးထားတဲ့အကြောင်းဝတ်ဆံအကြောင်း

ကိုကျွန်ုပ်စုံစမ်းကြည့်တယ်၊ အင်ကြင်းပင် ဆိုတာ ...

နော် - "ဂိုးတူဟဲလ် - တယ် စော်ကားရိုင်းပျတဲ့လူ တစ်ယောက်ပါတကား။ ကျောင်းအုပ် ကြီးကိုကျွန်ုပ်တိုင်မယ်၊ သတိထားလိုက် ဟု ပြော၍ ထွက်သွားလေ၏။

မောင်တင်ဆွေသည် အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် ငေးမျှော်ကြည့်နေရာမှ "ဒီကနေ့ကိစ္စကြီးလျှော့သွားတဲ့အတွက် ကြောင့် ငါ့ကို လူဖက်မလုပ်ချင်ကြဘူး ပုတ်တယ်" ဟု ညည်းညူကာ ဦးလွန်း ဘေ၏ ဝင်းတွင်းသို့ ဝင်မည်ပြုလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်တို့ လျှောက်လာကြ၍ မောင်တင်ဆွေတို့ မြင်သောအခါတွင် ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက် ခြင်းမပြုပဲ ရွှင်မြူးသောအမူအရာနှင့် မောင်တင်ဆွေ၏ လက်များကို ထစ် ယောက်တစ်ဖက် ကိုင်ဆွဲကာခေါ်ကြ လေ၏။

ဆွေ - ဟေ့ကောင်တွေ - ဝင်းထဲ ဟို တယ်စော်ကား ရိုင်းပျလှချေတကား။ မင်းတို့ငါ့ကိုဘယ် ခေါ်ကြမလို့လဲ။

ဆစ်ယောက် - "စတိုင်ထုတ်မနေစမ်း ပါနဲ့။ လာပါ - ဘီယာ

သွားကြိတ်ချေရအောင်"

ဆွေ - ဟေ့ကောင်ကလေး တွေလွှတ်၊ ငါ့လက်ကို

တိုင်ကြနဲ့ မင်းတို့ တယ်ပြီးမိုက်ရိုင်းပါ

လာ။ လွတ်လွတ် - ချက်ချင်း လွတ်

လိုက်ဟုပြောဆိုကာကန်ကျောက်ဖယ်

ရုန်းသောအခါ ကျောင်းသားများက

"ထယ် - မောက်မာတဲ့လူပါတကားသွား

ဆော့တာ" ဟုတွန်းလွှတ်လွှတ်လိုက်ကြ

လေ၏။

ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ပိညာဉ် ကိန်း

အောင်းလျက်ရှိသော မောင်တင်ဆွေက

"အခုဦးမင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုကျောင်း

အုပ်ကြီးကိုတိုင်ဦးမယ်" ဟုခြိမ်းခြောက်

မိမိ၏ လင်ယောက်ျား ထမင်းစား

ပြန်ချိန် နောက်ကျသဖြင့် အိမ်ပေါက်မှ

မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသောဆရာ

ကတော် ဒေါ်မြရင်သည် မောင်တင်ဆွေ

ဝင်လာသည်ကိုမြင်သောအခါ၌ များစွာ

အံ့သြမိ၏။ ဒေါ်မြရင်သည် မောင်တင်

ဆွေကို မျက်နှာကြောမတည့်ပဲ ရှိခဲ့ရာ

အခါတိုင်းမှာမူ ဦးလွန်းဘေနှင့်အတူ

ပါလာသောကြောင့်သာလျှင်မပြောမဆို

သာသောကြောင့် အောင်အည်း၍

သည်းခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ မောင်တင်ဆွေ

သည် ဝင်းတံခါးကိုပိတ်လျက် အိမ်ရှင် တစ်ယောက်အနေဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပိုင်

ပိုင်နိုင်နိုင် ဝင်လာသည်ကို မြင်ရသော အခါ ဒေါ်မြရင်မှာသာ၍ပင် အံ့သြလျက် ရှိနေ၏။ နေအိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်း

တို့- ဆာလိုက်တာကွယ်၊ အမာ တစ်
ယောက်ကော"

ရင် - "အလို - ဘုရားစေ
ထမင်းရှားကြွယ်တို့
တဲ"

ဆွေ - "ဟုတ်ပါတယ်-မြရဲ့
မြန်မြန်လုပ်ပါ။ မျက်
လုံးကြီးကြောင်သားနဲ့

ဘာဝေးနေတာလည်း ဆာပါတယ်ဆို-
မြန်မြန်လုပ်ပါကွယ်၊ ဘာပဲရှိရှိရှိတာနဲ့ပဲ
ခူးကျွေးစမ်းပါ။ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာ
တလေးရလျှင် တော်ပါပြီ၊ မြန်မြန်စားရ
တာ လိုရင်းပါပဲ။ ဆာလုပ်ပါပြီ၊ ခူးပါဆို
ဘာကြောင့် လူကို ငေးကြည့်နေရတာ
လည်း မမြရင်ရဲ့"

ရင် - အံ့အားသင့်လွန်းအား
ကြီးသဖြင့် မျက်လုံး
များ ပေါက်ထွက်မတတ် ပြူးလျက်၊
တယ်စော်ကားပါတကား - ဟင်း-လူကို
မမြရင်တွေ-ဘာတွေနဲ့"

ဆွေ - "ဟေ့မိန်းမ - နာချင်
ပြီမှတ်တယ်၊ မင်းကို
မမြရင် မခေါ်၊ ဘယ်နှယ့်ခေါ်ရဦးမှာလဲ၊
ချက်ချင်း ထမင်းခူးမလား၊ မခူးဘူး

လား"

ဟုပြောကာလက်သီးလက်မောင်း
တန်းလေလျှင် ဒေါ်မြရင်သည် ကြောက်
အား လန့်အားနှင့်အခန်းပြင်သို့ ထွက်
ပြေးလေ၏။

ဆွေ - "အမာ-ဟဲ့-အမာ-
ဒီကောင်မလေးက
ဘယ်ပျောက်နေရပြန်လဲ"

အမာသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့
နှင့်အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာ၍မောင်တင်
ဆွေ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ကိုကို
တယ်ပြီးညဉ့်ကများတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊
ကျွန်မနဲ့ တွေ့ရအောင်လို့ ညဉ့်ကနီတစ်
မျိုးထုတ်တာပေါ့လေ"

ဆွေ - "အလို - ဒင်းက ငါ့ကို
မလေးမစားဒီလိုခေါ်ရ

ဖူးလို့လည်းဟဲ့၊ ဟေ့-သေချင်ပြီလား
ရိုက်ရမလား၊ နှက်ရမလား" စသည်ဖြင့်
ကြိမ်းမောင်းလေလျှင်မအမာမှာကုလား
ထိုင်ပေါ်မှာပစ်လိုက်ကာ အကြောင်သား
ငေး၍ကြည့်လေ၏။

ဆွေ - "ငါဒီကနေ့ဘယ်နှယ်
ဖြစ်ရတယ်လို့ ပြောပဲ

မပြောတတ်ပါဘူး။ ပရိသတ်ရှေ့မှာ
လည်း အရှက်ကွဲခဲ့ပြီ၊ ပရော်ဖက်ဆာ
နော်တင်ကလည်း အခက်မတန်သလို
လုပ်သွားပြီ၊ မယားလုပ်တဲ့လူကလည်း
ကြောင်တောင်ငေးကြည့်ပြီး ထွက်ပြေး
သွားပြီ၊ အခုအခါ သမီးလုပ်တဲ့ဟာက
ဆတ်လေးစား လုပ်နေပြန်ပြီ၊ "ကိုကို
အရက်မူးလာလျှင်မလာခဲ့ပါနဲ့လို့ ကျွန်မ
အထပ်ထပ်မှာထားတယ် မဟုတ်လား"

ဆွေ - "သယ်-ငါဘယ်တော့
အရက်သောက်ဖူးလို့
လဲကောင်မကလေးရဲ့၊ ငါ့အိမ်ကို ငါလာ
ချင်တဲ့အခါမလာရလျှင် ဘယ်သူ့အခွင့်
တောင်းရဦးမှာလဲတဲ့-ဟင်"

ဆွေ - "ဪ-ကိုကို-ကိုကို
ကျွန်မ အချစ်ကို ရှင်

မိဘယ်မှတ်တယ် ဟုတ်လား"

ဆွေ - "ဘုရား-ဘုရား-ခက်
ကုန်ပါပြီကော ကွယ်
တို့"

ဆွေ - "စဉ်းစားပါဦး-ကိုကို၊
တကယ် ဆို တော့

ကျွန်တော အမိ မျက်စောင်းထိုးသော်
တို့ကိုကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ ဆန်ကွဲဆို

သလို သဘောထားပြီး စားလည်း သူ
စိတ်၊ အိပ်လည်း သူ့စိတ် တမျှတည်း
မျှတစောင့်တည်း စောင့်လိုက်ရတာ၊
ဒီလိုများဖြင့် သွားပါမလာခဲ့ပါနဲ့"

ဟု ပြောလျက် မောင်တင်ဆွေကို
တွန်းလိုက်၏။ ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ပညာည်
ကိန်းအောင်းသောမောင်တင်ဆွေသည်
ထိုကဲ့သို့တွန်းဖယ်လိမ့်မည်မထင်သော
ကြောင့် စိတ်မာန်အလျောက် လက်ငိုက်
ကာ ရပ်နေရာ မအမာက ရုတ်တရက်
ကိုယ်လုံးရိုက်ကာ တအားတွန်းလိုက်
သောအခါတွင် အခန်းထောင့်၌ ကြမ်း
တိုက်ရန် တည်ထားသော ရေစည်ပိုင်း
ထဲသို့ ကျွမ်းပြန်၍ ထိုးကျသွားလေ၏။
မအမာက တောင်းပန်ရန် အချိန်မရမီ
မောင်တင်ဆွေသည် ဤမျှလောက် ခုတူ
များသောအိမ်၌ ထမင်းမစားတော့ပြီဟု
ဆုံးဖြတ်၍ အိမ်မှထွက်သွားလေ၏။

ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ပညာည် ကိန်း
အောင်းသော မောင်တင်ဆွေသည် မိမိ

မကျေနပ်သော အချက်များကိုစိတ်ထဲ၌
 ရေရွတ်လျက်လမ်းလျှောက်သွားစဉ်ခပ်
 လှမ်းလှမ်းမှ အရက်မူးဟန်ဖြင့် ရင်ဆိုင်
 လျှောက်လာသော လူကြီးတစ်ယောက်
 တို့တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင်တင်ဆွေက
 ဤမျှလောက် အရွယ်ရုနွှဲကြီးရင့်သူ
 တစ်ယောက်သည် လမ်းပေါ်၌ အရက်မူး
 လျှက်လျှောက်ရလေသလောဟု အံ့သြ
 စွာနှင့် ကြည့်နေစဉ် ထိုသူကို မိမိမြင်ဖူးပါ
 သည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ အရက်မူးလာ
 သော လူကြီးကလည်း မောင်တင်ဆွေ
 တို့ ခြင်သောအခါ၌ ဒီလူကို မြင်ဖူးပါ
 တယ်။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး
 ဟေ့လူ - ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ။

ဆွေ - "ပရော်ဖက်ဆာဦးလွန်း
 ဘေဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။
 တူလည်း ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးတယ်။ ခင်
 ဗျားဘယ်သူလဲ"

အရက်မူး - ခင်ဗျားလူလိမ်ပဲ - ဦး
 လွန်းဘေကို ကျုပ် သိ
 တယ်။ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားက
 ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်က ကော
 လိပ်ကျောင်းသား မောင်တင်ဆွေတဲ့"

ဆွေ - "ခင်ဗျား လူညာပဲ။
 မောင်တင်ဆွေက ခင်
 ဗျားသားလောက် ရှိတယ်။ ဒါထက် -
 နေဦး။ ခင်ဗျား ခါးဟာက - ကျုပ် လုံချည်
 ပါလား"

အရက်မူး - (မောင်တင်ဆွေ နာမ်
 ဝိညာဉ်ကိန်းအောင်း
 သောဦးလွန်းဘေ)

"ခင်ဗျားလက်က တုတ်ကောက်
 ဟာ ကျုပ်တုတ်ကောက် မဟုတ်လား။
 ခင်ဗျား ဘယ်က ရခဲ့သလဲ"

ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ဝိညာဉ် ကိန်း
 အောင်းသော မောင်တင်ဆွေသည် ထို
 နေ့ တစ်နေ့လုံး စိတ်ရွှပ်ထွေးဖွယ်ရာ
 အဖြစ်အပျက်များစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်
 နှင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်
 အကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ရာတွင်
 အပိုင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့်
 ထုတ်ယူကြည့်ရှုလေ၏။ ၎င်းမှာ အိတ်
 ဆောင်မှန်ပိုင်းကလေးတစ်ခုဖြစ်သဖြင့်
 မိမိ၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ရိပ်ခနဲ မြင်
 လိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်လျက်
 ရှိ၏။ မိမိမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ

လျက် ယခုမှာ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်
 နေခဲ့လေပြီ။ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းပေ
 နည်း။ ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ဝိညာဉ်သည်
 ဉာဏ်ရှိသော နာမ်ဝိညာဉ် ဖြစ်လေရ
 တား ယင်းကဲ့သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့ခြင်း
 အကြောင်းကို ချက်ချင်းပင် တွေးတော
 မိ၏။ သို့ပင် တွေးတောမိသော်လည်း
 အံ့သြခြင်းမူကား မပြေပျောက်ခဲ့ချေ။
 ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ဝိညာဉ် ကိန်း
 အောင်းသော မောင်တင်ဆွေက "တန်
 ဆော့ - တန်တော့ ငါရိပ်မိပြီဟေ့ မင်း
 တို့ယ့်နဲ့ ငါ့ကိုယ် လွဲနေကြပြီ"

"ဟိုက် - အကျိုးနည်းပြီ ဆရာကြီး
 ခေ ဒီရုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်
 ပြီးလုပ်လည်ရပါမယ်။ သူ့အဖေမဟုတ်
 သူ့အဖေလို ဘယ်နည်းနဲ့ ပြောလို့ ယုံနိုင်
 မလဲ"

"ငါ အကြံရပြီ - ကိစ္စမရှိဘူး - မစိုး
 နဲ့"

"လုပ်စမ်းပါဦး ခင်ဗျား - ဒီအတိုင်း
 လုပ် ကျွန်တော်က ရှုံးနေပါပြီ"

"မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ညှို့
 ပြီးတိုက်တိုက်လည်း ငါညှို့မယ်။ ဒီတစ်

ခါ မြန်ဝင်တဲ့ အခါကျလျှင် သူ့ကိုယ်နဲ့သူ
 အပေါက်တည့်အောင် ပြန်ဝင်ကောင်းပါ
 ရဲ့ကွယ်"

"လုပ်ပါ - ဆရာကြီး။ မြန်မြန် လုပ်
 ပါ"

၎င်းနောက် ဆရာတပည့် နှစ်
 ယောက်တို့သည် လမ်းသွားခရီးသည်
 များ၊ ရရမစိုက်ပဲ လမ်းဘေး၌ ထိုင်ကာ
 ရှေးနည်းအတိုင်း စိတ်ညှို့၍ သတိလစ်
 သွားကြပြီးနောက် ပြန်လည်လာသော
 အခါတွင် ကံအားလျော်စွာ သူ့ကိုယ်နှင့်
 သူ့စိတ်တစ်ဖန် ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း
 ပူးဆက်မိကြလေ၏။

ပရော်ဖက်ဆာဦးလွန်းဘေသည်
 နေအိမ်သို့ပြန်သွားသောအခါတွင် အာခံ
 တွင်းမှအရက်နံ့တထောင်းထောင်းရှိနေ
 သည်နှင့် မယားဖြစ်သူက သေခါနီးမှ
 မသောက်စဖူး အရက်လည်၍ သောက်
 နေသည်အတွက်ကြောင့် သူတစ်ပါးက
 စော်ကားခြင်းခံရကြောင်းများနှင့် တိုင်
 တန်းပြောဆို မြည်တွန်ရေရွတ်လေ၏။
 မောင်တင်ဆွေမှာ ထိုနေ့က အပြစ်
 အပျက်ကြောင့် အထင်အမြင်လွဲခြင်းခံရ

၍အမြဲရင်၏သမက်ဖြစ်စို့ရန်သာ၍ခရီး
ဝေးဟန်ရှိသော်လည်း ဘီအေ အောင်
ခြင်းနှင့် ဆန်စက်တစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခြင်း
သည် ထိုထက်မက ကြီးကျယ်သော
ရန်ငြိုးများကိုပင် ပြယ်ပျောက်စေခဲ့ဖူးပြီ
ဖြစ်ရကား မကြာမီအတွင်း၌ပင်ခေါ်မြဲရင်

သည်မိုက်လှသော သမက်ကလေးဖြစ်
သည်အတွက်သာ၍ပင် ဂရုစိုက်လျက်
ရှိနေခဲ့ရလေသတည်း။

» ဆွေဥဒေါင်း

စစ်များပျက်သော်..

လူသုံးပစ္စည်းဇစ်များပိတ်၍ကွာကျနေပါက ဇစ်ခေါင်းကိုပလာယာဖြင့်
အနည်းငယ်ဖိကပ်ပေးပါက ပြန်ကောင်းသွားမည်။ ဇစ်ကြပ်နေပါက
ဖယောင်းသုတ်ပါ။

ကွမ်းတံတွေးစွန်းချွတ်နည်း

ကွမ်းတံတွေးစွန်းနေသောနေရာကို စရမ်းချည်သီးမှည့်ဖြင့်
ပွတ်တိုက်ပါက အစွန်းကျွတ်သွားပါလိမ့်မည်။

တၢ်မိၤမေၤတၢ်မိၤမိၤ
မၤသုၤတၢ်လၢၤ (ကဵုကဵု)

www.burmeseclassic.com

တစ်ဦးပေတ္တာ တစ်ဦးမှာ

ဒေါ်သဗ္ဗာ လှိုင်

“ညောင် - ညောင်”

“ညောင် - ညောင်”

ကြောင်အော်သံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးခင်လှမြေလှမ်းရပ်သွားခဲ့သည်။ ဦးခင်လှသည် ခြေစုံရပ်ကာ အသံလာရာနေရာကို မျက်လုံးဝေ့ယမ်းရှာကြည့်လိုက်သည်။

“ညောင် - ညောင် - ညောင် - ညောင်”

လမ်းဘေးချုံ့ထဲမှ အော်သံများ

ကြားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချုံထဲကို တိုးဝေ့ကြည့်လိုက်ရာ ...

“တောကြောင်လေးတွေပါလား - လေးကောင်တောင်မှပဲ”

ထို့ကြောင့် ဦးခင်လှသည် ချုံကို ထိုးဝေ့၍ ကြောင်ကလေးများရှိရာသို့ သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အပုပ်နံ့က နှာခေါင်းဆီ ဝင်လာသဖြင့် ဦးခင်လှကြက်သီးထသွားတော့သည်။

“ဟာ - ပုပ်စေ့နံ့လိုက်တာ”

ဦးခင်လှမှာ ငြေနှင့် ငရုစက်ပါနေပုံရသည်။

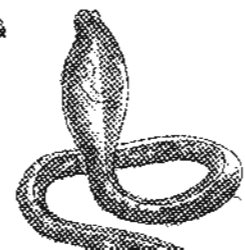
ဦးခင်လှနှင့် ငါးပေသံအတူတွင် ပါးပျဉ်ထောင်နေသော ခြေထောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ထွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဦးခင်လှ အုတ်တုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်ကြီးမှာ ပါးပျဉ်းထောင်၍

ဦးခင်လှအား ပေါက်ရန် ချိန်လှမ်းထားပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးခင်လှမှာ ငုတ်တုတ်တိုင်နေရာမှ

လုံးဝပျက်စီးခဲ့ရတော့ပေ ...

ထို့ကြောင့် ဦးခင်လှ ဘေးဘယ်ညာသို့ ဝေ့ယမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်ကလေးများအနီးမှ ဖြတ်သွားရာတောထဲတွင် ကြောင်မကြီးမှာ ပုပ်ပွသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကြောင်မကြီးမှာ ပုပ်ပွနေပြီဖြစ်သဖြင့် သေဆုံးခဲ့သည်မှာ လေးငါးရက်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ကြောင်ကလေးများ နို့စို့အရွယ်လေးများဖြစ်၍ အစာမရှာနိုင်၊ နို့မစို့ရခြင်းကြောင့် ခြေလှမ်းများပင် မှန်မှန်မလှမ်းနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဦးခင်လှသည် ကြောင်ကလေးများကို ကြည့်၍ ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကြောင်ကလေးတွေဟာ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အာဟာရပြတ်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်။ မသေတာတောင် တခြားတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေရဲ့ အစာ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ငါကလည်း ဒီတောထဲထင်းလာရတာနဲ့ သူတို့နဲ့ လာတိုးနေတာ။ သူတို့ကုသိုလ်ကံပဲလေ။ သူတို့ကို အိမ်ယူသွားပြီး မွေးထားလိုက်မယ်။ သွားနိုင်လာနိုင်ဖြစ်မှ ဒီတောထဲမှာ ပြန်လာလွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

ထို့နောက် ဦးခင်လှသည် ကြောင်
ကလေး လေးကောင်ကို ပုဆိုးနှင့်ထုပ်
ကာ ခုတ်ဖြတ်ထားသော ထင်းခြောက်
များကို စုစည်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
ကြောင်ကလေးများ ထည့်ထားသော
ပုဆိုးကိုလွယ်၍ ထင်းစည်းကိုထမ်းကာ
ရွာသို့ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဦးခင်လှသည်တောကြောင်ကလေး
လေးကောင်ကိုပြုစုကုသပေးကာနွားနို့
တိုက်၍ မွေးခဲ့သည်။ တောကြောင်
ကလေးများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကျွေးမွေး
ပြုစုကုသလာခဲ့ရာ တစ်ပတ်ခန့်အကြာ
တွင် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာခဲ့ကြ
သည်။ တောကြောင်ကလေးများကို
တောထဲတွင် ထင်းခုတ်သွားရာမှ
ကောက်ယူလာခဲ့သဖြင့် "ကောက်ရတစ်၊
ကောက်ရနှစ်၊ ကောက်ရသုံး၊ ကောက်ရ
လေး" ဟူ၍ အမည် ပေးခဲ့သည်။
"ကောက်ရ" ကလေး လေးကောင်ကို

ရင်နှစ်သည်းချာ သားသမီးများကဲ့သို့
တယုတယ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။
နှစ်လခန့်အကြာတွင် ကြောင်ကလေး
များမှာ ကျန်းမာဝပြုံးလာပြီး ပြေးလွှား
ဆော့ကစားနိုင်သည်အထိကျန်းမာစေ
ကောင်းမွန်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးခင်လှမှာ အားလပ်သည်နှင့်
ကြောင်ကလေးများနှင့် အတူရှိနေခဲ့
သည်။ "ကောက်ရ" ကလေးလေးကောင်
ကို လိမ္မာလာစေရန် သင်ကြားပြသပေး
ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကောက်ရကလေး
များသည် ကျွမ်းထိုးခိုင်းလျှင် ကျွမ်းထိုး
မြဲကြသည်။ ကခိုင်းလျှင် မတ်တတ်ရပ်
ကာလက်နှစ်ဖက်ကိုလှုပ်ကာယမ်းကာ
ကပြကြသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို သွား
ရောက်ယူခိုင်းလျှင်လည်း ယူပေးကြ
သည်။ လယ်ထဲမှ ပြန်လာလျှင် အိမ်ထဲမှ
ဆီးကြိုနေတတ်ကြသည်။ အိမ်ပေါ်သို့
အောင်နက်တို့၊ ရန်လုံတို့မှလွဲ၍ အခြား
မွေးများတက်လာလျှင် လေးကောင်
စလုံးဝိုင်း၍အော်ဟစ်ကုတ်ခြစ်ကြတော့
သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခင်လှ၏ အိမ်သို့
အခြားမွေးများမလာရဲကြပေ။ ထို့အပြင်

ကောက်ရကလေးလေးကောင်ကသုတ်
သင် ရှင်းလင်းလိုက်သဖြင့် ကြွက်
အန္တရာယ်လည်း မရှိတော့။ ထို့ကြောင့်
ကောက်ရညီနောင် လေးကောင်မှာ
ဦးခင်လှ၏အချစ်တော်ကလေးများဖြစ်
ခဲ့တော့ပတ်ဝန်းကျင်၏ ချစ်ခင်သုယ
မှုတို့ပါခံနေရသည်။ ကောက်ရညီနောင်
များတွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လာရောက်
မွေးမွေးနေသော မုန့်ပဲသရေစာများ
အလှပယ် ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

ကောက်ရကလေးများမှာ တော
ကြောင်ကလေးများပင်ဖြစ်သော်လည်း
ဦးခင်လှနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခင်တွယ်
အတူပဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောထဲ
သို့ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့သော်လည်း ဦးခင်လှ
အထက်သို့သာပြန်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်မှလည်း ကောက်ရညီ
အောင်ကို တောထဲသို့ ပြန်မသွားစေလို
ကြောင်း ထို့ကြောင့် ဦးခင်လှကပင် ဆက်
သတ်မွေးမြူထားခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးခင်လှသည် အိမ်
ထဲမှအောက်သို့လှမ်းဆင်းလိုက်ရာ
ကောက်ရတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းကို

အမှတ်မထင် တက်နှင်းမိလိုက်သဖြင့်
အော်ဟစ်ကာ လန့်ခန့်လိုက်သည်။

"အမလေးဗျ - လုပ်ကြပါဦး"
ဦးခင်လှမှာ မြွေဟောက်နှင့်သုံးပေ
ခန့်အကွာသို့ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ မြွေ
ဟောက်မှာအိမ်သာအရှေ့မှဖြစ်သော
ဦးခင်လှကလည်း အိမ်သာပေါ်မှအဆင်း
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မြွေဟောက်၏
ဦးခေါင်းကိုနှင်းမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးခင်
လှမှာစိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ မြွေဟောက်ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားတော့သည်။

"ဟာ - ဒုက္ခပဲ"
မြွေကြီးမှာ ပါးပျဉ်းထောင်၍ ဦးခင်
လှကိုပေါက်သတ်ရန် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်
သက်နေသည်။ ဦးခင်လှ လှုပ်ရှားလိုက်
သည်နှင့် မြွေဟောက်ကလည်း လှမ်း
ပေါက်လိုက်တော့မည်ဖြစ်သည်။ အကယ်
၍ မြွေဟောက်လှမ်းပေါက်လိုက်လျှင်
ဦးခင်လှမလွတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဦးခင်လှ
မှာ လုံးဝမလှုပ်ရှားရဲပဲ ငြိမ်သက်နေရ
သဖြင့် မွေးသီးမွေးပေါက်များပင် ကျလာ
နေတော့သည်။ ထိုစဉ်...

“ဝန်း”

“စိုး-စိုး-ဝီး-ဝီး-စိုး”

“အောင်မလေး-မြတ်စွာဘုရား”

ထိုစဉ် ကောက်ရလေးတစ်ကောင်
တ အော်ဟစ်မာန်ဖီကာ မြွေဟောက်၏
ဦးခေါင်းကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ မမျှော်
လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ဖြစ်လာသဖြင့် ဦးခေါင်း
လှ လန့်၍ အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
“ကောက်ရ”လေးသည် မြွေ၏ ဦးခေါင်း
တို့ ဖိတိုက်ထားပြီး ကိုယ်လုံးနှင့် ဖိထား
သဖြင့် လူးလွန်လိမ်တွန့်ကာ ကောက်ရ
တလေးကို ကိုယ်လုံးနှင့် ရစ်ပတ်ချီနောင်
လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခေါင်းလှက အိမ်
သားများကို အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သည်။

“လာကြပါဦးဟ- ဒီမှာ ကောက်ရ
လေးသေတော့မယ်”

ထိုစဉ် ကောက်ရလေးသုံးကောင်
ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး အော်ဟစ်မာန်
ဖီကာ မြွေဟောက်ကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်၊
လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်ကာ ဝိုင်းအုံ
တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ အိမ်သားများ
ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်သော်လည်း မြွေ

ဟောက်နှင့် ကြောင်ကလေး “လေး
ကောင်” မှာ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေ
သဖြင့် ဦးခေါင်းလှနှင့် အိမ်သားများမှာ
ကောက်ရကလေးလေးကောင်ကို မကူ
ညီနိုင်ကြပဲ သည်အတိုင်း ကြည့်နေခဲ့ကြ
ရသည်။ ခဏအကြာတွင် မြွေဟောက်
တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်ကာ
ဒဏ်ရာများမှ သွေးများယိုစိမ့်ထွက်ကျ
လာကာ ကြောင်ကလေးများမှလည်း
သွေးများနှင့် ပေကျံနေတော့သည်။
(၁၀)မိနစ်ခန့် အကြာတွင် မြွေဟောက်
မှာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီး ကောက်ရလေး
တစ်ကောင်ကို ကိုယ်လုံးနှင့် ရစ်ပတ်ချီ
နောင်ထားရာမှ ပြေလျော့သွားခဲ့သည်။
မြွေဟောက်မှာ လုံးဝသေဆုံးသွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးခေါင်းလှနှင့် အိမ်သား
များသည် ကောက်ရလေးများကို အပြေး
အလွှား ကောက်ယူကြည့်ခဲ့ကြရာ
ကောက်ရလေး လေးကောင်စလုံးမှာ
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ မရရှိခဲ့ကြသဖြင့်
စိတ်သက်သာရာရခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်

ဦးခေါင်းလှသည် ကောက်ရလေးများကို
အယုတယ ကိုင်တွယ်ရင်း လေးလေး
နက်နက် ပြောဆိုလိုက်တော့သည်။

“ငါ့ကို မင်းတို့ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာ
တွယ်ပေးခဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
အယ်၊ ငါ့မှာ မင်းတို့ပေးတဲ့ အသက်ပဲရှိ
တော့တယ်။ မင်းတို့ရဲ့ကျေးဇူးသိတတ်
မှုတွေကြောင့် သံသရာအဆက်ဆက်
မှာ အပါယ်ဘုံသားတိရစ္ဆာန်ဘဝက
လွတ်မြောက်နိုင်ကြပါစေကွယ်”

တောက်ရလေး၏ ဘဝနိဂုံး

ဦးခေါင်းလှသည် တောထဲတွင် အစာ
အာဟာရပြတ်၍ သေအံ့ဆဲဆဲအချိန်တွင်
တောက်ရလေး၏ အသက်ကို ကယ်
တင်ခဲ့သကဲ့သို့ ကောက်ရလေးများက
ဦးခေါင်းလှ မြွေပေါက်ခံရတော့မည့်
အံ့ဆဲတွင် ဦးခေါင်းလှ၏ အသက်ကို ကယ်
တင်ခဲ့သဖြင့် မိသားစုမှ ကောက်ရလေး
များကို ခိုခွယ် အကြင်နာပိုခဲ့ကြတော့
သည်။ ကြောင်ကလေး လေးကောင်ကို

သားသမီးလေးယောက်ကဲ့သို့ပင် ကျွေး
မွေးစောင့်ရှောက်နေခဲ့ကြသည်။ ဤသို့
ဖြင့် တစ်လကျော်ကျော်ခန့်အကြာ တစ်
နေ့တွင် ဦးခေါင်းလှသည် အိပ်ရာမှ ထ၍
မျက်နှာသစ်ရန် ဓရအိုးနံဘေးတွင် ထိုင်
လိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

“ရှူး-ရှူး-ရှူး-ရှူး”

တရှူးရှူး မြည်သံကြားနေရသဖြင့်
အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
ရာ...

“ဟိုက် - မြတ်စွာဘုရား - ကယ်
တော်မူပါ”

ဦးခေါင်းလှမှာ မြွေနှင့် ရေစက်ပါနေပုံ
ရသည်။ ဦးခေါင်းလှနှင့် ငါးပေခန့်အကွာ
တွင် ပါးပျဉ်းထောင်နေသော မြွေ
ဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်
ရသဖြင့် ဦးခေါင်းလှ ဘုရားတလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ မြွေဟောက်ကြီးမှာ ပါးပျဉ်း
ထောင်၍ ဦးခေါင်းလှအား ပေါက်ရန် ချိန်
ရွယ်ထားပြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဦးခေါင်းလှမှာ
ဝုတ်တုတ်ထိုင်နေရာမှ လုံးဝမလှုပ်ရှား
ရဲတော့ပေ။ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားလိုက်
လျှင်ပင် မြွေဟောက်က လှမ်းပေါက်တော့
မည်ဖြစ်သဖြင့် ဦးခေါင်းလှမှာ အသက်ပင်

မရှုရဲပဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတော့
သည်။ အိမ်သားများမှာလည်း တစ်ဦးတစ်
ယောက်မှန်းမလာကြသေးသဖြင့် ကူညီ
သူမရှိဘဲ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေ
သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှနေ၍ အာရုံ
ပရိတ်ကိုသာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ
ရွတ်ဖတ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက်
ကြောင်ကလေးနှစ်ကောင် ပြေးထွက်
လာပြီး ပါးပျဉ်းထောင်နေသော မြွေ
ဟောက်၏ ပါးပျဉ်းကို အနောက်ဘက်မှ
နေ၍ ပြိုင်တူခုန်အုပ်လိုက်ကြရာ မြွေ
တောတ်ပါးပျဉ်းမှာ လဲကျသွားတော့
သည်။ ကြောင်ကလေးနှစ်ကောင်မှာ
လည်း မြွေဟောက်ရှေ့တွင် လဲကျသွား
သည်။ ထို့ကြောင့် မြွေဟောက်က လှမ်း
ပေါက်လိုက်သည်။ ကြောင်ကလေး နှစ်
ကောင်မှာ ခုန်ရှောင်လိုက်သဖြင့် မြွေ
ဟောက်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွား
တော့သည်။ မြွေဟောက်မှာ နောက်
တစ်ကြိမ် ထပ်ပေါက်ရန် ပါးပျဉ်းထောင်
လိုက်စဉ်...

“ဦး-ဦး-ဦး-ဦး”
ကြောင်ကလေးနှစ်ကောင် မာန်စီ
အော်ဟစ်ကာ ထပ်မံရောက်ရှိလာသဖြင့်

မြွေဟောက်မှာ အသံလာရာဘက်သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကြောင်
ကလေးနှစ်ကောင်မှာ မြွေဟောက်၏
ပါးပျဉ်းကို ပြိုင်တူလှမ်းခုန်အုပ်လိုက်ပြန်
သည်။ မြွေဟောက်မှာ အငိုက်မိသွား
သဖြင့် ဦးခေါင်းစိုက်ကျသွားပြန်သည်။
ကြောင်ကလေး နှစ်ကောင်မှာ မြွေ
ဟောက်၏ ဦးခေါင်းကို ကိုက်ခဲကုတ်ခြစ်
ကာ မြေကြီးနှင့် ဖိကပ်ထားကြသည်။
မြွေဟောက်မှာ ကြောင်ကလေးများကို
အမြီးနှင့် ရစ်ပတ်လိမ်ညှစ်ကာ ဆွဲယူ
လိုက်သဖြင့် ကြောင်ကလေးများမှာ မြွေ
ဟောက်ကို ကိုက်ခဲနေရာမှ လွတ်ထွက်
သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ကျန်ရှိနေသော
ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်မှာလည်း
မြွေဟောက်ဦးခေါင်းကို ကိုက်ထားရာမှ
လွတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
မြွေဟောက်မှာ ကြောင်ကလေးများကို
အဆက်မပြတ် လိုက်ပေါက်နေရာ
ကြောင်ကလေးများမှာ ခုန်ပျံရှောင်တိမ်း
နေကြရတော့သည်။ ထိုအခါမှ ဦးခေါင်း
မှာ သတိရလာပြီး အိမ်ပေါ်သို့ အမြန်
အလွှားတက်လာကာ အိမ်သားများ
အော်ဟစ်နှိုးလိုက်တော့သည်။

“ထကြစမ်း-ဟေ့-ထကြစမ်း။
တို့မှာ ကောက်ရလေးတွေနဲ့ မြွေနဲ့ တွေ့
နေကြလို့-မြန်မြန်ထကြစမ်း”
ဦးခေါင်းလှမှာ အော်ဟစ်နှိုးပြီး
တောက်ရတို့ဆီသို့ တစ်ခါပြန်ပြေးလာ
ခဲ့သည်။ အိမ်သားများမှာလည်း ဦးခေါင်းလှ
နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာခဲ့ကြသည်။
ဦးခေါင်းလှတို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာချိန်
တွင် ကြောင်ကလေးများက မြွေဟောက်
တို့တိုင်ရံနေကြပြီး မြွေဟောက်မှာလည်း
ကြောင်ကလေးများ၏ အလယ်တွင်
တည်ရှိကာ ဘယ်ညာယိမ်းထိုးကာ ပြန်
တည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို
တွေ့ကြရသည်။ ထိုစဉ် ကောက်ရလေး
တစ်ကောင်သည် မြွေဟောက်၏အမြီး
သို့ ဝင်တိုက်လိုက်ရာ မြွေဟောက်က
အောက်ပြန်လှည့်၍ ပေါက်လိုက်သည်။
ဦးခေါင်းလှကလေးက ခုန်ရှောင်
တိမ်းသဖြင့် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်
ခဲ့သည်။ မြွေဟောက်ကလည်း ပေါက်
လိုက်၍ မြွေကြီးပေါ်သို့ ခိုက်ဆင်းသွား
ကာ မြွေဟောက်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့
ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်က ခုန်အုပ်

ကိုက်ခဲလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကျန်နေသော
ကြောင်ကလေးသုံးကောင်ကလည်း
မြွေဟောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ပြေးဝင်
ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲကုတ်ခြစ်၍ တိုက်ခိုက်ကြ
တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကြောင်ကလေး
လေးကောင်နှင့် မြွေဟောက်မှာ လုံးထွေး
ရစ်ပတ်ကာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေကြလေ
တော့သည်။

ဦးခေါင်းလှနှင့် မိသားစုမှာ ကောက်ရ
ညီနောင်နှင့် မြွေဟောက်တို့၏ တိုက်ပွဲ
တွင် ဝင်ရောက်ကူညီရန် အကွက်ချောင်း
နေကြသော်လည်း ရစ်ပတ်လုံးထွေးနေ
ကြသဖြင့် ကူညီရန် အခွင့်မသာမဲ။ ထိုစဉ်
ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများပါ ရောက်ရှိလာခဲ့
ကြရာ ဦးခေါင်းလှ၏ အိမ်ရှေ့တွင် လူစည်
ကားနေခဲ့သော်လည်း ကောက်ရညီ
နောင်တို့ကို အကူအညီမပေးနိုင်ကြပဲ
ကြည့်၍သာ နေခဲ့ကြရသည်။ တိုက်ပွဲမှာ
(၁၅) မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မြွေဟောက်
မှာ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်တော့ပဲ
ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ကောက်ရ
ညီနောင်လေးကောင်သည် ငြိမ်သက်

...အပြီ။
 ...လူအုပ်
 ...သခင် ဦးခင်လှ၏
 ...လုပ်ကြသည်။
 ...လေးကောင်စလုံး
 ...တစ်
 ...တိုယ်လုံးမှာ သွေးများ ပေကျံနေပြီး မြေ
 ...ဟောကမှာလည်း လုံးဝသေဆုံးနေခဲ့ပြီ
 ...ဖြစ်သည်။ ဦးခင်လှနှင့်အတူ ပရိသတ်
 ...များမှာ ကောက်ရည်နောင်တို့၏လှုပ်ရှား
 ...တို့ တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။
 ...ထိုစဉ် -

“ဟာ - ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်
 လဲသွားပြီ”

“နောက်တစ်ကောင်လည်းလဲသွား
 ပြန်ပြီ”

“လေးကောင်စလုံး လဲကျသွားပြီ”

ကောက်ရည်နောင်တို့မှာ ရပ်နေရာ
 မှတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လဲကျသွား
 ခဲ့သဖြင့် အံ့သြစွာ ပြောဆိုလိုက်ကြသည်။
 ထို့ကြောင့် ဦးခင်လှသည် ကောက်ရ
 ညီနောင်လေးကောင်ကို အလျင်အမြန်

ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက်
 ယူကြပြီးမရဖြစ်ကာ မျက်ရည်များ ဝိုင်း
 လာပြီး ပရိသတ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ
 ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်သားလေးတွေ မြွေကိုက်ခံ
 လိုက်ရလို့ သေကြရပြီဗျာ”

“ဟာ - ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

“ကောက်ရည်နောင်က ဦးခင်လှ
 အစား ဝင်ခံသွားခဲ့တာ”

“တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသလို
 ပေါ့ဗျာ”

“ဦးခင်လှက သူတို့ကို သားသမီး
 အရင်းလို စေတနာထားတော့ သူတို့
 ကလည်း မိဘအသက်ကို သူတို့အသက်
 နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်သွားခဲ့ကြတာ”

“ကောက်ရကလေးတွေ ကောင်း
 ရာသုဂတိ လားပါစေဗျာ”

“ဒီလောက်တောင် ကျေးဇူးသိတတ်
 နေတာကောင်းရာမှန်ရာရောက်မှာသေ
 ရာတယ်”

ပရိသတ်မှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ
 ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ဦးခင်လှက

ထဲသို့မရောက်၊ ဆိုနှင့်ကြေကွဲကာ မျက်
 ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျနေတော့
 သည်။

“ဦးလေး - ကောက်ရတို့ညီအစ်ကို
 တို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တူဖြစ်သူ ကိုသန်းဦးမေးလိုက်မှ
 ဦးခင်လှ အသိပြန်ဝင်လာတော့သည်။
 ထို့ကြောင့် ဦးခင်လှက အသံတုန်ရီစွာ
 နှိုးမြှောက်ပြောလိုက်တော့သည်။

“သံသာတော်တွေနဲ့ သရဏဂုံတင်
 နှိုးတိုက်ပြီးမှ ပြန်သြဇာပေးကြ
 တော့ကွယ်”

ထို့ကြောင့် ကောက်ရညီနောင်
 တောင်ကို ဦးခင်လှဆန္ဒအတိုင်း
 နှိုးတိုက်ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြလေ
 သည်။ ကောက်ရညီနောင်လေး
 တို့လိုလူသားများ၏ အသုဘကဲ့သို့
 နှိုးဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သေတ္တာလေး
 မြို့လုပ်ပြီး ကောက်ရညီနောင်
 တောင်ကိုထည့်ကာ သုံးရက်ပြည့်မှ
 သင်္ဂြိုဟ်များပင်ဖိတ် သရဏဂုံတင်
 နှိုးတိုက်ပြီးမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။
 ကောက်ရညီနောင်အသုဘ
 ကဲ့သို့လည်း လိုက်ပါဖို့ဆောင်

သူများပြားခဲ့သည်။ (၇)ရက်ပြည့်သော
 အခါ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ် တရားနာခဲ့
 သည်။ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်တရားနာ
 စဉ်ဆရာတော်မှ ဦးခင်လှနှင့် ကောက်ရ
 ညီနောင်တို့ကို ဥပမာပေး၍ မေတ္တာ
 စေတနာအကြောင်း ဟောပြောခဲ့
 သည်။

“မေတ္တာဆိုတာ တုံ့ပြန်တတ်တဲ့
 သဘောရှိတယ်။ စေတနာဆိုတာလည်း
 ရောင်ပြန်ဟပ်လေ့ရှိတယ်။ စေတနာဆို
 တာ မေတ္တာကို အခြေခံပြီးဖြစ်ပေါ်လာခဲ့
 တား။ ဒါကြောင့် - မေတ္တာသာအရင်းခံဖြစ်
 တယ်။ မေတ္တာနဲ့ပြည့်စုံရင် စေတနာ
 လည်း ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်တယ်။ မေတ္တာ
 စေတနာဆိုတာ ထားတဲ့လူကို ပြန်ပြီး
 ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်။ ဒကာကြီးဦးခင်လှ
 ရဲ့အသက်ကို ကောက်ရကယ်ခဲ့တာတစ်
 ကြိမ်တစ်ခါထဲမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ
 တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းဆိုရင်တော့တိုက်
 ဆိုင်မှုလို့ ပြောရင်ဖြစ်တယ်။ နှစ်ကြိမ်
 နှစ်ခါဆိုတော့ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်တော့
 ဘူး။ ထူးခြားမှုဖြစ်လာပြီး ဘာလို့ထူးခြား
 မှုဖြစ်လာတာလဲဆိုတော့ မေတ္တာကြောင့်
 ထူးခြားမှုတွေ ဖြစ်လာတာ။ ကောက်ရ

ညီနောင်အပေါ်မှာ ဒကာကြီး ဦးခင်လှ တ မေတ္တာထားတယ်။ မေတ္တာရှိတော့ စေတနာရှိတယ်။ အဲဒီမေတ္တာ စေတနာ တွေရဲ့ရောင်ပြန်ဟပ်မှု၊ တုံ့ပြန်မှုတွေ ကြောင့် ကောက်ရည်နောင်ဟာ ဒကာ ကြီးဦးခင်လှရဲ့အသက်ကိုသူတို့အသက် နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် - မေတ္တာစေတနာဆိုတာ လူသားအချင်း ချင်းအပေါ်မှာမဆိုထားနဲ့၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ဝေ်မှာ ထားနိုင်ခဲ့ရင်တောင် ရောင်ပြန် ဟပ်မှု အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် - ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ဒကာ၊ ဒကာမ တွေတစ်ဦးပေါ်တစ်ဦးမေတ္တာမပျက်ကြ ပါနဲ့၊ မေတ္တာထားနိုင်ကြပါစေ”

“တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာတည်နိုင် ကြပါစေ”

ထို့နောက်ရေစက်ချကာကောက်ရ ညီနောင်နှင့်တကွ ကြားကြားသမျှကို အမျှပေးဝေခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကောက်ရည်နောင်တို့၏ ဘဝနိဂုံးမှာ အဆုံးသတ်သွားခဲ့တော့သည်။

ကောက်ရတို့ရောက်ကြတဲ့ဘုံဌာန “အို - ဖခင်”

ခေါ်သံကြားလိုက်သဖြင့် ဦးခင်လှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သစ်လွင် တောက်ပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူ ရွယ်လေးယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်။ ထိုစဉ် လူရွယ်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဖခင်ရဲ့သားတွေ လေ”

“မောင်ရင်တို့က ကျုပ်ရဲ့သားတွေ”

ဦးခင်လှက ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် လူရွယ်တစ်ယောက် က ရယ်ပြုံးပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် - ကျွန်တော်တို့က ဖခင်ရဲ့သားလေးယောက်ပါ။ ကျွန်တော် က ကောက်ရတစ်၊ သူက ကောက်ရနှစ် ဟုတစ်ယောက်က ကောက်ရသုံး၊ ကျွန် တစ်ယောက်က ကောက်ရလေး”

“ကောက်ရတစ်၊ နှစ်၊ သုံးလေးတွေ တော့ ကျုပ်ရဲ့ကြောင်ကလေးတွေပါ အခု - သူတို့ သေသွားခဲ့ကြပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သားတို့ညီနောင် ဟာ ဖခင်ရဲ့အသက်အန္တရာယ်တို့

တို့ရဲ့အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ကျေးဇူး ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရ လိုသားတို့ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကြရတယ်။ အဲဒီပီတိစိတ်နဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့အတွက် သားတို့ကိုအခုလိုတွေ့မြင်နေရတာပါ - ခင်”

လူရွယ်တစ်ဦးက ရှင်းလင်းပြောပြ လိုက်သဖြင့် ဦးခင်လှ အံ့သြသွားခဲ့ရ သည်။ ထို့ကြောင့်ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက် သည်။

“ဒါဆို - ကောက်ရညီနောင်တို့ တောင်းရာမွန်ရာ ရောက်နေကြတာ ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဖခင်ပေးပို့တဲ့အမျှ ညီနောင် ကျွန်တော်တို့ သာဝခေါ်နိုင်ခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဖခင် ဖြစ်စေချင် သလို အပါယ်ဘုံ သားတိရစ္ဆာန် ဘဝ ကိုလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ကြပါပြီ။ ကျွန် တော်တို့အတွက်နဲ့ ဖခင်ပူဆွေးနေမှာ ဖြစ်တယ်။ ဖခင်ဝမ်းသာရအောင်လာပြော တယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဝမ်းသာ ကြောင် - ခင်”

“အေး - အေး - ဝမ်းသာသကွယ် - ခင် - ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကိုခင်လှ - ကိုခင်လှ - ဘာတွေ ယောင်ပြီး အော်နေတာလဲ”

“အေး - ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် - ဝမ်းသာတယ် - ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကိုခင်လှ - ကိုခင်လှ - ဘာတွေ ယောင်ပြီး အော်နေတာလဲ”

နံ့တေးတွင် အိပ်နေသော ဇနီးဖြစ် သူက လှုပ်ခါယမ်းနှိုးလိုက်သဖြင့် ဦးခင် လှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့ ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူက ပြောလိုက်သည်။

“တော် - ဝမ်းသာလိုက်တာ - ဝမ်း သာလိုက်တာနဲ့ယောင်ပြီး အော်နေတာ။ ဘာဖြစ်တာလဲ - အိပ်မက်မက်နေတာ လား”

“အိပ်မက်”

ဦးခင်လှက “အိပ်မက်”ဟု ရေရွတ် ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇနီးဖြစ် သူမှာ စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ အော်ဟစ်ပြော လိုက်တော့သည်။

“တော် - အိပ်မက်မက်နေတာလား လို့ မေးနေတာ”

ဇနီးဖြစ်သူ၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုမှု ကြောင့် အိမ်သားများ နီးလာတာ ဝိုင်းဆုံ လာခဲ့ကြတော့သည်။ ထိုအခါမှဦးခင်လှ

မှာ သူ့အိပ်မက်အကြောင်းကို သူ ပြန်
စဉ်းစားမိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မိသား
စုကို ပြောလိုက်သည်။

“ကောက်ရည်နောင်လေးကောင်
ဝလုံး ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်သွားကြ
ပြီဟ၊ အခု - ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးလို့ ငါ
ဝမ်းသာပြီး အော်နေတာ”

ထို့ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူက အားရ
ဝမ်းသာမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား - သူတို့ ဘယ်ဘုံဌာန
တိုရောက်သွားကြလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူး၊ မေးလည်း
မမေးလိုက်မိဘူး။ သူတို့ဝတ်စားထား
တာတော့ တောက်တောက်ပြောင်
ပြောင်ပဲ။ အပါယ်ဘုံက လွတ်သွားပြီလို့
လည်း ပြောတယ်။ အပါယ်ဘုံက လွတ်
ပြီဆိုတော့ ကောင်းတဲ့ဘုံဌာနပဲ ဖြစ်မှာ
ပေါ့ဟယ်”

ထို့နောက် မိသားစုကို အိပ်မက်
အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရာ မိသားစု

မှာလည်း ဝမ်းသာကြည်နူးဖြစ်ခဲ့ကြရ
သည်။ ထို့နောက် ဦးခင်လှက ပြောလိုက်
သည်။

“ကဲ - ကဲ - ပြန်အိပ်ကြတော့၊ မနက်
ကျရင် ရွာထဲက လူတွေလည်း ဝမ်းသာ
ရအောင် လျှောက်ပြောရဦးမယ်”

ထို့ကြောင့် မိသားစုအိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြ
တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးခင်လှနှင့်
မိသားစုက ကောက်ရည်နောင်ကောင်းရာ
မွန်ရာ ရောက်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း အိပ်
မက်အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ကြရာ ပတ်
ဝန်းကျင်မှာလည်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခဲ့ကြ
ရသည်။ ထိုသို့ ဦးခင်လှမှ သူ၏အိပ်မက်
အကြောင်းကို ဝမ်းသာအားရ ပြောလို
မဆုံးဖြစ်နေသကဲ့သို့ပင် ဦးခင်လှနှင့်
ကောက်ရည်နောင်တို့၏ တစ်ဦးမေတ္တာ
တစ်ဦးမှာ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုများကိုလည်း
ယခုတိုင် မရိုးနိုင်သော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်အ
ပြောဆိုနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။

» မင်းသမ္မာရီ
(ကနဦး)

တောဏ္ဍိ
ပေါက်
အိပ်
ကြည့်

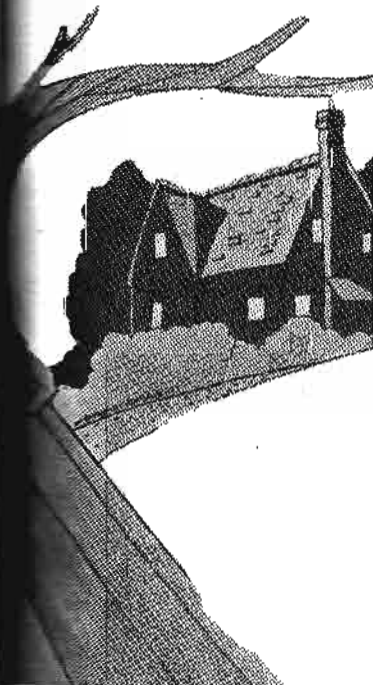

မြေပုံ

မြေညီမြေပြန့်ရှားပါးသော ဤအရပ်
ဒေသတွင် တောင်စွယ်ကုန်းမြင့်တွေ၊
တောင်ကမ်းပါးယံ၊ တောင်စောင်းတွေ၊
တောင်ရိုးတောင်ချွန်းတွေအကြား၌ ဤ
တောင်ကုန်းကလေးတည်ရှိနေခဲ့သည်
မှာဘာမျှအံ့ဩဖွယ်မရှိဟုထင်စရာဖြစ်
သော်လည်း အကယ်စင်စစ်၌မူ ဤ
တောင်ကုန်းကလေးသည် အမှန်ပင်
ဝိသေသထူးခြားလျက်ရှိ၏။ ဤတောင်

ကုန်းကလေး၏သုံးမိုင်ပတ်လည်အတွင်း
ဘယ်မှာမျှ မတွေ့ရှိနိုင်သော လူနေအိမ်
တစ်လုံးကို တောင်ကုန်းထိပ်ဆီ
ထီးထီးမားမား တွေ့မြင်ရသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ဥရောပလယ်တောအိမ်
ဆန်း၊ မီးခိုးခေါင်းတိုင် ပါရှိသော တိုက်
အိမ် ပုဂံကလေးပင် ဖြစ်၏။ ထိုအိမ်
ဘယ်တုန်းအခါကဘယ်သူတည်ဆောက်
ခဲ့မှန်းဘယ်သူမျှ တိတိပပ မပြောနိုင်

ခြံတံခါးကြီးက ချုံ့သိပ်စိပ်လိင်းတွေ
ပုံပြီး ခံချေးအထပ်ထပ် တက်နေတယ်။
သောကြာလည်း ခတ်ထားတယ်။
ငါက အော်ငေါ့ဝေဖန် အိပ်စက်
ဘယ်သူမှ ထွက်လာကြဘူး။
အိမ်တန်းမှာပဲ ထောင်စိပ်ပိုင်းမှာ
ချိုင်းနေတဲ့ မြူငွေ့တိမ်တိုက်ကြီးက
တအိအိနဲ့ အောက်ကို ပြိုသင်းလာပြီး
ချိုင်းစွန်းထဲကနေ ထောင်တုန်းနဲ့ အိမ်ကလေး
လျှော့စွန်းချော့ချော့ပါးပါး ...

ချော့။ ထိုအတူ လက်ရှိကာလတွင် ထို
အိမ်မှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ မိသားစုနေ
ထိုင်လျက်ရှိကြောင်းလည်း ဘယ်သူမျှ
ရေရေရာရာ သတင်းပေးနိုင်ခြင်းလည်း
မရှိ။

ဤတောင်ကုန်းသည် တောင်ပူတောင်
တစ်လုံးကဲ့သို့ လုံးဝန်းသော သက္ကရာဇ်
ရှိပြီး အောက်ခြေတွင် ပြန့်ပိုင်း၍ အဖေ
ဘက်သို့ ဝပ်မြေမြေမိုးမောက် ချွန်တက်
သွားသည်။ တောင်ကုန်းထိပ် အလယ်
တည့်တည့်မှာ တိုက်အိမ်ကလေးတည်
ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်လေးမျက်နှာ
ကနေတိုက်အိမ်ကလေးကိုအထင်အရှား
တွေ့မြင်နိုင်ကြသည်။ အိမ်ကလေး၏
ကိုက်ငါးရာအကွာအဝေးမှနေ၍ သွပ်ဆူး
ကြိုးစည်းရိုး စတုဂံပုံစံပတ်ဝိုင်း ကာရံ
ထားသည်။ နှစ်ကာလကြာမြင့်၍ အချိန်
ကာလ၏တိုက်စားဖဲ့ရွံ့မှုကြောင့် မြေစည်း
ရိုးသစ်သားတိုင် အချို့ယိုဝ်နဲ့နဲ့ နေကြ
သည့်တိုင် သွပ်ဆူးကြိုးများမှာ သွပ်ရည်
မရှိတော့ဘဲ သံချေးများတွယ် ကပ်စုံ
လွှမ်းနေကြသည့်တိုင် သွပ်ဆူးကြိုးတွေ
ဆီမှာ အမျိုးအမည်မသိ တောချွန်သစ်
နွယ်တွေ ရစ်ပတ်ကုပ်တွယ်ထားကြ

သည့်အတိုင်း၊ ခြံစည်းရိုးသည် တောင် ကုန်းပေါ်မှအိမ်ကို သစ္စာရှိစွာ ကာကွယ် ထားဆဲသာ ဖြစ်သည်။

သွပ်ဆူးကြိုး၊ ခြံစည်းရိုးကဲ့သို့ပင် တောင်ကုန်းနှင့် တိုက်ပုကလေးကို သစ္စာရှိစွာ စောင့်ရှောက်ထားသော အထင်ကရ ကိရိယာမှာ ခြံဝင်းအဝရံ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင်သောသံပန်း တံခါးကြီး ဖြစ်သည်။ သံပန်းတံခါးကြီး သည်ခြံပန်းခြံနယ်အကွေ့အကောက်၊ အချွန်အတက်တို့ဖြင့် အနောက်တိုင်း “ဂေါ့သစ်” Gothic ဗိသုကာလက်ရာမျိုး ဖြစ်၍ လှပစန့်ညားသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌မူ သံချေးအလိပ်လိပ်တက်၍ ချွန်နယ်တွေ ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် တံခါး၏ သရုပ်သဏ္ဌာန် ပျောက်ကွယ် လှလှ ဖြစ်နေရပြီ။ အဖွင့်အပိတ် မလုပ် ခဲ့သော ကာလကြာရှည်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် တံခါးနှင့်ပင် မတူတော့ဘဲ အကျည်းတန်သံတိုင် နံရံတစ်ခုနှင့်သာ ပို၍တူနေသည်။

တိုက်အိမ်ကလေးဆီမှခြံဝင်းတံခါး ဆီသို့ ကွေးကွေးကောက်ကောက် နိမ့်

ဆင်းဦးတိုက်လာသော ကျောက်ခင်း လမ်းမှာ ခုံးလွှမ်းကြီးစိုးထားကြသည့် မြေ ကပ်မြေခင်းအောက်၌ ယခုအခါပုန်းလွှဲ ဝပ်စင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် ဆိုလျှင် ခြံဝကနေ တိုက်အိမ်ဆီသို့ သွားစရာလမ်း မရှိသလိုပင် ထင်ရသေး သည်။

“ဟောသည့် ကျုပ်တို့ ပြည်နယ် ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အဲသည်တောင်ကုန်း ကလေးနဲ့ တိုက်အိမ်ကလေးရှိတယ်ဆို တာကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကလွဲ လို့ သိတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိနိုင်ဘူး ဆိုတာတော့ ဘုရားအဆူဆူကို တိုင် တည်ပြီး ကျုပ် ကျိန်ပြောစုံတယ်”

တောလိုက်မုဆိုးအိုကြီးက အခိုင် အမာ၊ အလေးအနက် ပြောသောအခါ သတင်းထောက် လူရွယ်က သရော် ပြောင်လှောင်လိုမှုကို ထိန်းချုပ်ရန် သဲ့သဲ့မျှသာပြုံးသည်။ သတင်းထောက် လူရွယ်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့၊ တစ်ဘွဲ့၊ ရယူထားခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်က လက်ဝဲနိုင်ငံရေးဝါဒ၌ သက် ဝင်ခဲ့သူဖြစ်ရာ လက်တွေ့မကျလျှင် ဘာ

တို့မျှ လက်ခံယုံကြည်ခြင်းမရှိပေ။ သူက မုဆိုးအိုကြီး၏ စကားကို ပြက်ရယ်ပြု လိုစိတ် ပြင်းပြနေချိန်တွင် မုဆိုးကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ရောင်းရင်းတောလိုက် သားတွေကို ကျုပ်က တောင်ကုန်းပေါ် တအိမ်ကလေးအကြောင်း ပြောပြတော့ သူတို့က မယုံကြဘူး။ ကျုပ်ကို သွေးဝေ ချောက်ချားနေပြီလို့တောင် ဝေဖန်ကြ သေးရဲ့”

သတင်းထောက်က သူ့သိလိုသော အချက်ကို မေးသည်။

“အဲဒီအိမ်ကို အဘ ခြီးတွေခွဲတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ အဲ့သြဖို့ ကောင်းတာက ဒီတော၊ ဒီတောင်တွေ ထဲမှာ ကျုပ် အမဲလိုက်နေခဲ့တာ ကျုပ် အသက် (၂၀) လောက်ကတည်းကပဲ။ အဲဒီတောင်ကုန်းနဲ့ အိမ်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ အဲဒီဘက်ကို ကျုပ်မရောက် ခဲ့လို့ ဖြစ်မယ်၊ တခြားမုဆိုးတွေလည်း အဲဒီဘက်ကို မရောက်ခဲ့လို့ ဖြစ်မယ်၊ တခြားမုဆိုးတွေလည်း အဲဒီဘက်ကို

မရောက်ခဲ့ကြတော့ သူတို့လည်း တွေ့ ခွင့် မကြုံခဲ့ကြဘူးပေါ့”

“အဲဒီနေရာက တောစပ်ကဆိုရင် တော်တော်ဝေးသလား - အဘ”

“ဝေးရုံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ နေ့တစ် ဝက် ခရီးလောက် သွားရတယ်။ လမ်းမှာ လျှို့တွေ၊ ချောက်တွေ၊ ခေတ်ခွန်တွေ၊ ခေတ်သန်တဲ့ ချောင်းတွေ၊ တောကြောင် တစ်ကောင်ကောင် တိုးသွားဖို့ မလွယ် တဲ့ ရှားချုံတောကြီးတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီတောင်ကုန်းကို လေးဖက်လေးထန် ကနေ တောင်မြင့်ကြီးတွေက ပတ်ချာ ဝိုင်းထားတာ တော်ရုံလူဆိုရင် အဲဒီတို မရောက်နိုင်ဘူး”

“အဘတော ဘယ်လိုရောက်သွား တာလဲ”

“ငါ ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်နောက် ကိုလိုက်ရင်း အဲဒီဘက်ရောက်သွားတာ၊ ဆတ်က ငါပစ်လိုက်တဲ့ ဒူးလေးနားချက် မှန်ပြီး ထွက်ပြေးတာ၊ ငါက နောက်ကနေ တရကြမ်းလိုက်တာ၊ လိုက်ရင်းနဲ့ ဆတ် ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားတယ်။ ဆတ်တို့ မျက်ခြေပြတ်သွားတဲ့အချိန်မှာပဲ ငါဟာ

အိမ်ကလေးရှိတဲ့ခြံဝ်းအစပ်ကိုရောက်
သွားတာ။ ခြံတံခါးကြီးက ချုံနွယ်ပိတ်
ပေါင်းတွေစုံပြီး သံချေးအထပ်ထပ်
တက်နေတယ်။ သော့ကြီးလည်း စက်
ထားတယ်။ ငါက အော်ခေါ်ပေမယ့် အိမ်
ထဲက ဘယ်သူမှ ထွက်မလာကြဘူး။
အဲဒီတုန်းမှာပဲ တောင်တိပ်ပိုင်းမှာ ဆိုင်း
နေတဲ့ မြူငွေတိမ်တိုက် ကြီးက တအိအိ
နဲ့အောက်ကို ဖြိုဆင်းလာပြီး ငါ့မြင်ကွင်း
ထဲတနေ တောင်ကုန်းနဲ့ အိမ်ကလေး
ပျောက်သွားရော ဆိုပါတော့”

“မြူကွဲပြီး မြင်ကွင်းကြည်လင်လာ
တဲ့အထိ အဘ စောင့်နေသေးလား”

“ဟင့်အင်း ငါ့စိတ်ထဲမှာ လိပ်ပြာ
မသန့်သလို ဖြစ်လာတာနဲ့ ငါမီးတုတ်
ထစ်ခုလုပ် မီးထွန်းပြီး တောထဲက ပြန်
ထွက်ခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ တစ်ညအိပ်ပြီးမှ
ငါ့ရွာကို ငါပြန်ရောက်တယ်”

မုဆိုးကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော
သတင်းထောက်၏ မူလရည်ရွယ်ချက်
မှာခေတ်စားနေသော သဘာဝပတ်ဝန်း
ကျင် ထိန်းသိမ်းရေးအတွက် မုဆိုးကြီး
ထံမှတောတွင်းတိရစ္ဆာန်အချို့၏နေထိုင်

သက်ရှင်မှု သဘာဝအချက်အလက်
အချို့ပေးပြန်စုံစမ်းရန်ဖြစ်သည်။ မုဆိုး
ကြီးနှင့် စကားပြောရင်း တောနက်ခေါင်
ခေါင်ကြီးထဲမှ ဘယ်သူမှ မတွေ့မမြင်
ဘူးခဲ့ကြသော အိမ်တစ်လုံးအကြောင်း
ကြားရသည့်အခါ သတင်းထောက် လူ
ရွယ်၏ သိလိုစိတ်မှာ လမ်းကြောင်း
ပြောင်းသွားသည်။ တောခေါင်ခေါင်
တောင်ကုန်း တစ်ကုန်းပေါ်မှာ အဘယ်
အကြောင်းကြောင့် အိမ်တစ်လုံး ရှိနေရ
သနည်း။ ထို အိမ်ကို မုဆိုးကြီး တစ်
ယောက်ကလွဲ၍ အခြားဘယ်သူမျှ
မတွေ့မမြင်ဖူးခဲ့ရ သည်မှာ ဘာကြောင့်
နည်း။

“အဲသည် အိမ်အနားမှာ အဘ
ရောက်နေတုန်း ခြံဝကနေ အဘက
အသံပြုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဘယ်သူမှ
ထွက်မလာခဲ့ဘူးလို့ အဘ ပြောခဲ့တယ်
နော်။ အိမ်ထဲမှာ လူရှိခဲ့တယ်လို့တော့
အဘ ထင်ခဲ့လား”

သတင်းထောက်က မှတ်စုစာအုပ်
ထဲမှာ ရေးခြစ်ရန် အသင့်ပြင်ထားရင်း
မေးခွန်း ဆက်မေးပြန်ပါသည်။

“ထင်ရုံမကဘူး၊ အိမ်ထဲမှာလူရှိကို
နှိုင်းရလိမ့်မယ်လို့ ငါ့ကျိန်ပြောခဲ့ပါသော်
တောကွာ။ အဲဒီအိမ်က မီးခိုးခေါင်းတိုင်
တနေ မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေတာကိုး
ဘူး။ မီးရှို့လို့ မီးခိုးထွက်တာပေါ့၊ ငါ့လူရာ၊
ပြီးတော့ လူရှိလို့ မီးရှို့တာပေါ့။ မဟုတ်
ဘူးလား”

“အဘအော်ခေါ်တဲ့အသံကိုမကြား
ဖို့လား”

“အဲဒီလူနားပင်းနေရင်တော့မပြော
ထာဘူး။ ငါ့အသံကတစ်တောလုံးတစ်
ထောင်လုံး ဟိန်းသွားတဲ့အသံမျိုးကွ။
အခုအော်ပြရမလား”

သတင်းထောက်က နှစ်ခြိုက်ရွှင်
ရွန်းစွာ ရယ်မောပစ်လိုက်ပါသည်။
“အဲဒီတုန်းက စကားသံကပင်လျှင် ကျယ်
ကျယ်လွင့်လွင့်နှင့် လှိုင်းထနေပြီး ထို
အသံမျိုးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ပါက အိမ်
ထဲသို့မဝင် လန်ထွက်လွင့်စဉ်သွားနိုင်
ကြောင်း သတင်းထောက်က ဟာသ
ပြောသည်။

“အဲသည်တုန်းက အိမ်ထဲအထိ
မဝင်အောင် အဘဝင်သွားဖို့ သင့်

တယ်။ အိမ်ရှင်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
အဘအတွက် အမဲလိုက်ရင်း နားခိုခို
နေရာတစ်ခုတောင် ရလာနိုင်တယ်”

“ငါ ပြောပြီးပါကတော့၊ ဒီတော ဒီ
တောင်ထဲမှာ ဒီအိမ်ရှိနေတာကိုက ငါ
စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဘူး။ ထူးဆန်းနေ
တယ်။ လိပ်ပြာမသန့်ဘူးပေါ့ကွာ။ မင်း
လည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ ကျတံတို့၊ ဘာတို့
ဆိုတဲ့ နာနာဘာဝတွေက အိမ်မပြောနဲ့
ရွာတွေ၊ ဓမ္မာတွေ၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ
တောင် ဇန့်ဆင်းတတ်ကြတယ်လို့ပြော
ကြတယ် မဟုတ်လား”

“အဘက ကျတံတို့၊ မှင်စာတို့တို့
ယုံသလား”

“ယုံတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ မယုံ
ဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ပြီး အလေး
အနက်မထားတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ။
တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ အပြည့်အဝ
ယုံကြည်တယ်။ ငါ့မျက်စိတွေအပေါ်မှာ
ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ယုံကြည်စိတ်ချမှ ရှိ
တယ်။ ငါ့မျက်လုံးက မုဆိုးမျက်လုံးလေ
ကွာ။ အဲဒါကိုတော့ မင်း မေ့လို့မဖြစ်ဘူး
နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ - ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ - တောင် ကုန်းပေါ်က အိမ်ကလေးကို အသံ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ တွေ့ခဲ့ရတာ နော်။ နောက်တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ မဟုတ်လား”

မုဆိုးကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီးနောက် မျက်နှာထား တည်ကြည် လေးနက်သွားသည်။

“ငါတို့ မုဆိုးလောကမှာ တောင် ခြောက်တာတို့ တောခြောက်တာတို့ဆို တဲ့အယူသီးဝေါဟာရတွေ ရှိတယ်။ မင်း လည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ ငါ့အပေါင်းအဖော် မုဆိုးတွေကလည်း ငါတောခြောက်ခံရ ထယ်လို့ပဲ ပြောကြတယ်။ ငါ့ဦးလေးနဲ့ ဝစ်လိုက်တဲ့ ဆတ်ကြီးဟာ မကောင်း ဆိုးဝါးက ဆတ်ယောင်ဆောင်ထားတာ လို့တောင် ပြောကြတယ်။ ငါကတော့ လက်မခံပါဘူး။ ငါ တကယ့်ဆတ်အစစ် တို ခူးလေးနဲ့ ပစ်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ ငါက ငါဟာ တကယ့်အိမ်အစစ်ကို တွေ့ ခဲ့တယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်က ထွက်နေတဲ့ မီးခိုးဟာလည်း မီးခိုးအစစ်ပဲ ရုတ်တရက် ကျဆင်းလာကြတဲ့ မြူခိုးဟာလည်း မြူ

ခိုး အစစ်တွေပဲ။ ပြောရရင်တော့ကွာ တောနက်ထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို ငါ မျက်မြင်တပ်အပ် မြင်တွေ့ခဲ့တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်ကို ငါကလွဲလို့ ဘယ်မှဆိုးမှ မမြင်ဖူးခဲ့ကြဘူး။ သူတို့ ကလည်း အဲဒီနေရာမှာ အိမ်တစ်လုံး ရှိတယ်ဆိုတာကို တောင် လုံးဝခါးခါး သီးသီးလက်မခံနိုင်ကြဘူး။ မင်းကကော ငါပြောတာကိုယုံသလား။ ငါစိတ်ကူးယဉ် ပြီး နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောနေ တယ်လို့များ မထင်ဘူးလား”

“မထင်ပါဘူးအဘ၊ အဘပြောတာ ကိုကျွန်တော်တကယ်ယုံကြည်ပါတယ်။ စိတ်လည်း ဝင်စားပါတယ်။ ကျေးဇူး လည်း တင်ပါတယ် - အဘ”

နောက် တစ်နေ့တွင် သတင်း ထောက်သည် ဒီစကြိုတ်မြေစာရင်းမှ ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အလုပ်တာဝန်များ အေးဆေး စေ ပါးနေချိန်ဖြစ်၍ ရုံးဝန်ထမ်းများသည် နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းသော သတင်းထောက် ကို အားတက်သရော ကူညီကြသည်။ တစ်ခရိုင်လုံးရှိ သစ်တောကြီးပိုင်းမှာ

အသေးစိတ်မြေပုံများကို သတင်း ထောက် လေ့လာခွင့်ရသည်။ သတင်း ထောက် သိလိုသော အချက်များကို နှစ်ထမ်းများက စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှစ်လင်းဖြေကြားပေးကြသည်။ သို့သော် မုဆိုးကြီး၏ အညွှန်းအတိုင်း “မီးမသစ် သောကြီးပိုင်း” ဧရိယာထဲမှ အနောက် ခြောက်ပိုင်း တစ်နေရာတွင် ဘန်ဂလို တစ်လုံးရှိ မရှိ (သို့မဟုတ်) ဘန်ချိန်က ရှိခဲ့ဖူးပါသလား ဆိုသော သတင်းထောက်၏ မေးခွန်းကိုမူ သူတို့ ဖြေကြားနိုင်ကြ။ သူတို့ အလွန်အမင်း နားထောင်ကုန်ကြသည်။

“မီးမကြီးပိုင်း နယ်မြေက သစ် တောအေးရကြီးပိုင်းနယ်မြေအဖြစ် ပြောင်းလဲထားတာပဲ ရှိတယ်။ သစ်ဝါး သစ်လှတာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဖိုးတန် သစ်တွေလည်း မရှိလှပါဘူး။ ပထဝီ သတင်းလည်း လျှို့ဝှက်၊ ချောက် ချက်လွန်းတော့ သွားရောလားရော၊ အလွန်တော့ သွားရောလားရော” ဟု ဝါရင့်ဝန်ထမ်းက ပြောသည်။

အဲဒီနေရာလောက်မှာ ဘန်ဂလို တစ်လုံးရှိသော Guest- House

တစ်လုံး ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ကော နားစွန့် နားဖျားကလေးလောက်တောင် မကြား ဖူးခဲ့ဘူးလား - ဆရာ”

သတင်းထောက်က မြေပုံစာရွက်ကို တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်၍ သိမ်မွေ့စွာ မေးသည်။ ဝန်ထမ်းက ပြန် သည်။

“အဲဒီသစ်တောကြီးပိုင်းပေါ်ကနေ ရဟတ်ယဉ်နဲ့ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ခါခေါ် လောက် ဖြတ်ပျံပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ဖူးပါ တယ်။ အိမ်မပြောနဲ့ တံတစ်လုံးတောင် မတွေ့ခဲ့ရပါဘူးဗျာ”

ဒီစကြိုတ် မြေစာရင်းရုံးကြီးမှ လုပ် သက်ဝါအရင့်ဆုံး ဒေသခံဝန်ထမ်း အားလုံးပင် သတင်းထောက် သိလို သော အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘူးလုံး နားမထွင်း ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ထဲ မှာ တောလိုက် ဝါသနာပါပြီး တောလည် ထွက်ဖူးသူအချို့ ပါဝင်သည်။

“တောခေါင်ခေါင်ထဲမှာ မီးခိုးတလူ လူနဲ့ အိမ်တစ်လုံး ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ မောင် ရင့်ကို ပြောပြခဲ့တဲ့ မုဆိုးကြီးဟာ ဦး နောက်အာရုံကြောရောဂါတစ်ခုခု ရနေ ပြီ မှတ်ပါရဲ့ (အင်း) ဒီလိုပဲ - လူတွေ

ဟာ အသက်အရွယ်ရလာရင် လူငယ်
ဘဝတုန်းကလို လက်တွေ့သိပ်မဆန်
ချင်ကြတော့ဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်
လာကြပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး
ကြောင်မသွားကြရအောင် သက်ကြီး
ပိုင်းတွေ စိပ်ပုတီးကိုင်ပြီး ဘုရားရိပ်၊
ကျောင်းရိပ်ခိုကြတာပေါ့” ဟုပင် ဝန်
ထမ်းတစ်ဦးက သတင်းထောက်ကို
သွယ်ဝိုက်၍ ခန့်စကားဆိုခဲ့သေးသည်။
သတင်းထောက်ကား စိတ်ထားသေး
သိမ်သူ မဟုတ်။ သူ့ကို စိတ်ကူးယဉ်
သည်ဟု ပြောချင်ပြော။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
သော အရေးကိစ္စမှာ စိတ်ဝင်စားသူဟု
ထင်ချင်ထင်။ သူက ဂရုစိုက်နေမှာ
မဟုတ်။ သတင်းထောက်ကောင်းတစ်ဦး
၏သိလိုစိတ်ပြင်းပြမှုကသာ သူ့ရှင်နလုံး
ထဲမှာ စွဲကပ်နေသည်။ ထို့ပြင် သူသည်
လူကံခတ်မည့် သူဖြစ်ရာ မုဆိုးကြီး၏
ပြောစကားအလုံးစုံကို ခြွင်းချက်မဲ့ ယုံ
ကြည်သက်ဝင်နေသည်။ မုဆိုးကြီးပြော
ခဲ့သော အိမ်ကလေးမှာ သမိုင်းတစ်ရပ်
ရှိနိုင်သည်။ ထိုသမိုင်းသည် တောတွင်း
သဘာဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်း

ရေးအတွက် ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ခု
ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုဇာတ်လမ်းကို သူ့ထံ
သတင်းရသေ့မြောက်အောင် ရေးဖွဲ့တင်
ပြချင်သည်။
နောက်သုံးရက်ကြာသောအခါ
သတင်းထောက်၊ မုဆိုးကြီးနှင့်မုဆိုးကြီး
၏သားတို့သည် မိုးမခကြီးပိုင်းဘက်သို့
သွားရောက်ရန် တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ
သည်။ မုဆိုးကြီးမှာ သတင်းထောက်
ထက်ပင် စိတ်အား ပိုမိုထက်သန်၍ ဖျံ
နေသည်။ မုဆိုးကြီး ပြောခဲ့သော အိမ်
ကလေးကို တွေ့ရှိပါက သတင်းထောက်
က ထိုက်တန်စွာသော ရာဇဂုဏ်မည်
ဟု ကတိပြုထားသောကြောင့်လည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်
သောမိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ဦး၏
နေအိမ်သို့ သွားရောက်ခွင့်ရသလိုပျော်
ရွှင်ကြည်နူးနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။
“ဖခင်တွေဆိုတာ ...” ဟု မုဆိုးကြီး
က စကားစလိုက်သည်။
“ရင်သွေးသားသမီးတွေကို အမွေ
ပေးရမယ့် သဘာဝတာဝန်ကြီး ရှိတယ်။

အထူးသဖြင့် ငါ့လိုမုဆိုးကြီးတစ်ယောက်
တာ ငါ့သားကို တောလိုက်ပညာအမွေ
ပေးရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ငါ မပေး
နိုင်ခဲ့ဘူး။ မုဆိုးက သူ့သားကို မုဆိုးတော
လိုက်ပညာ မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”
“ဘာအကြောင်းကြောင့် ပါလဲ -
အဘ”
“ငါ့သားတို့ခေတ်မှာ တောလိုက်
ပညာဟာ ခေတ်ကုန်သွားလို့ပေါ့ကွာ။
ဒီတောဒီတောင်မှာ အမဲလိုက်စရာ သား
ကောင်တွေ မရှိတော့တာ။ တချို့ပညာ
ရှိကြီးတွေကတော့ တောကောင်တွေ
အားလုံး တိရစ္ဆာန်ဘဝက လွတ်ကျွတ်
ပြီး ငရဲဘုံရောက်သွားကြပြီးတဲ့ သူတို့ကို
ငရဲဘုံဆီ ပို့ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့
အလွန်တာဝန်ကျေကြတဲ့ ငါတို့ မုဆိုး
တွေပဲတဲ့။ ပညာရှိကြီးတွေက ပြောကြ
တာလေ - ဟီး - ဟီး - ဟီး”
မုဆိုးကြီး၏ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်
သံမှာ ငိုသံနှင့် ပို၍ တူနေပါသည်။
သူတို့သုံးယောက် တော၏ နက်
မှိုင်းသော အပိုင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြ
သည်။ သုံးယောက်စလုံး ချွေးပြက်ပြက်
ကျစပြုလာပြီ။

“တစ်ချိန်တုန်းကဆိုရင် ဒီနေရာ
ဒီတစ်ကြောမှာ နေပြောက်ဆိုလို့ လတ်
သည်းခွံ လောက်တောင် ကျမလာခဲ့ဘူး
ကွ” ဟု မုဆိုးကြီးက ဝန်းကျင်ရှိ သစ်တုံး
တို့တွေကို ဝှေ့ဝဲကြည့်ရင်း ပြောသည်။
“သင်္ခါရပေါ - အဘရယ်” ထု
သတင်းထောက်က မောဟိုက်သံတို့
ထိန်းချုပ်၍ ပြောသည်။
“ဘာ သင်္ခါရလဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်း
စောနံတဲ့စကားတွေ လာမပြောနဲ့ဗျာ။
ဒါ - သင်္ခါရ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ချင်းတို့
စိတ်နည်းတဲ့ လူတွေရဲ့ ပြစ်မှုမျိုး ထင်
ကိုယ်ကောင်းသမားတွေရဲ့ ကိုယ်တော်တရား
ပရမ်းပတာ ရမ်းကားမှုတွေပဲ” ဟု မုဆိုး
ကြီး၏သားက မှန်တောတော မျက်နှာထား
ဖြင့် အော်လိုက်၏။ မုဆိုးကြီးက သူ၏
သားကို သတိပေးဟန်တားသလို မျက်နှာ
စွေကြည့်သည်။ သားဖြစ်သူက ဝန်
မစိုက်။
“အခုဆိုရင် တောထဲမှာ အတောင်
သေးသေး။ ဘာမှ အရေးမပါတဲ့ ငှက်
သေးသေးလေးတွေ ကလွဲရင် ဘာ
အကောင်ပလောင်မှ မလိုတော့ဘူး
ကျုပ်တို့ အဖေတွေ၊ အဘိုးတွေရဲ့ မုဆိုး

သမိုင်း နိဂုံးချုပ်သွားပြီ။ ကျုပ်တို့ သား သမီးတွေ၊ မြေး၊ မြစ်တွေခေတ် ရောက် ရင် မုဆိုးဆိုတဲ့ ဝေါဟာရပျောက်သွား တော့မှာ”

“တော်တော့ကွာ၊ မင်း ပြောနေလို့ လည်း သားကောင်တွေက တောထဲပြန် ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သစ်ပင်တွေ လည်း ပြန်ပေါက်လာကြမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု မုဆိုးကြီးက သားဖြစ်သူကို တားမြစ် လိုက်သည်။

မြို့ပြမှာ မော်တော်ကား၊ မီးရထား တို့ဖြင့် သွားလာလုပ်ရားခွဲဖူးသော သတင်းထောက်မှာ တောတွင်းခရီးကြမ်း ဌာတောဟိုက်နွမ်းလျလာသည်။ သူသည် ကြောခက ရေဘူးကို မော့မော့သောက် နေသည်။

“အဘရေ ကျွန်တော်တို့ သွားမယ့် နေရာကို ရောက်ခါနီးပြီလား၊ ခင်ဗျ” ဟု သတင်းထောက်က လှမ်းမေးသည်။

“နောက် နာရီဝက် လောက်ဆို ရောက်ပါပြီကွာ”

“အိုး ...” ဟု သတင်းထောက်က ဟောပန်းသံပါပါ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ရေဘူး ထဲက ရေတစ်ဝိုင်းမော့သောက်လိုက်ပြန်

၏။ တောထဲကို ငွေကုန်လှပန်းခံပြီးလာ ခဲ့ခြင်းအတွက် သူ နောင်တမရပါ။ သူ သည် မုဆိုးကြီးပြောပြခဲ့သည့် တောင် ကုန်းပေါ်မှ အိမ်ကလေးကိုသာ မြင် ယောင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ့ ကိုယ်သူ “ရွှေပြောင်ပြောင်တောင်ပေါ်က ဘုရား” တစ်ဆူဆီသို့ အဖူးအမြော် သွားရောက်လျက်ရှိသော ဘာသာရေး ယုံကြည်စိတ် ထက်သန်ခြင်းပြသည့် ဘုရားဖူးတစ်ဦးကဲ့သို့ ယောင်မှားထင် မှတ်နေသည်။

“ဟောဒီဆင်ခြေလျောကလေးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၃၀)လောက်က ငါ သမင်တစ်ကောင် ရဖူးတယ်” ဟု မုဆိုး ကြီးက မြေအနိမ့်ပိုင်းဆီသို့ လက်ညှိုး ထိုး၍ ပြောပြနေစဉ် သတင်းထောက် သည် ရုပ်ရှင်ထဲတွင်သာ မြင်ဖူးသော သမင်အုပ်ကြီးကို မြင်ယောင်သည်။

“အဲဒီတုန်းက သမင်တွေ ပေါမှာ ပေါ့နော်-အဘ”

“ပေါလုတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကွာ။ အခုလိုတစ်ကောင်မှ မရှိတာထက် စာရင်တော့ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ထင် ရတာပေါ့”

“သစ်ပင်တွေ ရှိကြတော့ ကျား မည်းရှိမှာပေါ့နော်”

ပြန်ရယ်ခဲသောမုဆိုးကြီးကသတင်း ထောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာ နှစ် ဆယ်လေးဆယ်နီးနီးဝမ်းစာရှာခဲ့တယ် ဘူး၊ ဒါပေမဲ့- ကျားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိ ကာ မကြုံကြိုက်လို့ ကျားကို ငါမတွေ့ သာလို့မင်းကထင်ချင်ထင်မယ်။ မဟုတ် ဘူးဘူး၊ ဒီတောဒီတောင်မှာ ကျားကို မရှိ တော့တုန်းကတော့ ရှိချင်ရှိခဲ့မှာပေါ့ ဟု။ ငါတို့ မုဆိုးဘဝ ရောက်ကတည်း မှာ ဒီတောထဲမှာ ကျားမရှိတော့ဘူး”

“ဘုားက သနားမှ နွားချမ်းသာရာ မရသလိုတော့ စကားကရှေးစကားပေါ့ဗျာ။ ဒီတောမှာတော့ လူက သနားမှပဲ ကျား မရှိတာမှ ရတော့မှာပါ။ လူက သနားဖို့ မရှိသင်ကောင်မှ မရှိတော့တာ အဲဒီ မှာသာတော့ သွားသနားရမှာလဲ။ ကိုယ့် ကိုယ်တို့ထဲပဲ သနားရတော့မှာပေါ့” ဟု မုဆိုးကြီး၏ သားဖြစ်သူက ပြောလိုက်

စဉ်မုဆိုးကြီးက ဗျက်စိစွေ၍မကျေမနပ် ကြည့်ပြန်သည်။

“ကဲ ... ရှေ့က လျှို့ဝှက်ကို ဖြတ်ပြီး ဟိုဘက်တောင်ကြောကို တက်လိုက် ရင် ငါတို့ သွားမယ့်ဆီကို ရောက်ပါပြီ ကွာ” ဟု မုဆိုးကြီးက သူ၏ သားဖြစ်သူ စကားမဆက်နိုင်အောင်ဖြတ်ပြောလိုက် ၏။

သတင်းထောက်မှာ ဟန်မဆောင် နိုင်လောက်အောင် မောပန်းနိုးချည်နေ ပြီ။ သူ၏ ခြေလှမ်းတွေက ယိမ်းသိုင်း တရွတ်ဆွဲစ ပြုလာကြပြီ။ မုဆိုးကြီး၏ သားက သတင်းထောက်ကို ဗျက်ဖြတ် မပြတ်ကြည့်နေသည်။ သတင်းထောက် လဲကျလျှင် အသင့်ကူပေးမည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

မွန်းလွဲနေပူရှိန်ကို ဟန့်တားထား နိုင်သောစိမ်းစိုအေးမြသည့် လျှို့ဝှက်တွင် ဖြတ်သန်းနေကြစဉ် ရေသံတဝေဝေ မြည်ဟည်းလျက် စီးဆင်းနေသည့် တောင်ကျ စမ်းချောင်းတစ်ခုက သူတို့ သွားမည့် လမ်းမှာ ကာဆီးလျက် ရှိ သည်။ မုဆိုးကြီးသည် ဘုရားတော်တွေဝေ

သွားကာ စမ်းချောင်းအစပ်က ကျောက်
တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာပိုင်နေသည်။

“အရင်တုန်းက ဒီစမ်းချောင်း ဒီ
နေရာမှာ မရှိခဲ့ဘူး” ဟု မုဆိုးကြီးက တစ်
ယောက်တည်း ရေခွက်လိုက်သည်။

မုဆိုးကြီး၏ သားနှင့် သတင်း
ထောက်တို့သည် စမ်းချောင်းရေစပ်သို့
ဆင်း၍ မျက်နှာသစ်ကြသည်။ ဦးခေါင်း
များကို ရေဆွတ်၍ မိမိတို့၏ ဇက်ပိုးများ
တို့ လက်ဝါးများဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြ
သည်။ မုဆိုးကြီးက တသွင်သွင် စီးဆင်း
နေသော စမ်းချောင်းရေအနက်က တစ်
တောင်သာသာမျှပဲ ရှိနိုင်သည်။ ကြည်
လင်သော ရေပြင်အောက်မှ ကျောက်
စရစ်ခဲကလေးများကိုပင် ဝီဝီသသ တွေ့
နိုင်သည်။

မုဆိုးကြီးသည် စမ်းချောင်းထဲသို့
ဆင်း၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ရေထဲမှ ဆယ်
ယူလိုက်သည်။ ကျိုးပျက်ပဲ့ရွဲနေသော
တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံးမှ သစ်သားအိမ်
အခွံကြီး ဖြစ်သည်။ နာရီအိမ်ကို ပစ်ချ
ကာ နောက်ထပ်အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို

ရေထဲမှ ဆယ်ယူလိုက် ပြန်သည်။
အိန္ဒိယ ကနုတ်ပန်းလက်ရာနှင့် လက်
ကိုင်ပါသော ကြေးဝါခွက်တစ်ခွက် ဖြစ်
သည်။

“ငါတို့အလာကောင်းပေမယ့်အခါ
နောင်းသွားပြီ” ဟု မုဆိုးကြီးက မြည်
တမ်း လိုက်ပြန်၏။ သတင်းထောက်နှင့်
မုဆိုးကြီး၏ သားက မုဆိုးကြီးကို ပြု
ကြောင်ကြောင် မျက်လုံးမတွဲဖြင့် ဝေး
ကြည့်နေကြသည်။

နောက်တစ်နာရီနီးပါး အကြာမှာ
တော့ သူတို့သုံးယောက်သည် မြက်ပင်
ရှည်ကြီးများ ဝှံးလွှမ်းနေသော ကုန်းမြင့်
ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်
ရှိလာကြသည်။ အရှေ့ဘက် အရပ်
ကနေ တောင်မြင့်ကြီးတွေက သူတို့ကို
ငုံကြည့်နေကြ ဟန်ရှိသည်။ မုဆိုးကြီး
က မြက်ပင်တွေကြားထဲကနေ သံချေး
အလိမ်းလိမ်းတက်နေသည့် သားလုံး
ဘေးတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ် ဆို
တာ ဘုရားမှပဲ သိတော်မူလိမ့်မယ်လို့
ငါ ထင်တယ်ကွာ။ ဒီနေရာဟာ တောင်

တုန်းတစ်ကုန်းနဲ့ တိုက်အိမ်ကလေး ရှိခဲ့
ဖူးတဲ့နေရာ ဆိုတာကတော့ ဟောဟို
ထောင်တန်းကြီးက သက်သေခံနေ
ဆယ်။ တောင်တန်းကြီးတွေဟာ ဘယ်
တော့မှ သစ္စာမဖောက်တတ်ကြဘူး။
သူတို့ကို ဝန်းရံနေကြတဲ့ တောင်ကုန်း
ကလေးတွေ၊ တောင်စွယ်ကလေးတွေ
တို့တော့ မယုံကြည်ရဘူး” ဟု မုဆိုးကြီး
မင်းတိုးတိုးညည်းလိုက်စဉ်သူ၏သား
အောင်အန်းသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“အဝေပြောတဲ့တောင်ကုန်းနဲ့အိမ်
ကလေးက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

သားဖြစ်သူ၏မေးခွန်းကိုမုဆိုးကြီး
ချစ်တရက် မဖြေ၊ တောင်တန်းကြီး

ဆီသို့သာ ဝေးကြည့်နေသည်။ သတင်း
ထောက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင်းမှ
မုဆိုးကြီး၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လျက်
ရှိသည်။

“အခုငါတို့ရပ်နေကြတဲ့နေရာဟာ
တစ်ချိန်က တောင်ကုန်းကလေးနဲ့ မီးခိုး
တလူလူ ထွက်နေတဲ့ တိုက်အိမ်ပုဂ္ဂ
ကလေးရှိနေခဲ့တဲ့ နေရာပေါ့ကွာ။ အဲဒါ
ကိုတော့မင်းတို့စိတ်ချလက်ချယုံကြည်
လိုက်ကြစမ်းပါ”

မုဆိုးကြီး၏ အသံမှာ ထူးဆန်းစွာ
အက်ကွဲတုန်ရုံနေသည်။

» ကြမ်းနပ်

သံချေးအစွန်းချွတ်နည်း
သံချေးစွန်းနေသောနေရာကို သံပုံရာရည်၊ ဆားဖျော်ကာ စွန်းနေ
သောနေရာကို ဆွတ်ဖြန်းပြီး ၎င်းအထည်ကို နေလှန်းပါ။

ညောင်ပွေနှင့်
ဓားတစ်ချောင်း
ဓား

ကျွန်တော် တပ်မတော်တွင် စစ်မှု
သိသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက် ထူး
ဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များစွာ တွေ့
မြင်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်
သွယ်နေတပ်မှ ရေဒီယိုအော်ပရေတာ
သမီး (R.O) ဖြစ်သည်။ စစ်ဆင်ရေး
မှူးစစ်ကြောင်းများတွင်လိုက်ပါရသလို
မြို့လှိုင်တပ်၊ ရွှေမြန်တပ်များတွင်လည်း
သွားလာတာဝန်အဖြစ် အလှည့်ကျ သွား

နေခဲ့ရသည်။ တစ်ကြိမ်လျှင် (၄)လမှ
(၅)လအထိ နေရသဖြင့် တိုင်းဒေသ
ကြီးနှင့် ပြည်နယ်အနှံ့ ဒေသများစွာ
ရောက်ခဲ့သည်။ စစ်ဆင်ရေးကြီးများ
ဆိုလျှင် လပိုင်း၊ သာမက နှစ်ကာလ
အချိန်တိုင်နေခဲ့ရသည်။ (အဘစစ်ဆင်
ရေး၊ မဲခေါင်စစ်ဆင်ရေး၊ ဆင်ဖြူရှင် စစ်
ဆင်ရေးများ ဖြစ်သည်။)

တချို့သောကိစ္စများမှာ ကိုယ်တိုင်
တွေ့ကြုံရသလို တချို့မှာလည်း တခြား
တပ်မှ ဖြစ်စဉ်များကို လက်ခံ၍ ထပ်ဆင့်
ထေးမြှားခြင်းများမှ သိရှိရခြင်းတို့ ဖြစ်ပါ
သည်။ ထိုအခြေအနေများမှ တချို့ဖြစ်ရပ်များ
မှာ သိပ္ပံနည်းကျအသိအမြင်အရ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်သော အဖြစ်မျိုးတွေ ပါဝင်လာ
ပါသည်။ ရှေ့တန်းစခန်းများတွင် ဖြစ်ပါ
တတ်ခြင်းသည်မှာ လွယ်ကူပါသည်။
အောက်တန်းတပ်ရင်းများတွင် ဖြစ်သည့်
အခါလွယ်တော့ပါ။ ပြဿနာကြီးထွား
လာပြီးမှ နှုတ်လျားတွေပြားပါတော့သည်။
သတ်သေခိုင်းမာမှု မရှိလျှင် ကံဆိုးသူ
မောင်ရွှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားနိုင်ပါ
သည်။

လူလောကတွင် လူတွေက တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိတ်သဘော
ထား ယုံကြည်မှုတွေက တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ရှိကြသည်။ သို့သော်လည်း
အခြေအနေ အချိန်အခါ နေရာဒေသ
တို့ကို သတိပြုဆင်ခြင်ဖို့က လိုအပ်ပါ
သည်။ တစ်ယူသန် တစ်ဖက်သတ်

ပင် - စစ်တပ်ထဲမှာ
နေသမျှအချိန်တွေမှာ
အမြဲတမ်းမှတ်ထားရတာက
ကျည်ဆန်မှာ ပျက်စီးပါသေးတယ်။
ကျည်ဆန်မှာ နေ့မျိုးပိုသေး
တယ်။
သို့သော်လည်း အကျန်အကျန်
အေး - ဟိုတိုင်းရင်းပဲ ဖြောင့်တယ်။
ကျည်ဆန်မှာ ပိုသေးတယ်။
မှတ်ထား ...

...လူမျိုးတစ်မျိုးတည်းမှာ
...အမျိုးစုံရှိကြသေးသည်။
...မတွေ့ဘူးလျှင် စောင့်
...လေ့လာမှတ်သားနေသည်က
...သားဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ သာမန်
...သားလောကတွင် သိပ်အကြောင်း
...သော်လည်း လက်နက်ကို
...အမှားတစ်ချက် လုပ်မိ
...အသက်ပါ ပေးဆပ်လိုက်ရ
...အခြေအနေမျိုးတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။
...အထူးသဖြင့် စစ်တပ် စစ်မှုထမ်း
...ယုံကြည်မှု၊ ကိုးကွယ်မှုတွေ
...လက်ခံ ခွင့်ပြုသည်မဟုတ်
...အထက်က ပေးလာသည့် အမိန့်ကို
...လိုက်နာရသည်။ အကြောင်း
...အကြောင်းကို ဆင်ခြင်တတ်သည်ဟု
...ဖြစ်သည်။ ဖြစ်သည့်အခါမှ ဖြစ်ပေ
...လုပ်ဆောင်ကြရပါသည်။ ဖြစ်သွား
...တော့လည်း “အို - ဒါက တိုက်ဆိုင်
...ဟု ပြောထားသည်။ တစ်
...နစ်ကြိမ်ဆိုလျှင် တိုက်ဆိုင်မှုဆို
...မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သည်လို
...အခြေအနေမျိုးကို တွေ့ကြုံနေရချိန်မျိုး

တွင် အများနှင့်တစ်ယောက် ဆန့်ကျင်
ဘက်ဖြစ်သည့်အခါ ရာထူးအဆင့်ကို
အသုံးပြု၍ အတင်းအကြပ်ခိုင်းစေသည့်
ပုံစံမျိုး ရှိခဲ့ပါသည်။
ရရှိလာသော အခြေအနေတော့ တိုက်
ပွဲနှင့် ကြုံရပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ သူ့နယ်မြေဒေသအလိုက်
ရှောင်ကြဉ်ရန်၊ လိုက်နာရန်တို့ကို မသိ၍
ပြုလုပ်မိက ပြန်လည်တောင်းပန်လျှင်
ကြေအေးသွားသလို အနည်းအကျဉ်း
သာထိခိုက်တတ်ပါသည်။ သိ၍တားမြစ်
သလိုအနည်းအကျဉ်းသာ ထိခိုက်တတ်
ပါသည်။ သိ၍ တားမြစ်သည်ကို ဂရု
မစိုက်၊ မထိလေးစားသဘောနှင့် (မင်းမှု
ထမ်း ဖြစ်သည်။ မင်းအမိန့် အာဏာ
အရလုပ်သည်။) တစ်စွတ်ထိုးလုပ်တတ်
သော စစ်အရာရှိကြီးများပင် ကိုယ်တိုင်
တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုကဲ့သို့အတ္တမာန်
တက်ပြီး ဇွတ်တိုးလုပ်ခဲ့သဖြင့် အသက်
သေဆုံးမှုများ၊ ထိခိုက်နစ်နာမှုများသာ
မက အတင်းအကြပ် အမိန့်ပေးစေခိုင်း
ခဲ့သူ အရာရှိကိုယ်တိုင် ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစား
လိုက်ရသည်။ သည်အခါမှ နောင်တဆို

သည့်တန်ဖိုးမရှိသည့်အသိနှင့်သောက
ဒုက္ခတို့ကို တဖြည့်ဖြည့် ရင်ဝယ်ပိုက်နေ
ရတော့သည်။

တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်
များမှ တစ်ခုကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ကျွန်
တော်က စစ်သက် (ရဲဘော်သစ်အဖြစ်
သင်တန်းစတင်သည်မှ စပြီး) နှစ်နှစ်
ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်မို့ ရဲဘော်
ဟောင်းကြီးတွေက အလွန်ချစ်ခင်ကြ
သည်။ (ထိုခေတ်ကာလမှာ ရောင်စုံ
သောင်းကျန်းသူမျိုးစုံတို့က တောနေ
ပြည်သူအများကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်
သည်။ စိတ်အလိုမကျလျှင် ပစ်သတ်
လေ့ရှိသည်။ ကြက်၊ ဝက်မှအစလူယက်
လူဆောင်သွားသည်။ ခံစားရသော လူ
များထဲမှ တောနေလူငယ်များစွာတို့က
ခံပြင်းစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တို့နှင့်စစ်တပ်
ထဲ ဝင်ကြသူတွေမို့ အများစုမှာ ပညာ
မတတ်ကြပါ။ ရေးတတ် ဖတ်တတ်သူ
ပင် နည်းနည်းသာ ပါလာကြပါသည်။)
ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ဇာတိ၊ ကျောင်း၊
သားအဖြစ်မှစစ်တပ်ထဲ ရောက်လာသူ၊
သူတို့မိဘတွေမျိုးမှအစချစ်သူရည်းစား

တွေမီ စာရေးသားခိုင်းလေ့ ရှိသည်
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများအတွက်
ကူညီဆောင်ရွက် ပေးတတ်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်ရလျှင် ရသလို သဘာဝ
ပေးပြောပြလေ့ရှိသည်။

“ကောင်လေး - တို့က သေနတ်
စစ်တိုက်နေကြတာ၊ စိန်ပြေးတမ်းကတော့
သလို ပေါ့ပြက်ပြက် မလုပ်နဲ့ သေသွား
မယ်”

“မင်းမှတ်ထားရမှာက တိုဗိုလ်ကြီး
က တက် - တက်ဆိုတိုင်း သောက်ရန်
စွတ်မတက်နဲ့၊ ရှေ့နောက်သေချာကြည့်
အကာအကွယ်ရမယ့်နေရာကို မြန်မြန်
ပြေးသွား”

“မင်း - စစ်တပ်ထဲမှာနေသမျှအချိန်
တွေမှာ အမြဲတမ်းမှတ်ထားရမှာက
ကျည်ဆန်မှာ မျက်စိမပါဘူးဆိုတာရယ်၊
ကျည်ဆန်မှာ ဆွေမျိုးမရှိဘူးဆိုတာ
မှတ်ထား။ ကျည်ဆန်က သူ့ရှေ့မှာရှိတာ
အကုန်ဆော်မှာကွ။

အေး - တိုတိုရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်
မယ်။ ကျည်ဆန်မှန်ရင် သေတတ်တာ
ကွ။ မှတ်ထား...”

နောင်တော် ရဲဘော်ကြီးတွေက
သည်ကဲ့သို့ သဘာဝဓမ္မ စစ်စစ်တို့ကို
မှာကြားသင်ကြား ပေးခဲ့ကြပါသည်။
သူတို့တစ်တွေ၏ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့
သည့် အတွေ့အကြုံများမှ ပြောကြား၊
လာသည့်အမှာစကားတို့မှာ ကျွန်တော်
အတွက် မှတ်သားစရာ ပညာအသိများ
ထင်မြင်ပါသည်။ တိုက်ပွဲများတွင်ဆိုလျှင်
ကျွန်တော်ကို သူတို့ဘေးတွင် ဖြစ်စေ၊
နောက်ဘက်တွင်ဖြစ်စေခေါ်ထားနေစေ
လေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်ကို အကာ
အကွယ်ပေးတတ်ကြသည်။ ယနေ့တိုင်
သူတို့နှင့် သူတို့ စေတနာ၊ မေတ္တာကို
သတိတရကျေးဇူး တင်နေမိသည်။
ပညာရေးတွင် ချို့တဲ့သော်လည်း တိုက်
မိုက်ရာတွင် နည်းပညာ၊ ပရိယာယ်
အင်မတန်ကျွမ်းကျင်သူတွေပင်။ ထို
သူတွေထဲမှ တချို့မှာ အရာရှိများအထိ
ထင် ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်ကိုလည်း တွေ့
မြင်ခဲ့ရသည်။

သောင်းကျန်းသူ အဖွဲ့မျိုးစုံတို့
ရခိုင်ပြည်နယ်ဘက်တွင် ဦးစိန္တာ၊ ဘုံ
ပေါက်သာကျော်အဖွဲ့၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ဘက်တွင် နောင်အခါ K.N.U အဖြစ်
နာမည် ပြောင်းလဲခဲ့သော K.N.D.O
အဖွဲ့မှ စောစီးပလိန်း၊ ကရင်ပြည်နယ်
တွင် ဗိုလ်မြက နာမည်မရှိသေးပါ။ လင်း
ထင်က နာမည်ထွက်ခါစ ရှိသည်။ ရှမ်း
ပြည်နယ်တွင် စစ်ဝဏ္ဏ၊ စိုင်းခမ်းပန်းနှင့်
ဗိုလ်စပါယ်ရှယ် (တပ်မတော်မှအရာရှိ၊
တောခိုသွားသူ) တို့ ရှိနေကြပါသည်။
ကွန်မြူနစ်ပါတီက နှစ်ခြမ်းကွဲတာ
အလံနီကွန်မြူနစ်နှင့် အလံဖြူကွန်မြူ
နစ်ဟူ၍ သခင်သန်းထွန်းနှင့် သခင်စိုး
တို့က စင်ပြိုင်ဖြစ်သွားကြသည်။ မူင်း
ပြည်နယ်နှင့် ကချင်ပြည်နယ်တို့တွင်
မိမိနှင့် K.I.A တို့ရှိနေကြပါပြီ။ ဤသည်
တို့မှာ ၁၉၄၉ - ၁၉၆၀ ခုနှစ်အခြေအနေ
ဖြစ်ပါသည်။ ရောင်တော်ပြန်မှုမရှိ၊ ဝါဒ
မရှိ ပြစ်မှုကျူးလွန်၍ ထွက်ပြေးကာ
ဓားပြတိုက်နေသော အဖွဲ့များစွာလည်း
ရှိကြသေးသည်။

အစိုးရဘက်တွင် တပ်မတော် ခြေ
လျင်တပ်ရင်း (၃၁)ရင်း၊ ခြေမြန် တပ်

ရင်း (၉) ရင်း၊ ရင်း ၄ (၅) ရင်း၊ ကချင်
တပ်ရင်း (၅) ရင်း၊ ရှမ်းတပ် (၁) ရင်းနှင့်
တယားတပ် (၁) ရင်းတို့သာ တိုက်ခိုက်
နေတယ်များအဖြစ်ရှိကြသည်။ ထို့အပြင်
စစ်ရဲတပ်ရင်း (နောင်အခါ ပြည်စောင့်ရဲ
အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်) တချို့ရှိသည်။
အုပ်ချုပ်ရေးအကူအဖြစ် အရံရဲအဖွဲ့၊
သီးသန့်ရဲများ၊ မြူနီစီပယ် ရဲအဖွဲ့တို့ ဖွဲ့စည်း
သည်။ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များအနေနှင့်
အခြေစိုက်ဒေသများကလည်း ယခုလို
တိုင်းနှင့် ပြည်နယ်များတွင် အခြေစိုက်
ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ကရင်
ပြည်နယ်၊ မွန်ပြည်နယ်၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊
ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ချင်းပြည်နယ်တို့တွင်
စစ်တပ်မရှိသေးပါ။ စစ်ရဲတပ်ရင်းများ
တို့ အခြေစိုက်ထားခဲ့ရသည်။ (နောင်
၁၉၆၁ - ၇ နှစ်ကျော်မှစ၍ တိုင်းစစ်ဌာန
ချုပ်များ၊ တပ်မဌာနချုပ်များ ဖွဲ့စည်းခြင်း။
အရန်ရဲများ ပြည်စောင့်ရဲများကို တပ်
မတော်ထံ သိမ်းသွင်းခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကာ
ခ.လ.ရ (၃၂) မှစပြီး ခ.လ.ရ (၉၈) အထိ
တိုးချဲ့အင်အား ဖြည့်ခဲ့သည်။)

သည်သို့သော အင်အားနည်းပါး
မှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုခေတ်
ကာလ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များမှာ ရှေ့
တန်းထွက်လည်း နှစ်ပတ်လည်ထိ နေ
ရသည်တို့ ရှိခဲ့ပြီး တပ်ချင်းလဲလှယ်ရန်
ပင် မဖြစ်နိုင်သလို နောက်တန်း ပြန်နား
သည်မျိုးကလည်း ရှားပါးလှသည်။ တစ်
ခါက ခ.မ.ရ (၁၀၅) နှင့် ခ.မ.ရ (၁၀၆) တို့
ရှေ့တန်းထွက်သွားစဉ် အိမ်ထောင်သည်
စစ်သည်တို့၏ ဇနီးနှင့် ကလေးတချို့မှာ
မိမိတပ်ရင်း ပြန်ရောက်လာသော ခေတ်
တို့ကို မမှတ်မိ၍ ချီပွေ့ဝေါဟုမရအောင်
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြဿနာ ဖြစ်ရသည်မှာ
ကိုယ်ဝန်လုပ်ငန်းရှိနေသူ၊ ကိုယ်ဝန်တည်
မိသည်ကို မသိကြသေးမီ ရှေ့တန်းထွက်
ခဲ့ရသော စစ်သည်မှာ ပြန်လာသော
အခါနှစ်သားအရွယ်ကလေးရနေသည့်
ကြောင့် မိမိကလေး မဖြစ်နိုင်၊ မဟုတ်
နိုင်ကြောင်း လင်မယား အငြင်းပွား
အချင်းများရသည် ကိစ္စများ ဖြစ်ကြ
သည်။

သည် ကဲ့ သို့ အိမ်ထောင်ရေး
ပြဿနာများကို နောက်တန်းတွင် ကျွန်
ရစ်ခဲ့သော အရာရှိများက အတော်ပင်

ဦးစားဖြေရှင်းပေးခဲ့ကြရပါသည်။ ကျွန်
တော် ယခုလို ရေးပြနေသည်က လွတ်
တပ်ရေး ရပြီးနောက် (၁၉၄၉ - ၁၉၆၀)
ခုနှစ်အတွင်း တပ်မတော်အင်အား
နည်းပါးချိန်၊ ကြည်းတပ်မှတိုက်ခိုက်ရေး
သင်သားများ ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ကြပုံ၊ မိမိ
အထောက်အပံ့အကူအရောက်တို့ကို ပစ်ပယ်ကာ
နှိပ်နှိပ်တော်အတွက် စွန့်စားခဲ့ကြ၊ စွန့်
ချွတ် အနစ်နာခံခဲ့ကြသည်တို့ကိုသာ
ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က တပ်
မတော်တွင် လူအင်အား နည်းပါးသည်။
တပ်နတ်ကလည်း ခုတ်ယာကမ္ဘာစစ်သုံး
တပ်နတ်တွေ၊ မောင်းပြန်သေနတ်
အဖြစ် အဓိကအားထား အသုံးပြုခဲ့ကြ
သည့် တာဘရင်းဂန်း (ခေါ်) စက်ကလေး
နှင့် ခုတ်လက်ကိုသာ အသုံးပြုနိုင်
သည့် ခေါပေါများများ သုံးနိုင်သည်မှာ
တပ်မတော်၏ ဝိနိဗ္ဗာန် (ခေါ်) နှစ်လက်မ
တပ်မတော် ဖြစ်ပါသည်။

သည်လို အားလုံးမပြည့်စုံသော
အခြေအနေထဲမှာပင် ကျွန်တော်တို့
တပ်မတော်ကြီးမားပြီး အမေရိကန်
တပ်မတော်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကထောက်ပံ့ကူညီ
ရသော တရုတ်ဖြူ (K.M.T)

ကျူးကျော်ရေး တပ်များကိုပင် အောင်
မြင်စွာ မောင်းထုတ်အနိုင်တိုက်ခဲ့ပါ
သည်။ သည်လို နိုင်ငံတော်နှင့် နိုင်ငံသား
များအပေါ် (တော်မှန်စွာ သစ္စာစောင့်
ခြင်း)၊ နိုင်ငံသားများအပေါ် အသက်ပေး
စွန့်လွှတ် ကာကွယ်ခဲ့ခြင်း၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်
စက်မှု မပြုသည့်အပြင် ကူညီပေးခဲ့ခြင်း
တို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ "ပြည်သူ
ချစ်သော သားများ"၊ "ပျိုတိုင်းကြိုက်
သော နင်းဆီခိုင်များ" အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့
ရသည်ကို ကြုံ၍ဆို၍ ဖော်ပြရခြင်းပါ။
အသက်ငါးဆယ်အောက် လူများတော့
သေချာသိရှိနိုင်မည် မထင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့မှာ အင်အားအရ
တပ်အင်အား နည်းပါးသည့်အတိုင်း
လေးလံ တာဝန်ဆိုပါက ခြောက်လ
ရှစ်လ ကြာသွားသည်။ နောက်က လာ
ရောက် တာဝန်ယူရမည့်တပ်မှာလည်း
တစ်လ အနားမပြည့်မီတက်ရမည် ဆို
တော့ အင်တင်တင် ဖြစ်သည်။ အဓိက

အချက်က လမ်းခရီးပြတ်တောက်ခြင်း၊
ယာဉ်လမ်းမရှိခြင်းနှင့် ကားလမ်း၊ ရထား
လမ်း၊ တံတားများ ဖျက်စီးခံခြင်း၊ မိုင်း
ထောင်တိုက်ခိုက်ခံရခြင်းတို့က အသွား
အပြန် ကြန့်ကြာနှောင့်နှေးရခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ သွားနေခိုက်၊ ပြန်လာခိုက်တို့
တွင် အလစ်ချွန်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ မိုင်းခွဲ
ခံရခြင်းတို့က ဒေသအနှံ့အပြား နေ့စဉ်
လိုလိုဖြစ်နေပါသည်။

သည်လို အကြောင်းများကြောင့်
လဲလှယ်ရမည့် တပ်ကလည်း စိတ်ပျက်
ရသလို ပြန်နားရမည့် တပ်ကလည်း ပြန်
ဆင်းကြတော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ နယ်
မြေတပ်မဟာမှူးထံ သတင်းပို့ပြီး တပ်
လဲလှယ်မည့် (Change Down) အစီ
အစဉ်တို့ ပြောင်းလဲရတတ်သည်။ နေ
လက်စနှင့် တပ်က ဆက်နေပေးမည်မို့
လဲလှယ်ရမည့် တပ်ကလည်း ဝမ်းသာ
ကျေနပ်သွား၍ အဆင်ပြေကြပါသည်။
စခန်းချ တပ်ခွဲထားသော တပ်မှာ နယ်
မြေစံတိုင်းရင်းသားများနှင့်လည်း စေ့
မျိုးသားချင်းပမာ ချစ်ခင်ကြနေပြီဖြစ်၍
အစစ အဆင်ပြေနေသည်။ စစ်ရှုံးချုပ်
တလည်း ယခုလို ဒေသခံတိုင်းရင်းသား

တွေနှင့် အဆင်ပြေသည်ကို ကျေနပ်ခွင့်
ပြုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကာလ
ပြည်သူနှင့် တပ်မတော် ကြည်ဖြူရုံသာ
မက တသွေးတည်းတသားတည်း ဖြစ်ခဲ့
ကြပါသည်။ (Once Upon A Time) ဟို
တစ်ချိန်တုန်းက ပြောတာပါ။

ရဲဘော်တစ်ယောက် အမှားတစ်ခု
ပြုလုပ်မိ၍ တပ်မှအကြီးအကဲအရာရှိက
အပြစ်ပေးသည်ကိုပင် ရွာသားတွေက
အပြစ်မပေးပါရန် လာရောက်တောင်းပန်
ကြပါသည်။ ပြဿနာရှင်ရဲဘော်က
ဒေသလေကို မသိပါ။ အောက်ပြည်မှာ
ကဲ့သို့ အမှတ်မထင်ပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း လားရှိုး
အထက် ရွာတစ်ရွာတွင် ဖြစ်ပါသည်။
တပ်စခန်းချထားသည်က ရွာလေး၏
အထက်တောင်ကုန်းငယ်ပေါ်တွင် ဖြစ်
ပြီး ရွာနှင့် မိုက်ဝက်သာသာဝေးသည်။
ကွမ်လုံမြို့သွားရာ လမ်းမကြီးဘေးတွင်
လည်း ဖြစ်သည်။ စခန်းက ကားလမ်း

နားမှာပူထားသည်။ စခန်း နောက်
တွင်ရှိသည်။ ရွာအနီးအဝင်တံခါးဝ
အရှေ့တွင် ညောင်သပြေပင်ကြီး တစ်
ပင်ရှိနေသည်။ အရိပ်ကောင်းလွန်း၍
အသွားများ နားရိလေ့ရှိသည်။ အောက်
သို့ညောင်ပင်တွင် နတ်စင်ကပ်
မီးထားခြင်းမျိုး မရှိပါ။ သစ်သားနှင့်
အိုင်အံ့သေချာစွာဆောက်လုပ်ထား
သည်။ ပန်းအိုးနှင့် စဉ်ခွက်များ၊ အမွှေး
ဆိုင်များ ထွန်းပုံရသည်။ ရုပ်တုတွေ
လည်း မတွေ့ရပါ။ ထူးခြားသည်က
မီးတွန်းရှေ့တွင် ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သော အနံသုံးပေ၊ အလျားဆယ်ပေ၊
အမြင့်သုံးပေကျော် ရှိသည့် ကွပ်ပျစ်
သန်သန်ဝင်ကလေးရှိသည်။

ထိုစင်ကလေးပေါ်တွင် ထမင်း
ခြောက်များ၊ သစ်သီးစေ့များ တွေ့ရ၍
သို့မဟုတ်ရာစင်ဖြစ်ပုံရသည်။ အမြဲတမ်း
တွေ့ရ တစ်လတစ်ခါ၊ နှစ်လ တစ်ခါ
သာ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ စခန်းမှူးမှ
ရဲဘော်တင်ရွှေနှင့် စန်းမောင် ရွာထဲ
သွားသည်။ မနက်စာစားပြီးသဖြင့်
ရဲဘော်သောက်ရန် သွားခြင်းမဖြစ်နိုင်။
သည်သွားသည်လား၊ ဈေးဝယ်သွား

ခြင်းလား မသိ။ အချိန်သိပ်မကြာလိုက်
နှစ်ယောက်လုံး ပြန်တက်လာသည်။
ဘေးလွယ်အိတ်ကိုလည်း ပြည့်စောင်း
လျက် လွယ်လာသည်။ ပါးစပ်ကလည်း
တစ်ခုခု စားလာပုံရသည်။ သူတို့နှစ်
ယောက် အိပ်စောင်းထဲ ဝင်သွားသည်
နှင့် ရဲဘော်တွေ အော်ဟစ်သံတွေ ကြား
ရတော့သည်။

သည်ကောင်တွေ ရန်ဖြစ်ကြသည်
ထင်၍ သွားကြည့်မိသည်။ အိပ်ဆောင်
ထဲတွင် တင်ရွှေနှင့် စန်းမောင်တို့က
ရဲဘော်တွေကို သစ်သီးတွေ ဝေပေးနေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ လိမ္မော်သီး၊ သစ်
တော်သီး၊ သဘောသီးတွေ ခွဲစိပ်ထား
ပြီးသားများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။
ရွာထဲတွင် သစ်သီးရောင်းသော ဆိုင်
လည်းမရှိပါလျက် သည်မျှများများ မည်
သည့် နေရာက ရလာသည် မသိပါ။
ပြဿနာ မရှိသည်မို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့
သည်။ နားရသည့်အချိန် ပျော်သလိုနေ
ပါစေဆိုသည့် သဘောနှင့် မမေးတော့။

ပြဿနာမရှိ ထင်ခဲ့သော်လည်း
နောက်တစ်နေ့ မနက်စာစားတော့တွင်
ပြဿနာပေါ်လာတော့သည်။ တပ်ကြပ်

သာခွန်းကသတင်းဆန်းတစ်ခုလာပြောသည်။

“ဆရာကြီး ညက တင်ရွှေနဲ့ စန်းမောင် တဝှမ်းအော်နေပြီး ဒီမနက်လဲ ကျောရေမျက်နှာကြီးတွေက ပန်းကန်ပြားနီးပါးရောင်ကင်းနေကြတယ်လို့ကြည့်ပါဦး”

“ဒီကောင်တွေ ဘာဖြစ်တယ်လို့ပြောသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မေးတာကို ဝူးဝူးအားအားနဲ့ပဲ ပြောနေတယ်”

အခြေအနေသိရန် တပ်ကြပ်သာခွန်းနှင့် လိုက်သွားမိသည်။ အိပ်ဆောင်ထဲရောက်၍ ရွှေတင်နှင့် စန်းမောင်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာတွေက ရောင်နေသည်မှာ ထမင်းစားပန်းကန်မျှ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် တစ်ခုခုပြောချင်ပုံရသည်။

“ကဲ - ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲကွ”

ကျွန်တော်က တင်ရွှေ့ခတ်တွင် ထိုင်၍မေးလိုက်သည်။ တင်ရွှေ့က ဝူးဝူး

ဝါးဝါးနှင့် စန်းမောင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ စန်းမောင်ကလည်း မထူးပါ။ ဝူးဝူးဝါးဝါးသာ ပြောနေသည်။ ဘာနားမလည်။

“မင်းတို့ထဲက ဘာသိတာရှိသလဲ ပြောကြစမ်း”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမသိဘူး၊ ညသန်းခေါင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အော်သံကြားလို့ သွားမေးတော့ အခုလို့ ဝူးဝူးနဲ့ ဖြစ်နေတာ”

ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိရ၊ ဘယ်လိုမေးရမည် မသိတော့၊ ရိုးရိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပယောဂတစ်ခုခုတော့ သေချာနေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာညှိုးငယ်နေကြသည်။ မြင်ရသည်ကပင် စိတ်မသက်သာစရာ၊ ကျွန်တော် သူတို့ကို ကြည့်နေရင်း စိတ်ကူးတစ်ခု ရလိုက်၍ ရဲဘော်တစ်ယောက်ထံမှ စက္ကူတစ်ရွက်နှင့် ဖောင်တိန်တစ်ရောင်း တောင်းယူပြီး စန်းမောင်ကို ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မေးသမျှ ရေးသားဖြေရန်ပင်။

“မင်းတို့ ဘာကြောင့် အခုလို ဖြစ်တာလဲ”

“ညက အိပ်မက်ထဲမှာ အရပ်မြင့်မြင့် အသားနီနီ လူကြီးတစ်ယောက်က ဘာတွေ ပြောမှန်းမသိဘူး၊ ပြောပြီးရိုက်ထား၊ ပြောလိုက်ရိုက်လိုက်နဲ့ မနက်ကျတော့ အခုလို ဖြစ်သွားတာ”

ကျွန်တော် မေးသည်ကို စန်းမောင်က စာရွက်ပေါ်မှာရေးပြီး ဖြေပါသည်။

“ဟိုကောင် - တင်ရွှေ့ကရော”

“သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ အဲဒီလူကြီးရိုက်တာ နှစ်ယောက်လုံးလဲ သွား ခုပြန်ထွက်သွားတာ”

သူတို့ ပြောစကားအရ သည်နှစ်ကောင်ကိစ္စမှာ ပယောဂ ဖြစ်သည်မှာ သေချာပါသည်။ လူပယောဂကြောင့် ထား၊ နတ်ပယောဂကြောင့် လား ဆိုသည်ကိုသာ သိဖို့လိုပါသည်။ ထိုအခါက ကျွန်တော်တို့မှာ ယခင်လိုကိစ္စများတွင် အတွေ့အကြုံမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ရဲဘော်စပ်စု (ခေါ်) ရဲဘော်ကျော်စိန်တို့တို့ခေါ်၍ ရွာထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ရွာကလေးမှာ ရှမ်းရွာလေး ဖြစ်သော်လည်း ဂေါ်ရခါး၊ လီရှောနှင့် ကချင်

တို့ပါ ရောနှောနေထိုင်ကြသော ရွာဖြစ်သည်။ ရွာထဲရှိ ရွာလူကြီး (ဟိန်) အိမ်သို့ ရောက်ရှိလျှင် ရွာလူကြီးက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနေရာပေးသည်။ မြေစိုက်နှစ်ထပ်အိမ်မြင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်ကွပ်ပျစ်ရှည်ကြီးပေါ်ထိုင်မိလျှင် ဝင်ရိုးစမ်းမေးမြန်းလာသည်။

“ဆရာလုံ - မလာတာ ကြာပြီနော်၊ အခုကိစ္စ အထူးရှိသလား”

“အေးဗျာ - အခုလာတာ ကျွန်တော့်ရဲဘော်နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့ ဆရာရှိရင် ပြကြည့်ချင်လို့”

“ဘာဖြစ်တာလဲ - ဆရာလုံ၊ နေမကောင်းတာလား”

ကျွန်တော်က မြင်ခဲ့ရသမျှတို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဟိန်လူကြီးက ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် အနောက်ဘက်တွင် ရှိသော သူဇနီးတို့ ရှမ်းစကားဖြင့် မေးလိုက်သည်။ လင်မယား နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ခြေဆုံနေကြသည်။ ဟိန်လူကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ပြီး တွန့်တော့ကို ပြန်ပြောသည်။

“ဆရာလုံတို့ ရဲဘော်နှစ်ယောက်
နေ့က ရွာထဲအဝင်လမ်းနားက နတ်
ပူဇော်ထားတာတွေကို ပွဲမပြီးခင် ယူစား
သွားတာကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ ကျွန်
တော့် ရွာသူတွေက လုပ်တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ဒီလိုဆို သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်
ကောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆို
တာ ပြောပါ။ ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါ
ဧ”

“လုပ်ရမှာက လွယ်လွယ်လေးပါ။
သူတို့ ယူစားသွားတဲ့အတိုင်း ဝယ်ပြီး
ပြန်ပူဇော်ပေး တောင်းပန်လိုက်ရင်
ရတယ် - ဆရာလုံ”

“ကျေးဇူး - ဟိန်လူကြီး၊ ကျွန်တော်
အမြန်စဉ်လိုက်မှာပါ”

ဟိန်လူကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး တပ်
စခန်းသို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။ နတ်ပူဇော်
ထားသည်ကို မလေ့လာဘဲ စားဦးစား
ဈေး စားသွားခြင်းအတွက် ဖြစ်သွားရ
ခြင်းပင်။ တင်ရွှေနှင့် စန်းမောင်တို့ နှစ်
ယောက်အတွက် ရွာမှ ဈေးရောင်းသွား
နေကျ လူများကို သစ်သီးများ ဝယ်ယူ

ပိုင်းလိုက်ပြီး သွားရောက်လှူဒါန်းတောင်း
ပန်ခိုင်းရသည်။ သွားရောက်တောင်း
ပန်ခဲ့ပြီးညနေပိုင်းမှာပင် ပြဿနာကောင်
နှစ်ကောင်မှာ အကောင်းပကတိ ဖြစ်
သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုအမြတ်
ရလိုက်သည်က စခန်းက မနိုင်ရင်ကာ
ကောင်တွေအားလုံး ယခင်ကလို ရွာထဲ
မသွားကြသဖြင့် စိတ်အေးချမ်းသာ နေ
ခဲ့ရပါသည်။ သည်ကောင်တွေ ညောင်
သပြေကို ရှောင်သလေလေဖြစ်သွား
သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ နောက်တန်းပြန်
ဆင်းခဲ့သည့် အချိန်ထိပင် ဖြစ်ပါလေ
သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ကြုံရသည်
ကတော့ မေမြို့ခေါ်ပြင်ဦးလွင်တွင် ဖြစ်
ပါသည်။ တခြားသောဒေသ၊ တော
တောင်ထဲတွင်မဟုတ်၊ လူသူအရောက်
အပေါက်နည်းရာ နေရာတွင်လည်း
မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်သစ်
ဘဝက သင်တန်းလေ့ကျင့်ခဲ့ရာ နေရာ
များပင် ဖြစ်ပါသည်။ လနှင့်ချီပြီး နေ့စဉ်

မြေလွှားနေခဲ့သော နေရာဒေသ ဖြစ်
သည်။ ရေတံလျှောက်ကုန်း၊ မြိုင်ကြီး
ဆွေ၊ ဂေါ်ရခါးကုန်း၊ B.E. Fall ခေါ်ဝက်ဝံ
ဆုတ်ခွန်၊ နောင်လယ်၊ နောင်လှိုင်တို့ကို
မူ့စဉ် သင်တန်းလေ့ကျင့်ရင်း၊ ရောက်
ခဲ့၍ နေရာစိမ်းမဟုတ်၊ အကုန်လုံး မှတ်
မိနေသည် ကျွမ်းကျင်နေသည်။ မမေ့
နိုင်သော စိန်နားပန်ပင်နှင့် ဆင်အော်ပင်
အိတ်ကယားပင်တို့ကလည်း ရှိနေကြ
သည်။

ယခင် သင်တန်းသားဘဝ ဒုတိယ
ကြိမ် ဆရာတင်စိန်၏ လက်စွဲပညာပေး
အဆင့်ပြုခဲ့သော အပင်များဖြစ်သည်။
စိန်နားပန်ပင်က လိပ်ကျောက်မြီးလို
မျှတော့နှင့်အပင်၊ ရိုက်လျှင်ကျောကော့
အောင်နာသည်။ နာသည်က ခဏလေး
နဲ့ တွန့်တော်တို့က ရီတာပေါ့ ဆိုသလို
အမှတ်မရှိလေတော့ ဆရာတင်စိန်က
အစွမ်းထက်လက်နက် ဆင်အော်ပင်
တို့နှင့် ရိုက်ပါတော့သည်။ သည်အခါ
တော့ တွန့်တော်တို့ သေချာမှတ်မိကြရ
တော့သည်။ မမှတ်မိမိနီင်ပါ ရိုးလား။
အချိန်ခံလိုက်ရသည်နှင့် ထိမိသော
အရာတွေ အားလုံး ယားယံသော

ဝေဒနာက မသေးပါ။ ချက်ချင်း အစု၊
အပိမ့်ကြီးတွေက ပေါ်လာကာ ကုတ်လေ
ယားလေနှင့် နောက်တစ်နေ့မှ ပျောက်
တော့သည်။ နာမည်ကိုက ဆင်အော်ပင်
ရယ်လို့ ခေါ်သည်မဟုတ်လား။

မေမြို့ကို ဒုတိယအကြိမ် ရောက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလမှာ တပ်
မတော်မှအာဏာသိမ်းပြီး ၁၉၆၃ - ခုနှစ်
ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၂ - ခုနှစ်၊ မတ်လတွင်
အာဏာသိမ်းပြီးသည်မှစ၍ အဆင့်
အလိုက် သင်တန်းတွေ အမျိုးမျိုးစွင့်၍
တက်နေရသည်။ ရှေ့တန်းမှပြန်ရောက်
သည်နှင့် နားမည်မကြံနှင့်၊ လက်နက်
သစ်သင်တန်း၊ ဉာဏ်သစ်လောင်း သင်
တန်း၊ သဘောတရားရေး သင်တန်း၊
သင်တန်းကြီး ပြန်တော့လည်း မနား
ရတော့။ ရှေ့တန်းပြန်ထွက်ရသည်။
သင်တန်းရက်ပြီးဆုံး၍ တပ်က ရှေ့တန်း
ထွက်သွားပြီဆိုပြီး ဝမ်းမသာရပါ။
နောက်မှ တုန်းမောင် တစ်ကိုယ်တော်
ရရာကြုံရာ စီးတော်ယာဉ်နှင့် အမိလိုက်
ရပါလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်ရေး (မြေ
မြန် - မြေလျင်) တပ်သားတွေဘဝက

တော့ ပြောရရင် (ကျွန်တော်တို့ကြည်း
တပ်ကတော့ ဒီလိုပဲ) လို့သာ ပြောရပါ
မည်။ ကျွန်တော်တို့လို တစ်ယောက်
တည်းသမား။ ပစ်တိုင်းထောင် လူပျို
တွေက ဘာမှမဖြစ်၊ ကိစ္စမရှိပါ။ ကိစ္စရှိ
ကြသည်ကတော့ အိမ်ထောင်သည်
တွေပါ။ နောက်တန်းပြန်ရပြီဆိုပြီးကျည်
အပြည့် ထိုးမောင်းတင်ထားခဲ့လေသမျှ
တပ်ပြန်ရောက်လျှင် အသင့်ဆီးကြိုနေ
သည်က အမိန့်စာပင်ဖြစ်နေသည်။ တပ်
ထဲခြေချမိသည်ဆိုရုံကလေးပင်၊ ကိုယ့်
အိမ်ခန်းကိုပင်မသွားရ။ သားသား၊ မီးမီး
နှင့် ချစ်ဇနီးတို့အတွက် ဝယ်လာပေး
သည်ကို ပေးခဲ့ရုံသာ အချိန်ရသည်။
Go To သင်တန်းကို။

စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါတော့။
အဘယ်မျှ အဖြစ်ဆိုးလိုက်ပါသလဲဆို
တာ သိနိုင်ပါသည်။ အဲဒီလိုက်သည်။
ငါးမျှားသည်တို့က လျှော့လိုက်၍ရသေး
သည်။ ပြောင်မရက ဆတ်ပေါ့၊ ဆတ်
မရတော့ ဆိတ်ကလေး။ ဘာမှမရပါ
လျှင် ယုန်တို့၊ ဘာတို့ပစ်နိုင်သေးသည်။
ငါးမျှားတာမရလည်း ဘာအရေးလဲ။ ရေ
ချိုးပြီး ပြန်နိုင်သည်။ ခုလိုကိစ္စက ဘာ

နှင့်မျှလျှော့၍မရ၊ အစားထိုး၍မရသော
ကိစ္စကြီး။ သတ်မှတ်ရက် သတ်မှတ်ချိန်
ရောက်မသွားလို့က နာဖို့သာ ပြင်ပေ
တော့။ ရေသူးပေါက်တာ လာမပြောနဲ့
ရေပါလာဖို့သာ ကြိုးစား။ သည်လိုသည်
လိုမျိုးလေ။

ယခု မေမြို့တွင် အဆင့်မြင့် သင်
တန်းလာတက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့ရော
ညဘက်ပါသဘောတရားနှင့်လက်တွေ့
မနားတမ်း မှတ်သားလေ့ကျင့်နေခဲ့ရ
သည်။ ညရုန်နာရီထိုးမှ တစ်နေ့တာ
ပြီးဆုံးတော့သည်။ အထူးကြိုးစား လုပ်
ဆောင်နေရသည်။ ပေါ့ဆ၍မရ။ လပတ်
စစ်ဆေးမှုနှစ်ကြိမ် F.7 ခွဲပါက (R.T.U)
အဖြစ်တပ်ရင်းပြန်ပို့ခဲ့ရလျှင်တပ်ရင်းက
နဂိုရှိခဲ့သော အဆင့် (ရာထူး) မှ တစ်
ဆင့် ဖြုတ်ပြီးဂုဏ်ပြုခံရမည် ဖြစ်သည်။
အဲသည်တော့ ဟောလား၊ မောင်တို့ဝါး
လုပ်၍မဖြစ်ပါ။ သတ်မှတ်ထားသော
စံချိန်ရအောင် အားလုံးကြိုးစားကြပါ
သည်။

ထိုနေ့က အရပ်မျက်နှာထိန်းသိမ်း
ခြင်း၊ သင်ခန်းစာကို လေ့ကျင့်ရန် ထွက်
လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က

တပ်စိတ်(၃)ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က
နောက်ဆုံး တပ်စိတ် (၁) နှင့် (၂) တို့က
နေ့တစ်နေ့တည်း ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သည်
နေ့တစ်နေ့တည်း၊ အမှားအယွင်းမရှိ
လုပ်နိုင်ဖို့က အရေးအကြီးသည်။ ထို့
ကြောင့် ဂရုတစိုက် လုပ်ရှားနေကြပါမှ
ဦးတင်းကျွတ် မိုးက တစ်စုံစီမံ ရွာနေ
သည်။ ရွာလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာပြီးတိတ်
ဆို့။ ယခုတော့ ဇွဲဇွဲကလေး လူတွေမှာ
မိုသိုသိုထိုင်းထိုင်းနဲ့ သွားလာလုပ်ရှားကြရ
သည်မှာ လေးကန်နေသည်။ အကြောင့်
မေမြို့မှ ကအစဉ်အဆက် နာမည်
ကြီးနေခြင်းပင်။

ဦးရွာလိုက်သည်နှင့် ရွှံ့စေးမြေနှိမ့်
သွားစစ်ဖိနှပ်များတွင် လက်နှစ်လုံး
သတ် ကပ်နေပါတော့သည်။ သွားရ
မရလည်း မလွယ်၊ လမ်းရှာရန် သစ်
တောင်တက်လည်း ခက်နှင့်အချိန်တွေ
ချွန်လာသည်။ သတ်မှတ်ထားသော
အသံအမှတ်အသား သုံးခုကို ရှာတွေ့
ခြင်းယူနိုင်မှ အောင်မှတ်ရမည် ဖြစ်
သည်။ ယခု တစ်ခုမှပင် မရရှိသေးပါ။
လူတွေမှာ ချမ်းလည်းချမ်း၊ ပန်းလည်း

ပန်းဆိုသလို ဖြစ်လာကြသည်။ သစ်ထင်
တွေကလည်း အပေါ်တက်ကြည့်တ
တစ်မျိုး၊ အောက်ဆင်းပြီး သွားတော့
တစ်မျိုး မောကြောဆိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်က သစ်ပင်ကြီးတစ်ထင်
ပေါ်သို့ တက်ကြည့်သည်။ တောင်ဘတ်
တစ်မိုင်ကျော်ခန့်တွင် ဝက်ဝံရွာကလေး
ကို တွေ့ရသည်။ အနောက်ဘက်တွင်
မန္တလေး လားရှိုးကားလမ်းမနှင့် ရထား
လမ်းတို့ကို တွေ့ရသည်။ သေချာအောင်
ထပ်ကြည့်သည်။ ကားလမ်းနှင့် ရထား
လမ်းက သေချာရှိနေသည်။ တကယ်ဆို
ကျွန်တော်တို့တပ်စိတ်မှာ ကားလမ်းနှင့်
ရထားလမ်း အကြားတွင်ရှိ နောင်လှိုင်
ရွာအနီး ရောက်နေရပေမည်။ ဘာတွေ
ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်
သစ်ပင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာသည်။ ရွှေ
သွားတင်မြှကို တက်ကြည့်နိုင်သည်။
တင်မြကြည့်ပြီး ပြန်ဆင်းလာလျှင် သူ
မျက်နှာက အံ့သြနေသလို ပါးစပ်ကပါ
ပြောလာသည်က ...။

“ငါတို့စပြီး ဆင်းလာတာ ရေတံခွန်
မရောက်ခင်ကပါကွာ။ အခု သယ်လို

လုပ်ပြီး မောင်နှမတောင်စွယ် ရောက်သလဲ။ ကားလမ်းကို ဖြတ်ပြီးမှ ရောက်ရမယ့် နေရာမဟုတ်လား။

“ကားလမ်းမကို ငါတို့ တစ်ခါမှ မဖြတ်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ခုခုကတော့ ထူးခြားနေပြီကွ။ ကဲ - ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလုပ်စရာရှိလဲကွာ။ အောက်ကို ဆင်းပြီး မိုးကြိုးပစ်ဘက်ကို ပြန်သွားကြတာပေါ့”

အားလုံး စိတ်တူသဘောတူပင်။ အောက်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်နာရီမျှ ကြာသော်လည်း အောက်မရောက်သေးပါ။ စိုထိုင်းသော အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများပင် ခြောက်သွေ့နေလေပြီ။ ဗိုက်လည်းဆာ၊ လူလည်းလိုလဲလာကြသည်။ သည်တော့မှ နာရီတိုကြည့်တော့ နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲနေပြီကိုတွေ့ရသည်။ ထိုင်နေ၍မဖြစ်တော့။ နေရောင်ကိုကြည့်ပြီး အရပ်မျက်နှာတွက်ချက်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှအကြာခဏနားရင်း သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်သည်။ ရင်ထဲ ဟာခနဲပင်ဖြစ်မိလိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်ထင်၍ သေချာထပ်ကြည့်သည်။ တောင်ဝက်ဝံ၊

နောက်ဘက် မန္တလေး - လားရှိုး ကားလမ်းမနှင့် ရထားလမ်းပင် တွေ့ရသည်။

အောက်ကို ပြန်ဆင်းလာပြီး အားလုံးကို စုဝေးလိုက်သည်။ သူတို့၏ စိတ်သဘောထားနှင့် ထင်မြင်ချက် အကြံဉာဏ်ကို တောင်းလိုက်သည်။

“တစ်ခုခု ထူးခြားနေတာတော့ ဟုတ်တယ်။ တမင်တကာ အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာ”

“ဒီထက်ကြာလို့ မိုးချုပ်သွားရင် ဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး”

ထိုအချက်က မှန်ပါသည်။ ယနေ့တစ်နေ့လုံး တောင်ပေါ်တောင်အောက် ရွာလုံးဝမတွေ့ရ။ တောလမ်းတက်သူ ဆင်းသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။ နေ့စဉ်တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ သွားလာနေကျ ရွာသားတွေကို မတွေ့ရသည်ကပင် ထူးခြားမှုတစ်ခုပါ။ မေမြို့နှင့် ရွာချင်းဆက်ရှိနေသော သည်လိုနေရာတွင် ရွာရေလူတွေပါ ပျောက်နေသည်မှာ လုံးဝဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါ။ တောင်တောင်ပိုင်းတွေလား။ နယ်မြေပိုင်းလား။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ပယောဂ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

“မင်းတို့ကရော ဘယ်လိုလုပ်ရင် တောင်းမလဲဆိုတာ အကြံပေးကြကွာ။ အော် - နေဦး။ အခုဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ အမှားတစ်ခုခု လုပ်ခဲ့တဲ့သူရှိရမယ်။ ဒါကြောင့်ဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် - ဒီလိုဖြစ်နေတာ အကြောင်းမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကဲ - ပြောကြကွာ။ မှောင်သွားရင် တောကောင်ရန်က ရောင်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘယ်သူ ဘာလုပ်ခဲ့ကြသလဲ”

ကျွန်တော်က သူတို့ တစ်ယောက်ချင်း မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။ သည်ကောင်တွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ အတော်တလေးကြာမှ မျှင်းလူမျိုးကျင်ဇာဝန်းက သူ၏ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်ထွာခန့် ဘေးငယ်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး ပြသည်။

“ငါယူလာတဲ့ဓားကြောင့်လားမသိဘူး”

ကျင်ဇာဝန်းကို ဘာမှမပြောတော့။ သူ့အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုပေးခဲ့သည်ကို ခင်ကျေးဇူးတင်ရသည်။ သည်လိုမလုပ်

ဘဲ ငြိမ်နေခဲ့လျှင် အားလုံး ဒုက္ခတွေတာ ဆုံးတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်တော့မှ မှတ်မိသွားသည်။ နောင်လှိုင်ရွာရှေ့နတ်စင်ထဲရှိနတ်ရုပ်မှ ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နတ်ရုပ်မှန်းမသိ။ ကိုးမြို့ရှင်နတ်ရုပ်လားမသိပါ။

“ဟေ့ကောင် - ကျင်ဇာဝန်း၊ မင်းဒီဓားကို ဘယ်နေရာက ယူလာခဲ့တာလဲ။ ဒီတစ်ချောင်းထဲလား”

“ဟိုလေ - ပြောင်းခင်းတွေနဲ့ ရွာကနတ်စင်မှာ တွေ့လို့ကွ။ နတ်ရုပ်မှာ ဓားနှစ်ချောင်းတောင် ကိုင်ထားတာလေ။ ဒါနဲ့ ငါက ဓားကလုလည်းလုတော့ တစ်ချောင်း ယူလာခဲ့တာကွ။ သူ့မှာ တစ်ချောင်းရှိနေသေးတာပဲ”

ကျင်ဇာဝန်း စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာစိတ်ညစ်သည်ကြားမှ အားရပါးရပင် ရယ်မိပါသည်။ ရဲဘော်တွေကလည်း ဂုဏ်ပြုသြဘာ ပေးကြလေသည်။

“ဇွေးမသား - ချင်းစုတ် - နင်လုပ်လို့ ငါတို့အားလုံး တစ်နေကုန် ဒုက္ခရောက်ရတာ”

“ခွေးမသားရယ်၊ သူက နင့်အဖေ လား။ ဓားနှစ်ချောင်းရှိလို့ တစ်ချောင်း ယူလာတာတဲ့ ။ အတော် ဟုတ်တဲ့ ကောင်”

နတ်စင်မှ ယူလာသောဓားကို ပြန် ရသော်လည်း ယူလာသော နေရာကို ပြန်ထားရန် ရှိသေးသည်။ နောင်လှိုင် ပြန်ရောက်ရန် လမ်းမသိတော့ အားလုံး မျက်စိလည်နေကြပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဖြစ်နိုင်စရာ နည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ သွား၍ ဘုရားကို သေချာ ချီခိုးကန်တော့ပြီး တောစောင့်၊ တောင်စောင့်များကိုပါ အမျှပေးဝေ ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နတ်စင်မှ ဓားပိုင်ရှင်နတ်ကို ဓားတို့ ပြန်လည်ပေးအပ်ရန်အတွက် လမ်းမှန်ကို ဖွင့်ပေးရန် တောင်းပန်လိုက်သည်။

တချို့ရဲဘော်တွေက ထူးဆန်းသော ဖလှယ်ရဲသော အသွင်တွေနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ယခုမှ တိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်က သူများတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်ကို သုံးလေးကြိမ် မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးမို့ ယုံကြည်

စိတ်လည်း ရှိနေပါသည်။ ဆယ်မိနစ်မျှ ကြာသည်အထိ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပါ။ နောက်ငါးမိနစ်မျှ ကြာသည့်အခါ ကျလီ ကျလီ မြည်သံများနှင့် ဆက်ရက် ငှက်ကလေးသုံးကောင် သစ်ကိုင်းပေါ် လာနားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို တစ်ကောင်က တောင်ဘက်သို့ ထပြန်သွားသည်။ သူ့နောက်သို့ ကျန်နှစ်ကောင် လိုက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့နေလိုက်မိသည်။ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သုံးကောင်လုံး ပြန်ရောက်လာကာ လှည့်ပတ်ပျံ့ဝဲပြီး တောင်ဘက်သို့ပင် ပြန်လှည့်သွားကြသည်။ ကျွန်တော် အသိတစ်ချက် ရသွားသည်။

“ကဲ - ငါ့လူတို့ သွားကြမယ်၊ မြန်မြန် လျှောက်ကြ”

ရဲဘော်တွေက မြန်သည်။ ဘာမှ မေးမနေကြ။ စစ်သွက်သွက် လိုက်ခဲ့ကြသည်။ သေချာပါသည်။ ဆက်ရက်သုံးကောင်မှာ တိုက်ဆိုင်မှု မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းပြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုလျှင် ဆက်ရက်ကလေး သုံးကောင်က ရှေ့သို့ ပျံသွားလိုက်

တော်ပြန်လှည့်လာလိုက်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြဟန် ဖြစ်နေ၍ပင်။ မိနစ်နှစ်သိန်းခန့် လာခဲ့ရာမှ အောက်ဘက်သို့ လှည့်ကျော်ကြည့်လိုက်ရာ ကားလမ်းမအထယ်ပေါ်တွင် ထုံးဖြူဖြူစေတီလေး တို့တွေ့ရပါလေသည်။

“ဟာ - ငါတို့ လမ်းမှန်ရောက်ပြီ” ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရအော်ဆိုက်မိသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ထိုစေတီမှာ ကျွန်တော်တို့ လေ့ကျင့်ရေးဆင်နွှဲ နေထိုင် နေ့တိုင်း မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် PT ပြေးခဲ့ရသည့် ဂိတ်နားရာလေး ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ

ငှက်ကလေးသုံးကောင်ကို မတွေ့တော့ပေ။ သူတို့ လမ်းပြတာဝန် ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီမဟုတ်လား။

သူတို့ တာဝန်ပြီးဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကတော့ မပြီးသေးပါ။ နတ်မင်း၏ လက်သုံးတော်ဓားကို အပ်ပြီးနောက် သင်ခန်းစာကို ဆက်လက်လေ့ကျင့်ရပေဦးမည်။ ဆက်လက် လျှောက်လာခဲ့ရာမှ နတ်မင်း၏ ဓားတစ်လက်ကိုသာ ယူခဲ့ပေသာ။ အကယ်၍ ဓားနှစ်လက်လုံးသာ ယူခဲ့မိမည်ဆိုလျှင်တော့ အတွေးများနှင့် တွေးရင်း...

» ကျောက်

ရွှေထည်ဝတ္ထုတည်များကို အရောင်ပြန်တင်နည်း

အာလူးပြတ်ရည်တွင်စိမ်းပြီး ဆေးကြောပါက အရောင်များ လက်ပတောက်ပလာပါလိမ့်မည်။

မှက်မှန်များ ကြည်လင်လှိုပါသလား

မှက်မှန်များမကြည်မလင်မှုနှိပ်ပြီးနေပါက အရက်ပျံ့ကိုသန့်ရှင်းသော အဝတ် စဖြင့် ဆွတ်ကာ ပွတ်တိုက်ပေးပါ။

ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာမို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခေတ်မီပန်း
ချက်မို့တော့ဟာ ပြောလို့မကုန်နိုင်ပါဘူး။ ဥပမာ-ပန်းချီကားတစ်ကား
ကားပေါ်မှာ စိတ်ရှင်ဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်၊ ဝမ်း
လွမ်းဆွတ်ဖွယ်၊ စိတ်ဆိုးဖွယ်၊ အားတက်ဖွယ် အစရှိတဲ့ အချက်တွေကို တွေ့နိုင်
ပန်းချီပညာဟာ သုခုမပညာရပ်ထဲမှာ အတော်ပဲ ယဉ်ကျေး
ပညာဖြစ်တဲ့အတွက် ယခု ဖြစ်တဲ့
ထူထောင်ရေးမှာလည်း အားပေးထိုက်

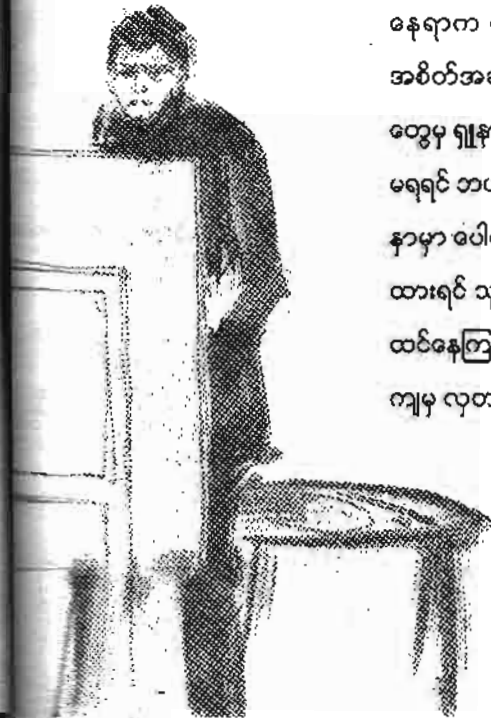
ထူးဆန်းသော အိပ်မက်

ဒ ဇွန် ၁၉၅၁

လူနဲ့လူချင်း အဆင့်အတန်းအနိမ့်
အမြင့် ခွဲခြားခြင်းမှာလည်း ယဉ်ကျေးမှု
ခြင်းအပေါ်မှာ တည်ရှိတဲ့အတွက် ပိုမို
မြင့်မြတ်တယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ ရုပ်
လုံးပေါ် ရေးနည်းအကြောင်း၊ စကား
ဆက်ပြီး လာလိုက်တာ စကားတောင်
နည်းနည်းရှည်သွားပြီ။ ကျွန်တော်ဆို
လိုတာက ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးပညာ၊

ကာယဗလပညာ၊ တစ်နေ့က ရန်ကုန်
နေပြည်တော် စည်ပင်ရေးအဖွဲ့၊ ပညာ
ရေးဌာန၊ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ စာသင်တန်း
နဲ့ ဆရာဖြစ် သင်တန်းကျောင်းဖွင့်ပွဲမှာ
ဦးစိန်ရွှတ် အမိန့်ရှိသွားတဲ့ "ရုပ်သင်"
ပညာဆိုတာ ယောကျ်ားကလေးများ
သာ ဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးများသာ
လိုပါသေးတယ်။ ယခု မိန်းကလေး

ဖောင်စိန်လွင်သည်
လရောင်အောက်၌ ချစ်ချင်စွေဖွယ်
အထူးငေါ်လွင်လျှင်ရှိသော
ဦးငါး မျက်နှာစာလေးတို့လည်းကောင်း၊
ဖီးဆုပ်သောအဝတ်အစားများအောက်မှ
ငါးရောင်အောက်တွင် ရှိင်းညိုမို့စောင်းကာ
တစ်ထင်ရှိနေသော တိုက်လုံးကလေးတို့
ညှင်းကောင်း အတန်ပြာစိုက်၍ ကြည်နေ
ပြာဖျင် တစ်စုံတစ်ရာတို့ ဖြစ်ပေါ်လုပ်ပြီးမှ
အခြားဘက်သို့ လှည့်သွားလေ၏ ...

တွေမှာ တစ်နေ့လုံး အလုပ်တိုက်ကဲထား
အလုပ်လုပ်၊ အိမ်အလုပ်သမားတွေ
ကလည်း နေထွက်ကနေဝင်အထိ
တစ်နေ့လုံး ဇာတိ၊ ပန်းထိုး၊ စက်ချုပ်
အလုပ်တွေလုပ်၊ ညနေအလုပ်ဆင်းလို့
အညောင်းဖြေချိန်မှာ ဘာလုပ်သလဲ
သိကြရဲ့လား ခင်ဗျ။ ကိုယ်လက်လုပ်
ရှားမှုကို ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်တဲ့အပြင်
မျက်စိကို ပိုပြီးညောင်းစေတာတို့
အရိပ်ပြပွဲသွားတယ်။ ဝတ္ထုကို အိပ်ခါနီး
အထိ ဖတ်တယ်။ သန်းခေါင်ကျော်
အောင် ပိုကာဒေါင်းတယ်။ နေရတဲ့
နေရာက ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ဝေ
အစိတ်အခန်းထဲမှာ ဒီလို မိန်းကလေး
တွေမှ ရှုနာရှိုက်ကုန်းဖြစ်ပြီး မီးယပ်နာ
မရရင် ဘယ်သူရဦးမှာလဲ ခင်ဗျ။ မျက်
နာမှာ ပေါင်ခြေဖြူကလေးတွေ ရိုက်
ထားရင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ လှလှပြီလို့
ထင်နေကြတယ်။ ဘယ်လိုအမျိုးအစား
ကျမှ လူတယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိဘူး။

လှတစ်မျက်နှာ ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံး ဆို
တဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့ နား
မလည်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
ဖြင့် မိန်းမယူရင် ရှုနာရှိုက်ကုန်းနဲ့ နှုတ်
ခမ်းမှာ သွေးမရှိလို့ ပန်းဆီဆိုးထားတဲ့
ပါးစပ်တွေ၊ ကျောက်ဖြူရုပ်လို ပေါင်ဒါ
ရှိက်ထားတာတွေကို မယူဘဲ လုံးကြီး
ပေါက်လှနဲ့ တောသူဝဝကလေးပဲ ယူ
တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထည့်ထားတာပဲ။

(ဩဘာသံများ)

ဩဘာသံများသည် ရုံတစ်ရုံလုံး
ဆူညံ၍ သွားလေ၏။ အထက်ပါစကား
များကို ပန်းချီဆရာကလေး မောင်စိန်
လွင်သည် ကာယဗလ ဟောပြောပွဲ
တစ်ခု၌ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် စိတ်အား
ထက်သန်စွာ ပြောလျက်ရှိလေရာ ၎င်း
၏ စကားအဆုံး၌ အချို့မိန်းမပျိုကလေး
များသည် မောင်စိန်လွင်အား မျက်
စောင်းထိုး၍ ကြည့်ကြ၏။ အချို့လည်း
ရှက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့၍နေကြလေသည်။
ရှေ့ဆုံးတန်းမှ မိန်းမပျိုကလေး တစ်
ယောက်ကမူ မောင်စိန်လွင်အား စိတ်
ထဲက များစွာချီးမွမ်းလျက် ရှိလေ၏။ ထို

မိန်းမပျိုမှာ မိန်းမတို့၏ အဆင်းအ
ဆုံးသောအရွယ် (အသက် ၂၀ အောက်)
ကို ကျော်လွန်သေးဟန် လက္ခဏာ
သေးချေ။ (၅) နာရီထိုးလတ်သော
ဟောပြောပွဲပြီးသည်နှင့် မောင်စိန်လွင်
လည်း မိမိနေအိမ်ရှိရာ ပန်းဆိုးတန်း
ပြန်ခဲ့လေ၏။

မောင်စိန်လွင်၏မိဘများမှာ အ
မျိုးရိုးအားဖြင့် မင်းမျိုးဖြစ်၍ မောင်
လွင်အား ယခုခေတ်သစ် အစိုးရအ
တွင် အနည်းဆုံး အောက်တန်း နှိမ့်
ဝန်ထမ်းအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဖြစ်
စားခဲ့၏။ ၎င်း၏ အစ်ကိုမှာ ခရိုင်နယ်
တစ်နယ်တွင် ခန့်ထားခြင်းကို ခံခဲ့ရသော
မောင်စိန်လွင်အား မြို့တွင်မနေဘဲ
နှင့်အတူ လိုက်၍နေရန် ခေါ်သေး
သို့သော်လည်း မောင်စိန်လွင်၏ စိတ်
သဘောမှာ မိမိအပေါ်တွင် အထက်
တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ ဖြစ်
သြဇာပေးခြင်းမရှိသော အလုပ်မှန်အ
ကို စက်ဆုပ်ကာ မိမိဝါသနာပါသော
စုတ်တံဖြင့် ပန်းချီအလုပ်ကိုပင် ယခင်
ကဲ့သို့ ဆက်လက်၍ လုပ်တော့မည်

သိသောအခါ ပန်းဆိုးတန်းတွင် (၃၀)
အထက်တန်းတစ်ခန်းကို ငှား
ပြီးလျှင် အလုပ်တိုက်ခွင့်ခံလေသည်။

ဓာတ်ပုံများကို ပုံကြီးချဲ့ခြင်း၊ ပုံတူ
ဆွဲခြင်း၊ လူပုံကိုကိုယ်တိုင်ကြည့်၍
ဆွဲခြင်းတို့၌ မောင်စိန်လွင်မှာ လူ
အများ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရသည့်အပြင်
သူတို့ကိုယ်တိုင်ကြည့်၍ ပုံတူရေးဆွဲရာ၌
အထူးသဖြင့် ကျွမ်းကျင်ခဲ့လေရာ ဝန်
ကြီးတစ်ဦး၏ပုံကို ၎င်း၏ အလုပ်တိုက်
သို့လာ၍ (၁၀) မိနစ်ခန့်မျှ ကြာပြီးလျှင်
အဆုံးဖြင့် ရေးဆွဲပေးသော ပုံတစ်ပုံ
ကို ၎င်းဝန်ကြီးက (၂၅၀) ပေး၍ ဝယ်ယူ
သော်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား လူကံထံ
အချို့နှင့်တကွ ခေတ်မီပန်းချီပညာကို
အထူးပင်လိုသော သူဌေးသူကြွယ်များ
နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းတို့၏ သားသမီး
များသင်လျှင် မောင်စိန်လွင်၏ ပန်းချီခန်း
သို့လာ၍ အလုပ်အပ်ကြလေသည်။
သို့ဖြစ်ရကား မောင်စိန်လွင်၏ အလုပ်
မှာ ချမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် အောက်တန်း
နှင့်ဝန်ထမ်း အရာရှိများထက်ပင် စည်
အလေ၏။

မောင်စိန်လွင် အလုပ်လုပ်သော
အခန်း၏အထက်ထပ်မှာ မြန်မာတတ်ပုံ
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်၍ တစ်နေ့သောတနင်္ဂနွေ
နေ့နေ့ နေ့လယ်လောက်တွင် ဓာတ်ပုံ
ဆိုင်မှ ဆင်းလာသော မိန်းမပျို နှစ်
ယောက်ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်မိ၏။ ၎င်းတို့
အနက်တစ်ယောက်မှာ ရုပ်ရည်အားဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်
အားဖြင့်လည်းကောင်း အတော်ပင်
ကြည့်၍ အချိုးအစားကျရကား ပန်းချီ
ဆရာတို့ မည်သည့်အရာဝတ္ထုမဆို
(အများအားဖြင့် မိန်းမများ) ကို ကြည့်
သောအခါ လူသာမန်တို့ထက် ပို၍ လေး
နက်သော မြင်ခြင်းဖြင့် မြင်တတ်သည့်
အတိုင်း မိမိ၏ ပန်းချီကားရေးရန် စိတ်
ကူးအတွက် ဤသို့ ဂရုစိုက်၍ ကြည့်မိ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ
မိန်းမပျိုသည် မောင်စိန်လွင်အား ယခင်
က တွေ့မြင်ဖူးသော အနေမျိုးဖြင့် တစ်
ကြိမ်မျှ ကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းငုံ့၍ သွား
လေ၏။

သူ့ကို ငါ့မြင်ဖူးပါတယ်။ ဘယ်မှာပါလိမ့်။ ခြောက် - ခြောက် - သတိရပြီ။ တစ်နေ့က ဦးခေါင်စိတ်ရဲ့ ကာယဗလ ဟောပြောပွဲမှာပဲ။ ငါက နှုတ်ခမ်းဆေးဆိုးတွေ၊ ကျောက်ဖြူရုပ်လို ပေါင်ဒါရိုက်တာတွေ မလိုချင်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောတုန်းက ရှေ့တန်းက လက်ခုပ်ပေးတီးတာ သူပဲ။ ဟုတ်ပြီ - ဟုတ်ပြီ။

မိန်းမပျို၏ မျက်နှာမှာ နှုတ်ဆက်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် မောင်စိန်လွင်ကပင် စတင်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ခြောက် - ဓာတ်ပုံလာရိုက်ကြတယ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဟောဒီက ရိုက်ချင်တယ် ဆိုလွန်းလို့ပါ။ ဒီမှာ နေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော့် အလုပ်တိုက်က ဒီမှာ ဝင်ပါဦးလား။ လာကြပါ - လာကြပါ။ တိုက်ထဲမှာ ဘယ်သူမျှ မရှိပါဘူး”

၎င်း၏ အဖော်မှာ အနည်းငယ် ရှုန်တန်တန်ရှိနေသဖြင့် “လာပါ - အသန်းရဲ့ ညွန့်ပါသားပဲ” ဟုပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင်

ဆွဲခေါ်လာသဖြင့် မောင်စိန်လွင်၏ အလုပ်ခန်းတွင် ထိုင်ကြလေ၏။

မောင်စိန်လွင်၏ ပန်းချီခန်းမှာ ဆွဲထားပြီး ပန်းချီကား အမျိုးမျိုး အလှအပ အသုံးအဆောင်များ၊ လက်စ ကားများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိလေရာ၊ မိန်းမပျို နှစ်ယောက်တို့မှာ ကြည့်ရှု၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေကြလေ၏။ မကြာမီမှာပင် မောင်စိန်လွင်၏ တပည့်တစ်ယောက်သည် ငွေလင်မန်တစ်ချပ်ပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို ယူလာပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ ချထားလေ၏။

“သောက်ကြပါခင်ဗျာ - လက်ဖက်ရည်အေးကုန်ပြီ။ အသိမိတ်ဆွေဆိုတာ ဒီလိုပေါ့။ ရောက်လာတဲ့အခါ ဝင်ခဲ့ရင် ဘယ်မှာ နေပါသလဲ”

“ညွန့် - သွန်မဆင်လမ်း(ပိုလ်တယ်) ထောင် ဘုရားလမ်း)မှာ နေပါတယ်။ ဟောဒီက အသန်းက (၅၁) လမ်းက”

မောင်စိန်လွင်မှာ ထိုအခါ၌ အပြာရောင်စဉ်ရှုပ်လက်တိုနှင့်ရှိလေရာ ညွန့်

သည် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက် နှစ်ကျိုက် သောက်ပြီးနောက်၊ မောင်စိန်လွင်၏ ထောင့်တင်းသော လက်မောင်းအိုးကြီးများကို ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ “ညွန့်မှာ တိုက်ရှေ့၌ ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘတ်တို့ မြင်ရသည့်အပြင် ယခင် ဟောပြောပွဲကပင် ဟောပြောပွဲ အစီအစဉ်၌ ခါးညွန့် နာမည်ကို မှတ်သားဖူးသဖြင့် မောင်စိန်လွင်၏ နာမည်ကို သိခဲ့၏။

“တိုစိန်လွင်တရားဟောပွဲမှာ ပြောတာက အားလုံးအမှန်တွေချည်းပဲ”

“မှန်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ တချို့က တော့ စိတ်ဆိုးမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဆိုးဆိုးရှင်၊ ပညာမတတ်တဲ့ ဟာတွေသာ စိတ်ဆိုးမှာ။ မပူစမ်းပါနဲ့။ ညွန့်နှင့် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဆိုရင် ယောက်ျားနဲ့တူမှ။ မိန်းမဆိုရင် မိန်းမနဲ့တူမှ ကြိုက်တယ်”

“နေပါဦး။ အလုပ်ကကော ဘာလုပ်လဲ”

“ညွန့် - ဇာထိုး၊ ပန်းထိုးအလုပ်လုပ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ် - ခင်ဗျာ။ လွတ်လပ်ပြီးသူများအောက်မကျရတဲ့ အလုပ်မျိုးပါ”

“နို့ပေမဲ့ - တစ်လ (၅၀)၊ (၆၀) လောက်ရတဲ့ စာရေးမတွေက မေးမေးကြသေးတယ်”

“ငေါ့ပါစေဗျ - ကိုယ့် စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ်ပေါ့။ တစ်ခုတော့ သတိထား။ ဘယ်တော့မျှ အညောင်းမခံနဲ့”

“ကျွန်မအိမ်ကို အလည်အပတ် ရောက်တဲ့အခါများကျတော့ သိပါလိမ့်မယ်”

“အခု သိနေပြီဟာပဲ။ အားတဲ့ နေ့များကျရင် လာခဲ့ပါမယ်”

၎င်းနောက် မိန်းမပျို နှစ်ယောက်တို့သည် အတန်ကြာပြီးဖြစ်၍ မောင်စိန်လွင်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ကြလေ၏။

နောက် တစ်လခန့်မျှ ကြာရှိသောအခါ မောင်စိန်လွင်နှင့် ညွန့်လို့မှာ အတော်ပင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ

အဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ လူပျိုနှင့် အပျိုတို့မှာ ဤမျှလောက်ရင်းနှီး၍ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်ရကြကာ ယောက်ျားကလေးကစတင်၍ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ချစ်ကြိုက်စကား ပြောမည်မှန်သော်လည်း မောင်စိန်လွင်သည် ချစ်ကြိုက်သည့် အရိပ်မိတ်ကို အနည်းငယ်မျှ မပြသဖြင့် ညွန့်ကိုယ်တိုင်ပင် တွေး၍ မရနိုင်အောင်ရှိ၏။ ညွန့်မှာမူကား တစ်နေ့နေ့တွင် မောင်စိန်လွင်က စ၍ ပြောလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၏။

ညွန့်သည် အပျိုဖြစ်သည်ကို မောင်စိန်လွင် သိ၏။ သို့သော်လည်း မောင်စိန်လွင်၌ သားမယားရှိမရှိကို ညွန့် မသိ၊ မေး၍လည်း မကြည့်ဘူးချေ။ ၎င်း၏ အလုပ်တိုက်သို့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရောက်ရာ၊ နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ပင် ဝင်၍ ကြည့်မိသော်လည်း မိန်းမနေထိုင်သော အရိပ်အခြေဟူ၍ မတွေ့ရသဖြင့် မိန်းမလက်ရှိမရှိကြောင်းကိုသာ သိ၏။ သို့သော် - လူပျို ဟုတ် မဟုတ်ကိုကား တစ်ထပ်ချ မသိသေးချေ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကျွမ်းခဲ့သည်မှာ (၃) လ ကျော်ကျော်မျှ ကြာရှိခဲ့ပြီးနောက် အလွန်လသာသော ညတစ်ည၌ ညွန့်၏ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာတွင် မောင်စိန်လွင်သည် ညွန့်နှင့်အတူ စကားစမြည် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဝရန်တာလက်ရန်းကိုကိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ လမ်းဘက်ကို မျှော်ကြည့်လျက် ရှိနေကြလေ၏။

တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိနေပြီးနောက် မောင်စိန်လွင်သည် လရောင်အောက်၌ ချစ်ချင်စဖွယ် အထူးပေါ်လွင်လျက်ရှိသော ညွန့်၏ မျက်နှာကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ဖိလှုပ်သော အဝတ်အစားများအောက်မှ အလင်းရောင်အောက်တွင် မှိုင်းညိုမြဲဖောင်းကာ မထင်တထင် ရှိနေသော ကိုယ်လုံးကလေးကိုလည်းကောင်း အတန်ကြာစိုက်၍ ကြည့်နေပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ အခြားဘက်သို့ လှည့်သွားလေ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူက ဈာန်မတိုက်ပြီး ညွန့်တစ်ယောက်တို့စော့ အပေချစ်တဲ့အတွက် နှစ်ယောက်တို့ လေးလေးလည်း ချစ်ရုံနဲ့ အရင်ပိုင်းပထွေလို ပေးချင်ရင် နေ့နံနက် ငါ့သမီးနဲ့ ဂျီမော ငါ့သမီးချစ်လေးတို့ အနက်ထွက်အငေါ်အကျိုးပတ်တံမှာ ငါ့သမီးတို့အဖော်တို့ ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့။ ဒီလို အိပ်မက်လေးတည်း ထခြားကြောင့် ပထုတ်ဘူး ...

ညွန့်သည် မောင်စိန်လွင်၏ အရိပ်အကဲကို အမှတ်မဲ့ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

ညွန့်မှာ ရဲရင့်တည်ကြည်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဖြစ် မိန်းမပျိုနှင့် ယောက်ျားပျိုတို့ ဆက်ဆံရာတွင် မိန်းမများက စတင်၍ မျက်နှာသာပေးမှသာ ယောက်ျားများက ပြောဝံ့ကြောင်းကို ယုံကြည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်စိန်လွင်အား ဤကဲ့သို့ ရဲရဲတင်းတင်း မိတ်ဖွဲ့ဝင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဤမျှလောက် ရင်းနှီးပါလျက် မောင်စိန်လွင် ယခု အချိန်သို့တိုင်အောင် အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်အရိပ်အငွေ့ကိုမျှ မပြသေးခြင်းကို ကား အံ့ဩမိ၏။ အကြောင်းကိုလည်း သိလို၏။ မိန်းမတို့ မည်သည့် မိမိတို့သိလိုသော အလိုဆန္ဒကို ယောက်ျားများထက်ပင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ရှိတတ်ရကား ညွန့်သည် မောင်စိန်လွင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးခေါင်းကိုင်လျက် ...

“ကိုစိန်လွင်မှာ မိန်းမမရှိဘူးလား”

“မှန်တာကိုပြောရမလား၊ လိမ်ပြောရမလား”

“ပြောချင်တာ ပြောလေ၊ ပြောဘတ်သလို ပြောတာပေါ့”

“ဘယ်တော့မျှ မသားမပြောတတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိဖူးပါတယ်၊ အခုတော့ မရှိကြဘူး”

“ဘာစကားလဲရှင်”

“သုံးယောက် ရဖူးတယ် ညွန့်ရဲ့၊ အားလုံး သေကုန်ပြီ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က မဆိုးဘူးကြီးပေါ့၊ တိုစိန်လွင်ရဲ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၃၉ နှစ်”

“ညွန့်ထက် လေးနှစ်တောင် ကြီးတယ်၊ နေပါဦး၊ သုံးယောက်တောင် ဆုံးခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် - ညွန့်ရယ်၊ ဒါကြောင့် တိုစိန်လွင်ဖြင့် နောက်တစ်ယောက် ယူဖို့များတောင် စိတ်ပျက်ပျက်ပဲ”

“ဘာပြုလို့ စိတ်ပျက်ရတာလဲရှင်”

“စဉ်းစားကြည့်ပါလား - ညွန့်ရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ယူရင် မိန်းမ လူတုလူက စိတ်ကောင်းနိုင်ပါဦးမလား”

“အို - ကိုစိန်လွင်ကလဲ မဟုတ်တာတွေ တွေးနေတာကိုး”

“တွေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တို့စိတ်ထဲမှာကို စွဲနေတယ်၊ ပထမ မိန်းမအပေါ်မှာတော့ အမှန်ပဲ ဒီကဆိုးခဲ့တယ်၊ ဒီတုန်းက အသက်ကလည်း (၁၈) နှစ် သေးတာကိုး၊ မူးမူးရှူးရှူးအရွယ်ဆိုတော့ ထင်သလို လည်ပတ်ပြီး မယားစိတ်မကောင်းအောင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ အသက်တောင်မမီဘူး”

“ဘယ်မှာလဲ - ကိုစိန်လွင်ရဲ့”
“ရှမ်းပြည်နယ်၊ သီပေါမှာ၊ ကောင်းမလေး အမေကြီးကဖြင့် သူ့သမီးသေးတာကိုစိန်လွင်ကြောင့်ဆိုပြီး ဒီကအစောမှာ အတော်စိတ်နာသွားတယ်”
“သည်လောက်လည်း စိတ်မစွဲနဲ့ ကိုစိန်လွင်ရယ်၊ ယူတိုင်းလည်း အခုရတော့မှာလားရှင်”
“မောင်စိန်လွင်သည် အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိနေပြီးနောက် “ဒီမောင်

အပြောဝံသလောက်ကို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီက ချစ်ရလေလေ သူတို့ကို သနားနေလေဖြစ်ပြီး စပဲမစပဲပါဘူး ညွန့်ရယ်”
ညွန့်သည် အတန်ကြာ တွေ့စေဇဉ်းစားလျက် ရှိနေ၏။
၎င်းနောက် အချိန်အတော် ညဉ့်နက်သည်နှင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။
တစ်ပတ်ခန့်မျှကြာသော် တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ မောင်စိန်လွင်သည် ပြန်သော မျက်နှာနှင့် ညွန့်ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။
ထိုအချိန်၌ ညွန့်မှာ ပိုးတွန့်လှုပ်ချည်ထည်ကို ပန်းထိုး၍ နေရာမှ မောင်စိန်လွင်အား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက် -
“ဘယ်နှယ်လဲ - ကိုစိန်လွင်ကြီး၊ အယ်က မျက်စိလည်လာသလဲ”
“မျက်စိလည်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးချာ၊ ညွန့်မိကို တမင်သက်သက် စောခဲ့တာပါ”
“ဘာများ အကြောင်းထူးလို့လဲ - ဆိုစိန်လွင်ရဲ့”
“အကြောင်းထူးလို့ပေါ့ - ညွန့်ရယ်၊ ညွန့်ကို စကားတစ်စွန်း ပြောစရာရှိလို့

လာတာ”

ညွန့်မှာ မောင်စိန်လွင်သည် ယခုတစ်ခါများ မိမိအား ချစ်ကြိုက်စကားပြောတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိရကား၊ မျက်နှာကို မထားတတ်အောင် ရှိနေလေ၏။ ထို့နောက် - အတန်ကြာမျှ ...

“ဘာစကားလဲ - ကိုစိန်လွင်ရဲ့”

“ဘာစကားလဲဆိုတာ မပြောခင် ညွန့်မိမှာ ဝန်ခံချက်တစ်ခု တောင်းချလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို ဝန်ခံချက်လဲ”

“ပြောရမယ့်စကားက ညွန့်စိတ်ဆိုးမယ့် စကားမို့ ပြောတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ပြောရင် စိတ်မဆိုးရဘူးဆိုတဲ့ ဝန်ခံချက်ပေါ့”

ညွန့်မှာ ယခင်ကထက် ပို၍ သံသယမကင်းဖြစ်ကာ ခေါင်းငုံ့လျက် ရှိလေ၏။

“မောင်လို့၊ နမလို့ ခင်မင်နေတဲ့ လူချင်းပဲ ကိုစိန်လွင်ရယ်၊ ဘယ်လိုစကားမျိုးမို့ ညွန့်က စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ ကိုစိန်လွင်က တောင်းတယ်ဆိုရင် ညွန့် မငြင်းပါဘူး”

“ဒီလိုချစ်နေတဲ့လူချင်းမို့ အပြောရ အခက်သားပဲ။ ဒီစကား ညွှန်ကို ပြောဖို့ ဟာ သုံးရက်စဉ်းစားပြီးပြီး နောက်ဆုံး ညွှန် သဘောတူမှ ပြောတော့မယ်လေ ဆိုပြီး အလောဇာတာပဲ”

“ကိုင်း-ပြော-ပြော-ညွှန်-စိတ် ဆိုးပါဘူး”

“ဗမာ့မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် ရှက်ဖို့ လည်း ကောင်းတယ်။ အားနာဖို့လည်း တောင်းတယ်။ စိတ်ဆိုးစရာလည်း တောင်းတယ်”

“အို-ကိုစိန်လွင်ကလည်း စိတ် ဆိုးပါဘူး ဆိုမှပဲ”

“ဒီလို-ညွှန်ရဲ့မကြာမီကဆိုက်တဲ့ သဘောနဲ့ နိပ္ပန်နိုင်ငံက သတင်းစာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ နိပ္ပန်အမျိုး သမီးပွင့်လင်းက အယ်ဒီတာချုပ် စာရေး ဆရာတစ်ယောက်ရယ်၊ အလုပ်တိုက် တို့ရောက်လာပြီး စာရေးဆရာကြီးက “ခင်ဗျားတို့ဗမာအမျိုးသမီးကလေးတွေ ဟာ ချောတယ်လှတယ်လို့ အရှေ့နိုင်ငံ တွေမှာ ကျော်ကြားနေတဲ့အတိုင်း ကျုပ် တွေ့ရသလောက်ဖြင့် မျက်နှာပေါက်

ကလေးတွေကတော့ သနားကမား ရှိပါ ရဲ့။ နို့ပေမဲ့-လမ်းရှည်ကြီးတစ်လမ်းကို မနေက လျှောက်ပြီးသွားတဲ့အခါ ရေဘုံ ဘိုင်တစ်ခုမှာ အရွယ်ကောင်းကောင်း၊ မိန်းမပျိုကလေး (၆)ယောက် ထဘီ ရပ်ရှားပြီးရေချိုးနေတာတွေလို့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ကြည့်ချင်တာ နဲ့ (၂)မိနစ်လောက်ကျပ်ရပ်ပြီးကြည့်ခဲ့ တယ်။ တချို့လည်း လက်မောင်းက သိမ် လို့၊ တချို့လည်း မျက်နှာက ချောပါရဲ့၊ လက်ပြင်က ကုန်းလို့၊ တချို့လည်း အပေါ် ဝိုင်းတော့ လှပါရဲ့ အောက်ခြေက ရှူးလို့၊ တချို့လည်း အောက်ဝိုင်းက အမျိုးအစား ကျပြီး အထက်က ပိန်ကပ်နေလိုက်တာ မပြောနေတော့။ အဲဒီလိုဟာတွေသာတွေ့ ရတယ်။ ဒီလို ခင်ဗျားတို့ မြန်မာပြည်က မိန်းကလေးတွေက ယဇလမလိုက်စား ရင်ဘယ်မှာလာပြီး အရှေ့အာရှတိုက်မှာ အထူးကြီးပွားရေးဆိုတာတွေ ဘာတွေ မှာဝင်နိုင်ပါ့မလဲလို့ ပြောတာကိုး ညွှန်ရဲ့။ ဒီတော့-ကိုစိန်လွင်က ပြန်ပြီး ခင်ဗျား ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ နို့ ပေမဲ့-ကာယဗလ လိုက်စားပြီး စံနမူနာ

သူလောက်အောင် အတွင်းချော အပြင် ချောလှတဲ့ မြန်မာမကလေးတွေ အများ ပြီးရှိပါတယ်။ ကော်ကေးရှပ်တိုင်းသူ တွေ ဘယ်လောက်ချောချော၊ တကယ် ချောတဲ့ မြန်မာမကလေးကို မမီးဘူးလို့ ဆိုတာ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြင်ရလိမ့် မယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တာကိုး။ သည် တော့ သူက ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဒီလို မိန်း ကလေးတစ်ယောက် ကျုပ်ကို ပြစမ်းပါ။ သူတို့မပြနိုင်ရင် ဓာတ်ပုံပဲပြပါတော့။ တယ်လို့ ခင်ဗျား ဓာတ်ပုံကို ကျုပ် သဘောကျရင် ဆေးရောင်စုံနဲ့ ပုံကြီး တစ်ပုံလည်း ကျုပ် ယူပါဦးမယ်။ လူကို ကြည့်ပြီး ပုံတူရေးဆွဲတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျား အဆင့်ကို သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက် က ပြောလိုက်လို့ ကျုပ်တို့ တိုက်ရိုက် ခေါ်ပြီး လာခဲ့တာပဲလို့ ပြောတာကိုး။ ဒီထဲက စာဆရာကြီးက အင်္ဂလိပ်လို လည်လည်ဝယ်ဝယ် ပြောတတ်တယ်။ သည်တော့ ကိုစိန်လွင်က ပုံဆွဲခံတဲ့ နောက်လေးအတွက်ရယ်၊ ဆေးရောင်စုံ ရေးဆွဲအကြီးရေးဆွဲတဲ့အရယ်ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပေးနိုင်မလဲ မေးတော့

သူက (၃၀၀) ပေးပါမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီက တောင်းတာက (၅၀၀) တောင်း တယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး (၄၀၀)နဲ့ အနီး သင့်မြတ်ကြတယ်”

“အခုပြောတာ ဘာဖြစ်သလဲ ကိုစိန်လွင်ရဲ့”

“ဘာမျှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုစိန် လွင် အလုပ်လက်ခံလိုက်တာ ညွှန် အားလုံးထဲကရမယ့်ငွေ (၄၀၀) အနက် က ညွှန်အတွက် ငွေ (၂၀၀) ရည်ရွယ် ပြီးထားပါတယ်”

“ငွေရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုစိန် လွင်ရယ်၊ နို့ပေမဲ့-ရှက်စရာကြီး”

“နို့ပေမဲ့- ဒီလိုရှိတာကိုး ညွှန်ရဲ့။ သူတို့ အနောက်နိုင်ငံများမှာတော့ သည်ထက်တောင် ဗမာ့မျက်စိနဲ့ ဆိုးထဲ တဲ့ ပုံတူတွေကို ရေးဆွဲကြသေးတာ ကလား။ အခုကိစ္စက ဗမာမတွေဟာ တကယ်ယဉ်၊ တကယ်ချောတဲ့ဟာ ကျရင် သူတို့ အနောက်နိုင်ငံသူများ အရှေ့သူများ မကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ဂုဏ်ယူဖို့ကိစ္စပါ။ ရိုင်းဟယ် လို့ထင်စရာမဟုတ်ပါဘူး”

“နေပါဦး - ဘယ်လိုအနေအထိုင်
မျိုးနဲ့နေရမှာလဲ”

“စိတ်ကူးထားတာကတော့ ထဘီ
ရင်လျားပြီး ခုံမြင့်တစ်ခုပေါ်မှာ ကိုယ်ကို
ခပ်ညွတ်ညွတ်ထားပြီး၊ ခပ်စောင်းစောင်း
လက်ထောက်နေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်
ထင်တယ်။ ဒီက သဘောအတိုင်းပါပဲ”

“ပြီးတော့ - သတင်းစာတွေထဲမှာ
ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေ ပါနေဦးမှာလား
တိုစိန်လွင်”

“အို - မပါစေရပါဘူး။ သူတို့ နိပဗ္ဗန်
ဓမ္မဇာတ်အတွက်ပါ။ ဒီနိုင်ငံကို မရောက်
ပါဘူး”

ညွန့်မှာ မောင်စိန်လွင်ပြောသည့်
စကားကို မပယ်လိုသည့်အပြင် မိမိ
တို့ယ်တိုင်ကပင် ဗမာမကလေးများ
သည် မျက်နှာလှသလောက်၊ ကိုယ်
လက် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်း၍ အဆစ်
အမြစ် ပြေပြစ်လှပခြင်းမရှိဟု ပြောဆို
သည်ကို မခံနိုင်သဖြင့် နောက်ဆုံး၌
သဘောတူလိုက်လေ၏။

“ကိုစိန်လွင်က ဒီနေ့ပြည်တော်
တစ်ခုလုံးမှာ ညွန့်တစ်ယောက်ပဲကြည့်
လိုမြင်သလား”

“ကိုစိန်လွင် မျက်စိတော့ ဒီတစ်
ယောက်တည်းပဲမြင်တယ်”

“အဟုတ်ပဲလား - ကိုစိန်လွင်”

“တကယ်ပြောတာပါ - ညွန့်ရယ်”

“ကိုင်း - ဒါဖြင့်၊ ညွန့် သဘောတူ
လိုက်ပါပြီရှင်”

ညွန့်၏ ဓာတ်ပုံကို မြင်ရုံမျှနှင့်ပင်
နိပဗ္ဗန်သတင်းစာ ဆရာကြီးမှာ သဘော
ကျပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်စိန်လွင်
က ပုံတူရေးဆွဲရန် ရက်ချိန်းသောနေ့၌
ညွန့်သည် နံနက်စောစောထ၍ ရေရိုး
ချိုးပြီးသော် သနပ်ခါး ရေကျွဲကလေးကို
အောက်ခံပြီးနောက်၊ ပေါင်ဒါနှင့်မျက်နှာ
ချေအနည်းငယ်ကို ရောစပ်၍ တစ်ကိုယ်
လုံးကို ညီညွတ်ပြေပြစ်အောင် လိမ်းပြီး
လျှင် မောင်စိန်လွင်၏ အလုပ်တိုက်သို့
ရောက်လာခဲ့လေ၏။

မောင်စိန်လွင်က ညွန့်အတွက် မိမိ
၏ အဝတ်အစားခန်းကို ပြုပြင်၍ ထား
ပြီးလျှင် ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါ၊ မျက်နှာချေ
ကျော့(စ)မတစ်စသည်ဖြင့် အမွှေးအထုံ

ဆိုကို လိုလေသေးမရှိအောင် ထားရှိ
လေသည်။ ပုံဆွဲရန် အခန်းကိုလည်း
သီးသန့်ထား၏။ အချိန်တန်သောအခါ
ညွန့်သည် နှင်းဆီပွင့်ကြီးများ ထိုး၍ထား
သော ပိုးတွန့်လှံချည် ရွှေဖလားရောင်
လေးကို ထဘီရင်ရှားကာ ခုံမြင့်အနီး
သို့ လာခဲ့လေ၏။ ပထမ၌ အနည်းငယ်
ချွတ်သလို ရှိသော်လည်း မိမိ ပြုလုပ်ရ
မည့် အလုပ်ကို နောက်မတွန့်ဘဲ ပြင်
ဆင်လေ၏။

(နေသားတကျ လုပ်ပြီးနောက်)

“ဘယ်နှယ်လဲ - တော်လောက်ပြီ
ဆုတ်လား”

“ကိုယ်ကို ခပ်နဲ့နဲ့ ခပ်ညွတ်ညွတ်
လေး၊ အဲ - ဟုတ်ပြီ”

အထက်ဆင် အနက်ကလေးမှာ
ချွတ်ဆွတ်ဖြူသော ရင်သားအပေါ်ပိုင်း
နှင့်ခွလေးရောင် ထဘီကိုခြား၍ထား
သော အလယ်မှ အောက်ဆီသို့ခပ်ကား
သော ခပ်စွင့်စွင့် ကျဆင်းလျက်ရှိသော
အမှောင်တန်းသည် နှင်းပွင့်ကဲ့သို့ ဖြူ
ချွတ်သော အထက်ပိုင်းကို နှစ်ပိုင်း

ပိုင်းကာထင်ရှားသည်ထက်ထင်ရှားလေ
၏။ ညီညွတ်သော ပခုံးနှစ်ဖက်သည်
လည်းကောင်း၊ အချိုးကျသော လက်
မောင်းရင်းနှစ်ဖက်သည် လည်းကောင်း၊
ဆင်၏ နှာမောင်းကဲ့သို့ အရင်းကား၍
အဖျားသို့ အတန်ငယ်ရှူးလာသော
လက်တံများသည်လည်းကောင်း၊ အမိုး
မရှိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသော လက်
မောင်းများသည်လည်းကောင်း၊ ပြော
ရှင်းသောလည်တိုင်နှင့်ပြည့်တင်းသော
မျက်နှာသည် လည်းကောင်း အပြစ်ဆို
စရာ ရှိသလောက် တင့်တယ်လှလေ၏။

မောင်စိန်လွင်သည် ပထမဦးစွာ ခဲ
ဖြင့် အကြမ်းရေးခြစ်ပြီးနောက် အလင်း
အမှောင်ခန်းများကို စ၍ ဖော်လေ၏။
ဆေးဆရာဝန်တို့မှာ လူနာ၏အသားတို့
ကို တွယ်စမ်းသပ်ရာတွင် လူနာဟု
သော အသိအပြင် လိင်နှင့် ပတ်သတ်
သော အခြားအာရုံ မရှိသကဲ့သို့ ပန်းချီ
ဆရာများမှာလည်း မိမိတို့ စံထားသော
သူ၏ အပေါ်တွင် အချိုးအစား အနေ
အထားမှတစ်ပါး အခြားအာရုံ မရှိချေ။

ပထမနေ့အဖို့ ပြီးစီးလတ်သော်
 ဒုတိယနေ့တွင် ဆက်လက်ရေးဆွဲ ပြန်
 လေ၏။ ဤနည်းအတိုင်း ရေးဆွဲခြင်း
 အားဖြင့် (၆) ရက်မြောက်သောနေ့တွင်
 ပြီးဆုံးလတ်သော် နောက်တစ်နေ့၌မူ
 တား အကောင်းဆုံး လက်ရာဖြစ်စေရန်
 “အနု” ကိုင်ရမည့်နေ့သို့ရောက်လေ၏။
 ထိုနေ့၌ မောင်စိန်လွင်မှာ ညွန့်၏
 အနီးသို့ မကြာမကြာ လာရောက်ကာ

အဝေးမှ ကြည့်ရသည်ကို အားမရသည့်
 ဟန်ဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှု၏။
 “ပြီးနေပြီဟာပဲ။ တော်ရောပေါ့-
 ကိုစိန်လွင်ရဲ့”
 “ပြီးတော့ - ပြီးပါပြီ။ နို့ပေမဲ့ -
 အဝေးက ကြည့်ရတာ အားမလိုအားမရ
 ဖြစ်လွန်းလို့”
 “အို-တကတဲ - ကိုစိန်လွင်၊ ရှက်-
 ရှက်ရောကြီး”

ထိုနေ့၌ အနုစိတ်တွင် အပြီးသတ်
 ဆည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်စိန်လွင်၏
 စိတ်များမှာ ပန်းချီဆရာ၏ စိတ်မဟုတ်
 တော့ဘဲ သာမန်လူများ၏ စိတ်သို့ပြောင်း
 လဲ ခဲ့လေ၏။ ညွန့်သည် အကျီဝတ်ရန်
 အခန်းထဲသို့ ဝင်ခါနီး၌ မောင်စိန်လွင်
 သည် ညွန့်နောက်သို့ လိုက်လာပြီးလျှင်
 ညွန့်၏ လက်ကလေးကို ဆွဲကာ “ညွန့်
 တို့ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာလား ညွန့်ရယ်၊
 တို့စိန်လွင်တော့ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်
 တော့ဘူး။ အရင်က (၆) ရက်လုံးလုံး
 ဆွဲခဲ့တာ။ ကိုစိန်လွင်စိတ်မှာ ဘယ်လိုမျှ
 ခြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒီကနေ့ကျမှ စိတ်တွေဟာ
 ချော်ချီဆရာစိတ် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်
 ခဲတည်း ပြောင်းသွားပြီညွန့်ရဲ့”
 ဝသည်ဖြင့် မိမိသည် ညွန့်သဘော
 တူညီမည်ဆိုကာ တစ်သက်လုံး ပေါင်း
 သင်းခွင့် ပြုပါမည့်အကြောင်း တောင်း
 ခံလေ၏။ ညွန့်သည် သဘောတူသည့်
 ဘန်ဖြင့် ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေရာ မောင်
 စိန်လွင်သည် ညွန့်၏ ကိုယ်ကလေးကို
 အိမ်ရှင်ခွင့်ထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ထည့်

လိုက်လေသည်။
 ထိုည၌ မောင်စိန်လွင်သည် ထူး
 ဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မတ်၏။
 အိပ်မက်ထဲ၌ ညွန့်သည် ရုပ်ပုံမမှန်
 ဆွဲထားသည့်အတိုင်း ပန်းချီဆွဲခန်းထဲ
 သို့ ထဘီရင်လျားလျက် ဝင်လာရာ၊ ထို
 အခါ၌ကား မောင်စိန်လွင်မှာ စိတ်ကို
 မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ညွန့်အား
 တစ်ခါတည်း ပွေ့ချီပြီးလျှင် မိမိ၏ ခုတင်
 ပေါ်သို့တင်လေ၏။
 (ထိုအခါ ညွန့်သည် သဘောတူ
 သည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ မောင်စိန်လွင်
 လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်ပြီးလျှင်
 လွတ်မြောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
 နက် ထဘီရင်လျားထဲတွင် ဝက်၌ထား
 သော အသွား (၆) လက်မခန့်ရှိ ဆင်စွယ်
 ဓားမြှောင်ကလေးကို ထုတ်ပြီးလျှင်
 မောင်စိန်လွင်အား တအားစိုက်လိုက်
 ရာ၊ အကယ်၍သာ နောက်သို့ ပက်လတ်
 မလှန် လိုက်ခဲ့ပါမူ၊ ရင်ဝတ်တည်တည်ဘို့
 စိုက်မိတော့မည်ဖြစ်၏။ ၎င်း၏ နှုတ်နာ
 မှာ ဘီလူးမကဲ့သို့ ရက်စက်သော အမူ

အရာနှင့် လှပသောမျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ
ဒေါသဖြင့်ပြည့်လျှမ်းကာမီးထွက်မတတ်
တောက်ပလျက်ရှိ၏။)

မောင်စိန်လွင်မှာ ထိုအခါ၌ ညွန့်
အပေါ်တွင် အချစ်စိတ် လုံးလုံးမရှိတော့
ဘဲ ညွန့်၏ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို
အတင်းလှယူပြီးလျှင် ၎င်း၏ ရင်ဝသို့
တအား ပြန်၍စိုက်လိုက်၏။ ဓားမြှောင်
သည် ရင်ဝအလယ်တည့်တည့်၌ အရိုး
သို့စိုက်အောင် နှစ်မြှုပ်သွားလေ၏။ ပန်း
ထွက်လာသော သွေးများသည် မင်နိပ်
အဖြူပေါ်တွင် မင်နီသွန်း၍ ချလိုက်ဘိ
သတဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ရင်အုံ
တစ်ခုလုံးတွင်ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

မောင်စိန်လွင်သည် အိပ်ရာမှ လန်
၍ နီးသဖြင့် မျက်လုံးများကို ဖွင့်၍
ကြည့်လိုက်ရာ မိုးစင်စင်လင်းလျက် ရှိ
နေပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရှိသည်နှင့် ကပျာ
တသာထကာ မျက်နှာသစ်၍ အဝတ်
လဲပြီးလျှင် ကြုံရာဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်
သို့ ခုန်တက်ပြီးနောက် ညွန့်နေသော
သော်သွန်းမဆင်လမ်း (ဗိုလ်တထောင်
ဘုရားလမ်း)သို့ သွားလေ၏။ သို့သော်

လည်း မောင်စိန်လွင် (ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းလမ်း)ဘက်သို့ ကွေ့မည်
အလုပ်တွင် အရှေ့ဘက်မှ ဆိုက်ကား
တစ်စီး ကွေ့လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ဆိုက်ကားပေါ်၌ ညွန့်ကိုမြင်လိုက်ရ
သောအခါရပ်လိုက်လေ၏။

“အခု-ညွန့်ဆီကို လာမလို့”
“ကျွန်မလည်း ကိုစိန်လွင်ဆီကို
လာတာပဲ”
“လာပါ- ကိုစိန်လွင်အခန်းရောက်
မှပဲ ပြောကြတာပေါ့”
ညွန့်သည် မောင်စိန်လွင်၏ ဆိုက်
ကားပေါ်သို့ ပြောင်း၍စီးခဲ့ပြီးလျှင် မောင်
စိန်လွင်တိုက်ခန်းသို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေ
၏။ ညွန့်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်နေ
ဘိသကဲ့သို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကာ
မျက်နှာမကောင်း၊ ရှိနေလေ၏။ တိုက်
ခန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မောင်စိန်
လွင်လည်း မိမိ၏ ထူးဆန်းသော အိပ်

ထိတ်ပြန်၍ပြောသောအခါညွန့်သည်
“ဘာလေးကိုမ၍ စိတ်အား ထက်သန်
နားထောင်နေပြီးနောက် ထူးဆန်း
သောပေးခွန်းများ ထုတ်လေ၏။
“အမယ်လေး- ညွန့်အိပ်မက်က
ညည်းကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ
ပြောပါနဲ့တော့။ နေပါဦး- ကိုစိန်လွင်
အနက်နဲ့အဖြူနဲ့ မန်ကျည်းစေ့ကွက်
ဆောင် ချင်အင်္ကျီတစ်ထည် မရှိဘူး
ဘူး”
(အံ့အားသင့်လျက်) “ရှိတယ် - ရှိ
သေး- ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ညတ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုစိန်လွင်
ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ကိုစိန်လွင်ရဲ့
သားကြီးရဲ့အမေနဲ့ တွေ့တယ်။
ပြောပြပါ။ ပိန်ပိန်၊ သွားခေါခေါ”
“အမယ်လေး - ဟုတ်လိုက်လေ
သည့်အတိုင်းပါပဲ”
“အိမ်နီးမကြီးဟာ စုန်းမကြီးဆိုပဲ
စိန်လွင်ရဲ့ သူ့သမီးဟာ ကိုစိန်လွင်
ရဲ့သမီးသေရတယ်ဆိုပြီး ကိုစိန်လွင်
မှာ စိတ်အနာကြီးနာပြီး နောက်
တိုက်စိန်လွင်မိန်းမတွေ သူ့သမီးလို

ပဲ သေအောင် သူ့အတတ်နဲ့ ပြုထားခဲ့
သတဲ့”
“ထူးဆန်းလိုက်လေ - ညွန့်ရယ်”
“အိပ်မက်ထဲမှာ သူက ကျွန်မတို့
ကိုင်းပြီး ညည်းတစ်ယောက်ကိုတော့
အမေချစ်တဲ့အတွက် အိပ်မက်ကို ထေး
တာတဲ့။ ညည်းလေးလည်း စိန်လွင်ရဲ့
အရင်မိန်းမတွေလိုမသေချင်ရင်စိန်လွင်
နဲ့ငါ့သမီးနဲ့ ရခါစက ငါ့သမီးချုပ်ပေးတဲ့
အနက်ကွက် အပေါ်အင်္ကျီနားပတ်ထဲမှာ
ငါထည့်ထားတဲ့ အင်းကို ထုတ်ပစ်လိုက်
တဲ့။ ဒီလိုအိပ်မက်ပေးတာလည်း တခြား
ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ညည်း အဖေနဲ့
ငါနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာနေတုန်းက ချစ်
ချစ်ခင်ခင်နေခဲ့ကြဖူးလို့ညည်းအပေါ်မှာ
သနားတဲ့အတွက် ပေးတာတဲ့လို့ ပြော
တယ်။ ပြီးတော့ မြောက်ဘက်ကို လက်
ညှိုးထိုးပြပြီး တစ်ခါတည်း ပျောက်သွား
တာပဲ။ ကျွန်မလည်း အိပ်ရာက လန်နီး
လို့ကြည့်လိုက်တော့ မိုးလင်းနေပြီ။ ဒါနဲ့
ကိုစိန်လွင်ကို ပြောချင်လွန်းအားကြီး
တာနဲ့ကပျာကယာ ပြေးခဲ့တာ။ လမ်းပေါ်
မှာ ကိုစိန်လွင်နဲ့ တွေ့တာပေါ့”

မောင်စိန်လွင်သည် မိမိ၏ ယူနီ
ဖောင်းသေတ္တာကို ဖွင့်ပြီးလျှင် အောက်
ဆုံးမှ တိုက်ပုံအင်္ကျီ အနက်တွက် တစ်
ထည်ကို ဆွဲထုတ်လေ၏။ အင်္ကျီအနား
ပတ်၌ လျှောက်၍ သေချာစွာ စမ်းသပ်
ကြည့်ကြရာ၊ မာကျောသော အရာ
တလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်နှင့် ညွှန်
သည့်ထုတ်ကြေးကလေးဖြင့် ကျွင်းလည်

စွာ ခွဲထုတ်ယူသောအခါ ထူးဆန်းသော
စာများ၊ ဂဏန်းများ၊ အရပ်များပါသည့်
အင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။
မောင်စိန်လွင်သည် ဓာတ်
တစ်ပုလင်းကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် နောက်
မီးဖိုသို့သွား၍ အင်းနှင့်တကွ အင်္ကျီ
ပါမီးရှို့ပစ်လိုက်လေသတည်း။

» ဒဂုန်ရွှေမျှော်

ဘုရားပန်းများ ကြာရှည်ခံအောင်ထားနည်း

ဘုရားပန်းအိုးထဲတွင် (ဘာမိတွန်(၃)ပြား၊ ဘားပလက်(၃)ပြား
ကြိုက်ထည့်ပါ။ ကြာရှည်ခံပါသည်။ ကန့်မှန်း ယမ်းစိမ်းထည့်လျှင်လည်း
ရပါသည်။

ဆုခံတဲ့ စာရှည်ထားနည်း

ရေခဲထားအား သတင်းစာစက္ကူဖြင့် လုံအောင် ထုပ်ထားပါ။

ပြေလျှင်

မာယာတွန်ယတ်
ဖြန့်တုတ်ခဲယူ

မစည်ကား အပ်သောအရပ်တွင်
သုသာန်တဝါ သင်္ချိုင်းဝလည်း ပါလေ
သည်။ ယခုလည်း ခန်းမထဲတွင် လူတွေ
စည်ကားနေသည်။ တစ်ခန်းတည်း
ဟုတ် ရှေ့ခန်း၊ နောက်ခန်း။ အလယ်
ခန်းတို့တွင် ကုလားထိုင်အသီးသီးတွင်
လူတွေထိုင်နေကြသည်။ လက်ထဲတွင်
သောက်ရေသန့်ဘူးငယ်လေး ကိုယ်စီ

ကိုင်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်ကလည်
ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ်နှင့် အပူဒဏ်
အန်တုလာနေကြသည်။ ပြင်ပခန္ဓာ
ကိုယ်၏ အပူမီးကို ယပ်ခပ်ရုံနှင့် ဆ
တင့်စွာ ပြေပျောက်နိုင်မည် ဖြစ်သေး
လည်း ရင်တွင်းရှိ သောကအပူဒဏ်
ကတော့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ တော
လောင်နေပေရာ မည်သည့်အရာ၊

အပြင်ဘက်မှ အရိပ်ဝည်းဝည်းကြီးမှာ
စကြည်းဖြည်း ဖြတ်င်းငေါတ်များသို့
တစ်လှာသည်။ တစ်တိုက်လုံး
ငေါင်းကစပြီး ငရဲတွေ ဖွဲ့စို့နေသည်။
ပါးစပ်မှ ပွင့်လာပြီး နီနီရဲရဲညှစ်ထူသော
လျှာကြီး ထွက်လာသည်။ ပါးစပ်ငေါ်
တိုဘတ်ဒီဘတ်မှ ငိုငရဲစက်တွေကို
လျှာဖြင့်လျှစ်နေသည်။
သေသေချာချာကြည့်မှ မျက်လုံးနှစ်လုံး
မျက်စိအသန်ဝရှိ။ မျက်သားဖြူ
လုံးလုံးကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းဓရ၊ ဓရခဲနှင်းတို့ပင် သောကအပူ
မီးတောက်ကို ငြိမ်းအောင် မတတ်နိုင်
ကြပေ။
ဒီနေ့ အသုဘချသည်။ အသက်
အရွယ်က လူလောကတွင် နေကောင်း
တုန်းအရွယ်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး၊
မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေး ဖြစ်သည်။
အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်၊
အလှသွေးကြွယ်သည့် အရွယ်။ ပင်ကို
အလှက ပူးစူးရှရှ၊ လင်းလင်းလက်လတ်
ဖြစ်သည်။ မျက်နှာအလှလေးက ဆွဲ
ဆောင်မှုရှိသည်။ ဖြူဝင်းသောအသား
အရေတွင် အချိုးအစားကျနပြီး ပြင်သူ
ငေးရလောက်အောင် ခန္ဓာကိုယ် အလှ
ပဝေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နန
ဝေကို မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဟု
သတ်မှတ်ကြသည်။ နနဝေသည် အလှ
သွေးကြွယ်သော်လည်း ဘဝအရေးက
မလွယ်ကူရှာပေ။ ယနေ့ နနဝေ၏ မျက်
နှာအလှ၊ ခန္ဓာကိုယ်အလှတို့မှာမကြာခင်
ပြာကျရပေတော့မည်။

“သမီးရေ - သမီးလေးရဲ့ အမေ သမီးလေး၊ သမီးအလိမ္မာလေးပါတော်။ အမေရင်ထဲမချီလိုက်တာ - သမီးရယ်”

နနဝေ၏အမေမှာငိုရလွန်း၍တက်မတတ်ဖြစ်သွားရသည်။ အသုဘချသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ နနဝေဖခင်ကြီးမှာလည်း သမီးကြီးအတွက် သောကဝေဒနာ၊ မျက်ရည်စက်က အံ့ကြိတ်ကာ စိတ်တင်းထားရသော်လည်း ပါးပြင်ပေါ်တွင် လိမ့်ဆင်းကျနေသည်။ အော်ဟစ်ငိုသို့နေကြသည်။ အသုဘလာပရိသတ်အပေါင်းကလည်း နနဝေတို့ မိသားစုဖြစ်အင်ကို ဖြင်တွေ့ရ၍ ရင်နှင့်ကာ သနားကြေကွဲနေကြသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ - မိုးရွာထဲက ပြန်လာတော့ သွေးချုပ်လေချုပ် အပူငန်းဖမ်းသွားတာ။ အပူကြီးလွန်းလို့အကြောတွေတောင် တက်တယ်”

“ဆရာဝန်ခေါ်ပြဆိုတော့လည်း ငွေကြေးကအခက်အခဲရှိနေတယ်လေ။ နောက်ပြီး - တော်ရုံများတာလောက်တော့ကွမ်းယာဆိုင်ကစပ်ဆေးတစ်ထုပ်

လောက်ဝယ်ပြီးသောက်တာနဲ့ ပျောက်သွားတော့။ ဆေးခြီးတိုနဲ့ပဲ အားကိုးရတာပေါ့”

“အင်း - ဂတ်တာက နနဝေသေတော့ သူတို့မိသားစု၊ စားရေးသောက်ရေးအတွက် စက်ခဲပြီပေါ့။ သူပဲ လုပ်ကျွေးနေရတာ။ ခုတော့ - ဒုက္ခပဲ။ သူ့အမေ မလှမြိုင်ကလည်း ခြေတစ်ဖက်မသန်၊ ဖအေကြီးကစက်ရှုံကလုံမြို့နေမိသားစု စားဝတ်နေရေးကို ဒီကောင်လေးကပဲရှာဖွေရတာ”

“တော်ရှာပါတယ်။ အနေအထိုင်ကလည်း ရိုးရိုးသားသားလေးပါ။ အဖို့အရွယ်လေးရယ်လို့ မျောမှာ အလှအလည်းမလုပ်နိုင်ရှာပါဘူး။ မိသားစုအရေးကိုပဲဦးစားပေးနေရတာ။ မနက်ဆိုကိုယ်တိုင်ကောက်ညှင်းပေါင်း ပေါင်းပြီး ရန်ကွက်ထဲရောင်းဝယ်၊ နေ့လယ်မှာသာထွက်ရောင်းဝယ်၊ ညနေပိုင်းကျတော့ မုန့်ဖက်ထုပ်လုပ်ပြီးရောင်းရသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဖို့လို့လည်း တစ်အိမ်လုံး စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေနေတာပေါ့”

“နောင် - ခုဝေ - ဝေ - ဝေ”

ကြေးစည်နက်သံ ကြားရသည်။ အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းပြီးနောက် ခြောက်ရန် ယူဆောင်လာလေပြီ။

“အမလေး - ကျွန်မသမီးလေးကို ခေါ်မထည့်ကြပါနဲ့။ သမီးရေ - သမီးရေ၊ လောလောလတ်လတ်ကြီး နေတာင်းဘူးဆိုပြီး အိပ်ရာထဲ မလဲဘဲ သွားပြီး - သမီးကြီးရယ် - အမေသိလိုခြေရပါမလဲ”

အသုဘလာပရိသတ်တို့ကလည်း အဝေးအဝေးက နှစ်သိမ့်စကား၊ ခြေထိုးတေးတို့ဆိုကာ ကရုဏာထားပြီး ခြောက်ဖမ်းဖမ်းမမ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“သမီးရယ် - သမီးအစား အမေပဲ ဆိုလိုက်ချင်ပါတယ်။ အမေက မိသားစုအတွက် ဘယ်လိုမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဒုက္ခိတပကြီး၊ ငါ့သမီးလေးက ဘယ်လွယ်လွယ်လေး”

နနဝေ၏ညီမနှစ်ယောက်ကလည်း အော်ဟစ်ငိုကြသည်။ မီးမသဂြိုဟ်မီ အဆုတ်ဆုံးအနေနှင့် ခေါင်း၏ အဖုံးကို

ဖွင့်ကာ သေဆုံးသူအား မိသားစုကို ကြည့်စေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းအဖုံးကို ပြန်ပိတ်ပြီး မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲသို့ သွင်းကာ တံခါးမကြီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အမေက လူးလိမ့်ငိုနေသည်။ အဖေဖြစ်သူ မျက်နှာပြင်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေနှင့် သောကအပူတိုက်ရှိရာနေရာသို့ လာကြသူတွေမှာ နနဝေတစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ ငိုကြ၊ အော်ကြ၊ လူးလိမ့်ကြသည်မှာ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး။

“အမလေး - သမီးလေးကို ပစ်ခဲ့ရပြီ - ကိုလှအေးရေး၊ တော့သမီး - ကျွန်ုပ်တို့ကို ထားသွားပြီးတော့”

အားလုံးပြန်ကြရန်အတွက် တားဆီးသို့ လာခဲ့ကြသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးငွေ့တွေ၊ တလူလူပွင့်လျက် နှုတ်မဆက်ချင်ဘဲနှင့် ရင်နှင့်စွာ လမ်းခွဲပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။ သောကအပူနှင့် ငိုရှက်နေသူတွေ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်စက်တို့က စိမ့်နေသည်။ အပြန်ခရီးတွင် ထားရစ်ခဲ့ရသည်။ သမီးကြီးအတွက် ဒေါ်အေးမြိုင်၏ ရင်ထဲတွင် သောကဝေဒနာမီးအရှိန်က အတောက်

လောင်ဆဲရှိနေသည်။ ဒီသမီးကြီးသည်
မိသားစုဝမ်းဇေးကို အင်အားနှင့် ဖြန့်ပေး
နေသူဖြစ်သည်။

မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းပြီး ဖိုးထဲရေထဲ
ပြန်လာခဲ့ပြီး ရာသီသွေးက ဓမ္မတာ လာ
စဉ်ကထက် ပိုပြီးဆင်းနေသည်။ သမီး
ကြီးတစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်
ချမ်းနေသည်။ အဝတ်ရေစိုတွေကို
အမြန်လဲခိုင်းပြီး အကိုက်အခဲ ပျောက်
ဆေးတစ်လုံးကို သောက်ခိုင်းလိုက်
သည်။ နောက်တစ်နေ့ သက်သာသွားပြီ
ဟုဆိုကာ ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့သည်။
သုံးရက်လောက်ကြာသောအခါ ကိုယ်
တွေ ပူလာသည်။ ဝိုက်ထဲက အောင့်
သည်ဆိုလျှင် ရင်လူးဆေးပေးသော်
လည်း ဝိုက်ကိုအထိမခံနိုင်။ နှုတ်ခမ်းတွေ
ပြာနမ်းလာသည်။ အပူကြီးလျှင် ငန်းဖမ်း
သလိုဖြစ်ပြီး အကြောတွေတက် ရောဂါ
ခံစားရပြီး ခြေလက်တွေ ကွေးကောက်
ကာ စကားမေးမရတော့ဘဲ ပါးစပ်ပင်
မဟနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ တစ်
ကိုယ်လုံးညှိုးလာပြီး ဆေးခန်းပင် မပြရ

ဘဲ ယခုလို လတ်တလော သေဆုံးသွား
ရခြင်းဖြစ်သည်။

“တောက်”

တောက်တစ်ချက် ခပ်ဖြင်းဖြင်း
ခေါက်လိုက်သံကို ကြားရသည်။ နောက်
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သူ့ကို
မတွေ့ရ။ စိတ်ထင်လိုဖြစ်မည်ဟု မိမိ
ကိုယ်ကိုအားဆေးကွေးကာရဲဆေးတင်
လိုက်သည်။ ဝေးရာကို ပြေးလာခဲ့သည်
မှာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ။ တစ်မြို့တစ်
ရွာကို သူ လာပြောင်းရွှေ့နေလေ့ရှိ၍
နေရထိုင်ရတာ ခက်ခဲမှုတော့ မရှိလှ။
သူပြောင်းလာခဲ့သည့် အရပ်ရွာကလေး
က နေပျော်ဖွယ်ရှိသည်။ ခွင်တစ်ခု၊ ခြေ
ရလျှင် အေးအေးဆေးဆေး သုံးလေး
နှစ်လောက်ထိုင်စား၍ ရလောက်အောင်
လူကောင်းမျက်နှာရုံးနှင့် သူ နေသည်။
စစဦးတော့ သူစိမ်းတစ်ယောက်အနေ
နှင့် စူးစမ်းကြ၊ စုံစမ်းကြသည်။ သူ့တွင်

ဓနိယာယ်တို့က များစွာရှိသည်။ သူ
ထက်ကျွမ်းသော ပရိယာယ် အလိမ်
အညာတွေထဲက တစ်ခုကို ထုတ်သုံး
လိုက်သည်။ ဓါက လူမှုရေးပရိယာယ်။

ကြာကြာဝင်မရောလိုက်ရ။ သူ့အား
ဓေတာနာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်သူအနေ
နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ခံလာကြ
သည်။ ရပ်ကွက်၏ အစွန်နားကျသော
အိမ်တစ်အိမ်၊ ခပ်သန့်သန့်တစ်လုံးကို
ငှားပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေချင်သည်
ဟု ဆိုပြီးနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ စာရေး
ဆရာအဖြစ် သတင်းလွှင့်ထားသည်။
အေးအေးဆေးဆေး စာရေးချင်လျှင်
ဆရာလို နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို
အားလုံးက နားလည်ကြသည်။ သို့သော်
သူတပလီပလာညှက်နက်နှင့် မာယာ
တွန်ယက် ဖြန့်တတ်သော လူလိမ်၊ လူ
ညာ နေမင်းခေါင် ဖြစ်သည်။

“ဟင့်-ဟင့်-ဟင့်-ဟင့်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရှိက်
သံကို ကြားရသည်။ ယခုသူ ပြောင်းလာ
သည့်ရပ်ကွက်သည် အရင်က သူ နေခဲ့
သည့် ရပ်ကွက်နှင့်ဆိုလျှင် တော်တော်

လေးလှမ်းသည်။ အရင်လူတွေနှင့်လည်း
သိပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ချင်စိတ်မရှိတော့။ ခပ်
ကွက်သစ်မှာ လူသစ်၊ စိတ်သစ်နှင့်သာ
နေချင်သည်။ ယခုပြောင်းလာသည့်
ရပ်ကွက် သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမ ဆုံးသွား
သော ကျောင်းဆရာတစ်ဦး အလုပ်တာ
ထွက်ခဲ့ပြီး စိတ်ဖြေကာ ရှိတာလေးနှင့်
ရောင့်ရဲစွာနေသူအဖြစ် အများပတ်ဝန်း
ကျင်ကို သိစေသည်။ အေးအေးဆေးဆေး
ဆေးနေချင်၍ ရပ်ကွက်၏ အစွန်တွင်
ယခုလို သီးသန့်နေလိုက်သည်ဟု ပတ်
ဝန်းကျင်ကို သိစေသည်။

ယခု သည်အိမ်တွင် သူ တစ်
ယောက်တည်း အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ
ကို များများစားစားမထား။ သူ့အတွက်
လိုအပ်တာလောက်သာ ရှိသည်။ သူ့
အိမ်အနီးတွင် လူနေအိမ်တွေက သိပ်
မရှိ။ မြေကွက်ကို ဝယ်ထားပြီး အိမ်
မဆောက်သေးသော မြေကွက်တွေက
လေးငါးကွက်မက ရှိသည်။ ညဘက်ဆို
လျှင် ပိုပြီးတိတ်ဆိတ်သည်။ နေ့ခင်း
ဘက်တွင် လူသွားအလာ ကျသော်
လည်း နေအလင်းရောင်က ရှိနေ၍

တော်သေးသည်။ ညဘက် အမှောင်
ရောက်လာလျှင်မူ အလင်းရောင်က
မီးလင်းချင်မှ လင်းသောလမ်း။ သစ်ပင်
ကြီးငယ်တို့က မှောင်ထဲတွင် လေတိုး
သံလို ဟီးချနေအောင် ကြက်သီးထ
စွယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဖားတလက်
တလေးတွေအိအသံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့၏
အသံ၊ အိပ်တန်းပြန်ကိုဖြတ်ယူရင်းအော်
မြည်သွားသော အသံတွေကလွဲလို့မည်
သည့်အသံကိုမျှမကြားရပေ။

“ဟင်း - ဟင်း - ငါသိတယ် - ငါသိ
တယ်”

အချိန်ကတဖြည်းဖြည်းမှောင်လာ
တာ ညရှစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ ရုတ်
တရက် ညည်းညူသံနှင့်အတူ မပီမသ
စကားသံ၊ အသံမှာ လေးလေးနှင့် ခပ်
ခြေခြေဖြစ်သည်။

“ဖြတ် - ဖြတ် - ဖြတ်”

ခြေကိုတရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး လျှောက်
သည့် လမ်းလျှောက်သံကိုလည်း ကြား
ရသည်။ လာသည့်လျှပ်စစ်မီးအားက
နည်းရသည်အထိ မီးလုံး၏ ဝပ်အား

ကလည်း မီးအလင်းသောကြောင့် အိမ်
ခန်းအတွင်းရှိမီးအလင်းရောင်က ခပ်မှိန်
မှိန်။ အိုက်လွန်း၍ ပြတင်းပေါက်တံခါး
တွေကိုဖွင့်ထားသည်။ အပြင်ဘက်တွင်
သစ်ပင်အရိပ်တို့ကလည်း အမှောင်
လွှမ်းမနေသည်။ လေတိုက်သံက တရံရံ
မြည်နေသည်။

“အစ်ကိုဓရ - အစ်ကို - ညီမကိုလာ
ခေါ်ပါဦး”

နေမင်းခေါင်၏နားထဲတွင်ပီပီသသ
အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ သူနှင့်လွန်
စွာမှရင်းနှီးသောအသံ ဖြစ်သည်။ ဘာ
ဖြစ်လို့များ သူ့အနားသို့ ရောက်လာရ
သလဲ။ သူနှင့် ဝေးအောင် နေမင်းခေါင်
ပြေးခဲ့သည်။ သူချစ်ခဲ့တုန်းကချစ်ခဲ့သော်
လည်း ယခု သူနှင့် ဝေးအောင် ပြေးခဲ့ပြီ
မတွေ့ရင်တော့။

“အစ်ကိုရယ် - ညီမကို မထားခဲ့ပါ
နဲ့”

နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ
မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ပြတင်း
ပေါက်သို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။

“ဟာ - ဒါ - ဒါ”

သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆံပင်နှင့်အတူ
ကြက်သီးတွေပါ ထသွားသည်။ ပြတင်း
ပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရသည်။ တစ်ကိုယ်
လုံးအနက်ရောင်ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်
ရှည်ရှည် ဖားဖားလျားတို့မှာ ပန်းတစ်
စက်စီပေါ်တွင် ရှုပ်ထွေးစွာဖွားပြီး ကျနေ
သည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ထား၍ ခေါင်း
ဝိုင်းသာ မြင်ရသည်။ ဆံပင်ဖားလျားနှင့်
ခေါင်းပြတ်ကြီးအသွင်...

“အစ်ကို - အစ်ကို - ညီမ - အစ်ကိုနဲ့
နေချင်လို့ပါ။ ညီမကို ခေါ်ပါနော်။ ခေါ်ပါ -
အစ်ကိုရဲ့ - ခေါ်ပါ”

အဝတ်နက်ကြီးအောက်မှ လက်
နှစ်ဖက် ထွက်လာသည်။ သစ်ကိုင်း
ခြောက်လို တွန့်ရှုံ့ပြီး အရေပြား ဖုံးထား
သလိုပင်။

“အစ်ကိုအတွက် စားဖို့လည်း ညီမ
ဆီတိုင်းလို ယူလာခဲ့တယ် - ရော့”

အခန်းထဲသို့ သူ့လက်ထဲမှ ဖက်
နှုတ်နှင့်ထုပ်ထားသော အထုပ်ကြီးတစ်
ထုပ်ကို လှမ်းပစ်လိုက်သလိုပင် ရုတ်
တရက် နေမင်းခေါင် လန့်သွားကာ

ကိုယ်ကို အနောက်ဘက်သို့ လန့်ခုန်
လိုက်သည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - မကြောက်
ပါနဲ့ - အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုကို စား
ချင်လို့ ညီမ သီးသီးသန့်သန့် ယူလာခဲ့
တာ။ စားပါ - အစ်ကိုရယ် - စားလိုက်
ပါ”

“သွား - သွား - မလာနဲ့ - ငါ့ယေ
ဘူး - ငါ့ယေဘူး”

အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်
သည်။ မျက်စိမိတ်ကာ ငြင်းလိုက်သည်။
အပြင်က ပစ်လိုက်သော အထုပ်ကြီးမှာ
လှုပ်ရှားနေသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း
ပိုပိုလှုပ်လှုပ်လာပြီး ဖက်နှင့်ထုပ်ထား
သော အထုပ်သည် တဖြည်းဖြည်း ဖြေ
လာသည်။

“ဟား - ဟား - ရှင့်ကို စားစေချင်လို့
ညီမက ယူခဲ့တာပါ။ ညီမက အစ်ကိုတို့
သိပ်ချစ်တော့ မခွဲနိုင်ဘူးလေ”

အပြင်ဘက်မှ အရိပ်မည်းမည်း
ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြတင်းပေါက်လေး
သို့ ကပ်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်း
ကစပြီး ရေတွေ ရွှဲရွှဲနေသည်။ ပါးစပ်မှ

မွင့်လာပြီးနိန့်ရဲရဲရည်လှသောလျှာကြီး ထွက်လာသည်။ ပါးစပ်၏ ဟိုဘက် ဒီဘက်မှ မိုးရေစက်တွေကို လျှာဖြင့် လျှက်နေသည်။ သေသေရာရာကြည့်မှ မျက်လုံးနှစ်လုံး မျက်စိအဆန်မရှိ၊ မျက် သားလျှာလုံးလုံးကြီး ဖြစ်နေသည်။

“စားလေ - စားလိုက်ပါစားလိုက်” အရိပ်မည်းမည်းကြီးက ပြောနေ စဉ်မှာပင် အထုပ်က ပွင့် ထွက်လာ သည်။

“ဟာ - အော့ - ရွံစရာကြီး” အထုပ်ပွင့်လာသော အခါတွင် အထဲမှ ကြက်သေကောင်ပုပ်နှင့် ပိုး လောက်တွေ တဖွားဖွားပွရွှထနေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည်။ နေမင်းခေါင်၏ ရင်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်လာသည်။

“မလာနဲ့ - မင်းမလာပါနဲ့ - မလာ နဲ့”

“အစ်ကိုရယ် - ညီမကို မချစ်ဘူး လား။ ညီမကတော့ အစ်ကိုနဲ့ မတွေ့ရ တော့တာနဲ့လွမ်းလိုက်ရတာ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကို မတွေ့မချင်း လိုက်ရှာနေ တာ”

“မင်းကို ငါ မတွေ့ချင်ဘူး။ ငါ့ဆီကို မလာပါနဲ့။ မင်းနဲ့ဝေးအောင် ငါ ထွက် ပြေးလာခဲ့တာ”

“ဘာဖြစ်လို့များ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ လဲ - အစ်ကိုရယ်။ ညီမက မတွေ့ရရင် မနေနိုင်လို့လိုက်ရှာနေရတဲ့သူပါ”

“မင်း - မင်း - ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့လိုက် ရှာနေတာလဲ။ မင်းနဲ့ငါဘာမှမပတ်သက် တော့ဘူးလေ”

“ရက်စက်လိုက်တာ - အစ်ကိုရယ်။ ညီမဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ အစ်ကိုရင်သွေးလေး ရှိနေတယ်လေ။ အစ်ကိုကို အသိပေးဖို့ အတွက် အစ်ကိုဆီကို ညီမလာခဲ့တာ။ ဟောဒီမှာကြည့်...”

သစ်ကိုင်းခြောက်လက်မည်းမည်း ကြီးက ခန္ဓာကိုယ်မည်းမည်းမှ ဝမ်းဗိုက် နေရာသို့ လက်နှိုက်သွင်းလိုက်သည်။ အသားတစ်တုံးကြီးတစ်တုံး သွေးသံ ရဲရဲနှင့် နေမင်းခေါင်ရှေ့သို့ ယူပြလိုက် သည်။

“အူဝဲ - အူဝဲ - အူဝဲ”

အသားတစ်တုံးမှ ကလေးငိုသံ အက်ကွဲကွဲပေါ်ထွက်လာသည်။

“သွား - သွား - မင်းသွား - မလာ နဲ့ - မလာနဲ့ - ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး မလာ ခန့်”

“မရဘူးလေ - အစ်ကိုရဲ့။ အစ်ကို တို့စွ အစ်ကိုဖြေရှင်းဖို့ လာခဲ့ပါ။ ညီမ တောင့်နေမယ်”

နေမင်းခေါင် ရူးမတတ် ဖြစ်နေ သည်။ မျက်စိထဲတွင် အရိပ်မည်းမည်း ကြီးနှင့် သွေးသံရဲရဲကို မြင်နေရသည်။ ထိုအရာတို့မှာ သူ့ရှေ့က ပျောက်၍ သွားကြပေ။ မျက်စိစုံစိုက်ကာ ငြင်းနေ သော်လည်း ထိုသူမကို နေမင်းခေါင် အသိမသိ။ ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုသတ္တိ ချွေးပြီး ထပ်တလဲလိုက်သည်။ မပြင်ရ၊ ကြော့ရလျှင် တော်ပြီး အခန်းထဲရှိ ခင်းထားသောဖျာပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက် သည်။ ထောင်ထားသည့် ခြင်ထောင်၏ အနီးတွင် အရိပ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည် ကို မြင်ရပြန်သည်။ ချောက်ချောက် ဖျားဖျားဖြစ်နေသော စိတ်ကို တတ်နိုင် သမျှ ထိန်းထားရသည်။ တစ်ညလုံး ထို အရိပ်မည်းမည်းကြီးက သူ့ကို စိတ်ဒုက္ခ အောင်အောင် အကြီးအကျယ်နှောင့်ယှက်

နေပြီ။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားသော် လည်း ပုံရိပ်တို့က ပျောက်ပျက်၍ မသွား ပေ။

အမေ - အမေရေ - ပူလိုက်တာ - အမေရယ်။ အမေတို့ သမီးကို တစ် ယောက်တည်းထားပြီး ပြန်သွားကြပြီ နော်။ သမီးသေပြီဆိုပြီး အမေတို့ထားခဲ့ ကြတာပေါ့။ အမေတို့ ငိုနေတာကို သမီးတွေရပါတယ်။ အမေတို့အနားမှာ သမီးရှိတယ်။ သမီးက အမေတို့ကို မြင် ရပေမယ့် အမေက သမီးကို မမြင်ဘူး။ သမီး ဘာကြောင့် သေရတယ်ဆိုတာ အမေတို့မသိဘူး။ ရိုးရိုးသားသား ဖျားပြီး အပူကြီးလို့ ဝန်းဝင်ပြီးသေရတယ်လို့ အမေတို့က ထင်မှာ။

အမေရယ် - သမီးသေတာ တစ်ဖါး သူ့ရဲ့ဝန်ကြောင့်သေရတာ။ အမေတို့ သမီးအလောင်းနားမှာ ငိုနေတာကို အခြစ်မုန်ပြောပြချင်နေတာ။ အနား လည်း ကပ်လို့မရ၊ မြင်အောင်လည်း

ပြလို့မရ၊ အသံလည်း မပြနိုင်၊ သမီးဘဝ ဒုက္ခရောက်လို့ ကံတာ အမေရယ်၊ အမေတို့ငိုသလို သမီးလည်း ငိုနေရတယ်၊ သမီးကို သေအောင်သတ်တဲ့ တရားခံက အမေ - အမေတို့သိအောင် အကြောင်းစုံ ပြောပြပါမယ်။

သမီး အကြောင်းစုံပြောပြလို့ သိသွားရင် အမေ သိပ်အံ့သြသွားမှာပဲ နော်၊ ဒီလောက် အလုပ်တွေများတဲ့ အထဲက ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့မပြတ် အချိန်မအားတဲ့ အထဲက ခါးသီးစွာ ကြုံရတာကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ - အမေ။

အချစ်ဆိုတာ အရာရာကို စွမ်းဆောင်နိုင်လို့ပြောတာ သမီးယုံသွားပြီ၊ သမီးမိသားစု ဘဝဝမ်းဇေးကို နေ့စဉ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့အထဲက နှလုံးသားအရေးကို ဦးစားပေးမိတယ်၊ သမီးမှာ ချစ်သူရှိတယ် - အမေ၊ သူက သမီးထက် လေးငါးနှစ်လောက် ကြီးတယ်၊ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ယောက်ျားပီသပြီး ခန့်ချောချောတယ်လို့ သမီးမျက်စိထဲမှာ မြင်ရတယ်၊ စကားပြော

ချိုတယ် - အမေရယ်၊ သမီး ဈေးသွားရောင်းတဲ့ ရပ်ကွက်ရဲ့ အစွန်ဆုံးနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်လို့တဲ့၊ သူ့ကိုမြင်ရင် စာဖတ်၊ စာရေးနေတာ တွေ့ရတယ်၊ သူက သမီးဆီမှာ အမြဲတမ်း မုန့်ဖက်ထုပ်ဝယ်စားနေကျ ဖောက်သည်ပေါ့။

“အစ်ကိုက ညစာကို တစ်ခါတလေ ညီမရဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်နဲ့ပဲ ပြီးချင်ပြီးလိုက်တာ”

သူဝယ်ရင် အနည်းဆုံး ငါးထုပ်လောက် ဝယ်တာ၊ ဒါကြောင့် - သူ့အိမ်ကို နေ့တိုင်း ရောက်အောင်သွားပြီး သူကြားအောင် ထွက်မလာမချင်း အသံပေးရတာ အမောပဲ - အမေ၊ မမြင်မြင်ချင်းပဲ သူ့ရဲ့အပြုံးရယ်၊ စကားပြောကောင်းတာရယ်ကြောင့် စင်မင်မိသွားတယ်။

ဒီမုန့်ဖက်ထုပ်က အစ်ကိုအတွက် သီးသန့်လုပ်လာတာလား၊ အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေပြီ - ညီမရယ်၊ အစ်ကိုက နယ်ကလာပြီး ဒီမှာစီးပွားရေးလုပ်မလို့ တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ကရိ

အထများတာ မလုပ်တော့ဘူး၊ မနက်ဆို - ဆိုင်မှာဝယ်စားတယ်၊ ညနေစာကိုတော့ ညီမရောင်းတဲ့ မုန့်နဲ့ ပြီးချင်ပြီးလိုက်တာ”

သမီးမှာ အမေမသိအောင် မုန့်အတ်ထုပ်ခြောက်ထုပ်လောက်ကို အထဲမှာ အစာဌာပနာတွေ များများထည့်ပြီး သူ့ကအတွက် သီးသီးသန့်သန့်လုပ်ပေးရတယ်၊ သပ်သပ်ဖယ်ထားပြီး အချိန်မရှိမှန် သူ့ဆီကို သွားတယ်၊ မုန့်တွေရောင်းပြီး အိမ်မပြန်သေးဘဲ သူ့ဆီကို ဆောက်ဆုံးမှ ဝင်လိုက်တာ။

“ကကယ်ပါ - ညီမရယ်၊ အစ်ကိုက ဒီလိုလုပ်တဲ့ ညီမလေးကို ပြောဆိုခွင့် မရှိဘဲ ဆိုင်ခွင့်ရှိရင် ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ မုန့်ရောင်းခိုင်းဘူး၊ လိုသလောက် ရှာပေးပြီး အလှထိုင်ကြည့်နေမှာ”

“ညီမ လာမယ်ထင်လို့ အစ်ကိုဆီက ဆွဲကြော် ဝယ်ထားတယ်၊ ညီမနဲ့ အစားပြောရင်း စားချင်လို့...”

ဒီလိုစကားမျိုးလေးတွေမကြာခဏ သမီးကို သူပြောလာတယ်၊ သမီးရင်ထဲ အပျော်စိတ်လေးဝင်ပြီး သူ့အပြော

မှာ နှစ်မျောမိတယ်၊ လမ်းတစ်လျှောက် လုံးလည်း ရောင်းခဲ့ရတော့ ခြေထောက်တွေက ညောင်းနေပြီ၊ သူ့အိမ်တုန်း အနားယူပြီး စကားတွေ မမောတမ်း ပြောမိတယ်၊ ညဘက် ဈေးရောင်းပြီး ပြန်လာရင် ထမင်းကို အငမ်းမရ စားတတ်တဲ့ သမီး၊ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စားခဲ့ရတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ရဲ့ အရသာဟာ နတ်သုဒ္ဓါစားရသလို ညစာထမင်းကိုတောင် မေ့လာတယ်၊ အမေ့ကိုတော့ အပြန်မှာ ဆာလွန်းလို့ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်စားခဲ့တယ်လို့ လိမ်ပြောတတ်လာပြီ။

အမေက သမီးပြောတာကို အလုံကြီးယုံသွားတယ်၊ သမီးကပဲဟန်ဆောင်ကောင်းနေသလား၊ သူ့ဆီကနေ ပြန်လာရင် သမီး သူ့ကို အမြဲတမ်း သတိရနေတယ်၊ အဲဒါကို အချစ်လို့များ ခေါ်သလား - အမေ။

“နာရီကို ကြည့်လိုက်လို့ ညီမမလာသေးဘူး၊ နောက်ကျနေတယ်ဆိုရင် အစ်ကိုရင်မှာ ပူလိုက်ရတာ”

သူကလည်း သမီးကို တွယ်တာတဲ့ စကားသံယောဇဉ်တွေ စကားတွေပြော

လာတယ်။ မြင်ပါများတော့ ခင်၊ ခင်ပါ
များတော့ ကြင်ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း
သမီးနဲ့သူ ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာတယ်။
တစ်အိမ်တည်းမှာ ခိတ်ငြိမ်တဲ့ အခန်း၊
လေးမှာ အချစ်ဆေးရည်ကို သောက်
လေ သောက်လေ ငတ်မပြေတဲ့ အချိန်
အခါတွေပေါ့။

ညီမနဲ့အစ်ကိုလက်ထပ်ဖို့အတွက်
စီးပွားကို ပိုရှာရမယ်။ ဒီတစ်ခေါက်
အရောင်းအဝယ်အတွက် နယ်ကို ပြန်ရ
မယ်။ အဆင်ပြေတာနဲ့ချက်ချင်းပြန်လာ
ခဲ့မယ်။

ဒီစကားတွေဟာ သမီးအတွက် သူ
နောက်ဆုံးပြောသွားတဲ့စကားတွေ ဖြစ်
လိမ့်မယ်လို့ သမီးမတွေးမိခဲ့ဘူး။ အရှက်
တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ဖို့အတွက် ဖန်လာ
တဲ့အချိန်မှာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးဖို့
အတွက် သူ မရှိတော့ဘူး။

သူရှိတဲ့နေရာကို သမီး နေ့တိုင်း
သွားခဲ့တယ်။ သူ့အရိပ်ရောင်ကို မမြင်ရ
တော့ဘဲ သော့ခတ်ထားတဲ့ အိမ်တံခါးမ
ကိုသာ တွေ့ရတယ်။ ဒုက္ခကို သမီး ခါးစီး

ပြီး ကြုံရပြီ - အမေ၊ အဖေသိရင် သက်
မယ်၊ အမေသိရင် ရင်ကျိုးတော့မယ်။
သမီးအဖြစ်ကို သမီးမပြောပြခဲ့တာက
သမီးရဲ့ ပြဿနာကို သမီးဘာသာ ဖြေ
ရှင်းဖို့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။

ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ လမ်းက ကျဉ်းကျဉ်း
တဲအိမ်တစ်လုံးရဲ့ ခပ်မှောင်မှောင် အခန်း
ရယ်လို့ ပုဆိုးအစုတ်လေး ကာထားပြီး
ချေးအထပ်ထပ်ရှိတဲ့ ကွပ်ပျစ်တစ်စု
ပေါ်က ခေါင်းအုံးစုတ်စုတ် ညစ်ထပ်ထပ်
ပေါ်သမီးကို လှဲအိပ်ခိုင်းပြီး အသားမည်း
မည်း၊ ရှပ်ဆိုးဆိုး အသက်ကြီးတဲ့ အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်က စူးစူးရှရှ ချွန်ထက်
တဲ့ လက်နက်ကရိယာနဲ့ သမီးခိုက်ထဲက
သန္ဓေသားလောင်းကို ခြစ်ထုတ်ကလော်
ပြီး ဖျက်ချပေးတယ်။

ဗိုက်ထဲက မစ်မရပ်နိုင်လောက်
အောင်ကို နာတယ်။ အိမ်အပြန်မှာ ဖိုး
တွေကလည်း သဲသဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း ကိုက်ခဲလာတယ်။ ရှိတဲ့ အကိုက်
အခဲပျောက်ဆေး တစ်လုံးက သမီးရဲ့
ဝေဒနာကို မကယ်နိုင်ပါဘူး။

ယောက်ျားသား တစ်ယောက်ရဲ့
တေးကို ယုံလွယ်ပြီး ဘဝကိုပါ ပုံမိတဲ့
အမီးမိုက်၊ ရင်ထဲရောက်လာတဲ့ အပြစ်မဲ့
သန္ဓေသားကို ဖျက်ဆီးမိပြီး သွေးဆင်း
လွန်ပြီး မသန်ရှမ်းတဲ့ သံစူးဒဏ်ကြောင့်
ဆေးခိုင်းပိုးဝင်ပြီး အသက် ဆုံးခဲ့ရတယ် -
အမေ၊ သူ့ကို သမီးမကျေဘူး - အမေ၊
နမချင်း စာနာစိတ်ကင်းပြီး ပန်းကောင်း
အညွန့်ချိုးကာ သစ္စာတရားမဲ့ လူသတ်
ခဲ့တဲ့သူ။

နနဝေရဲ့ဘဝကို သူ နင်းချေလိုက်
ထား၊ သူ့ဆီကို သမီး အမြဲတမ်းသွားပြီး
တလွဲစားချေဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ သူ
ဟာ နေမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာ၊
ကြောခင် သူ အမေ့ဆီလာပြီး သူ့အပြစ်
ကို သူ ဝန်ခံလိမ့်မယ်။ သမီး သူ့ကို နည်း
အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြဿနာရှာနေတယ်။

“သမီး - သမီး - နနဝေ - နနဝေ”

“ဟဲ့ - အေးမြိုင် - အေးမြိုင် - ဘယ်
လို ဖြစ်တာလဲ၊ နေ့ခင်းကြီး အိပ်ပြီး
ယောင်နေလိုက်တာ။ အိမ်ရှေ့မှာ ညည်း
ကို တွေ့ချင်လို့ဆိုပြီး လူငယ်လေး တစ်
ယောက် ရောက်နေတယ်”

ယောက်မဖြစ်သူက ပရုံးကို လာ
ပုတ်နှိုး၍ အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးသွား
သည်။

“ဘယ်သူရောက်နေတာလဲ”
“နေမင်းခေါင်တဲ့”
“ဘာ - နေမင်းခေါင် - ဟုတ်လား”
“အေး”

»

မင်းသားမင်းသမီး
မင်းသားမင်းသမီး

မင်းသားမင်းသမီး
မင်းသားမင်းသမီး

မရန်သုံးပင်ရတနာသိုက်နှင့်
ဖက်ဆင်သရဲကီးကောင်

ဒေါ် ရွှေသိန်း

ဪ - နေရိန်ပြင်းတုန်း တောင်
ဆင်းလာတာလား ကိုယ်တော်။
ဆွမ်းကိစ္စရော ပြီးခဲ့ပြီလား။ တဲထဲ
ဩပါဦး။ ရေခွေးကြမ်းလေး ထန်း
သုတ်လေး ဘုဉ်းပြီးမှ ဆင်းတာပေါ့”
ထိုစဉ်က ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်
ထံသည့် ယခုကာလကဲ့သို့ တောင်
ဆင်းတာလမ်း မရှိသေးပေ။ နေ့လယ်
နေပူရှိန် ပြင်းထန်ချိန် ဖြစ်သော်
တောင်တက်လမ်းတစ်လျှောက်

ဘုရားစူး အတက်အဆင်းများကို ပြတ်
တောင်း ပြတ်တောင်းတွေနေရသည်။
တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဘုရားစူး
များထဲမှ ရဟန်းဝယ်တစ်ပါးသည် ဖိုးပြန်
တောင်အောက်နားလမ်းဘေး သစ်ပင်
ရိပ်ထဲ ဝင်ရောက်စဉ် ဝါးရုံပင်အောက်
တဲကလေးဆီမှ ဖိတ်ခေါ်သံ ကြားရာ ဆီ
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တဲရှေ့၌ တင်
ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်ရှိသော ရဟန်းအိုကြီး
တစ်ပါးက ရေခွေးကရားကဲ့သို့ သူ့အား

ဖော်ရွေစွာခေါင်းညှိက်ပြလျက်၊ နေပူရှိန်ကြောင့် ချွေးသံတစ်ခွက်နှင့် ရဟန်းငယ်ကလည်း ရေဆာနေဟန်တူပါသည်။ ဣန္ဒြေပင် မဆည်တော့ဘဲ ကွပ်ပျစ်ဆီရောက်သွားသည်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

“ကိုယ်တော်တစ်ပါးတည်း ထင်တယ်၊ ဘယ်အရပ်ကနေ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားလာတာလဲ”

“တင်ပါဘုရား - တပည့်တော်ကေလာသ တောင်ခြေဝင်းက ရွာကပါဘုရား။ ဒုလ္လဘဝတ်ထားတာ ဆယ်ရက်ပြည့်ဖို့ နှစ်ရက်လိုသေးလို့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးပြီး ရွာပြန်ရောက်တာနဲ့ လူထွက်ရတော့မှာပါ - ဘုရား”

“ဪ - ဪ - ဒုလ္လဘ ရဟန်းကိုး၊ ဒါနဲ့ - ဝင်းကရွာဆိုတာ ကင်းရွာနဲ့ အနီးကလေးပေါ့ ဟုတ်လား - ကိုယ်တော်”

“တင်ပါဘုရား၊ လမ်းကြောင်းတစ်ခုထဲ အနီးကလေးပါ - ဘုရား”

“အင်း - ဟုတ်ပြီ၊ ဦးပဉ္စင်းလည်း ကေလာသတောင်ခြေတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ ရက်ကန်းသည်မရွာ၊ ဝင်းကရွာ၊ ကင်းရွာတွေဘက်မှာ အတော်ကြာကြာနေခဲ့ဖူးသေးတယ် ကိုယ်တော်ရဲ့ အင်း

ဒီရတနာသေတ္တာဟာလည်း ထိုက်ပွဲမှာသေဆုံးသွားပြီရဲ့ ဂျပန်စစ်သားကိုးယောက်စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ပို့နေတုန်းဖြစ်တာကြောင့် ဖော်ပုံလောဘစိတ်နဲ့ ဖော်ပုံဘယ်လွယ်ပါပဲလဲ ဒါကကြည့်စေရယ်။ ဥပဇ္ဈဒကတ်နဲ့ သေခဲ့ရတဲ့ ဂျပန်စစ်သားကိုးယောက်ဟာ သရဲတဇ္ဈ မကျွတ်ပေလွယ်ဘဝနဲ့ ရတနာသေတ္တာကို စောင့်ရှောက်နေကြရတာ -

“- ကြာတော့ ကြာပါပြီ၊ ဖက်ဆစ်ကုန်တွေကို တော်လှန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကဆိုတော့ နှစ်လေးဆယ် နီးပါးလောက်က ဖြစ်မှာပေါ့”

ဝါးရုံပင်ရိပ်တို့ကြောင့် အေးမြသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်ရေခန်းကြမ်းသောက်ရင်းမှ ရဟန်းအိုကြီး၏ နောက်ကြောင်းပြန် ဇာတ်လမ်းဆွဲဆောင်မှုအောက်တွင် နှစ်မျောသလိုဖြစ်နေသော ဒုလ္လဘရဟန်းသည် တောင်အောက်သို့ ဆင်းရန်ပင် မေ့နေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်ဆုတ် ရှိသည်။

“ဘီအိုင်အေနဲ့ မဟာမိတ်တပ်တွေ ခဲ့ခဲ့ရင်းမတိုးစစ်ကြောင့် ဂျပန်တပ်ကြီးတွေ တပ်ပျက်ပြီး ဖရိုဖရဲ တကွတပြားနဲ့ စစ်တောင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြေးလာချိန်မှာ ဦးပဉ္စင်းလည်း ကျိုက်ထို တော်လှန်အရာတပ်က ဗိုလ်မှော်ရဲ့ တပ်စုမှာ တပ်မိတ်ပူးပေါင်းစစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ဘက်ကို ကူးပြေးလာတဲ့ ဂျပန် တပ်ပျက်တွေကို ဆီးပြီးတိုက်ရတာဖြစ်လို့ သေလိုက်ကြတဲ့ ဂျပန်စစ်သားတွေ အတုံးအရုံး လွတ်တဲ့ကောင်တွေလည်း လွတ်ဆိုပါတော့။ အဲ - တစ်နေ့မှာတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့တပ်က ဝင်းကရွာထဲမှာ ဆော့စခန်းချနေတုန်း သတင်းတစ်ခုရတော့ တာပါပဲ ကိုယ်တော်ရေ ...။

တပ်ပျက်လာတဲ့ ဂျပန် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဟာ ကင်းရွာတောင်ခြေနားက မရန်းသုံးဆင်ကုန်းမှာ ခိုအောင်းနေတာ နှစ်ညတောင်ရှိနေပြီတဲ့”

ကင်းရွာမရန်းသုံးပင်ကုန်း၌ ဂူဝန်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်ရှိနေကြောင်း ဗိုလ်လုံသော သတင်းရရှိသည်ဆိုလျှင် ဗိုလ်မှော်၏ တော်လှန်ရေးတပ်စုသည် နံနက်အရက်တက်ချိန် အမှောင်တို့အကာအကွယ်ယူလျက် အပေါ်စီးမှ နေရာယူ၍ တိုင်းဝန်းပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြရာ နဂိုကပင် အစာရေစာ ပြတ်လတ်ပြီး ငှက်ဖျားရောဂါဒဏ် ခံစားနေကြရသော ဂျပန်တပ်ဖွဲ့သည် စုစုံပျက် အနည်းအပါးသာ လုပ်နိုင်ကာ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားကြသည်မှာ ကသောင်းကနင်း ဟုဆိုရပေမည်။

“တိုက်ပွဲပြီးလို့ မိုးလင်းတာနဲ့ ဦးပဉ္စင်းတို့တပ်က မရန်းသုံးပင်ကုန်းဝင်ရင်းကြတော့ သေနတ်ဒဏ်ရ ဗရုဏ်နဲ့ သေဆုံးသွားကြတဲ့ ဂျပန်စစ်သားအလောင်းကိုးလောင်းနဲ့ လက်နတ်မဲယမ်းတွေလည်း အများကြီး ရလိုက်တာပေါ့ ကိုယ်တော်ရယ်။ အဲ - ထူးခြားတယ်လို့ ပြောရမှာက ဂျပန်တွေ သတ်မပြေးနိုင်တာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အလောင်းတွေနဲ့အတူ သံသတ္တံကြီး

သုံးလုံး ကျန်ခဲ့တာလည်း တွေ့ရတယ်
လေ။ သေတ္တာတွေနဲ့အဖုံးပေါ်မှာ ဘူးသီး
ငါးပေါင်းကြော်လို ဂျပန်စာလုံးတွေကို
ဆေးအနီရောင်နဲ့ရေးထားတာထင်ထင်
ရှားရှားပါပဲ။ သော့ခလောက် အကြီးကြီး
တွေနဲ့ ခတ်ထားတာကို ဗိုလ်မှော်ကိုယ်
တိုင် သော့ခလောက် သုံးခုလုံး သေနတ်
နဲ့ ပစ်ခတ်ပြီး ကြည့်လိုက်မှ ဟာ - ရွှေ
လက်သတ်ရတနာတွေ၊ ရွှေအင်္ကျီများတွေ၊
တော့ကုန်များ ရောင်စုံတွေ ပြုံးပြုံး ပြက်
ပြက်နဲ့ သေတ္တာသုံးလုံးအပြည့်ပဲ ကိုယ်
တော်ရေ။

ရတနာသေတ္တာတွေကို ကျိုက်ထို
ရောက်အောင်သယ်ဖို့ဆိုတာ စစ်ဖြစ်နေ
တဲ့ ကာလမှာ ရွာသားတွေလည်း တိမ်း
ရှောင်နေကြ၊ နားလည်းလည်းဝှက်ထား
ကြဆိုတော့ ဦးပွင်းတို့တပ်စုကျိုက်ထို
လည်းရောက်ရော တော်လှန်ရေးတပ်စွဲ
တွေ ပဲခူးမှာ အမြန်စုဖို့ အမိန့်က ကြို
ရောက်နေလို့ညတွင်းချင်းပဲရက်ဆက်
ထွက်ခဲ့ကြတာ ကျန်နေတဲ့ ရတနာ
သေတ္တာတစ်လုံးကို ပြန်မယူဖြစ်တော့
ပါဘူးကိုယ်တော်ရယ်”

အမှန်ပြောရလျှင် ဒုလ္လဘ ရဟန်း
ငယ်အနေနှင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်
ရေးခေတ်ကို သိမိခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။

ရဟန်းအိုကြီး ပြောပြသောအကြောင်း
အရာအပေါ် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ သာ
အမောမဖြနားနေရင်း စံစားရရုံမှ လွဲ၍
စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမဖြစ်ခဲ့ဟု ဆိုရပေမည်။
သို့သော် - ရတနာသေတ္တာ ပြန်နံထား
ခဲ့သည်ဆိုသောနေရာ၏အမှတ်အသား
များဖြစ်သော ကင်းရွာမှ မရန်းသုံးပင်
ကုန်းအမည်ကိုမူ စွဲမြဲစွာ မှတ်မိသလို
ရှိနေပါသည်။

“ဦးပွင်းလည်း ဘီအိုင်အေ တပ်
ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျိုက်ထို
မှာပဲ အခြေချနေထိုင်လာတာ နောက်
ဆုံးတော့မိဘ၊ ညီအစ်ကိုတွေလည်း မရှိ
တော့တာနဲ့ ရဟန်းဘောင်ဝင်ပြီး ဒီနေ့
ရာမှာ ဝါးကျောင်းကလေး ဆောက်၊
ဝိပဿနာပွားများခဲ့တာ ခုချိန်ထိပဲပေါ့။
အရွယ်ကောင်းတုန်းကတော့ လောဘ
စိတ်နဲ့ ကင်းရွာက ရတနာသေတ္တာ ပြန်
ဖော်ဖို့ စိတ်ကူးသေးပေမဲ့ကေလားသ
တောင်ခြေဟာ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့်
တိုက်ပွဲသံ တခြိမ်းခြိမ်းနဲ့ ဘယ်သွား
ရဲမှာလဲ။ ပြီးတော့ - ရတနာသေတ္တာ
လည်း ရှိပါဦးမလား။ ဗိုလ်မှော်ပဲ ဖော်ထု
သွားပြီလား။ ရှိသေးရင်တောင် ဒီ
လောက်နစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီးဟာ။ သစ်ပင်
ချုံ့နွယ်တွေဖုံးလို့ နေရာတောင် ရှာရ

မယ်ပါဦးမလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက် နေခဲ့တာ။ ခုတော့
သတိအရွယ်က အိုမင်းပြီး ဝိပဿနာ
ဆရာကျင့်ရင်းက လောဘစိတ်လည်း
နုတ်တော့ပါဘူး ကိုယ်တော်ရယ်။ ကိုယ်
သတ်က ဝင်းကရွာသားဆိုလို့ အမှတ်
အသေအနဲ့ ပြန်ပြောပြဖြစ်တာပါ”

ဒုလ္လဘ ကိုယ်တော်လေးသည်
ရဟန်းအိုကြီးအား ဝတ်ပြုနုတ်ဆက်၍
သောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာချိန်
တွင် မွန်းလွဲပြီး၍ နေပင်အတော်စောင်း
နေပေပြီ။ ရဟန်းအိုကြီးထံမှ ကြားသိခဲ့
သော အကြောင်းအရာအပိုင်းအစများ
အတွေးထဲ ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်၊
ထင်ပွန်းစခန်းသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင်
အောင်ရီပင် သန်းစပြုနေပြီးဖြစ်သည်။
ထိုင်းက ဆိုးဝါးကြမ်းတမ်းသည့် အပြင်
သင်္သယာဉ်ဆို၍ မြင်းလည်းပင် မပြေး
တော့သဖြင့် မိမိကျေးရွာ ဝင်းကသို့
အောက်ရန် ညဉ့် တစ်ဝက် သာသာ
ပျောက်ပြန်ရမည့်အရေးတွေ့လျက်
ဒုလ္လဘကိုယ်တော်လေးအနေနှင့် သက်
တိုင်မော့ချကာ ခြေလှမ်းပြင်ရုံသာ ရှိပါ
တော့သည်။

ကိုကြည့်စောဆိုသူမှာ ဝင်းကရွာ
၏လူမျိုးခေါင်း ဖြစ်သည်။ အရပ်ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် သတ္တိလည်း
အလွန်ကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် ဒုလ္လဘ
ဦးပွင်းထံမှ ဂျပန်ရတနာသေတ္တာ
သတင်းကြားလျှင်ကြားချင်း သတင်း၏
အခြေအမြစ် မည်မျှမှန်ကန်ကြောင်း
စူးစမ်းချင်လာသည်။ တစ်နေ့ ညနေ
စောင်းအချိန် ရောက်သည်နှင့် ပြည်သူ
စစ် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကေလသ
တောင်ခြေအတိုင်း လူသူဝေးသော
ဥယျာဉ်ခြံများကြားမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့
ရာ ရွာလယ်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်း
နားအရောက်တွင် ဒုလ္လဘဦးပွင်းလေး
ညွှန်းလိုက်သည့် မရန်းသုံးပင်ကုန်းနေ
ရာအား လှမ်းမြင်လိုက်ရပေတော့သည်။

မရန်းသုံးပင်ကုန်းဟုသာ ဆိုသော်
လည်းခေတ်ကာလဆိုးဝါးမျိုးဖြစ်သော
ကြောင့် ပိုက်ဆံရှိသူများ မြို့သို့ ပြောင်း
နေကြရာ အိမ်ခြေ ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့်
ဤကုန်းပင်လျှင် အောက်ခြေရှုပ်ထွေး
သော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဖိုစနောက်
ဆိုင်ပေါက်နေသော မရမ်းသုံးပင်သာ
ချုံ့နွယ်များကို ကျော်၍ စိမ်းမှောင်သော
အကိုင်းအခက်တို့ဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်
အုပ်ပိုးလျက်ရှိသည်။

“အေးကွာ - ကွက်တိပဲဟေ့နော်။ ဦးပွင်းလေးပြောလိုက်တဲ့အတိုင်းမရန်းသုံးပင် ဖိုခနောက်ဆိုင်ထားတာတွေလား။ မရန်းပင်အောက်တွေမှာလည်း လိပ်သည်းကျောက်တုံးကြီးတွေရှိတယ်ဆိုတာ ဦးပွင်းလေးပြောတဲ့အထဲပါသေးတယ်လေကွာနော်။ အင်း - ရတနာသံသေတ္တာတစ်လုံး မြှုပ်ခံတယ်ဆိုတာတော့ တူးမကြည့်ဘဲနဲ့ ဘယ်အတတ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ မတော် ဒီကြားထဲ ဗိုလ်မှော်ကိုယ်တိုင် ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲဘော်တွေကပဲ ဖော်ယူသွားပြီလားဆိုတာ စဉ်းစားစရာပေါ့ကွာ။ ကိုင်း - ကိုင်း - တစ်ခုတော့ လုပ်ကြည့်ကြရအောင်ကွာ။ ဒို့ရွာက ရတနာရာဟုကျောင်း ဆရာတော်ဆိုရင် ရှေ့မိနောက်မိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကွာ။ ပြီးတော့ - လောကီကိစ္စတွေမှာလည်း အတော်ပေါက်မြောက်တာမင်းတို့လည်း သိပါတယ်။ သူ့လောကီအတတ်နဲ့ ဂျပန်ရတနာသေတ္တာရှိတယ်။ မရှိဘူးဆိုတာ ပြောနိုင်ချင်နိုင်မှာနော်။ လာကွာ - ဆရာတော်ဆီသွားရအောင်”

ကိုကြည်စော၏ စိတ်ကူးက မဆိုးလှဟုပင် ပြောရမည်လား။ မသိပေ။ ရတနာရာဟုကျောင်းပေါ်ရောက်သည်

နှင့် ဂျပန်ရတနာသေတ္တာအကြောင်းတို့ ဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်ထားစေ မြန်းကြည့်လိုက်ရာ သူ လိုချင်သော အဖြေနှင့်ထပ်တူနီးပါးတူညီနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မှန်တာပေါ့ - ဒကာကြည်စောရယ်။ ဒီလို ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ ပစ္စည်းမျိုးဆိုတာ မြေအောက်မှာ နှစ်အတန်ကြာအောင် မြှုပ်နှံထားမှဖြင့် သူလည်း သိုလှောင်ထားပြီး အသွင်နဲ့ ပရလောကရဲ့အစောင့်အရှောက်အောက် ရောက်သွားတာ ဘယ်ဆန်းပါ့မလဲ။ နောင်ပွင့်လာမယ့် ဘုရားအတွက် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ဘုရားသိုက်တွေလို မခိုင်မာဘူးဆိုပေမယ့် ဒီရတနာသေတ္တာဟာလည်း တိုက်ပွဲမှာ သေဆုံးသွားကြရတဲ့ ဂျပန်စစ်သားကို ယောက်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု အောက်မှာ ရှိနေတုန်း ဖြစ်တာကြောင့် တော်ရဲ့ လောဘစိတ်နဲ့ ဖော်လို့ ဘယ်လွယ်လို့မလဲ ဒကာကြည်စောရယ်။ ဥပစ္ဆေဒက ကံနဲ့သေဆုံးရတဲ့ဂျပန်စစ်သားကိုးယောက်ဟာ သရဲတစ္ဆေ မကျွတ်မလွတ်ဘဲနဲ့ ရတနာသေတ္တာကို စောင့်ရှောက်နေကြရတာ ဂျပန်ဘုရင်ရဲ့ စစ်ပြန်တမ်း အမိန့်ကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီရတနာသေတ္တာကို ဖော်ယူနိုင်မယ့်သူ မပေါ်မချင်း ဘယ်

အမျှအတန်းဝေ မေတ္တာပို့ပေမယ့် ညွှတ်လွှတ်ဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ လက်ကိုင်သေတ္တာမှာ ဒကာကြည်စောသွားကြည့်ပါလား။ အရိပ်မည်းမည်း၊ အသွင်နဲ့ပင်ပန်းပန်းပတ်ရွှေလျားရင်းက ညှင်းသံ တဟီးဟီး၊ ငိုသံ တဟဲဟဲတွေ ကို ဂူးရှားနစ်နစ် ကြားရတွေ့ရမယ်လေ။ အဲဒါ သူတို့ အမြန်ကျွတ်လွှတ်ချင်တဲ့ အကြောင်း နိမိတ်ပုံပြ မြောက်လှန့်တာပေါ့။ ဘုန်းကြီး သဘောပေါက်ထားပါသလား”

“တင်ပါဘုရား - ဒီလိုလောကီကိစ္စ၊ ပရလောကအကြောင်းကို ဆရာတော်ဘုရားက သိနေပြီးသား မဟုတ်လား - ဘုရား၊ ရတနာသေတ္တာ ဖော်ယူဖို့ နည်းလမ်းလည်း ဆရာတော်ဘုရားကပဲ ဆိုလေ့ရှိတယ်။ တပည့်တော် ထင်ပါတယ်။ ဂျပန်သရဲကိုးကောင် ကျွတ်လွှတ်ဖို့ဆို ဦးမေတ္တာစိတ်ထားပြီး ဖော်ရင်တော့ ချနိုင်မလား မသိဘူးနော်။ နောက်တစ်ဆင့်က ဂျပန်သံရုံးအကြောင်းကြားပြီး ဂျပန်စစ်တပ်အမိန့်ပြန်တမ်း ပယ်ဖျက်နိုင်ရင်လည်း ရချင်ရမှာ”

“ဟာ - တယ်လွယ်ပါလား။ ဒကာကြည်စောရဲ့ ရတနာသေတ္တာထဲက ဘုရားသေတ္တာက ဂျပန်စစ်တပ်ပိုင်တာ

မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘုန်းကြီးတို့ နိုင်ငံအနှံ့မှာ တိုက် ခိုက်သတ်ဖြတ် လုယက်ထားတဲ့ဟာတွေဆိုတော့ ဘယ်လို အမိန့်ပြန်တမ်းမှ သက်ရောက်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ညတိုင်း ဘုရားဝတ်တက်ပြီးရင် ဒီကောင်တွေကို မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းဝေခံတာ ကြာလှပါပြီ။ သူတို့နဲ့တောင် အိပ်မက်ထဲအဆက်အသွယ်ရနေတာ ဂဏဂဏနော်။ သူတို့ဆန္ဒအရ တူးဖော်လိုက်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားပေမယ့် ခက်တာက လူတွေရဲ့ လောဘပဲ ဒကာကြည်စောရဲ့ သာသနာအကျိုး၊ လူမှုကောင်းကျိုးဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အမှန်အကန်နဲ့ဖော်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်ထားဦး။ အဲ - လောဘစိတ်အနည်းအပါးပါလားပြီးဆိုတာနဲ့ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးက ပိုများသွားမှာ သေချာတော့ ချိန်ဆနေရတာပေါ့ - ဒကာကြည်စောရယ်”

“စုချိန်ထိတော့ မရန်းသုံးပင်ကုန်းမှာ သရဲတစ္ဆေမြောက်လှန့်တဲ့အကြောင်း ပြောတာတော့ တပည့်တော်လည်း မကြားဖူးသေးပါဘူး။ တောချုံတွေ ရှင်းပြီး လေ့လာကြည့်မလား စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ တပည့်တော် သွားစူးစမ်းကြည့်တာပါ ဘုရား”

ဟာ - မလုပ်ပါနဲ့။ သိပ်အရဲမစွန့်ပါနဲ့ ဒကာကြည်စောရေး ဒီကုန်းနေရာက ချွန်နယ်တွေ ထူထပ်ပြီး လမ်းပါမရှိလို့ လူသူတွေ မရောက်တာပါ။ ခေတ်ပျက်တစ်လျှောက်လုံး သူပုန်တွေက ဆူတပ်ကာ စစ်ဆင်ရေးလုပ်နဲ့ အိမ်တွေ တောစပ်နဲ့ဝေးရာကို ပြောင်းကုန်တာလည်း ဒကာကြည်စော သိပြီးသား၊ မဟုတ်လား။ ဟိုနှစ် မိုးဦးကျကဆို ပေါက်တောရွာသားနှစ်ယောက် တောင်ပေါ်က ဆင်းလာတာ ညမောင်ရီဦးတပါးထဲ လမ်းမှားပြီး မရန်းသုံးပင်ကုန်း ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဂျပန်သရဲကိုးကောင် ဘယ်လို ကြောက်လန့်လိုက်သလဲ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ကြောက်ဈေးဈေးပြီး အိပ်ရာထဲ လဲခဲ့တာ ဆယ်ရက်တောင် ကျော်လို့ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ကုသပေးခဲ့ရသေးတာပဲ။ ကံကောင်းလို့ မသေတာနော်။ ရတနာသေတ္တာစောင့်ဖို့ လူစားတစ်ယောက် ရရင် သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ကျွတ်လွတ်သွားမယ့် သဘောကိုး။ လူမပြောနဲ့ ဟိုတစ်လောက ရွာထဲက ခွေးတစ်ကောင် ရှဉ့်လိုက်ရင်းက မရန်းသုံးပင်အောက် ရောက်သွားပြီး တင်နီဂီနီနီ အော်ပြေးတာ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဇက်ကျိုးပြီး သေပါရောလို့”

ကို ကြည်စောအနေနှင့် ဂျပန်ရတနာသေတ္တာကို တူးဖော်လိုသည်မှာ လောဘစိတ်ကြောင့် မဟုတ်ဟု ဆိုပေမည်။ ခေတ်လူငယ်ပီပီ ဤကဲ့သို့ သိုက်ကိစ္စ၊ သိုက်စောင့်သရဲကိစ္စများကို လက်တွေ့မပါဘဲ ယုံကြည်မည်သူ့ မဟုတ်သဖြင့် တူးဖော်ကြည့်လိုသည် ဆန္ဒကြောင့် လေ့လာစူးစမ်းနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရတနာရာဟု ကျောင်း ဆရာတော်၏ မိန့်ကြားချက်အတိုင်း မှန်ကန်မည်ဆိုလျှင် ယနေ့ကာလ၏ အတောမသတ်နိုင်သော လောဘသားကောင်းလူတွေ၏ လောဘစိတ်ဖြင့် တူးဖော်မိပါက စည်းပေါက်တာကျိုးလျက် သိုက်စောင့်ဘဝသို့ ရောက်ပြီး ဂျပန်သရဲကိုးကောင် ကျွတ်လွတ်ခွင့် ရသွားလိမ့်မည်မှာ သေချာကြောင်းကို ကြည်စော တွေးနေမိသည်။ လောလောဆယ် ရတနာသေတ္တာအကြောင်းကို နှုတ်စောင့်စည်းလျက် မသိသလို နေတာ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း လေ့လာစူးစမ်းကြည့်ရန်သာ ကို ကြည်စော ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဇက်သည်ဟု ပြောရမည်မှာ ဘူးပေါက်တစ်ရာဖာထား၍ လွယ်ကူသော လည်း ပါးစပ်ပေါက်တစ်ပေါက် ဖာထား

ရန် မလွယ်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ကြည်စောအနေနှင့် မည်မျှပင် နှုတ်စော့ ကုန်ကြွေမပျက် စောင့်ထိန်းသည် ဆိုစေကာမူ သူနှင့်အတူ မရန်းသုံးပင်ဘုန်းသို့ လိုက်ပါသွားသော ပြည်သူ့စစ်နှစ်ယောက်၏ ပါးစပ်ပေါက်များက နှိမ့်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရတနာသေတ္တာသတင်းသတင်းက တစ်ရွာလုံးအနှံ့ ဧည့်နံ့တစ်ရပ်သို့ ပြန့်နှံ့နေပေပြီ။ ချဲ့ကားသည်လား။ အမှန်လားမသိ။ ဂျပန်သရဲ ကိုးကောင်နှင့် အဆက်အသွယ် ရနေသည် ဆိုသော ရတနာရာဟုကျောင်းဆရာတော် ဆံ့ပင် ရွှေဒဂါးပြားများ တွေ့ကြုံသလို သို့သတင်းပင် ပါသေးသည်။

ဤသတင်းလောက်မျှနှင့် ကိုကြည်စောလုံးဝစိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မဖြစ်ခဲ့သေး။ သူ့စိတ်ကို နှိုးဆွလာသည်က အောက်ဆုံး ရရှိလာသော ဘုရားလူကြီး ဦးလုံး၏ သတင်းဖြစ်သည်။ ဦးလုံးသည် ဆရာတော်ထံ ချဉ်းကပ်ကာ ရတနာသေတ္တာ ဖော်ယူရေးအတွက် လျှောက်ထားရာတွင် သာသနာအကျိုးအတွက် ချီးမြှင့်ရန် လာမည့် ရတနာများဖြင့် မရန်းသုံးပင် ကုန်း ပေါ်၌ စေတီတစ်ဆူ ဖြစ်ထားမည်။ ဧသရီကျောင်းက နံနံ

ဘုရားများ ပြုပြင်ရန် ကတိကဝတ်ပြုသည့် သတင်းအပြင်၊ ရတနာသေတ္တာဖော်မည့်လူ (၁၀)ဦးအား လောဘသတ်စေရန်အတွက် အမိဌာန် (၁၀) ရက်ထဲ စေပြီး ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်၍ တူးဖော်စေမည့်သတင်းပါ ကိုကြည်စော တိကျစွာ ကြားလာရသည်။ လိုအပ်မည့် အစီအရင်များကိုမူ ရတနာရာဟု ကျောင်းဆရာတော်ကပင် ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဆိုသည်ကိုပါ သိလာရပါတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကိုကြည်စောအနေနှင့် လောဘစိတ်မပါဟု ဆိုသော်လည်း ခံပြင်းမှုအနည်းအပါး ဖြစ်မိသည်မှာ အမှန်။ ရတနာသေတ္တာသတင်းကို ဒုလ္လဘ ကိုယ်တော်လေးထဲမှ ရရှိခဲ့သူမှာ သူသာ ပထမဆုံးဖြစ်သလို ကိုယ်တိုင် သွားရောက်စူးစမ်း လေ့လာပြီး ရတနာရာဟု ဆရာတော်ထံ လျှောက်ထားမေးမြန်းခဲ့သည်မှာလည်း သူသာ ပထမဦးဆုံး ဖြစ်လျက်နှင့် ယခု ရတနာသေတ္တာတူးဖော်မည့်ကိစ္စမှာမှ အဘယ်ကြောင့် သူ့ကို ဘေးဖယ်သကဲ့သို့ ဥပေက္ခာပြုထားရပါသလဲ။

ဂုဏ်ရတနာသိုက်ဖော်သော လုပ်ငန်းက အလွန်ဝိရိလွန်း၍ ဖြစ်ပေမည်။ တို့ကြည်စော သတင်းရသည့် အချိန်တွင် တူးဖော်မှု (၃)ရက်ခန့်ပင် ရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သတင်းအခြေအမြစ်ကလည်း ယခင် ရရှိထားသော သတင်းများနှင့် ကွဲလွဲချက်ခြားနားမှုမရှိဟု ဆိုရပေမည်။ ရတနာရာဟု ကျောင်းဆရာတော်မှလိုအပ်သောလောက်အစီအစဉ်အားလုံးကို လုပ်ပေး၍ ဘုရားအတာ ဦးစီးလုံး ခေါင်းဆောင်သော ဝင်းကရွာသား (၁၀)ဦးကို အဓိဋ္ဌာန် (၁၀) ရက် ဝင်စေပြီးမှ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဖြင့်တူးဖော်မှုစခဲ့ခြင်း သတင်းကလည်း အတိအကျ။ ထို့ထက်ပို၍ ခိုင်လုံသော သတင်းမှာ ရတနာသိုက်နှင့် သိုက်စောင့်ဖက်ဆစ်သရဲကိုးကောင်တို့ အခြားတစ်နေရာသို့ သိုက်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မပြုနိုင်စေရန်အတွက် မရန်းသုံးပင်ကုန်းသိုက်နယ်နိမိတ်အား ဆရာတော်ကြီးမှ နွယ်စိမ်းပင်များ ဆက်၍ အကာအရံစည်းသုံးတန်ချပြီးမှ စနစ်တကျ တူးခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ ဦးစီးလုံးတို့အဖွဲ့ (၁၀) ဦးကိုလည်း သိုက်စောင့်များ ရန်သတ္တမပြုနိုင်စေရန် သိမ်ဝင်ချည်လက်ဖွဲ့ကြီးတစ်ကုံးစီ ဆွဲပေးထားကြောင်းအပြင် တူးဖော်

မည့် ကိရိယာများဖြစ်သော ပေါက်တူး၊ ကေါပြား၊ ဓားများကိုပင် သိဒ္ဓိတင်ပြီးမှ တူးဖော်စေကြောင်းစသည့်သတင်းများ ဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ ည (၇)နာရီခန့်တွင် ကိုကြည်စောနှင့် အဖော်တစ်ယောက်တို့ရွာလယ်ကျောင်းဝင်းထိပ်သို့ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ထိန်ထိန်ညှိုးစွာ ထွန်းထားသောဖယောင်းတိုင်များ၏အလင်းရောင်ထဲတွင် အုန်းငှက်ပျော ကန်တော့ပွဲများက ဝါးစင်ပေါ်၌ အစီအရီ၊ မရန်းပင်တစ်ပင်ဖြစ်ဆုံနေရာတွင်လည်း အရက်ဖြူပုလင်းနှင့် ကြက်ကြော်၊ သကြားလုံးများကဖက်ဆစ်သရဲကိုးကောင်အတွက် ဝါးစင်ကလေးပေါ်အဆင်သင့် လမိုက်ည ဖြစ်သော်လည်း ဖယောင်းတိုင်ကြီးများ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် အရာရာကိုသဲကွဲစွာမြင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ သုံးညတာကာလအတွင်းလူ (၁၀)ဦးတို့၏ လုပ်အားဖြင့်မရန်းသုံးပင်ကုန်းတစ်ခုလုံး ချုံနွယ်တစ်ပင်မျှ မကျန်အောင် ပြောင်ရှင်းနေရုံမက စိတ်မှန်းဖြင့် တူးဆွထားခြင်းကြောင့် ကျင်းချိုင့်များကိုပါ အနံ့အပြား တွေ့နေရသည်။

ပိတ်ဖြူဝတ်ရွာသား (၁၀)ယောက်တို့၏ သွက်လက်သော လှုပ်ရှားမှုများ

သည် မြေမှုန့်နှင့် အမွှေးတိုင်မီးခိုးငွေ့ကြားတွင် မဝီဝီတဝါးနှင့် ရိပ်ခနဲ - ရိပ်ခနဲ ကိုကြည်စောနှင့် သူ့အဖော်သည် ဆောင်းဝင်းထောင့်မှနေ၍ မရန်းပင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာ ချုံပုတ်ဆီပြောင်း၍ ဆရာယူလိုက်ချိန်တွင် ၎င်းချုံပုတ်ဘေးသူတို့ထက် စောစွာရောက်နေသော လူသယာန်ခန့်ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရာလိပ်ပြာလွင့်စဉ်မတတ်တုန်လှုပ်သွားကြပါသေးသည်။ အသေအချာ ဆုံပြီး အပြန်ကြည့်လိုက်မှကင်းရွာသားများ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါတော့သည်။ ရတနာသေတ္တာရှိသော နေရာသည် ကင်းရွာအိုင်နယ် ဖြစ်လျက်နှင့် ဝင်းကရွာသားများဖြင့်သာ လာရောက်တူးဖော်ကြခြင်းတို့မကျေနပ်သဖြင့် ကင်းရွာသား (၁၀)ယောက်ကို စုစည်းတိုင်ပင်လျက် ညတိုင်း လာရောက်အက်ခတ်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ထပ်မံသိရလျှင်ပင် တို့ကြည်စော၏ အတွေးထဲ ရုတ်ခြည်းသိလာသည်မှာ ရတနာရာဟုကျောင်းဆရာတော်ကြီး မိန့်ကြားခဲ့ဖူးသော လောဘစိတ်ကြောင့် ဖြစ်လာမည်အကျိုးဆက်။ လောကီအစီအရင်ဖြင့် နှိုးဆော်ချထားသော နွယ်စိမ်းပင် စည်းသုံးတန်းကျိုးပေါက်ပါက ဖြစ်ပေါ်လာ

မည် အန္တရာယ်။ ကိုကြည်စော၏ စိတ်သန္တာန်၌ပင်လျှင် အန္တရာယ်အငွေ့အသက်များ ခံစားလာရသလို ဖြစ်လာပါတော့သည်။

“ဟေ့ - သံသေတ္တာကြီး တွေ့ပြီးဟေ့”

တူးသံ ဆွသံများကြားမှ မတိုးမကျယ် ထွက်ပေါ်လာသော အသံ။ ကိုကြည်စောရော၊ ရွာသားများပါ ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ ရှေ့တွင် ကွယ်နေသော ချုံနွယ်ကိုင်းများအား အသာဇယ်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ တူးဖော်သူများ ဝိုင်းလာ၍ ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် မြင်ကွင်းထဲတွင် (၃)ပေ၊ (၄)ပေခန့် သံသေတ္တာအဖုံးက မြေကြီးပေါ်ပေါ်ရုံမျှသာ။ အဖုံးပေါ်တွင်လည်း မြေမှုန့်များ ကွက်ကျား ဖုံးနေခြင်းကြောင့် ဆေးနီရောင်ဂုဏ်စာများကိုပင် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ထဲ မသိမကွဲ မြင်နေရသည်။ ထိုစဉ် ကိုကြည်စောတို့နားမှ ရွာသားဝါးယောက်နှင့် တောင်မြောက်ချုံပုတ်ထဲ ပုန်းအောင်းနေကြသော ရွာသားလေးဝါးယောက်ခန့်ပါ ရတနာသေတ္တာအဖုံးရှိရာဆီ ပြေးရန်ဝင်သွားကြသည်မှာ လေခွင်းသော မြားတံများအလား ဝုန်းခနဲ - ဝုန်းခနဲ။

ကိုကြည့်စောနှင့် သူ့အဖော်တို့သည် အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ဆူညံစွာ ပြောဆိုရင်း ရှုပ်ထွေးသွားသော လူအုပ်ကြီးအား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ပထမဦးစွာ ဖယောင်းတိုင်မီး အားလုံး လေမတိုက်ဘဲ ငြိမ်းသွားကြရာ ပကတိ မှောင်ပိန်းလျက်၊ တစ်ဆက်တည်း ထူးခြားလာသည်မှာ “ဦး-ဦး” ဆိုသော ရောဂုတ်သံ စူးရှစွာပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာမူတ်သံများ ပိုမိုကျယ်လောင် လာခြင်းနှင့်အတူ မရန်းသုံးပင်ကုန်းခွင်တစ်ခုလုံး မီးခိုးလုံးအဖြူရောင်နှင့် အမည်းရောင်တို့ ရောထွေးထွက်ပေါ်လာကာ ရောမမြေကြီးများ သဏ္ဌာန်ပုံပေါ်လာပြီး မရန်းသုံးပင်စိုနေနောက်ဆိုင် ဧရိယာထဲမှာပင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တွန်းထိုးယှက်လိမ်လျက် လေထဲ ဝဲပျံနေကြပုံကလည်း အသည်းထိတ်စရာ၊ ၎င်းမြေကြီးများ သဏ္ဌာန် မီးခိုးရိပ်များကြောင့် သိုက်တူးသူ ရွာသားများ၏ လှုပ်ရှားဟန်တို့ကို မမြင်ရတော့သော်လည်း ငယ်သံပါသော အော်ဟစ်သံ၊ ထိုးဝှေ့တွန်းထိုးသံ၊ ဘုရားရှိခိုးသံများ လုံးထွေးဆူညံနေခြင်းကိုမူ ကိုကြည့်စော ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။ ထိုအသံများထဲတွင်

အကျယ်လောင်ဆုံးဟု ဆိုရမည်မှာ ဘုရားလူကြီး ဦးစိုးလုံးအသံပင် ဖြစ်သည်။

“ကယ်တော်မူပါ - ဆရာတော် ဘုရား၊ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ - ဘုရား။”

ကိုကြည့်စော ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မရန်းသုံးပင်၏ အကိုင်းများ တဝန်းဝန်းနှင့် ခါယမ်းလာကာ လှုပ်သဏ္ဌာန်အရိပ်မည်းများ မီးခိုးငွေ့ထဲ ခုန်ဆင်းလာကြသည်ကို မြင်ရပြန်သည်။ သူတို့၏ မီးကျိုးခဲပမာတောက်ပြောင်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများက စူးရှစွာဖြင့် လွန်းထိုးလျက် လှုပ်ရှားနေရာမှ “ဂူးဂူး ဝါးဝါး” အသံများဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်မျှ အော်ဟစ်လာကြသည်မှာ ကိုကြည့်စိုး ကိုယ်တိုင် နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိပါသေးသည်။

“ခုန်း”

“အောင်မယ်လေးချ”

“စွပ် - အင့်”

“အီး - ဟီး - သေပါပြီချ”

ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော မီးခိုးမြင်ကွင်းထဲမှ ချုံပုတ်များကျော်၍ လွင့်စဉ် လာသော အရာတစ်ခုသည် ကိုကြည့်စိုး

အနားသို့ ဘုန်းခနဲ ကျလာ၍ အနီးထပ်ကြည့်လိုက်မှ တွန့်လိမ့်သည်းတွားချက်ရှိသော ရွာသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့သည်။ အလားတူပင် အခြားဆရာဘက်သို့လည်း ကိုးရိုးကားများဖြင့် စဉ်သွားကြသော လူပုံရိပ်များက ထပ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ သို့သော် - ဖြင့်စဉ်ထွက်လာသော ရွာသားများထဲ၌ ဒီတဖြူဝတ် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မလာသည်က ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်ထင်။

“ကျောင်းဝင်းထောင့်နားက လက်မီဇာတ်မီးရောင် တွေ့တယ် ကိုကြည့်စော”

ကိုကြည့်စောသည် သူ့အဖော်အချို့ပြောသောနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် အဆက်မပြတ် ထိုးထားသော ဓာတ်ဆောင်နှင့်အတူ သင်္ကန်းတဖားဖားနှင့် ဘုရားလှမ်းလာသော ရတနာရာဟု ဘုရားဆရာတော်ကို မြင်ရမှ ပြန်ပြေးပြန်ပြန်ဆင်ထားသော ကိုကြည့်စော၏ ခြေလှမ်းက ရပ်တန့်သွားပြန်သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် အနီးဆုံးအနီးထပ်ကြီး၏ အောက်ရှိ ကန်တော့ပွဲခြင်ဆင်ထားသော စင်အနားတွင်

ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူတို့ယ်တိုင် စီရင်၍ စည်းချထားသော နွယ်စိမ်းပင်သုံးပင်လုံးကို အသာမယူ၍ ပူးကိုင်လိုက်သည်ကို တွေ့နေရသည်။

“လောဘ - လောဘ၊ ဒီလောက်ပိပိရီရီ လျှို့ဝှက်ဆောင်ရွက်တာတောင် လောဘကြောင့် စည်းဖောက်မို့တောင် ဝန်မလေးကြပါလား။ ပရလောကသား ဖက်ဆစ်ကိုးကောင်တို့ ကျွတ်လွတ်ကြပါစေဆိုပြီး မေတ္တာထား ဆောင်ရွက်ထားတာ လောဘသားတွေကြောင့် ခုတော့ သံထဲရေသွန်သလို ဘာမှအရာမရောက်တော့ပါလား။ နောက်ဆုံး ငါဒကာရွာသားတွေပဲ အန္တရာယ် ကြုံရတော့မှာဆိုတော့ သတ္တဝါတစ်ခုက တစ်ခုလို့ နှလုံးသွင်းပြီး ဒီကိစ္စကို ရှင်းရတော့မှာပေါ့”

စည်းသုံးတန် နွယ်စိမ်းပင် သုံးချောင်းကို ဓာတ်မီးနှင့်အတူ ပူးကိုင်ထားရာမှဆရာတော်ကြီး၏အခြားလက်တစ်ဖက်ထဲ၌ရှိသော အဖျားချွန်ဓားဖြင့် နွယ်စိမ်းပင်များကို တိခနဲ ဖြတ်ချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း မရန်းသုံးပင်ကုန်း ဧရိယာထဲမှ ပုံရိပ်အားလုံးသည် တစ်စုတစ်စည်းတည်း ပေါင်းစပ်

လျက် မီးခိုးတန်းကြီးပမာ တောင်ဘက်
စူးစူးသို့ ရွေ့လျားသွားခြင်းကို မြင်ရပြီး
“ဝူး-ဝူး” အသံများကိုပါ စူးရှအက်ကွဲစွာ
ကြားနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ဝေး၍
ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီးမှ နွယ်စိမ်းပင်စည်း
သုံးတန်းကို ဖွင့်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့်
ဝက်ဆစ်ရတနာသိုက် ပြောင်းရွှေ့သွား
နိုင်သည်မှာ ညင်သာလွန်းလှပါသည်။
တစ်နေရာတည်းစိုက်၍ ထိုးထားသော
ဆရာတော်ကြီး၏ ဓာတ်မီးရောင်ထဲ
နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသည်မှာ ဂျပန်
အက္ခရာစာလုံးပင် ပေါ်နေပြီးဖြစ်သော
ရတနာသေတ္တာ အဖုံးနေရာ၌ လေး
ထောင့်သဏ္ဌာန် ကျင်းချိုင့်အဖြစ်နှင့်
သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုကြည်စိုး၏ စိတ်ထဲ၌ မည်သို့
သော ခံစားချက်မျိုးမှ မရှိတော့ပေ။ ဤ
ကိစ္စရပ်များတွင် ဇာတ်ကောင်အဖြစ် သူ
ပါဝင်ခွင့် မရရှိခဲ့ခြင်းကပင် ကံကောင်း
သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အဖြစ်အပျက်
အားလုံးက မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ကြာလိမ့်
မည်ဖြစ်သော်လည်း ရှည်လျားသော
ခြောက်အိပ်မက်မှ နိုးထလာသူကဲ့သို့

ကိုကြည်စိုးခံစားရလျက်ရှိပါသေးသည်
သူ့အဖော်နှင့်အတူ နောက်ကြောင်းပြု
လည်၍ တောလမ်းအတိုင်း လျှော့
လာရင်းမှ ကိုကြည်စိုး၏ နှလုံးသား
စွန်းထင်းလျက်ရှိနေသေးသောအကြောင်း
အရာတစ်ခုအကြောင်း ပြောပြပါဆိုလျှင်
မည်သည့် ကာလတွင်မှ ကျွတ်လွှဲ
မည်ဟု မခန့်မှန်းနိုင်သော ဖက်ဆစ်သစ်
ကိုးကောင်အပေါ် ထားရှိသည့် သူ
ကရုဏာအမှတ်အသားဟုဆိုပါက မှာ
မည်မထင်တော့ပေ။

(မှတ်ချက်။ ၊ ဤဖြစ်ရပ်မှန်အား
ပြောပြသော ဝင်းကရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဦးကြည်စောအား အထူးကျေးဇူးတင်
ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သို့မဟုတ်
သုတေသီများ၊ သိုက်မှဆိုးများအတွက်
လမ်းညွှန်လိုသည်မှာ အဆိုပါ ဖက်ဆစ်
ရတနာသိုက်သည် ဝေးလံသော အေး
သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း မဟုတ်ပဲ ကံ
ရွာသချိုင်းဟောင်းမြေ ထန်းသုံးစု
နေရာ၌ရှိကြောင်းသိမိလိုက်သူ ရွာသား
များ ပြောဆိုသံအရရှိကြားခဲ့ရပါသေး
သည်)

» မင်းရွှေသိန်း (လင်းကျိုက်)

စာတန်းနိဗ္ဗာန်
မင်းမြတ်မိုး၊ ဝင်းကရွာ
www.burmeseclassic.com

အေဒီ ခြံဒါး

(နိဗ္ဗာန်ရွာ)

အင်္ဂလိပ် အစိုးရလက်ထက်က ဖြစ်ပါသည်။ အောင်ဘနှင့် အခြားနိုင်ငံ ရေးပုဒ်မ အတတ်ခံရသော လူသိုက်ကို ပြောင်းပြန်ထောင်မှ ပြောင်းရန် သတင်း ထွက်လာသည်။ မြောင်းမြထောင်ကို ရောက်သည်မှာ ဘာမျှမကြာသေးပေ။ သို့သော် နိုင်ငံရေးပုဒ်မနှင့် ထောင်ကျ ရသည့်အပြင် တစ်ထောင်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ထောင် ရောက်နေသည်ကို ပင် အောင်ဘက ဂုဏ်ယူချင်သလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။

အောင်ဘက ဂျာနယ်တိုက်မှစာဖြင့် ဆရာဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာအယ်ဒီတာက အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် ဆန့်ကျင်သော စာရွက်စာတမ်းများကို ရိုက်နှိပ်သော ကြောင့် အဖမ်းခံရသည်။ အောင်ဘနှင့် သူ့ဆရာက တကွတည်းဖြစ်သောကြောင့် သာစာဖြင့်ဆရာအောင်ဘပါထောင်ထဲ ကိုရောက်သွားတော့သည်။

ထိုခေတ်က နိုင်ငံရေးသမားများကို အထူးတန်း၌ ထားသောကြောင့် မဆို လူ၊ စားကောင်းသောကိစ္စငယ်များ စာဆ

စာပိုလည်း မတွေ့၊

နိဗ္ဗာန်လည်းမတွေ့၊

လေကလေးကတော့

တိုင်းပင်တစ်ဝင်မှာ

ချည်လျက်သား

လှေသိုက်သောနေ့နှင့်

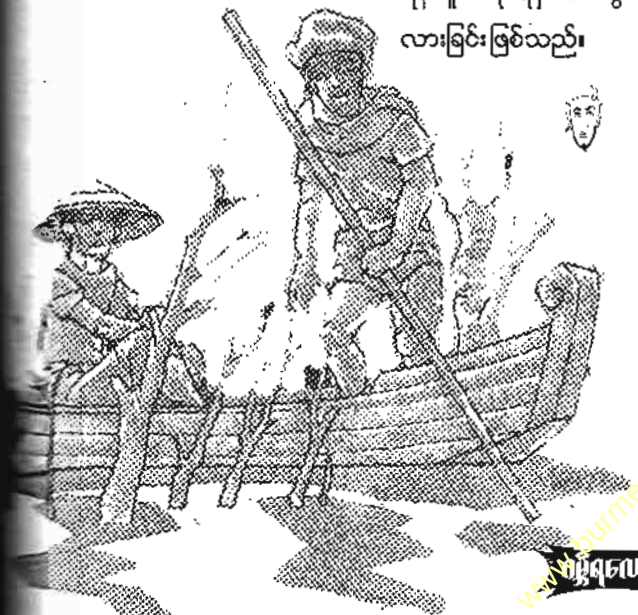
မလှမ်းမတမ်းမှ တိုက်ကျွန်းသို့

ထဲလည်းမရှိ။

ထိုနေရာတွင်

တိုင်းထောကြီးသာ ...

သည်အပြင် အချိန်မှန်မှန် သတင်းစာဝင် ဇတ်ခွင့် ရသေးသည်။ အောင်ဘတို့ နိုင်ငံရေးသမားလူသိုက်အား ပြောင်းရွှေ့ ပေးမည့်ထောင်က ရွှေဘိုထောင်၊ နိုင်ငံ ရေးသမားများဆိုတော့ ပြောင်းရွှေ့ရာ တွင် မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောတို့မှာ အထူး တန်းကနေ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ လက် ထိတ်လည်း အခတ်မခံရ။ ထို့ကြောင့် အလွယ်တကူ ထွက်ပြေးလွှဲရသည်။ သို့သော် အောင်ဘတို့တွင် တစ်လွဲ ဆံပင်ကောင်းနေသော အချက်ကလေး တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအချက်ကလေးက သခင် အမည်ခံနေပါလျက် ရန်သူ အစိုးရက ဖမ်းဆီးထောင်ချထားခြင်းမှ ထွက်ပြေးရပါလျှင် သတ္တိကြောင့်သူဟု ရန်သူ အစိုးရမှ ထင်သွားမည်ကို မလို လားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမလိုလားချက်ကိုဆန့်ကျင်ဘက် ပြုရမည် ကိစ္စတစ်ရပ်က အောင်ဘတို့ လူသိုက် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို ရောက် သောအခါ မြေအောက်ခေါင်းဆောင် သခင်တစ်ယောက်က အောင်ဘတို့ လူ သိုက်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။ ထိုမြေအောက် ခေါင်းဆောင်၏ ပြောပြ ချက်အရ (၂၄) နာရီအတွင်းမီးရထားမီး သဘောတို့ကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ပိတ် တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဘီ - အိုင် - အေ တပ်မတော်သည်ရေး၊ မြတ်၊ ထားဝယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း မော်လမြိုင်မှ နေ၍ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းလာ ကြမည့် ဘီအိုင်အေတပ်ဖွဲ့ မြေအောက် တော်လှန်ရေးတပ်သားများနှင့် အဆက် အသွယ်လုပ်ရန် စစ်သားနည်းပါးနေ၍ ကူညီကြရန် တိတ်တဆိတ် ကမ်းလှမ်း လာပါသည်။

ဤအခါကျမှ အောင်ဘတို့ လူ သိုက်သည် သူရဲကောင်းကြီးများအဖြစ် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးထားခြင်းကို ထိမထင် သောမျက်နှာဖြင့် ခံယူနေခြင်းထက် မြေ

အောက် တော်လှန်ရေးကို လုပ်ကိုင်ရန် အချိန်ကျရောက်လေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဘူတာကြီးတွင်ရှိသော စစ်ပုလိပ်များကို နည်းမျိုးစုံ သုံးကာ ရှောင်ထွက်လာကြပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲ တွင် (၃) ရက်လောက်ခိုအောင်းနေကြ၍ မြေအောက်တော်လှန်ရေးဌာနချုပ်မှ စာရွက်စာတန်းများကို ယူဆောင်တာ ကြည့်မြင်တိုင် တစ်ဖက်ကမ်းကို တူ သည်။ တွံတေးကိုဖြတ်ပြီးလျှင် ငါးမယ်မြို့အနီးရှိ ကျုံလတာရွာကို (၃) ရက်နှင့် အရောက် ကုန်းကြောင်းသွားကြသည်။

ကျုံလတာရွာတွင် ခေတ္တနားပြီး တာဝန်အရ ကျိုက်လတ်နှင့် မအူပင်သို့ ဆက်လက် ချီတက်ရန် ဖြစ်သည်။ အောင်ဘ နှင့် သူ့ဆရာတို့ နှစ်ဦးသား လှေဝယ်တစ်စီးကိုယူကာ မလှော်တတ် လှော်တတ်ဖြင့် လှော်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်သည် တိုင်းပြည်ပျက်နေသော အချိန်ဖြစ်ရာ လူစိမ်းလာလျှင် ခိုးဆိုး တိုက်ခိုက်မည့်သူဟု ယူဆလျက် အစစ် စေး အမေးအမြန်းမရှိ သတ်ဖြတ်နေ

ကာလဖြစ်သည်။ ယောက်ျားမှန် သူ နေရာညပါ တုတ်၊ စား၊ လက် ဆံအစုံနှင့် စောင့်နေရသည်။

အောင်ဘနှင့် သူ့ဆရာက နေရာ ညပါလှေကလေးနှင့်စုန်လာခဲ့ကြသည်။ ညနေဝင်ရီတရော အချိန်လောက်တွင် ဆံဝန်းကျပ်တစ်ဝိုက် ကိုင်းတောများ သူ့ထပ်လျက်ရှိပြီး မြစ်ထဲကနေကြည့် သော မြင်ရသော တဲတစ်လုံးကို တွေ့ ချိတ်ရသည်။ အောင်ဘနှင့် သူ့ဆရာ (ဆိုနေရာတွင်သူ့ဆရာအစားဦးမောင်မြ သူ့နာမည်တပ်ပါမည်) တို့သည် ရောက် ခဲ့အောင် လှော်နေကြသောကြောင့် နောက်တထမင်းပင် မစားရသေး။ ညနေ စတော့ ဝေလာဝေး။ ကမ်းကိုလည်း အော်ရဲသောကြောင့် လှေပေါ်တွင် အသံမြှူကွာကလေးနှင့် အသက်ဆက် နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်ဘက ...
“ဆရာ ဒီတဲကလေးမှာ စားစရာ တစ်ခုခု ဝင်တောင်းကြရင် မကောင်း၊ သူလား။ တောင်းလို့မရရင်လည်း ပါတဲ့ သူနည်းတွေနဲ့လည်း စားကြတာပေါ့ ဆရာ”

“အေး - ကောင်းတယ် - တဲဆို တော့ လူလည်း သိပ်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လှေကို ကပ်ကြရအောင်ကွာ”

လှေကပ်ရန် တဲတားလည်းမတွေ့ သောကြောင့် သင့်တော်မည့် ကမ်းတစ် နေရာကိုကပ်ရန် လျှောက်လာခဲ့ကြ သည်။ ကမ်းမရောက်မီ လုံချည်တိုတိုး အင်္ကျီမပါ။ ကိုယ်တုံးလုံးအသားမည်း မည်း လူတစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ် ယောက်ကို ခါးထစ်ခွင်ကာ ထဘီဆင် လျားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်က တစ်နေ ရာတွင်ရပ်ကာ ...

“ဆရာတို့ ဒီနေရာကို လာကပ်ပါ။ ဒီနေရာက မြေမာတယ်၊ ရွံ့မရှိဘူး” ဟု ဆိုသောကြောင့် လင်မယားဟု ထင်ရ သောသူနှစ်ယောက်ရပ်နေသည့်နေရာ ကို လှေဦးထိုးလိုက်သည်။

“ဆရာတို့ ဒီအရပ်က မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် နေဝင်တော့မယ်၊ တစ်ည တလေ ဝင်နားပါလား။ ခေတ်အခါက ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

ယောက်ျားဖြစ်သူက ဝင်ပြော သည်။ ဦးမောင်မြက ...

“ကျွန်တော်တို့ ဘုံကလေးကပါ ကျိုက်လတ်ကို သွားမလို့ မော်တော် တွေ့၊ သဘောတွေမရှိတာနဲ့ ကျွန်တော် တို့ တူဝရီးနစ်ယောက်လေးနဲ့ ထွက်လာ ကြတာ”

“အတော် လိုသေးတာဘဲဗျာ - ရှေ့ နားမှာစာဖြူဝှက်ပြီးဆိုတာရှိတယ်။ ဓားပြ အရမ်းတိုက်တာ ဘုံကလေး၊ ဗျာပုံ၊ ဒေး အရံ၊ မြင်းကကုန်းက လူတွေဆို အကုန် သိတယ်။ သဘောနဲ့သွားရင်တောင် သဘောကို လှမ်းထားတာ၊ ရပ်မပေးလို့ တာတော့ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်တော့တာ ပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အခုရောက်နေတာ ဘယ်နေရာလဲ”

“နီဇွန်ကုန်းရွာကို ရောက်နေတာ။ ဒီကိုင်တောကြီး ကျော်လိုက်ရင် ရွာကို မြင်နေရတယ်။ ဒီညတောင်သူကြီး အလှူရှိလို့ ဗျာပုံက ဒီမြိုင်ကြီး ဆိုင်း တောင် ငှားထားသေးတယ်”

ဦးမောင်မြနှင့် အောင်ဘတို့ တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြတာ ဦးမောင်မြက ...

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ခင်ဗျားတို့တဲမှာ တစ်ည လောက် အိပ်ပါရစေ၊ မိုးလင်းတော့ ခေါ် ဆက်ပါမယ်။ ကျိုက်လတ်မှာ အချိုးတန် ယောက် အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ် သတင်းကြားလို့ သတင်းမေး သွားမလို့ ပါ”

အနီးလုပ်သူက ကလေးနို့တိုက်နေ ရာမှ ...

“စောစောကတည်းက ကျွန်တော် ယောက်ျားက ပြောနေတာပဲ။ မိုးထ လည်း ချုပ်နေ၊ ခေတ်အခါကလည်း ကောင်းတာ မဟုတ်တော့ တစ်ည လောက် ဒီမှာနားပြီး မနက်ကျခါမှ ခေါ် ဆက်ပေါ့၊ ကျွန်မတို့တဲမှာ အားနာစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ လင်မယားနဲ့ ဒီ ကလေးတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာ။ ကဲ - ကဲ ကိုကျော်ခွန်း ဧည့်သည်တွေထဲ တဲပေါ်ခေါ်လိုက်ပါ”

လှေကြီးကို ကိုင်ပင်တစ်ပင်တိုင် ရည်ထားလိုက်ပြီး ကိုကျော်ခွန်းခေါ်နေ နောက်သို့ ဦးမောင်မြနှင့် အောင်ဘတို့ နှစ်ယောက် လိုက်သွားကြသည်။ ကဲ -

သေးသေး၊ ဧည့်ခန်းနှင့်အိပ်ခန်းက ဆန်တစ်ချပ်သာ ခြားသည်။ ထမင်းစား တော့ ဧည့်ခန်းမှာ စားကြဟန်တူသည်။ ခြံရံဘက် ခပ်နိမ့်နိမ့်နေရာတွင် အိုး နှစ်ပန်းကန်များနှင့် တဲရှေ့စင်များပေါ် တွင် ငါးခြောက်များ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆရာတို့ ခေါင်းရင်းဘက်မှာထိုင် ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့က တံငါလုပ်တော့ ခြံဘေးအတိုင်းပဲ ဆရာရှေ့ညီစော်တော့ ဆန်နည်းနဲ့လိမ့်မယ်။ ဩော် - အုံးမြရေ၊ ဆရာတို့အတွက် ထမင်းပိုချက်လိုက် ကြ။ ဆရာတို့လည်း ထမင်းမစားရသေး သေးဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဦးမောင်မြက ...

“ဘယ်နယ် ပြောပါလိမ့် ကိုကျော် ခွန်းရယ်၊ ဩော် - ဒီလိုလုပ်ပါ။ ခင်ဗျား တို့တို့လည်း အားနာပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့အလကားမစားပါဘူး။ ထမင်းဖိုးပေး သေး”

“ဟာ - ဆရာတို့ကလည်း မဟုတ် သေး။ ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ လူတွေကို အလိုကူညီရတာ ကုသိုလ်တောင် ရပါ

သေးတယ်ဗျာ၊ ပိုက်ဆံပေးစရာလည်း မလိုပါဘူး။ တံငါဆို ပေမယ့် အထင် မသေးပါနဲ့။ ဆန်ဆီဆား၊ အပြည့်အစုံ ရှိပါတယ်။ ဟင်းကတော့ ငါးဖျားငါးခြောက်၊ ကျွန်တော်တို့တဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ။ အုံးမြရေကလေးကို ငါးပေးထား ရေခွေး ကြမ်းတစ်အိုးနဲ့ ငါးခြောက်တစ်ပြား အရင် ဖုတ်လိုက်။ ကဲ - ကဲ - ဆရာတို့ နားနားနေနေ ကျောဆန့်ရင်လည်း ဆန် ကြ”

ဦးမောင်မြနှင့်အောင်ဘတို့ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်မောမောနှင့် တော့ ဆန်၍ သိပ်မကြာမီ စဉ့်ရေသုတ် ရေ ခွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့် ငါးရုံခြောက်ဖုတ် တစ်ပန်းကန် ရေခွေးကြမ်းကို မြည်း လိုက်ကြရာ မကြာမီ ပြိုကန်ကုန်းသွား သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်းသံသဲ့သဲ့တို့ ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ဆရာတို့ရေ - အဲဒါဗျာပုံ ဒီမြိုင် ကြီးဆိုင်းသံပဲ၊ ဒီနယ်တစ်ကြောမှာတော့ အထည်ကြီးပဲ။ ဆိုင်း၊ နောက်ထ တွေ ကလည်း အရမ်းရယ်ရတယ် - ဆရာမေ၊ ထမင်းစားသောက်ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့

မိသားစုလည်း အလှူအိမ်ဘက် သွားကြမလို့ ဆရာတို့လည်း လိုက်ခဲ့ကြပါလား။

ဦးမောင်မြကတစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့မိကာ ...

“ကျုပ်တို့က တခြားတစ်နယ်က လူစိမ်းတွေဆိုတော့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာရယ် ဘုံကလေးတလားတဲ့ ကျွန်တော့ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော့ ညီလို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့၊ ဒီရွာက သူကြီးနဲ့ကျွန်တော်နဲ့အရမ်းခင်ပါတယ်။ သူကြီးအလှူအတွက် ငါးခြောက်အချိန် (၁၀)တောင်ကျွန်တော်လှူထားပါသေးတယ်။ လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ပါ - စိတ်မပူပါနဲ့”

ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ (၈) နာရီထိုးခါနီးလောက် ရှိနေပြီ။ ထမင်းဝိုင်းတွင် ငါးတန်ဟင်း၊ မှိုနားတို့ တို့စရာ၊ သရက်ချဉ်သုပ်တို့ဖြစ်သည်။ အောင်ဘတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဆာဆာနှင့် တုတ်လိုက်ကြသည်မှာ ခေါင်းပင်မပေါ်။

“ကဲ - အဝတ်အစားလဲပြီး အလှူအိမ်ဘက် လျှောက်ကြရအောင် ဆရာတို့ရေချိုးကြဦးမလား”

“ဟာ - မချိုးတော့ဘူးကိုကျော်ဒွန်း ကျွန်တော်တို့က ခရီးပန်းလာတာတော်ကြာ ဖျားနာနေဦးမယ်”

“ကဲ - ဒါဆိုလည်း အလှူဘက် လျှောက်ကြရအောင်၊ ဒီကိုင်းတောကြီး လွန်သွားရင် တာရိုးကြီးတွေတွေ့ပါလိမ့်မယ်။ တာရိုးအတိုင်း လျှောက်ရင် ရွာထဲကို ရောက်တာပါ”

ကိုကျော်ဒွန်းတို့ လင်မယားက နေက သွားကာ ဦးမောင်မြတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်က နောက်ကလိုက်ကြသည်။ ကိုင်းတောကြီး လွန်သွားသည်နှင့် တာရိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အိဝေးဝေးတွင် မီးကလေးတွေ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် နီဇွန်ရွာကြီး တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ ဆိုင်းသံတို့လည်း သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလာရသည်။

ရွာကြီးက အတော်စည်ကားသော ရွာကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ အတော်များသည်။ တောရွာလေးအရ အလှူအိမ်မှ ဆိုင်းရှိရာသို့ ဟိုမှသည်မှ သွားလာနေသည်ကိုတွေ့ကြရသည်။ တချို့က ဦးမောင်မြတို့ နှစ်ယောက်ကို လူစိမ်းများဟု သိရ၍ ဂရုတစိုက်ကြည့်ကြသည်။ ရှေးက သွားလာ

ကြသော ကိုကျော်ဒွန်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက် တွေ့တဲ့လူတိုင်းက နှုတ်ဆက်ကြသည်။

အလှူအိမ်မှ ဆိုင်းတိုင်းကြီးက အောက်လင်း ဓာတ်မီးအောက်တွင် နားတမ်း တီးနေသည်။ ဒို့မြိုင်ကြီးဟု သိရသည့် ပတ်တီးဆရာကတော့ ရွေးချွန်လျက် ဆိုင်းဝိုင်းပတ်ပတ်လည်လည် အုပ်ကြီးက မနည်းမနောပတ်ဝန်းကျင် ရွာများက လာရောက်ကာ ဆိုင်းထောင်ကြသည် ထင်သည်။ မနီးဝေးတွင် လှည်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ပတ်တီးဆရာမော၍ နားလိုက်သည်နှင့် ဆိုင်းနောက်ထဲများက ပြက်ပြက်များ ထုတ်နေသောကြောင့် တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် ဖြစ်သည်။ အတီးပိုဒ်များလည်း အတီးရပ်သည်နှင့်လက်ခုပ်များက တဖြောင်းဖြောင်း ...

အလှူအိမ်နှင့် ဆိုင်းဝိုင်းကို အစွဲပြု၍ ရွာဈေးတန်းကြီးက အရှည်ကြီး မုန့်သင်းဆိုင်း၊ အသုပ်ဆိုင်း၊ ကောက်ညှင်းညှင်းတောက်ဆိုင်း၊ မုန့်လေပွေဆိုင်း၊ လင်မယားဆိုင်း၊ ရေခဲခြစ်ဆိုင်းပင်တွေရသေးသည်။

ဦးမောင်မြနှင့် အောင်ဘတို့က ဆိုင်းနားတောင်နေ၍ညောင်းလာသော ကြောင့် ဈေးတန်းတစ်ပတ် ပတ်ပြီး ပြန်လာသည်အထိ ကိုကျော်ဒွန်းတို့ လင်မယားက တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် အားပေးနေဆဲ။ ဦးမောင်မြက ကိုကျော်နှင့် တို့လင်မယား တားရန်အတွက် မုန့်လေပွေများ ဝယ်လာခဲ့သည်။

နောက်နေ့မနက် ခရီးသွားရန် ရှိသေးသောကြောင့် ည (၁၂) နာရီကျော် ကျော်လောက်တွင် ပြန်လာကြသည်။ တံကိုပြန်ရောက်တော့ ဦးမောင်မြက ...

“ကဲ - ကိုကျော်ဒွန်း - ကျွန်တော်တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကို တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်ပေးပြီး ထမင်းပါ ကျွေးတဲ့အတွက် အများကြီးကျေးဇူးတင်တယ်များ၊ မနက်စောစော မိုးမလင်းမီ ကျွန်တော်တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် ခရီးဆက်ကြမယ်။ ကဲ - နည်းတယ်၊ များတယ် သဘောမထားပါနဲ့များ၊ ဒီငွေတစ်ဆယ်တော့ လက်ခံပါ”

ကိုကျော်ဒွန်းက ...

“ဟာ - ဆရာတို့ရယ် အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ငွေလို့ချင်လို့ကူညီ

တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒုက္ခရောက်လာလို့ ကူညီတာပါ။ ဆရာတို့ငွေကို ပြန်ယူသွားပါ။

“ကိုကျော်ဒွန်း၊ စေတနာကို ကျွန်တော်တို့ လေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဒီသဘောနဲ့ ပေးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကျော်ဒွန်းတို့ လင်မယားကို လေးစားလို့ စေတနာတူနဲ့ ပြန်တာပါ။ မယူရင်တော့ ကျွန်တော်တို့စိတ်တောင်းစွာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရော - ယူပါတိုကျော်ဒွန်း”

“ဦးမောင်မြတို့က အတင်းပေးမှ ကိုကျော်ဒွန်းက ယူလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ဆရာတို့အတွက် အပြန်လက်ဆောင်ငါးရံခြောက်နှစ်ပြား ပြန်ယူသွားဆရာ။ ကျွန်တော်တို့က တံငါဆိုတော့ ဒါပဲပေးနိုင်တာ စိတ်မရှိပါနဲ့။ က - က ဆရာတို့လည်း မနက်စောစော ထရဦးမှာ အိပ်ကြတော့”

တစ်နေ့လုံးနီးပါး ခရီးပန်းလာသည့် အပြင် ညတစ်နာရီကျော်မှ အိပ်ရသောကြောင့် ဦးမောင်မြနှင့် အောင်ဘတို့ နှစ်ယောက် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပင် အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ဦးမောင်မြ မျက်နှာတွင် စပ်ချင်ချင် ဖြစ်လာသောကြောင့် အိပ်နေရာလန့်နိုးသွားသည်။ အတော်မြင့်နေသော နေရောင်ခြည်က မျက်နှာကို ထိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ထူထပ်လျက်ရှိသော ကိုင်းတောကြီးသာ။ အောင်ဘတောမှာ တခါခါ ဟောက်လျက် ဗိုက်ပေါ်မှာ တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်နှင့် ခန့်လက်နှစ်ခု။

“ဟေ့ကောင် - အောင်ဘထမ်းထမ်း”

အောင်ဘက အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆရာကျွန်တော်တို့ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ဦးမောင်မြက မဖြေသေးဘဲ ကိုင်းတောထဲက ဖြတ်ကာ မနေ့က လျှောက်ခဲ့သော တာရီးကြီးနှင့် နိဗ္ဗာန်ရွာကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တာရီးလည်း မတွေ့၊ နိဗ္ဗာန်ရွာလည်း မတွေ့။ လှေကလေးကတော့ ကိုင်းပင်တစ်ဖက်မှာ ချည်လျက်သာ။ လှေဆိုက်သော နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ကိုကျော်ဒွန်း

ဆဲလည်းမရှိ။ ထိုနေရာတွင် ကိုင်းကြီးသာ။

“အောင်ဘ - တို့ညက ကျတ်ကုန်းရောက်ခဲ့တာပဲကွ”

“ကျတ်ကုန်းဆိုတာ ဘာလဲဆရာ”

ဦးမောင်မြက နားလည်သရွေ့ အောင်ဘကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ရှင်းပြမှ အောင်ဘက ကြောက်စိတ်တွေ တဖွားစင်လာသည်။

“ကဲ - ကဲ နေတော်တော်မြင့်နေပြီ။

အဆီကိုသွားရအောင်”

လှေကလေးကို နှစ်ယောက်သား

ထုတ်သုတ်လှော်လာပြီး ခပ်ဝေးဝေး

ထုတ်မှ အောင်ဘက ကိုင်းတောကြီး

ထိတ်တုန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဆရာ - ဒီကျတ်ဆိုတဲ့ အကောင်တွေက ကျွန်တော်တို့လို တော်လှန်နေသမားတွေကို အနှောင့်အယှက် ပေးရအောင် ကျွန်တော် ထင်တာကတော့”

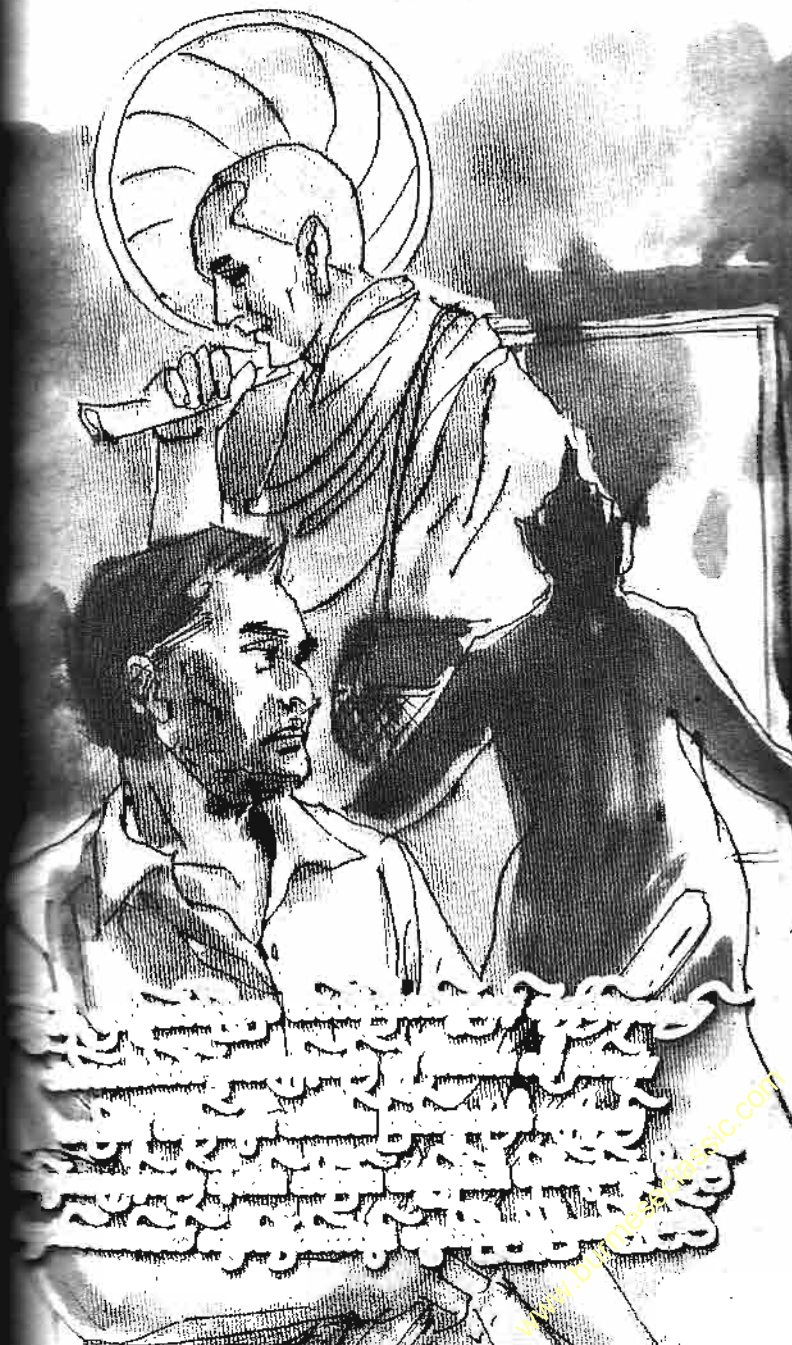
“မင်းက ဘာထင်လို့လဲ”

“ရန်သူအင်္ဂလိပ်အစိုးရက ဒီကျတ်တွေနဲ့များ ပေါင်းထားသလားလို့”

“ဟာ - ဒီမအေ”

(ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော အဘသခင်ချန်ထွန်းသို့ အမှတ်တရ)

» မောင်မြင့်မား (ဗိုလ်ကလေး)

ဝေ ဟိ လင်း ခေါင်

ထိုချောက်ကမ်းပါးယံတွင် ခွေးအများ သားရဲတွင်းဖောက်၍ နေကြသည်။ နေ့ခင်း နေ့လယ်၌ပင် ခွေးအများသည် ကျွန်ုပ်တို့ စားပြီး၍ ပစ်ချလိုက်သော ပိန္နဲသီးခွံများကို လာလာဆွဲချီသွားတတ်ကြသည်။ ညညကျလျှင်လည်း အူကြမြည်ကြသည်။ ခွေးအများရှိသော ထိုချောက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ဆီက "စမ်း" ဟု

ခေါ်သော မှင်စာမိသားစုတစ်စု ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မခြောက်လှန့်တတ်သော်လည်း ကြောင်လိုလို၊ ပူးလိုလို ဖန်ဆင်းပြီး ညညအောက်ဆင်း၍ အပေါ့အပါးသွားသော ကျောင်းသား၊ ကိုရင်များ ခြေထောက်နစ်ချောင်းကြားထဲ ပြေးဝင်လာလိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက်နှင့် ကျီစားတတ်

ထိုင်ထောင်စွင်
စုစုစီးပြီးသည့်
လဆန်းများ၌
ကလေးများနည်းစု
ဖုဖုလှည့်ရန်
ကျွန်ုပ်တို့ စုစုပေါင်း
ပြင်းစီးပြီးလာသည့်သို့၏ ...

ကြသည်ဟု ဆို၏။ ထိုမှင်စာလေးများ ထိုသို့ကျီစားလျှင် ကျောင်းသား၊ ကိုရင်များ ဖျားနာတတ်သည်ဟု ဆို၏။
ကျောင်းတောင်ဘက် ချောင်းဝ ကျောင်းဝင်းအဆုံးတွင် လူနစ်ယောက်ဖက် ခန့်ရှိသော ပြပင်ကြီးတစ်ပင် မြို့သည်။ ထိုပြပင်အောက်တွင် အိုးတစ်လုံး မှောက်ထားသည်။ ထိုအိုးထဲတွင် ဘုန်းကြီးသရဲတစ်ကောင် ရှိသည်။ ထိုဘုန်းကြီး သရဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို မမွေးမီကပင် ဂရင်ဂျီနာပေါက်၍ ပျံတော်မူသွားသော ဤကျောင်းရှင် သရဲဟု ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဖင်ပေါက်ဘုန်းကြီး သရဲဟု ခေါ်ကြသည်။

၎င်းဖင်ပေါက်ဘုန်းကြီး သရဲသည် ကျောင်းပေါ် လာလာခြောက်သဖြင့် မှောဆရာတစ်ယောက်က သူ့အစွမ်းနဲ့ ပြပင်ကြီးအောက် အိုးထဲထည့်လှေပေးထားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ထိုဘုန်းကြီးသရဲမှာ ကြက်ဥကြိုက်တတ်သဖြင့် ရွာသူရွာသား တစ်ယောက်ယောက်ကို နာမကျန်းဖြစ်အောင် လုပ်ထားလျှင် ခေါစာထဲက ကြက်ဥ၊ ထမင်းများနှင့် ရွာက လူများ ခေါစာ လာလာပစ်တတ်

ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မကြာမကြာ မြင်
နေတွေ့နေကြရသည်။ မှော်ဆရာက အိုး
နှင့်လှောင်ထားခဲ့သဖြင့် ကျောင်းပေါ်လာ
ပြီးမမြောက်နိုင်သော်လည်း အကြောင်း
ကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် ထိုပြပင်ကြီးအောက်
ဝင်မိသူများကို ဖမ်းစားတတ်သည်ဟု
ဆိုသည်။

ကျောင်းမြောက်ဘက်ရှိ မြေကွက်
လယ် တလင်းပြင်နှင့် ကျောင်းကြားတွင်
လူကြီး တစ်ဇက်ခန့်ရှိသော အဟောင်း
ပင်ကြီးများ ရှိသည်။ အဟောင်းသီးများ
မှာလက်မလောက်ရှိပြီးဆောင်းဦးပေါက်
တွင် မှည့်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဆီကတော့
မွှမ်းသည်ဟုခေါ်ကြ၏။ ထိုအဟောင်းသီး
အမှည့်မှာ စား၍ကောင်းသည်။ ချိုချဉ်
အရသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အဟောင်း
သီးအမှည့်အကြွေတွေကို ကျောင်းသား
များက မိုးမလင်းမီ သူဦးငါဦး ကောက်
ကြသည်။ ညဉ့်ဖူး မည်သူမျှ ဆင်း
မကောက်ရဲ၊ အဟောင်းသီးအမှည့်ကြွေ
သံကြားသော်လည်း ဆင်းမကောက်ရဲ
ကြ။

အကြောင်းမှာ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့
ကျောင်း၌နေသွားသော ကပ္ပိယ အဘိုး
ကြီးသည် သေပြီး သရဲတစ္ဆေဖြစ်နေ
သည် ဆို၏။ ထို့ကြောင့် အဟောင်းသီး
ကောက်ရန်လာသော ညများ၌ ကျောင်း
ပေါ်က ဆင်းလာသူများသည် ထိုကပ္ပိယ
သရဲကြီး ခေါင်းပေါင်းဖြူဖြူကြီးနှင့်
အဟောင်းပင်အောက်တွင် ထိုင်နေ
သည်ကို တွေ့တတ်ကြသဖြင့် ဖြစ်သည်
ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းဝန်းကျင်တွင်
ဤမျှနှင့်လည်း သရဲက မပြီးသေးချေ။
ကျောင်းသားသရဲလေး တစ်ယောက်
လည်း ရှိနေပြန်သေးသည်။

ထိုကျောင်းသားသရဲမှာ ဘယ်
ကမ္ဘေ ကမ္ဘာကပင် သရဲတစ္ဆေဖြစ်နေ
သည်မသိ။ လသာည ကျောင်းရှေ့
တလင်းပြင်တွင် ကျောင်းသားများ ထိုင်
ဆီးတိုးတမ်း ကစားနေကြပြီဆိုလျှင်
တိုးသူများဘက်က အမြဲဝင်တိုးကစား
နေသည်ကို ကျောင်းပေါ်က နှုတ်ခမ်းနှေး
နှုတ်ရင်း ကြည့်နေသော ဘုန်းကြီး

မြင်သည်ဆို၏။ ထုပ်ဆီးတိုးကြရာတွင်
ဆီးသူများဘက်က မဟုတ်ဘဲ တိုးသူ
များဘက်က လူရေကြည်လျှင် အမြဲ
အစ်ယောက်ပိုနေသည်ကို ကြာတော့
ဘုန်းကြီးက သတိပြုမိလာသည်။

လူအညီအမျှ ခွဲကစားနေကြသော်
လည်း တိုးသူဘက်က အမြဲတစ်ယောက်
ပိုနေသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါလိမ့်
ဟု ဘုန်းကြီးက တွေးမရဖြစ်လာသည်။
ထုပြန်ခွဲခိုင်းလျှင်လည်း ဟိုဘက် သည်
သတ်အညီအမျှသာ ဖြစ်သွားပြန်သည်။
ထိုကျောင်းသားသရဲလေးသည် ထုပ်ဆီး
ဆီးကြရာ၌သာ ဝင်ပါကစားနေသည်
မဟုတ်။ ညညကျောင်းသားများ အိပ်ကြ
ပြီးဆိုလျှင်လည်း ကျောင်းသားများကြား
သို့ ဝင်အိပ် နေတတ်သည်။ ညနေ
ကျောင်းသားများ ထမင်းစားဆင်းကြ
သောအခါမှာလည်း ကျောင်းသားများ
နှင့်ရောပြီး လိုက်သွားတတ်သည်။

တစ်ညနေတွင် ကျောင်းသားများ
ထမင်းစားဆင်းသွားကြရာ ကျောင်း
သားများနှင့် ထိုကျောင်းသားသရဲ ရော
ထိုင်သွားပြီး ကျောင်းသားများ၏ ခေါင်း

ပေါ်က ခမောက်၊ ဦးထုပ်တို့ကို ပုတ်ချင်
ကုန်စားတတ်သည်။ ကျောင်းသားများက
မူ သူတို့ခေါင်းပေါ်က ခမောက်၊ ဦးထုပ်
လွင့်ကျသည်မှာ လေတိုက်၍ နောက်က
တစ်ယောက်ယောက် နောက်၍ဟု ထင်
ခဲ့ကြသည်။ အမှန်က ထိုကျောင်းသား
သရဲလေး ထိုသို့ နောက်ပြောင်လိုက်ပါ
သွားသည်ကို ကျောင်းပေါ်က သတိထား
ကြည့်နေသော ဘုန်းကြီးကသာ မြင်ရ
သည်။

ကျောင်းသားများ ထုပ်ဆီးတိုး
ကစားကြရာ၌ လည်းကောင်း၊ ညအိပ်
ကြသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ထမင်း
စားပြန်ကြရာ၌ လည်းကောင်း ထို
ကျောင်းသားသရဲလေးကို ဘုန်းကြီးက
စောင့်ကြည့်နေရာ ကျောင်းသားသရဲ
လေး ခေါင်းပေါ်က ပုတ်ချကစားခြင်းခံရ
သော ကျောင်းသားသည် ညကျလျှင်
ဖျားနာတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးသည် မည်သူ
သည် ကျောင်းသားသရဲလေး ဖြစ်သည်
ကို ခွဲခြားသိနိုင်ရန် ညဉ့် ကျောင်းသား
များ အိပ်ပျော်နေချိန်တွင် တိတ်တိတ်

ကလေး ထသည်။ ပြီးတော့ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြံ၍ မှောက်လျက် မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် အိပ်နေကြသော ကျောင်းသားများကို ရွေးပြီး တစ်ယောက်စီ၏ ငယ်ထိပ်ကို ပေစာရေးရာတွင် အသုံးပြုသော သိမ်ဝင်ကညစ်နှင့်လိုက်ထောက်သည်။ ထိုအခါ ကျောင်းသားယောင်ဆောင်ပြီး ကျောင်းသားများ ကြားထဲဝင်အိပ်နေသော ကျောင်းသားသစ်လေးတစ်ယောက်တော့သည်။ သို့သော် သူ့အော်သံကို ဘုန်းကြီးကလွဲပြီး အိပ်ပျော်နေကြသော ကျောင်းသားများက မူမည်သူမျှ မကြားကြဟု ဆိုသည်။

ဘုန်းကြီးမှာ လောကီပညာလည်း စွမ်းသဖြင့် ထအော်သော ကျောင်းသားသစ်လေးကို ကညစ်နှင့် ငယ်ထိပ်ကို ကုတ်ထားပြီး ဖမ်းသည်။ ပြီးတော့မှ ကျောင်းဝင်းထဲက အပြင်ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် မလာအောင်လည်း အစီအမံ လုပ်ထားလိုက်သည် ဆို၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ကျွန်ုပ်တို့နေကြချိန်မှာတော့ ထိုကျောင်းသားသစ်လေး မရှိတော့။

သို့သော် မည်သို့ဆိုစေ၊ ကျောင်းသား သစ်လေးသည် ကျောင်းဝင်းထဲ၌ မရှိတော့သော်လည်း ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်၌မူ တစ္ဆေသရဲများ အရပ်ရပ်မျက်နှာ၌ ရှိနေကြတုန်းပင်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိုလျှင် ဦးပဉ္စင်းနှင့် ကိုရင်များကြားတွင် အိပ်နေရသော်လည်း စိတ်က လုံခြုံမှုမရှိပေ။ တစ်ယောက်တည်းလည်း ညည အပေါ့အပါးသွားရန် ကျောင်းအောက်သို့ မဆင်းခဲ့ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကြောက်စိတ်ကို ပို၍ ပံ့ပိုး ကူညီကြသည်မှာ ကျောင်းမှာ လာအိပ်ကြသော ကာလသားများ၏ တစ္ဆေပုံပြင်များကလည်း အထောက်အကူပြုနေသလို၊ သူတို့ကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေသရဲများအကြောင်း ပြောပြကြသည်ကလည်း အကြောင်းတစ်ခုပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်း၏အနားတွင် ဥပုသ်သည်မတို့၏ ဇရပ်တစ်ဆောင်ရှိသည်။ ထိုဇရပ်တွင် ကာလသား လူမျိုးများ ညဦးကာလ၌ လာလာအိပ်တတ်ကြသည်။ သက်ကြီးခေါင်းချချိန် ရောက်ပြီဆိုလျှင်တော့ အလျှိုအလျှို လူပျိုလူငယ်ထွက်သွားတတ်ကြသည်။ မည်မည်ရာရာ အပျိုလူငယ်လည်း ချစ်သူ မထားနိုင်

သေးသော သို့မဟုတ် သူ ကြိုက်နေသော အပျိုကလည်း အကြောင်း အမျိုးမျိုး၌ နှိပ်စက်လွှတ်လိုက်သော အခါမှီးလင်းပြီးမှတော့ ထိုလူပျိုက ကျောင်း၌ လာအိပ်တတ်သည်။

သည်လို့နှင့် ညဦးကပင် ကျောင်း၌ အိပ်ရန်ရောက်လာသော လူပျို ဖိုးသံအင်းကို ကျွန်ုပ်က သည်ည လူပျိုတူညီ မသွားဘူးလား။ ဇရပ်မှာ ဘာကြောင့် မအိပ်သနည်းဟု မေးမိရာ ထိုလူပျိုက ...

“ကိုရင်နယ် - ဇရပ်မှာ အိပ်ဖို့ ကြောက်လို့ပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ လူပျိုတွေ အများကြီးအိပ်ကြတာပဲ”

အမှန်ကတစ္ဆေသရဲဆိုလျှင် အလွန်ကြောက်တတ်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ္ဆေသရဲအကြောင်းဆိုလျှင်လည်း အလွန်သိလျှင် ကြားချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“လူပျိုတွေ အများကြီးဆိုပေမယ့် နည်းစားရှိတဲ့ကောင်တွေ အလျှိုအလျှို နှုတ်ထွက်သွားကြတော့ သွားပြောစရာ နည်းစားမရှိတဲ့ တပည့်တော်က တစ်

ယောက်တည်း ဇရပ်မှာ အိပ်နေရင် အလယ်တိန်တောင်က တောင်ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့လို့ပျံ” ဟု ပြော၏။

“အလယ်တိန်တောင်က တောင်ပိုင်ရှင် သရဲနဲ့ အစ်ကို ဘယ်လိုတွေ့လဲ၊ ပြောပါဦး”

မေးသည်ကို သူက ပြောပြသည်မှာ ...

ကျွန်ုပ်တို့ ရွာနှင့်နီးသော မင်းပြင်ရွာနားတွင် အလယ်တိန်တောင်ဟု ခေါ်ကြသော တောင်မြင့်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုတောင်ရှင် ရုက္ခစိုးကြီးသည် လသာညများ၌ ကာလသားများနည်းတူ လူပျိုလူငယ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ရွာရှင်မဆီ မြင်းစီးပြီး လာသည်ဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာရှင်မက သူ့ကို မကြိုက်၍ လက်မခံလျှင် ကျွန်ုပ် ဇရပ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော နတ်ချောင်းရှင်မဆီထိ မြင်းစီးပြီး လူပျိုသွားလှည့်သည်ကို လူတော်တော်များများ မြင်ဖူးကြသည် ဆို၏။

တစ်နေ့ည၌ ဇရပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေသော ကိုဖိုးသံအင်းသည် ခြုံသံလွင်လွင်ကို ကြားမိသဖြင့် ထကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ

တွင် ကျွဲနွားများကို ခြုံဆွဲပေးလေ့ မရှိကြ။ မိမိလက်ဖြစ် သစ်သားခလောက်သာ ဆွဲထားတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ညကြီးမင်းကြီး ခြုံသံကြားရသည်ကို အံ့သြတကြီးနှင့် ဝိုးသံခေါင်း ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဇာတ်ထဲက မင်းဝတ်တန်ဆာ အပြည့်နှင့် မြင်းစီးပြီး ရွာပြင်လမ်းအတိုင်း ရုက္ခစိုးကြီးလာနေသည်ကို မြင်နေရသည်။ ထိုရုက္ခစိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရွာရှင်မရှိရာ နတ်မော်တောင်ဘက် ထွက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်ဆို၏။

ထိုနေ့ကပင် သူသည် ကျောင်းရှေ့က ဇရပ်၌ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ဝံ့၍ ကျောင်း၌ လာအိပ်သည်ဟု ဆို၏။ သူ့အပြောတွင် ယခု သူ မြင်လိုက်ရသည်မှာ တောင်ပိုင်ရှင် ရုက္ခစိုးကြီးအထွက်နှင့် ကြုံ၍ တော်သေးသည်။ မိုးလင်းပိုင်း ထိုရုက္ခစိုးကြီး လူပျိုလှည့်ရာက အပြန်ကိုသာ မြင်မိလျှင် သို့မဟုတ် နတ်မော်တောင်ယောက်ယောက်နှင့် မျှ အဆင်မပြေ ဖြစ်လာပါက သူ့ကို ကြည့်ရမည်လားဟု ကြိမ်လုံးနှင့် ဝင်ရိုက်သွားတတ်သည်။ ရုက္ခစိုးကြီး၏ ကြိမ်လုံးရိုက်ချက်မှာ အကျီလုံ ချည်ကို ဘာမျှမဖြစ်သော်

လည်း အသားတွင် သေရာပါ အချိုးမှ ထင်ကျန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဇရပ်၌ မအိပ်ဝံ့တော့ဟု ဝိုးသံခေါင်းက ကျွန်ုပ်တို့ ပြောပြသည်။ သူက ထိုသို့ပြောပြီး သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြောက်စိတ်မှာ ပို၍ ကြီးထွားလာလေသည်။

သည်လိုနှင့် ...

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသို့ ငအုပ် ဆရာတော် ဟု ပြောကြသော ဆရာတော် အာဂန္တုတစ်ပါး ကြွလာသည်။ ထိုဆရာတော်မှာ ဥပဓိရုပ်အလွန် ကောင်း၏။ အသားအရေကလည်း ဝင်းစိုနေသည်။ အရပ်အမောင်းမှာလည်း မရှည်မပုနှင့် အလွန်ပင် ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် သင်္ကန်းကလည်း အညိုရောင် ဆင်မြန်းထားရာ ဆရာတော်၏အသားမှာ ပိုပြီးတောက်ပစိပြည်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းသို့ ကြွလာသော ထို ငအုပ် ဆရာတော်မှာ အသက်

သိသိခန့်ရှိမည်။ တခြားရွာကျောင်းက ကြွလာသော ဆရာတော်များလို အညိုကျောင်းသားဆို၍လည်း တစ်သက်မျှပါမလာ။ ဧကစာတစ်ပါးလည်း ကြွလာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ကိုတင်၊ သပိတ်၊ ယပ်တောင်တို့၌ ဘာမျှပါမလာ။

ထူးခြားသည်မှာ တခြားကျောင်းက ဆရာတော်များ ကြွလာသလို ရွာကို ဝင်ပြီး ကျောင်းသားများက ဆွမ်းအုပ်ဆက်စရာလည်း မလို။ ကျောင်းက နောက်ဆွမ်းကိုလည်း မဘုဉ်းပေး။ တစ်သော ဘုဉ်းပေးသည်။ ထိုတစ်နပ်မှာလည်း ကျောင်းက ပို့ဆွမ်းမဟုတ်။ ရွာသို့ တစ်ပါးတည်း ဆွမ်းခံကြသည်။ သောဒကာမများ လောင်းကြ လှူကြသော ဆွမ်းဟင်းတို့ကိုလည်း သီးသန့်မူ့ဟင်းခွက်မပါ။ သပိတ်တစ်လုံးထဲမှ လောင်းထည့်စေကာ ပစ္ဆိမိုက်လည်းပေးသည်။ ညကျလျှင် သင်္ကန်းရံသို့ လွယ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ သာန်သင်္ချိုင်း၌ ခုတင်သွားဆောက်သည်။

ထိုဆရာတော်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတော်အသက်သိက္ခာဝါငယ်သော်

လည်း ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးသာ မဟုတ်၊ ဦးပဉ္စင်။ ကိုရင်၊ ကျောင်းသားနှင့် ဒကာ၊ ဒကာမများကလည်း အလွန် ကြည်ညိုကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာထဲရှိ ဆွမ်းခံကြွလျှင် အလှူပယ်လောင်းလှူကြသည်။ သို့သော် ထိုဆရာတော်ကား ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်း၌ သုံးရက်၊ သုံးည၌သာနေပြီး နောက်တစ်နေ့မှ ဘယ်ရွာ ဘယ်ကျောင်းကို ကြွသွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်ကြရ။ သုသာန်တွင် ညခုတင်ဆောက်တည်ရာမှ ကျောင်းကို ပြန် ကြွမလာတော့။ နောက်တစ်ကျောင်း၊ နောက်တစ်ရွာ သင်္ချိုင်းတွင် ခုတင်ဆောက်တည်ရန် ကြွသွားသည် လောက်သာ သိရသည်။

ထိုဆရာတော်သည် ညညအခါ၌ သုသာန်ရှိ ကျွတ်ထိုက်သော အပါယ်ဘုံသားတစ္ဆေ ဗြိတ္တာများကို တရားသွားဟောသည်။ ဤသို့ပင် တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ တစ်သင်္ချိုင်းပြီး တစ်သင်္ချိုင်း သွားလာတရားဟောနေသည်ဟု ပြောကြသည်။

ထိုဆရာတော်ကို ကြည်ညိုလှနိုးအားကျလွန်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲကိုရင်ကြီး ရှင်စန္ဒောဘာသသည် ထို

ဆရာလိုပင် ရွာထဲကို သပိတ်တစ်လုံးနှင့် ဆွမ်းခံကြပြီး ထိုဆရာတော်ကို အတုယူကာပတ္တပိုက်ဘုဉ်းပေးသည်။ သို့သော် ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီး သိလျှင် တန်ရာတန်ရာမလုပ်ဟု ဆရာမရီးသဖြင့် ရွာထဲကို ဆရာတော်မသိအောင် တိတ်တဆိတ်သာ ဆွမ်းခံဝင်ရဲသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော အခါမှာတော့ ငအုပ်ဆရာတော်လို ရသမျှကို နယ်ဇတ်၍ ပတ္တပိုက် ဘုဉ်းပေးနေသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့မနက်မှာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီး ဦးနာဂိန္ဒမှာ ပိန်ကပ်ကပ်ဖြစ်သည်။ လေနာရောဂါ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အရက်တွင် ဆွမ်းအစား ဆီထမင်းဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေးသည်။ ဤသည်မှာ လေနာရှိသူများအတွက် မနက်မိုးမလင်း မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက လေမနိုးမိ ဆီထမင်းကိုသာ အစားအစာ လေနာပျောက်ကင်းသည်ဟု မြန်မာသမားတော် တစ်ယောက်၏ လျှောက်ကြားချက်ကြောင့် အစမ်းစားကြည့်ရာ အမှန်

တကယ် လေနာသက်သာသဖြင့် မနက်ဆွမ်းအစား ဆီထမင်းဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးဘုဉ်းပေးရန် ဆီထမင်းဆွမ်းကို ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီးရှင်စန္ဒာဘာသတို့က မနက်တိုင်း စောစောထ၍ ဆီထမင်း ထိုးကြရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်စန္ဒာဘာသတို့ ဆီထမင်း ထိုးရန်ထချိန်မှာ တခြားကိုရင်ကျောင်းသားဦးပွင်းများကား တစ်ယောက်မျှ အိပ်ရာက မထကြသေး။ မိုးလင်းပိုင်း အိပ်ကောင်းကြတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်စန္ဒာဘာသတို့သည် ခါတိုင်းနေ့တွေလိုပင် နံနက်စောစောထ၍ ဆရာတော်အတွက် ဆီထမင်း ထိုးကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆီထမင်းနပ်ချိန်လောက်တွင် ဆရာတော်လည်း နီးလာရာ ခါတိုင်းလိုပင် ဆရာတော်အား ဆီထမင်းဆွမ်း ဆက်ပေးကြသည်။

ဆရာတော်အား ကပ်ထားပြီးတော့ သော ဆီထမင်းနှင့် အိုးကပ်မျိုးတို့ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စားကြသည်။

ထိုနေ့မနက်က ကိုရင်စန္ဒာဘာသတို့ ဆီထမင်းနှင့် ချိုးကို အလျင်စလို တစ်ပလောင်းစားပြီး မီးဖိုထဲက ထွက်လာသည်။ ဆရာတော်အား ဆီထမင်းဆွမ်းရဲပြီး ဆရာတော်လည်း ဘုဉ်းပေးနေပြီ။ သို့သော် ကျောင်းသားများ တစ်ယောက်မျှ မနိုးကြသေး။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်က အစ်ကိုစန္ဒာဘာသတို့ တစ်ရေးပြန်နပ်ရန် ထသွားသည်။ ဆင်လိုက်သည်။ တစ်နေ့တလေ၌ သည်ထိုသို့ပင် ပြန်နပ်နေကျဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆီထမင်းချိုး အိုးကပ်ခြင်ခြတ်စားပြီး အိုးဆေးရန် ရေခြင်သို့ ထွက်လာသည်။ မိုးစင်စင် ရေသေးသဖြင့် ရေကပြင်အောက် အပြင်ဘက်တွင် မှောင်ရီပိုးတဝါး ချိသေးသည်။

ကျွန်ုပ် ရေကပြင်၌ အိုးဆေးနေစဉ် ဆင်ခါသလို ဖြန်းဖြန်း - ဖြန်းဖြန်း ဆင်ဆင်ခိုက် ရေကပြင်နား ကျောင်းသားတို့က ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်ချုပ်ခြင်းဟူ၍ လိုက်ရာ - အာလာ - ကိုယ်တို့ ကျွန်ုပ် နှစ်ယောက်ဖက်လောက် အရပ်ကြီးကလည်း လူနှစ်ရပ် တော်မြင့်သော မည်းပည်းအကောင်

ကြီးတစ်ကောင်သည် ကျောင်းအောက်က ထွက်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် "အမလေး - သရဲ - သရဲ" ဟုပင် ပါးစပ်က အသံမထွက်နိုင်၊ အကြောက်လွန်ကာ "ဟေး - ဟေး" ဟုသာ အော်ဟစ်ပြီး စိတန်းအိပ်နေကြသော ကျောင်းသားများကို ခုန်ကျော်တက်နင်းကာ "ဟေးဟေးဟီးဟီး အော်ပြီး ဆရာတော်ဆီထမင်းဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေရာရေ၌ ဖင်ဆောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။

တဟေးဟေး တဟီးဟီးအော်၍ ရေကပြင်ဘက်က ပြေးချလာသော ကျွန်ုပ်ဆီ၌ အကျော်အနင်းခံလိုက်ကြရသော ကျောင်းသားများကလည်း လန့်ချုပ်ပြီး ဘာမသိညာမသိနှင့် တဟေးဟေး ထအော်လိုက်ကြပြန်ရာ ဆီထမင်းဘုဉ်းပေးနေသော ဆရာတော်ကပါ ရုတ်တရက် လန့်ပြီး မတ်တတ် ထရပ်ကာ "ဟေး - ဟေး - ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟု အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် အော်မေးလိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ကျွန်ုပ်က လက်အုပ်ချီပြီး - "တပည့်တော်ကို သရဲခြောက်လို့

ပါဘုရား"ဟု အသံငါး နှုတ်နု၊ လက်တုန်
တုန်နှင့် ကမန်းကတန်း လျှောက်လိုက်
၏။

ကျွန်ုပ်က သရဲခြောက်သည်ဟု
ဘုန်းကြီးကို လျှောက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်
အရွယ် ကြောက်တတ်သော ကျောင်း
သားငယ် လေး၊ ငါးယောက်ကလည်း
ဆရာတော်ရှေ့ပြေးချလာကြပြီး ကျွန်ုပ်
တို့သို့ပင် ဖင်ဆောင့် ထိုင်ချလိုက်ကြ
သည်။

ထိုအခါ အိပ်မုန်စုံမွှားဖြင့် လန့်နိုး
လာကြသော ကျောင်းသားများအားလုံး
မှာ စောစောက ကျောင်းသားလေးများ
လိုပင် ဘာမသိ၊ ညာမသိနှင့် "ဟေး-
ဟေး" ဟု အသံသေးအသံကြောင်နှင့်
ပြိုင်အော်လိုက်ကြကာ ကိုယ်ပေါ်စောင်
မြဲတချို့၊ စောင်ပင် ပါမလာကြသူ တချို့
ကလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆရာ
တော်ရှေ့လာစုထိုင်လိုက်ကြသည်။

ပထမလန်အော်ပြီး ကျွန်ုပ်ပြေးလာ
သည်။ ဒုတိယကျောင်းသားငယ်များ
လည်း အော်ပြီးပြေးလာကြသည်။
တတိယ ကျောင်းသားကြီးများကပါ
အော်ပြီး သူ့ရှေ့ပြေးလာကြသောအခါ

ဆရာတော်ကလည်း ကျောင်းသား
အားလုံးသည် ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်သော
သရဲကိုမြင်၍ ပြေးလာကြသည်။
ကာဆရာတော်ပါလန်ချပ်ပြီးကြိမ်လုံး
လှမ်းဆွဲကာ "ဘယ်မှာလဲ - သရဲ၊ သာ
မှာလဲ - ဘယ်မှာလဲ" ဟု အားလုံးကို
မေးလိုက်သည်။ ထိုသို့မေးနေစဉ်
ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျောင်းသားများ
လာရာဘက်ကိုလည်း ထိတ်ထိတ်
ပျောက်လှမ်းကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းပေါ်၌
ရှုတ်သံသံဖြစ်ကာ ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်အ
လုံးလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသား
စုထိုင်နေကြရာ ဆရာတော်ရှေ့မှောက်
လာကြပြန်သည်။ ကျောင်း၌တစ်စုံတစ်
ရာ အကြောင်းပေါ်ပါက ကျွန်ုပ်တို့အ
လုံး၏ အားကိုးအားထားရာမှာ ဆရာ
တော်သာဖြစ်သဖြင့် ယခုလိုဆရာတော်
ရှေ့စုရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် ဆရာတော်
က ...

"ဟင် - အိမ်း - ဘယ်မှာလဲ - သာ
ဘယ်နေရာမှာလဲ၊ မင်းတို့ကို ဘယ်
ခြောက်လို့လဲ" ဟု မေးနေ၏။

မည်သူကမျှ မပြောနိုင်ကြ။

"တပည့်တော်တို့ကိုယ်ပေါ် ပြေး
မင်း လျှောက်သွားပါတယ်ဘုရား" ဟု
ကျွန်ုပ်ဆီ၌ အနင်းအကျော်ခံထားရသူ
ကျောင်းသားငယ် တစ်ယောက်က
လျှောက်လိုက်၏။

ထိုကျောင်းသားငယ်၏ စကားကို
ကြားလိုက်ရသောအခါ ဆရာတော်မှာ
လည်း အံ့သြသွားပြီး "ဟေး" ဟု ဆို
သည်။

ကျွန်ုပ်ဆီတွင် အနင်းအကျော် မခံ
သော ကျောင်းသားအချို့နှင့် ဦးပဉ္စင်း၊
ကိုရင်များကမူ ဘာမျှ မပြောနိုင်ကြဘဲ
သရဲတက်နင်း ခံရပါသည်ဆိုသော
ကျောင်းသားငယ်ကိုသာ အထိတ်
လန့်စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့အထင်မှာ ယခင်က ထုပ်ဆီး
ချိတ်ချ၍လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသား
များရွာကို ထမင်းစားဆင်းသွားကြရာ
၌လည်းကောင်း၊ ညအိပ်ရာ၌ လည်း
အတင်း ကျောင်းသားများကြားထဲ ဝင်
အိပ်တတ်သော ကျောင်းသားလေး
သရဲသည် ယခု ပြန်ပေါ်လာသည်ဟု
အထင်ရောက်သွားကြပုံရသည်။ ထို့

ကြောင့်လည်း ဘုန်းကြီးရှေ့မှာပင် တစ်
ယောက်အနားတစ်ယောက် မသိမသာ
တိုးကပ်နေနေကြသည်။

"ဘယ်လိုကဘယ်လို မင်းတို့ကို
သရဲတက်နင်း လျှောက်ပြေးသွားတာ
လဲ၊ ဝေယံလင်း - ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းတို့
သရဲကဘယ်လိုဘယ်လိုတက်နင်းသွား
လို့ မင်းက ဦးဆုံးအော်ပြေးလာတာ
မဟုတ်လား"

သူ့ရှေ့ကို ပထမဆုံး အော်ပြေးလာ
သူမှာ ကျွန်ုပ်ဖြစ်သည်ကို သိထားသော
ဆရာတော်က မေး၏။

"တပည့်တော်ကိုတော့ သရဲကနင်း
သွားတာ မဟုတ်ဘူး - ဘုရား၊ တပည့်
တော် ..."

"ဟေ"

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် ဆရာတော်
မှာ ဝေဝေဝါဖြစ်သွားပြန်ပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုပင် ထပ်မေး
၏။

"ကိုရင်လေး - မင်းပဲ - သရဲ - သရဲ
ဆိုပြီး ဦးဆုံးပြေးလာတာလေကွာ၊ မင်း
ကိုသရဲက ဘယ်လိုခြောက်လို့ ပြေးလာ
ရလဲ"

“တပည့်တော် ဒရကပြင်မှာ ဆီ
ထမင်းအယ်အိုးလေး ဆေးနေတာဘုရား၊
အောက်က ဖြုန်းဖြုန်း ဖြုန်းဖြုန်း အသံ
ကြားလို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အကောင်
မည်းမည်းကြီးက နှစ်ယောက်ဖက်
လောက်ရှိပြီး၊ အမြင့်ကလည်း လူတစ်
ရပ်ကျော်လောက် နို့ပါတယ် ဘုရား။
ကျောင်းအောက်က ထွက်လာပြီး
ခြောက်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တပည့်
တော် ကြောက်ပြီး ဆရာတော် ရှေ့ပြေး
လာမိပါတယ် ဘုရား”

“ဟင် - ဒီကောင်တွေ ပြောတော့
မင်းတို့ကို သရဲက နင်းလျှောက်ပြေး
သွားတာတော့ အမှန်ပါဘုရား”

“ဟာ - ဒီကောင်တွေ တောပြော
တောင်ပြော၊ ဒီလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား။
ကိုရင် ကျွန်ုပ်သတ္တက ရေကပြင်မှာ ဒယ်
အိုးဆေးနေတုန်း တစ်ခုခုကို ကြောက်
ပြီး အော်ပြေးလာတာ၊ ဒီကောင်တွေကို
တက်နင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို သရဲ
တက်နင်းသွားပါတယ်ဆိုပြီး လန့်အော်
မိကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟာ - ကိုရင်ကြီးကလည်း၊ တစ်
ခုခု မဟုတ်ဘူး။ တကယ်သရဲပါဆို -
တပည့်တော် နှစ်ယောက်ဖက်လောက်

ကိုရှိတာ၊ မည်းမည်းကြီး၊ အရပ်ကလည်း
မနည်းဘူး၊ ရှည်တယ်ဗျ”

စောစောကမှ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆီထမင်း
အတူတူ၊ အတူစားပြီး ထသွားသော
ကိုရင်ကြီးစန္ဒောဘာသ စကားမဆုံး
သရဲခြောက်သည်ကို အမှန်တကယ်
မြင်လိုက်ရသူ ဖြစ်သဖြင့် ကိုရင်ကြီးထံ
အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

ဆရာတော်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာ
စဉ်းစားနေသလိုနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုသာအထိ
ဝတ်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်ုပ် ကြောက်၊ ငါကြောင်၊ မင်း
က လေတိုက်လို့ သစ်ရွက်ကြွေတာ
တောင် တစွေ့ခြောက်တယ် ထင်တဲ့
ကောင်၊ အရပ်တစ်နှစ်ကလည်း ကောင်
မလေးတွေ ဆွမ်းအုပ်ယူဖို့ ခေါ်တာထဲ
သရဲခေါ်ပါတယ်ဆိုပြီး တစ်ခါဖြစ်ပြီး
မဟုတ်လား။ အလကားနေရင်း တစွေ့
သရဲအကြောင်းတွေ့ပြီး ကြောက်နေတဲ့
ကောင်၊ မင်း ပေါက်ကရမပြောနဲ့၊ မင်း
အကြောင်းကို ငါ ကောင်းကောင်းသိ
တယ်ကွ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ - ဘုရား။ တစ်
ကျောင်းလုံးအော်ကြဟစ်ကြသံကြား
လား”

ကျွန်ုပ် အစ်ကို ကိုရင်ကြီး စန္ဒော
ဘာသ စကားမဆုံးမီပင် ကျောင်းနှင့်
သနားဆုံးအိမ်များက ဒကာများ ဓားဆွဲ၊
သံဆွဲ၍ ကျောင်းပေါ်ပြေးတက်လာကြ
တာမကြာသည်။

“ကိုရင်လေးကျွန်ုပ်ကတော့ သူ့ကို
ရေကပြင်အောက်မှာ တစွေ့ခြောက်
ထပ်ပြောတာပဲ၊ ဟိုကောင်တွေက
တော့ ကိုရင်ကျွန်ုပ်လေး ကြောက်လို့
အလားတူတက်နင်းမိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်
မယ်၊ ကျုပ်တောင် စောစောက ခေါင်း
ပန်းကြီးသွားမိတယ်၊ ကိုရင်ကျွန်ုပ်
တော့ - ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းကို သရဲ
ထပ်လိုခြောက်လည်းဆိုတာ”

ရွာက ရောက်လာကြသော ဒကာ
တွေ ကြားသိအောင် ဆရာတော်က
ကျွန်ုပ်အား တစ်ခါထပ်ပြောခိုင်းနေပြန်
၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ စောစောက မြင်လိုက်
သော သရဲကို ယခုထိ မျက်စိထဲ မြင်မိ
သေးသဖြင့် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့
နှင့်မြင်ကွင်းကို ထပ်ပြောပြရပြန်၏။

“ဒီလိုဗျ - ကျုပ်နဲ့ ကိုရင်ကြီးစန္ဒော
ဘာသတို့ ဘုန်းကြီးအတွက် ဆီထမင်း
နဲ့ပြီး ကပ်ထားလည်း ပြီးပြီ၊ ကျုပ်က
အိုးဆေးနေ...”

“ရှည်မနေနဲ့ကွာ - မင်းမြင်တဲ့ သရဲ
အကြောင်းသာ ပြောပြပါဆို”

ကိုရင်ကြီးစန္ဒောဘာသက သူ့နာ
မည်ပါလာသဖြင့် အမှတ်တရမှာအိုးရွှံလား
မသိ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဟောကလည်း၊ ထိုအခါ
ကျွန်ုပ်က ရေကပြင်အောက်နားတွင်
ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရသော သရဲအကြောင်း
ကို အဘိုးလေးတော်သူ တစ်ယောက်
နှင့် ရွာသားနှစ်ယောက်ကို ပြောပြလိုက်
သည်။

အဘိုးလေးနှင့် ရွာသားနှစ်ယောက်
သည် ရေကပြင်ဘက် ချက်ချင်းထသွား
ကြပြီး အောက်ကိုဆင်းကြည့်ကာ ပြန်
တက်လာကြသည်။ အချိန်မှာ မိုးစင်စင်
မလင်းတတ်သေး၊ ရေကပြင်ရှေ့နား
တွင် ကံကော်ပင်ကြီးနှင့် သရက်ပင်ကြီး
ကလည်းရှိရာ မှန်ရံဝိုးတဝါးပင် ရှိနေ
သေးသည်။

တစွေ့သရဲဆိုသည်မှာ ခြောက်ပြီး
သည်နှင့်ပျောက်သွားရာ သူတို့ ယခုလို
အောက်ဆင်း ကြည့်ကြသော်လည်း
ကျွန်ုပ်ကို ခြောက်သောသရဲအား သူ
တို့ မတွေ့နိုင်ကြတော့ဘူး ဆိုသည်ကို
လူတိုင်း သိသည်။ သို့သော် သေစဉ်က
ပင် အကြောက်သန်လည်ဟု နာမည်

ထွက်နေသောကျွန်ုပ်စိတ်သက်သာရာ
ရသွားအောင်အဘိုးလေးတို့ကကျောင်း
အောက်ကိုတမင်ဆင်းကြည့်ကြပြီးပြန်
တက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုရင်လေးကြောက်လို့များ ဖြစ်
တာလား - ငါ့မြေးရာ”

အဘိုးလေးစကားမဆုံးမီပင်ကိုရင်
ဝေ့တာသာသက ...

“အိပ်နေမှာပေါ့ - အဘိုးလေးရာ၊
ဒီတောင်ကြောက်လို့အော်ပြေးသံကြား
လိုက်တုန်းက ကိုရင် ကျောင်းအောက်
မှာရှိပါတယ်။ သူနဲ့အတူ ဆီထမင်းချိုး
စားပြီးကုန်ကထွက်လာတော့ဒီကောင်
အော်သံကြားလိုက်တာပဲ”

“ဟာ - ဒါဆို မင်း မှောင်ကြီးမည်း
ကြီးထဲ ကိုရင်ကြီးကို လှမ်းမြင်လို့ လန့်
ပြီးတစ္ဆေခြောက်တယ်များထင်လို့ လန့်
အော်တာလား”

“ကဲ - အဲဒီ ကျောင်းအောက်က
ထွက်လာတဲ့သရဲက နောက်ဘယ်သွား
လဲ”

“ကျောင်းတောင်ဘက် ချောက်ထဲ
ဆင်းသွားပါတယ် - ဘုရား”

ကျွန်ုပ်က ဘုန်းကြီးအား ကျောင်း
တောင်ဘက်ချောက်ထဲဆင်းသွားသည်

ဟု လျှောက်လိုက်ရခြင်းမှာ မိမိသည်
သရဲကို မမြင်ရဘဲ လန့်ပြီးအော်ပြေးမိ
သည်ဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးဆီ၌ အရိုက်
ရမည်ကို ကြောက်သဖြင့် တမင်ဖြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်မှာကျောင်းအောက်ကထွက်
လာသော သရဲကြီး ဘယ်ဘက် ထွက်
သွားသည်ဟု ကျွန်ုပ်မှာစောင့်ကြည့်ရန်
နေနေသာသာ သရဲကိုမြင်လိုက်သည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ရောက်ပြင်ကအော်ပြေး
လာခြင်းသာ။

ကျွန်ုပ်က ကျောင်းတောင်ဘက်
ချောက်ထဲက ဆင်းသွားသည်ဆိုတော့
ကိုတော့ ဆရာတော်နှင့် အဘိုးလေးတို့
ကတွေ့တွေ့ဝေဝ ဖြစ်သွားကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောင်း
တောင်ဘက် ပြပင်ကြီးတွင် တစ္ဆေသစ်
ရှိသည်ကိုအားလုံးလက်ခံယုံကြည်ထား
ကြသဖြင့်ဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ်အား ခြောက်
သော တစ္ဆေသရဲပြဿနာက အရှက်
ဆွမ်းလာပို့ကြသော ဒကာမသုံးယောက်
ရောက်လာသည်ထိ ပြောကြဆိုကြ
တုန်။ ဆွမ်းဒကာမ သုံးယောက်ထဲ
လည်း ကျွန်ုပ်ပြောသော တစ္ဆေသရဲ

သရဲမယုံကြည်၍ ဘယ်လူကို ဘယ်
သရဲသားသည်။ ဘယ်လူတုံးက တစ်ခါ
တည်းနှင့် မကျေနပ်၍ ခေါစာ နှစ်ခါ
မကျောင်း။ ခေါစာပစ်သော ကြက်ဥ
အဆံချောင်နေ၍ တစ္ဆေသရဲက
ကျွန်ုပ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့တထောက်ခံစကား ဆိုကြသည်။
ထိုအခါ ဆရာတော် ရေးဆွဲချမှတ်
သော ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ၊ သေနာ
သတ် စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုသည်
ကျွန်ုပ်တို့သရဲခြောက်ခံလိုက်ရသောနေ့၌
ပျက်ပြင်းသွား၏။

ထိုရင်လေး ဣန္ဒာသက္က သည်
ကြောက်ကြီးကြောက်တတ်သူ ဖြစ်
ပြီး နံနက်စောစော ကိုရင်ကြီး တစ်
နေ့တွဲပြီး ဆီထမင်း ထထိုးရသော
နေ့မှ အငြိမ်းစားရသွားလေသည်။

ထိုရင်ကြီးတစ်ပါးနှင့် တွဲဖက်၍
ဆရာတော်အတွက် ဆီထမင်းဆွမ်း
ပေးရသော ရာထူးမှာ ကျွန်ုပ်တို့
ကျွန်ုပ်တို့တော်တော်တန်တန် ရာထူး
ထက်ပေး၍ရာထူးကိုကိုရင်၊ ဦးပွင်း
အိမ်၏ ထောက်ခံချက်အပြင် စာ
ချုပ်ရိယရှိ၊ အပျင်းမရှိသူဟုဆရာ
တော်လည်းယုံကြည်မှရသောရာထူး
ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ အစ်ကို
ကိုရင်ကြီးကလည်း ထောက်ခံသည့်
အပြင် ကျောင်းတွင် စာတော်သဖြင့်
ဆရာတော်ကလည်း မနက်ဆီထမင်း
ထချက်ကြရာ၌ ကောက်ညှင်းဆန်ကို
လက်တစ်ဆုပ်၊ နှစ်ဆုပ်အပိုထည့်ထိုး၍
ရသည်။ ချိုးနှင့်ဆီထမင်းအကြွင်းအကျန်
ဖြစ်အောင် တမင်ဖန်တီးပြုလုပ်၍ ရ
သည်။ ထိုဆီထမင်းကို ဘုန်းကြီး ဘုဉ်း
ပေးနေချိန်၌ မီးဖိုချောင်တွင် စား၍ရ
သည်။ ဆီထမင်း ဝထား၍ အရှက်မစား
ချင်လျှင် စောင်ကို ခေါင်းပြီးမြဲ၍ မနက်
ပိုင်းပြန်နှပ်နေ၍ရသည်။ မနက်စောစော
ထပြီး ဆရာတော်အတွက် စီမံရသူမို့
ဘယ်အချိန် ပြန်ထထ ကိုရင်၊ ဦးပွင်း
ကြီးတို့က ဆောင့်ကန်၍ အနီးမခံရ။

ယခုမှ တစ္ဆေသရဲ ဒုက္ခပေးသဖြင့်
ကျွန်ုပ် ထိုရာထူးက ချက်ချင်းလျှောကျ
သွားသည်။ သို့သော် သရဲတစ္ဆေဆိုလျှင်
အလွန် ကြောက်တတ်သော ကျွန်ုပ်
သည် ထိုရာထူးက လျှောကျသွားသော်
လည်း ဝမ်းမနည်းပေ။ နောက်တစ်ခါသာ
ရောက်ပြန်၌ ဒယ်အိုးလေးကိုဆေးကြော
နေစဉ် ထို သရဲအခြောက်ခံရလျှင်
အသက်ပါ ပါသွားနိုင်သည်။ ဟုတ်ပါ
လား။

သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ် ရာထူးကျပြီး တစ်လလောက်ကြာတော့မှ အကျွန်ုပ် အား အမှန်တကယ်ခြောက်သော သရဲ ကို တိတိကျကျ သိကြရသည်။ ထိုသရဲ မှာ တခြားမဟုတ်။ ကိုရင်ကြီးကုန်စွာ ဘာသပင်း

သူသည် ခုတင်ဆောက်တည်ရန် တွန့်ပိတို့ ကျောင်း၌ နှစ်ရက်သုံးရက် နေသွားသော ငအူပါ ဆရာတော်ကို အလွန်အားကျနေသည်။

သို့သော်သူသည်အုပ်ဆရာတော် ကိုအမှန်တကယ်သီလ၊သမာဓိရှိနေသူ၊ ကျင့်ကြံနေသူမဟုတ်လေရာ ငအုပ် ဆရာတော် ကို လူခြေတိတ်ချိန်၌ သုသာန်သို့သွားပြီး ခုတင်ဆောက် တည်ရဲသူမဟုတ်။ ထိုအခါမိုးလင်းပိုင်း ၌ သုသာန်သို့သွားပြီး အစမ်းလေ့ကျင့် ကြည့်သည့်သဘောနှင့် သုသာန်သို့ သွားရန် ယပ်နှင့် သပိတ်တို့ကို ညဦး ကပင် ကျောင်းအောက်၌ထားသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆီထမင်း စောစော ထထိုးကြရသောနေ့ကျမှ မနက်စော စော သုသာန်သို့သွားရန် ရည်ရွယ်ချက် နှင့် ဆီထမင်းချိုး အကြွင်းအကျန်ကို ကမန်းကတန်းစားကာကျောင်းအောက်

ဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့မတော်တ ဘုန်းကြီးက ကုဋီတက်ရန် ကျောင်း အောက်ဆင်းလာလျှင် မဟုတ်မတ မတန်မရာ လုပ်ရမည်လားဟု ဘုန်းကြီး ရိုက်မှာလည်း ကြောက်ရသဖြင့် အဆရာတော်လို သင်္ကန်းရုံပြီးမှ သင်း လွယ်၊ ယပ်ကို ပခုံး၌ ထောင်ထင် သင်္ကန်းကြီး ဒုကုဋ်ကို ပခုံးတစ်ဖက် တင်ရသောသမကသာရပ္ပအမှုကို လုပ်ဘဲ သယ်သူမျှ မမြင်မသိအောင် သပိတ်ကို အရင်လွယ်ပြီးမှ သင်္ကန်း သည်။

လောလောဆယ်၌ ယပ်ကို ချွဲ ကြားညှပ်သည်။ ပြီးတော့မှ သင်းပိုင်း လေးခေါက်ခေါက်၍ ပခုံးပေါ် ကတန်းတင်ကာ မိုးမလင်းမီ သုသာန်သို့သွားရန် ကျောင်းရှေ့က ထွက်ထွတ်စုံတစ်ယောက် မြင်မှာစိုး၍ ကပြင်ဘက်က ပတ်ထွက်လာသည်။

သင်္ကန်းရုံထဲ သပိတ်ပါထည့်လှ ထားရာ သူ့ကိုယ်မှာ ဖိုးရိုးဖားဖားနှင့် ကြီး တစ်ယောက်ဖက်လောက် ပြုသည်။ သည်ကြားထဲ ကမန်းကတန်းစိုးထွက်လာရင်းက ပခုံးတင်ထားသော သင်းပိုင်က ပြုတ်ကျသွားရာ ငုံတော

ပြီး သင်းပိုင်ကို ခါလိုက်သည်။ ထို အချိန်တွင် ရေကပြင်တွင် ဒယ်အိုးခေး နေသော ကျွန်ုပ်ကသူ့ကိုလှမ်းမြင်လိုက် ရာ သင်္ကန်းဖိုးရိုးဖားဖားနှင့် သူ့ကိုယ်ကို လူနှစ်ယောက်ဖက်လောက်မြင်မိလိုက် သလို ကြောက်စိတ်မစေကြောင့် အရပ် ကြီးကလည်း လူနှစ်ရပ်လောက် မြင့် သည်ဟု မြင်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်က သရဲ ခြောက်သည် အထင်နှင့် အိပ်နေကြ သော ကျောင်းသားများကို ခုန်ပျံကျော် လွှား နင်းထားခဲ့ကာ ဆရာတော်ရှေ့ အရောက် အော်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်တကား။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ရ သောမနက်ကပင် သူတိတိကျကျပြော ပြောခဲ့ခြင်းမှာ ဆရာတော်ဆီ၌အရှိက်ခံရ ချေမှုကို ကြောက်သဖြင့် ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း နှင့် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ပိတ်ခဲ့သေး၏။ သို့ သော် တစ္ဆေသရဲကို အလွန်ကြောက် သော ကျွန်ုပ်မှာ သူရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းပြော နေသည်ကို သဘောမပေါက်ဘဲ သရဲ ခြောက်သည်ဟုသာ ထင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပြီးသုံးလလောက်အကြာ တွင် ကျောင်းပေါ်၌ တကယ် သရဲဝင်

ပူးသည်ကို ဆရာတော်ကအဝ တစ် ကျောင်းလုံး တွေ့ရ ကြုံရ မြင်ကြရ သည်။

ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ...

ကျွန်ုပ်တို့ဆီ၌ နွေဦးရောက်ပြီးဆီ လျှင် လေးတောင်တို့ က နယ်သား ကျောက်ဆစ်သမားများသည် အနယ် နယ်အရပ်ရပ်သို့လှည့်လည်၍ကျောက် ဆစ်လုပ်ငန်းကို လုပ်တတ်ကြသည်။ မိမိရွာသို့ ရောက်လာသော ကျောက် ဆစ်သမားများအား ဘုရားဆင်းတု ပူဇော်လိုသူ၊ အိမ်တိုင်၊ ကျောက်စာ တိုင် လုပ်လိုသူ၊ ကျောက်ရေတွင်း၊ ကျောက်လှေကားလုပ်ချင်၊ လှူဒါန်း လိုချင်သူများက မိမိရွာသို့ နယ်လှည့် ရောက်လာသော ကျောက်ဆစ်သမား များဆီတွင် အဖိုးအခပေး၍ ဘုရားပူဇော် ကြရသည်။

သည်လိုနှင့် ကျောက်ဆစ်ဆရာ ကြီး အပါအဝင် လေးတောင်သား ငယ် ယောက်သည်ကျွန်ုပ်တို့ရွာသို့ကျောက် ဆစ်လက်နက် ကိရိယာများနှင့် ရောက် လာကြသည်။

ပူအိတ်သဖြင့်

ပြတင်းပေါက်တို့ စွင့်ထားရာ

ထိုပြတင်းပေါက်ထဲ လက်တစ်ဖက်

ရောက်လာပြီး သူတို့ ဆွဲသည့် ချိန်၏။

ထိုဆွဲသောလက်မှာလည်း သာသနာ့လက်ဖျတ်၏

လက်တစ်လျှောက်လုံး ပိုးလောစင်စောင့်စေ့

ထစူးစူးနှင့် ချိန်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတော်က ကျောက်ဆစ်သမားများအား ကျောက်ရေတွင်းတစ်လုံးစာ ကျောက်အုပ်ဆစ် ခိုင်းရန် ရွာလူကြီးများနှင့် ချက်ချင်းတိုင် ဝင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရွာတွင် ကျောက်ရေ တွင်းဆို၍ တစ်လုံးမျှမရှိပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ အရပ်မှာ ကန်ရေ၊ မိုးရေကိုသာ သုံးကြ ရသည်။ ရေကန်နှင့် သုန်းကြီးကျောင်း မှာလည်း အလှမ်းနည်းနည်းဝေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားများ ကန်သို့ ရေခပ်ရန်သွားကြလျှင် တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်ကြ။ လမ်းတွင်ဆော့နေကြ သလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကန်နှင့်နီးသော ရွာသူရွာသားတို့၏ ကြံ့ခင်း၊ အုန်းခင်း၊ ဇရဲခင်းများကိုလည်း တိတ်တဆိတ် ရောက်သွားတတ်ကြပြီး ခိုးဝှက်စားကြ သည်။

ဤကဲ့သို့ ကန်ကို ရေခပ်သွားကြ သော ကျောင်းသားများက တစ်ရက် မဟုတ်၊ နှစ်ရက်မဟုတ် နေ့စဉ်လိုလို ခိုးဝှက်စားကြသောအခါ ဆရာတော် ဆီအတိုင်အတော့ ရောက်လာတတ် သည်။ ဤသည်ကို ဆရာတော်က ကြောခကာ ဖြေရှင်းပေးနေရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းအရှေ့မြောက် အောင်ဘက်တွင် ရေစိမ့်ထွက်သော ကျောက်တစ်ခုရှိနေလေရာ ဆရာတော် ထိုနေရာ၌ ကျောက်ရေတွင်း တစ် တွင်းတူးလုပ်ထားချင်သည်။ ထိုရေတွင်း၊ ထိုကျောက်အုတ်စီ၍ အပိုင်အခွေ လုပ် သားလျှင် ရွာသူရွာသားများလည်း သောက်ရေသုံးရေ ရအောင်ဟူသော ဆန္ဒရှိသလို၊ ကျောက်ရေတွင်း သစ်တွင်းလုပ်ရန် ဆော်သြပြီး မခေါ်ပင် ချောရောက်လာကြသော ကျောက်ဆစ် သမားများကို ရေတွင်းတူးလို သည့် အတွယ်အဝန်း၊ အတိမ်အနက်ကိုတိုင်း သာ၍ ကျောက်ဆစ်သမားများအား ကျောက်အုတ်ထုဆစ်ပေးရန် အလုပ် ခပ်သည်။

ဈေးကိုနှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းပြီးဈေးတည့် ကြတာ ကျောက်အုတ်ဆစ်ရန် ကျွန်ုပ် နှစ်ဦးဦးပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျောက်ရှာထွက် ကြသည်။ သူတို့က ကျောက်တောင် ကျောက်တုံးတွေလျှင် ထိုကျောက်ကို ကျောက်အုတ်ချပ်ရေ မည်ရွေ့မည်မျှ ချိန်သည်ကိုလည်း တိုင်းတာကြရ သည်။ ကျောက်အုတ်တွေမှာ ကြီးကြီး ခပ်ရှည်၊ ထူထည်ကလည်း ထူထဲရာ ရှာနှင့်နီးနီးမှာ ကျောက်အုတ်ချပ်ရေ

ရနိုင်သော ကျောက်တောင်၊ ကျောက် ဆောင်၊ ကျောက်ဈေး၊ ကျောက်လုံးများ ကို ကျောက်ဆစ်ဆရာများက လိုက်ရှာ ကြသည်။

ရွာနားဝန်းကျင်၌ သူတို့ ကျောက် ရွာကြသည်မှာ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ဆောင်များကို ထုဆစ်ပြီးပါက ကျောက်အုတ်ကို သယ်ရ၊ ပို့ရ၊ တောထဲ က ကျောင်းနားအရောက် ထုတ်ကြရ မည်မှာ လွယ်ကူလေအောင် ရွာနား ဝန်းကျင်၌ ဦးစားပေးရှာကြသည်။

သို့နှင့် ကျောက်ရှာထွက်သွားကြ သူ ကျောက်ဆစ်သမား ငါးယောက် သည် တစ်နေ့ညနေတွင် ကျောင်းကို ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့မှာကျောင်း အိပ်ကျောင်းစားနေ၍ ညနေဆိုလျှင် သူတို့အတွက် ရွာကပင် အလှည့်ကျ ထမင်းဟင်း လာပို့ကြသည်။ ဤသည် မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဆီ၌ ကျောင်း ဆောက်၊ သိမ်ဆောက်၊ ဇရပ်ဆောက်၊ တံတားထိုးကအစ ဤသို့ပင် အစဉ် အလာဖြစ်သည်။ စရိတ်ငြိမ်း သဘော ပင်။

ကျောက်ရှာထွက်သွားရာက ပြန် ရောက်လာကြသော ကျောက်ဆစ် သမားငါးယောက်တွင် ဆရာကြီးဖြစ်သူ

က ယနေ့ ကျောက်အုတ်ရနိုင်သည့်
ကျောက်တောင်စွန်းတစ်ခုကို သူတို့
တွေ့ခဲ့ကြရပြီ။ သတ်မှတ်တိုင်းတာထား
ခဲ့ကြပြီ။ ထိုကျောက်တောင်စွန်းမှာ
ကျောက်အုတ်ချပ်ရေ လေးငါးဆယ်ထိ
ထွက်နိုင်၊ ထုဆစ်နိုင်ကြောင်း၊ ရွာနှင့်
လည်းနီးသဖြင့် ဟန်ကျကြောင်း
ကျောက်ဆစ်ဆရာကြီးက ဆရာတော်
တို့လျှောက်သည်။

ဆရာတော်ကလည်း...

“ဟန်ကျတာပေါ့-ဆရာကြီး၊ ရွာနဲ့
လည်းနီးတယ်ဆိုတော့ ပိုကောင်းတာ
ပေါ့၊ ဒါဆို မနက်ဖြန်ကစပြီး လုပ်ကြ
တော့၊ မနက်ဖြန် နေ့လည်းကောင်း
တယ်” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့် ကျောက်ဆစ်သမား
ငါးယောက်သည် ရေမိုးချိုးပြီး သူတို့
ငါးယောက်စာ ရွာက လာပို့ထားသော
ညနေစာထမင်းကို ဝိုင်းစွဲစားကြရာ
ကျောက်ဆစ်ဆရာကြီး၏ သားဖြစ်သူ
ဝေသာအောင်က သူ ထမင်းမစားချင်၊
သိပ်နေမကောင်းချင်ဘူးဟု ဆိုလာ
သည်။

“နွေခင်းကလည်း အကောင်းကြီး
ပဲကွ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု သူ့အဖေ
နှင့်တကွ အားလုံးက ဝိုင်းမေးကြသည်။

ဝေသာအောင်ကျောက်ဆစ်သမား
က...

“ကျွန်တော် ချမ်းစိမ့်စိမ့်နဲ့ ဖျားချင်
သလိုပဲဗျ၊ အဲဒါကြောင့်ထမင်းမစားတော့
ပါဘူး” ဆို၏။

“ရေပြောင်းမြေပြောင်းကြောင့်ဖြစ်
ပါလိမ့်မယ်ကွ၊ အဲဒါဆို ရေခွေးပူပူနဲ့
ငန်းဆေးသောက်လိုက်” ဟု ပြောပြီး
သူတို့မှာပါသောဆေးကို ဝေသာအောင်
အားတိုက်ကြသည်။

ဝေသာအောင်ကလည်း ဆေး
သောက်ပြီး စောင်ကို ခေါင်းခြီးမြှူကာ
အိပ်နေလေသည်။ သူတစ်ရေးနီးလာ၍
ထမင်းဆာလျှင် စားနိုင်အောင်လည်း
သူ့အတွက် ထမင်းချန်ထားလိုက်ကြ
သည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ညက ဝေသာ
အောင် ထမင်းထမစားဟု သိရသည်။

မနက်အရုဏ်မှာဆရာတော်လည်း
အိပ်ရာက ထလာပြီး ထုံးစံအတိုင်း ခါ
တိုင်းနေ့မနက်လိုပင် ဆီထမင်း ဆွမ်း
ဘုဉ်းပေးနေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကျောက်ဆစ်သမား
များလည်း နီးထလာကြ၏။ ကျောင်း
သားများကမူ အကုန်သူ မထကြသေး
ဆရာတော်အား ဆီထမင်းချက်ပေး

ရသူ ဦးပွင်းတစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသား
ဦးတစ်ယောက်သာ နီးနေကြသည်။

ဆရာတော်သည် ဆီထမင်း ဆွမ်း
ဘုဉ်းပေး၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်နေရာ
က ကျောက်ဆစ်သမားများဘက် လှမ်း
ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်နှယ်လဲ - မနေ့ညနေကလူ
အကောင်းသွားပလား။ ဒကာတို့ - လာ၊
ရေခွေးကြမ်းသောက်ကြ” ဟု ပြောပြီး
ဆီထမင်းလုပ်၊ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်နှင့်
ချပ်စသည်တို့ကို သူ့အနားက ရွှေ့ပေး
လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျောက်ဆစ်သမား လူ
တစ်ယောက်က ဆရာတော်ရှေ့က
ရေခွေးကြမ်းပန်းနှင့် ဆီထမင်းလုပ်တို့
နီးလှမ်းယူကြသည်။

ကျောက်ဆစ်ဆရာကြီးက သူ့
သားဝေသာအောင်အား...

“သား - ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ၊
နေ့ညနေကလည်း မင်း ဘာမျှမစား
ဘူး၊ ထ - မျက်နှာသွားသစ်၊ ဆီထမင်း
ဘူး” ဟူသော သူ့အဖေ၏ စကားမဆုံးမီ
သားကို လာကိုင်လှုပ်လိုက်သော သူ့
အမေအားခေါင်းယမ်းပြီး “ဟင်း - ဟင်း -
ဟင်း - ဟင်း -” နှင့် ပါးစပ်ဟပြီး ကိုက်ဖို့
သိတော့၏။

လက်နှစ်ဖက်ကိုမှ ရှိခိုးသလိုပူပြီး
လက်မနှစ်ဖက်နှင့် နှာခေါင်းကို ညှစ်
ပိတ်ထားသည်။

သူ့အဖေအား သူက ကိုက်ရန်
ပါးစပ်ဟ၍ လိုက်ဟပ်နေစဉ် “ဟင်း -
အင်း - ဟင်း - အင်း -” ဟူသော အသံ
ကြောင့် ကျောင်းသားများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့
လန့်နိုးလာကြသည်။

သူ့အဖေကလည်းလန့်ဖျပ်ပြီး -

“ဟေ့ကောင် - ဟေ့ကောင်ဝေသာ
အောင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ၊
မင်း - မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ” ဟု
ပြောပြီး သူ့သားကို ချုပ်ဖိထားသည်။

အခြားကျောက်ဆစ်သမား သုံး
ယောက်ကလည်း ဝိုင်းချုပ်ဖမ်းဖိထား
ကြပြီး...

“ဟေ့ကောင် - ဝေသာအောင်၊ မင်း
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်” ဟု ဝိုင်းဖိချုပ်
ကိုင်ထားရင်းက မေးနေကြသည်။

သို့သော် - ဝေသာအောင်ကမူ ဘာ
မျှမပြော၊ အတင်းကျုံးရုန်းထကာ သူ့
အဖေကိုသာ ခွေးဟပ်သလို ပါးစပ်နှင့်
ကိုက်ရန် လိုက်ဟပ်ပြီး “ဟင်း - အင်း -
ဟင်း - အင်း” အော်နေ၏။

“ဝေသာအောင် - သူများပြည်ရွာ
မှာ မင်းမရှက်ဘူးလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေ

တာလဲ။ ဘာကိုတွေ့လို့လဲ - အဖေကို ပြောစမ်း”

ကုန်းရုန်းထကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသော ဝေသာအောင်ကိုဝိုင်းထိန်း ဝိုင်းချပ်ထားကြရင်းက သူ့အဖေမျောမှာ ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်မေးနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းသားများ အားလုံးလည်း လန့်ပြီးနိုးလာကြသလို၊ ဦးပဉ္စင်းကိုရင်အားလုံးကလည်း ဝေသာ အောင်နှင့် ကျောက်ဆစ်သမားများ အဖြစ်ကိုအံ့သြတကြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြ သည်။

ဆရာတော်ကတော့ အပတစ်ခုခု မှီပြီဟူသော အထင်ကြောင့်လားမသိ။

ကြိမ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် - ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာ ကို တွေ့လို့လဲ - ပြောစမ်း” ဟု မေးလိုက် ကာ သူ့အနားမှာ ကြိမ်ဝင့်၍ မတ်တတ် လာရပ်သည်။

ထိုအခါမှ ဝေသာအောင်က...

“လွတ်ပါဦး - လွတ်ပါဦး - ပေးပါ၊ မယ်မမကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကျောက် တွင်းလုပ်ဖို့ လာတာပါ။ လွတ်ပါဦး -

ဟင်း - ဟင်း - လွတ်ပါဦး” ဟု အသံနှစ် ကြီးနှင့် ထအော်တော့သည်။

“လွတ်ပါဦး - ပေးပါမယ်၊ ကျောက် တွင်းလုပ်ဖို့လာတာပါ” ဆိုပြီး အော်ဟစ် နေသော သူ့စကားကို မည်သူကမျှ အာ အဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိကြ။

“လွတ်ပါဦး” ဟုသာ တစ်ချိန်လုံး အော်ဟစ်နေသော်လည်း သူ့လက်နှစ် ဖက်ကိုမူ ဘုရားရှိခိုးသလိုပူးပြီး လက် နှစ်ဖက်က သူ့နှာခေါင်းကို ဖိညှစ်ထား တုန်း၊ သူ့အဖေကိုလည်း ခွေးဟပ်သလို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ လိုက်လိုက် ကံနေ တုန်း။

သူ့အဖေမျောမှာ ဘာလုပ်လို့ အ ကိုင်ရမုန်း မသိသလို၊ သူ့ကို အတင်း လိုက်ဟပ်ကိုက်နေသော ဝေသာအောင် ပါးစပ်ကိုလည်း ရှောင်နေရ၏။

“ဝေသာအောင် - လူလေး - မင်း - မင်း - ဘာဖြစ်နေတာလဲ - ဟင်း၊ သူ့မှာ ပြည်ရွာမှာ မင်း မရှက်ဘူးလား။ ဘာကို အဖေကို လိုက်ကိုက်နေတာလဲ။ ဘာကို လိုက်လို့လဲ”

သူ့သားပါးစပ်နှင့် သူ့မျက်နှာကို မကိုက်မိအောင်ရှောင်ရင်း သူ့အဖေ

မေးလိုက်၊ အတင်းဖိချုပ်လိုက်နှင့် သူ့ အဖေမျောမှာ ရွေးပြန်နေသည်။ သူ့ အဖေသည်တူ ကျောက်ဆစ်သမား သုံး ယောက်ကလည်း အတင်းဝင်ဖိ၊ အတင်း ဝင်ချုပ်ထိန်းပြီး ပါးစပ်ကလည်း “ဘာ ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုတွေ့လို့လဲ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ” ဟု တစ်မေးတည်း မေးနေကြ သည်။

စောစောက ကြိမ်လုံးဝင့်ပြီး ဝေသာ အောင်အနားတွင် လာရပ်သော ဆရာ တော်မှာလည်း ယခုတော့ ပါးစပ်ကသာ “ဟေ့ကောင် - ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ် လို့အရမ်းအော်နေတာလဲ” ဟုသာမေး ပြီး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အနားကို မကပ်ရဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ဝေသာအောင်ဆိုသူ ကျောက်ဆစ် သမား လူငယ်ကမူ နောက်ထပ်လည်း သူ့မျှအထွေအထူးမပြောဘဲ လက်မ နှစ်ဖက်နှင့် သူ့နှာခေါင်းကိုသူ ညှစ်ဖိ တာ -

“လွတ်ပါဦး - မမကြီးရယ်၊ လွတ်ပါ ဦး - လွတ်ပါဦး - ပေးပါမယ်၊ ကျောက် တွင်းလုပ်ဖို့လာတာပါ” ဟူသော စကား သို့သာ အထပ်ထပ်ပြောပြီး ကုန်းရုန်း ခြေရန်ကြိုးစားနေသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ဆယ်ငါးမိနစ် လောက် ကြာသောအခါ အရက်ဆွမ်း ပိုရန် ရွာက အလှည့်ကျဆွမ်းပို့ အကာမ သုံးယောက် ဆွမ်းအုပ်ရွက်ပြီး ကျောင်း ပေါ်တက်လာကြသည်။

ဝေသာအောင်နှင့် ကျောက်ဆစ် သမားများ ထိုသို့ အော်ဟစ် ဝရန်းသုန်း ကားဖြစ်နေကြသည်ကို မြင်သောအခါ သူတို့မှာလည်း အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားကြ သည်။

ထို့ကြောင့် ဆွမ်းပို့လာသူ အကာမ သုံးယောက်က အဖြစ်သနပ်ကို မေးကြ သည်။

ဝေသာအောင်အဖေကျောက်ဆစ် ဆရာကြီးကလည်း ကျောက်ဆစ်ရန် ကျောက်အုတ်လွှာသွားရှာကြရင်း မနေ ညနေကတော့ ဈေးချင်သလို တွေ့ ကြောင်း အပြန်မှာ ပြောလေသည်။ ထို့ ကြောင့် မနေညနေက ထမင်းလုံးဝမစား ကြောင်း၊ ယနေ့ မနက်မှာတော့ ယခု မြင်ကြသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေကြောင်း။

သူ့အနေမှာ ကျောက်အုတ်ဆစ်ရ မည့်ကျောက်ဆောင်စွန်းကိုလည်း တွေ့ ထားခဲ့ပြီး မနေ့ကပင် တိုင်းတာသတ် မှတ်ကာ ကျောက်အုတ်ခွက်ခွက် မည်ခွက်

မည်မျှထွက်နိုင်သည်ကိုပင်ခန့်မှန်းခဲ့ကြကြောင်း၊ ဤနေ့မှနက်စောစောကျောက်ဆစ်သွားကြမည်ဟု မှန်းထားပါမှ ယခုကဲ့သို့ ကောက်ရသလို ဖြစ်ပါကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ဆွမ်းလာဖို့သူ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က ...

“ဆရာကြီးတို့ ကျောက်အုတ်ဆစ်မယ့် ကျောက်က ဘယ်ဘက်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့ကြလဲ” ဟု မေးသည်။

“မနေ့ကတွေ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဆစ်ကြမယ့် ကျောက်တောင်စွန်းက ပင်လယ်နားထွက်တဲ့ ရွာထွက်လမ်းက ကျောက်ပါပဲ၊ အဲဒီကျောက်”

“ရှင်”

“ဟင်”

ကျောက်ဆစ်ဆရာကြီး စကားမဆုံးမီပင် မိန်းမကြီး သုံးယောက်မှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြသည်။

အကြောင်းမှာ သူတို့ဆီက ရွာတော်ရှင်မ ကျောက်တောင်ဟု သမုတ်ထားကြသော ကျောက်တောင်စွန်း ဖြစ်နေသဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကျောက်တောင်စွန်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရွာနှင့် ပင်လယ်ကြီး၏ ကြားတွင်

တည်ရှိသည်။ ပင်လယ်ဘက် သားငါးရှာသွားသူများနှင့် ဂေါ်ဇွရွာ၊ မင်းပြင်ရွာဘက်ကိုသွားသူတိုင်းလည်း ထိုကျောက်တောင်စွန်းလမ်းက ဖြတ်သွားကြရ၏။ ရှေးရှေးပဝေသကီကပင်အသွားအလာများခဲ့ကြသဖြင့် ထိုနေရာရှိလမ်းမှာ လူကြီး၊ ခါးစောင်းကျော် နက်နေသည်။ ထိုတုတ်ပေါက်လမ်း၏ တောင်ဘက်တွင် ခရေပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ထိုခရေပင်မှာလူကြီးတစ်ယောက်ကပ်မတ်ပင်စည်ကြီးသည်။ ထိုခရေပင်ကို ရွာတော်ရှင်မနတ်ပင်ဟု အစဉ်အဆက်သတ်မှတ်လာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်ုပ်တို့ ပင်လယ်နားဘက်ထွက်လျှင် ထိုခရေပင်ကြီး၏ ပင်စည်တွင် ရွှေပြားများကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝါဝင်ဝါထွက်ဆိုလျှင် အိမ်တိုင်းလိုလိုက ထိုခရေပင်ကြီးစွဲကြား သစ်ခေါင်းထဲကို ငွေအကြွေစေ့တွေထည့်၍ ပူဇော်ကြသည်။ တစ်ရွာတစ်ကျေးက လာသူများသည် ထိုရွာတော်ရှင်မနတ်ပင်အောက်က ဖြတ်သွားသူတိုင်းက ငွေအကြွေစေ့မပါလျှင် လမ်းက ကျောက်စရစ်ခဲလုံးလေးတစ်လုံးဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်လုံးဖြစ်ဖြစ် ကောက်တင်၍ ပူဇော်သည်။ သဘော၊ သို့မဟုတ် ရွာတော်ရှင်မ

သူတို့က လေးစားသည့်သဘော လုပ်သွားတတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများ ပုံနေသလို၊ ခရေပင်စွဲကြား သစ်ခေါင်းထဲ၌လည်း ငွေအကြွေစေ့တွေ ဖြတ်ရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာခံအတွင်းသားများကမူ ပင်လယ်နားဘက်ကိုအဖိတ်၊ ဥပုသ်နေ့တွေမှာထွက်လာပြီး ပထမဦးဆုံး လမ်းဘေးက ကျောက်စရစ်ခဲကောက်၍ နတ်တင်ကြသည်။ ပြီးတော့ ရွာတော်ရှင်မဆီတွင် နှုတ်ပို့ဆက်တောင်းကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က ကြေးနီပြား၊ ကြေးလျှင် ဆီကြော်မုန့် နှစ်ချပ်ရရာ သင့်ယူလာကြသော တုတ်တံထိပ်၌ သောင်းကပ်ပြီး ရွာတော်ရှင်မခရေပင်ကြီး၏ သစ်ခေါင်းထဲက ငွေအကြွေစေ့တွေကို သူ့ထက်ငါဦး ထိုးနှံက်ယူကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဤရွာသားကလေးများ ကျောက်ခဲမတင်ဘဲ နှိုက်ယူလျှင် ရွာတော်ရှင်မဆီ ရောက်သည်နှင့် ဗိုက်နာဗိုက်ဆာ၍ လိုမ့်အော်နေရသည်။ ထိုအခါ သူတစ်ယောက်ယောက်က ကြေးနီ၊ ကြေးလျှင်နှင့်သွား၍ အခိုက်အခံလေး

တွေကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်လိုက်သည်နှင့် ဗိုက်နာဗိုက်ဆာ၍ အော်နေရသူမှာ ရုတ်ချင်းပျောက်သွားသည် ဆို၏။ ဤသည်မှာ ကြံဖူးသူ အတော်များများရှိကြောင်း၊ လူကြီးတွေက ပြောပြ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကလေးများကလည်း အစဉ်အလာယုံကြည်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်ယခုကျောက်ဆစ်ဆရာကြီး၏သား ဝေသာအောင်၏အဖြစ်ကို မြင်နေရသောအခါ ဆွမ်းလာဖို့သူ မိန်းမကြီးက ထိုကျောက်တောင်စွန်းမှာ ရွာတော်ရှင်မ ကျောက်တောင်စွန်း ဖြစ်သဖြင့် ယခု ဝေသာအောင်ကို ရွာတော်ရှင်မ လုပ်ထားပြီး၊ ရွာတော်ရှင်မ ပူးနေပြီဟု ပြောသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျောက်ဆစ်သမားများသည် ရွာတော်ရှင်မအား ကျွန်ုပ်တို့ ရွာ၌ ကျောက်ဆစ် အလုပ်လုပ်ရန် လာကြောင်း၊ ရွာသူရွာသားများနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွက် ကျောက်အုတ် ရေတွင်း လုပ်မည့် အကြောင်းကို ရွာတော်ရှင်မအား အသိပေး၍ ပိုက်ဆံမတင်ကြဘူးလားဟု မေးကြ၏။

ကျောက်ဆစ်ဆရာကြီး ချောက်လည်း အမှန်အတိုင်းပင် ပြောသည်။

သူတို့သည် ထိုကျောင်းတောင်စွန်းကို ရွာတော်ရှင်မကျောက်တောင်စွန်းမှန်းလည်း မသိကြကြောင်း၊ ပိုက်ဆံလည်း မတင်မိကြကြောင်း၊ ဓမ္မရုပ်ကြီးကိုလည်း သတိမထားမိခဲ့ကြပါကြောင်း အမှန်အတိုင်းပြောသည်။

ထိုအခါ ရွာသူမိန်းမတွေက ဆရာတော်ကို မလျှောက်ကြရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်ကြသည်။

ဆရာတော်ကလည်း...

“ကျွန်ကလည်းကျောက်ဆစ်ဆရာကြီးက ကျောက်အုတ်ထုတ်လို့ ရမည့်ကျောက် တွေထားခဲ့ပြီဆိုတော့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရယ်လို့ မမေးမိဘူး။ သူတို့ ရှာတွေ့ပြီး ကျောက်အုတ်ဆစ်မည့် ကျောက်တောင်စွန်းက ရွာတော်ရှင်မ တောင်စွန်းကျောက်လို့မှ မထင်တာ။ ကျောင်းနဲ့ရွာနဲ့နီးတယ်ဆိုတာကိုပဲ ဝမ်းသာပြီး ဒီနေ့မနက်တောင်စစ်ဆစ်ကြပေါ့လို့ ပြောလိုက်မိတာ” ဟု ဆိုသည်။

ကျောက်ဆစ်ဆရာများ တွေ့လာခဲ့သော ကျောက်စွန်းမှာ ရွာတော်ရှင်မနတ်တောင်၏ ကျောက်စွန်းမှန်း ဆရာတော်ကလည်း အမှန်ပင် မသိပေ။

အထူးခြားဆုံးမှာ ဆွမ်းလာပို့သူမိန်းမကြီးက ရွာတော်ရှင်မအကြောင်း

ကို ပြောလိုက်သည်နှင့် သူ့အဖေအဘကိုက်မည်ဟု ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် တဟပ်နေသော ဝေသာအောင်မှာ ရုတ်ချင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

သို့သော် နာခေါင်းနှစ်ပေါက်ဘက်ကို လက်မနှစ်ချောင်းနှင့်ဖိပြီး...

“လွှတ်ပါဦး - မမကြီးရယ်၊ လွှတ်ပါဦး - လွှတ်ပါဦး - ကျောက်တွင်းလုပ်လားတာပါ။ လေးတောင်ကပါ။ လွှတ်ပါဦး - လွှတ်ပါဦး” ဟုကား အော်နေတုန်း ကျောက်တွင်းလုပ်သမား သူလူများကလည်း ဝေသာအောင်ကို ဖိကိုင်ထိန်းချုပ်ထားကြတုန်း။

ထိုအခါ အရှက်ဆွမ်းလာပို့နေသူ ဒေါ်စိန်မေက ဝေသာအောင်အနားက လာပြီး...

“ရွာတော်ရှင်မရှင် - အာဂန္တု ဧည့်သည်တွေပါ။ ကျွန်တော်မတို့ရွာအတွက် ကျောင်းအတွက် ကျောက်ရေတွင်းလုပ်ဖို့လာတဲ့ ကျောက်ဆစ်သမားတွေပါ။ မသိမိုက်မိမိသည်ကို ခွင့်လွှတ်ထားပါ။ ရွာတော်ရှင်မအား ပူဇော်ပေးတောင်းပန်ကြမှာပါ။ ကျွန်တော်မတို့တိုင်လည်း ရွာတော်ရှင်မကို တောင်းဆိုလာပါမယ်။ ဒီဧည့်သည်တို့ကလည်း လာပြီး အရှင်မကြီးကို တောင်းပန်ကြ

အပြစ်ဆယ်ပါး အမှားမကောက်ကောက်တောင်းပန်ပါတယ် - ရွာတော်ရှင်မရှင်မ” ဟု ဒေါ်စိန်မေက တောင်းပန်ဆိုလိုက်သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဒေါ်စိန်မေလည်း ထိုသို့ပြောလိုက်ရော သူ့နာမည်ကို သူ လက်မနှစ်ဘက်နှင့် ဖိညှစ်ပြီး “လွှတ်ပါဦး - လွှတ်ပါဦး” အော်နေသော ဝေသာအောင်သည် သူ့အနားရှိအောင်ကို လှမ်းဆွဲယူကာ ခေါင်းမြီးမြဲပြီး လိုက်သည်။

ဤသည်ကို ဒေါ်စိန်မေ၏ အဖော်အဖွဲ့က “အိပ်ပါစေ” ဟု ကျောက်ဆစ်ဆရာကြီးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ကျောက်ဆစ်ဆရာကြီးမှာ အံ့ဩတကြီးနှင့် ဒေါ်စိန်မေနှင့် ဒေါ်မွေးတို့ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ သူ့ရေယူမှာ ငိုရမလို့ ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကျောင်းသားများက သွင်း။ ကိုရင်များကို ဆွမ်းကပ်ရန် ချိန်ကျရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဆွမ်းခြံကြသည်။ ဒေါ်စိန်မေနှင့် ဒေါ်မွေးတို့က သူတို့ဆွမ်းအုပ်ကို ယူလာရန် ဆုတောင်းတစ်ယောက်အား မှာထားခဲ့ကာ နှုတ်ကမန်းကတန်း ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။ ရွာတော်ရှင်မအား ငွေအကြွေ

စေနှင့်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် မုန့်ခြံမုန့်နီများနှင့်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တောင်းပန်ရန် အလျင်စလို ပြန်သွားကြကြောင်းအားလုံးသဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။

ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ကျောင်းသားကြီးများက ကျောက်ဆစ်သမားများကို ဓါတိုင်းနေ့လိုပင်ထမင်းကျွေးရန်ပြင်ဆင်ပြီး ထမင်းကျွေးကြသည်။ ထိုအခါ သူ့အဖေ ကျောက်ဆစ်ဆရာကြီးက စောစောကမှ စောင်ကို ခေါင်းမြီးမြဲလှဲအိပ်နေသော သူ့သား ဝေသာအောင်နားသွားပြီး...

“သား - မင်း မနေ့ညနေကလည်း ထမင်းမစားဘူး။ ထ - လူလေး။ ထမင်းစားရအောင်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဝေသာအောင် ချက်ချင်းထထိုင်သည်။

ဝေသာအောင်သည် ယခင်နေ့အတိုင်းပင် ရေကပြင်ဘက် ထသွားပြီး မျက်နှာသစ်သည်။ ပြီးတော့ - သူက ဘာမျှမဖြစ်သလို ထမင်းဝိုင်းထဲ ဝင်စားနေသည်။

မနေ့ညနေကပင် ဘာမျှမစားရသေးသော ဝေသာအောင်မှာ ပကတိလူကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် သမင်းသုံးပန်းကန်ပင် စားသည်ကို သူ့အဖေ

နှင့်ကျောက်သစ်ခဲများကပါအံ့သြသွားကြသည်။ သို့သော် - သူ့အား "စောစောက ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟူ၍ကား မည်သူမျှ မမေးရဲကြသေး။ ဆရာတော်နှင့်သူ့အဖေကလည်း ဝေသာအောင်ကိုသာ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

ထမင်းစားပြီးသွားသော ဝေသာအောင်သည် မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောသောဘဲ ကျောင်းတိုင်တစ်လုံးကို ကျောမီတာ ဆေးလိပ်ဖွာနေသည်။ ကျောက်ဆစ်သမားများမှာ ဝေသာအောင်ကိုသာ တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားများကမူ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ ဝတ္ထုရားအတိုင်း ဆွမ်းခံထွက်ရန် ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးခြင်း၊ ဆိုင်းထမ်းပြင်ရင်းနှင့်သာ စောစောက သူ့အဖေကို ကိုက်ရန်လိုက်သော ဝေသာအောင်အား တစ်ချက်တစ်ချက်သာ အကဲခတ်နိုင်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံမထွက်မီပင် ဝေသာအောင်က ...

"အဖေ - ဒီနေ့ ကျောက်အုတ်ရွာ မထွက်ကြဘူးလား" ဟု သူ့အဖေကို စကားစမေးသည်။

သူ့အဖေက ...

"ဒီနေ့ နားကြဦးလို့ ဆရာတော်အမိန့်ရှိထားလို့ ဒီနေ့ ကျောက်ရေတွင်းတူးမည့်နေရာကိုပဲ တိုင်းတာကြည့်မယ်" ဟု သူ့သားကို အကဲခတ်ရင်းဖြင့် လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံပြန်လာကြချိန်မှာတော့ ဝေသာအောင်ကို အကောင်ပကတိနေဆွမ်းကိစ္စအတွက် ကိုရင်ကြီးများနှင့် အတူ ဝိုင်းကူလုပ်၍ တွေ့ရသည်။

ထိုအချိန်ကျမှ ဝေသာအောင်အား မနက်က မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်သည်ကို မေးကြည့်ကြရာ သူသည် မနေညနေက နေမကောင်းချင်သလိုဖြစ်ပြီး ည အိပ်ပျော်နေစဉ် မိန်းမတစ်ယောက်က အိပ်မက်လိုလိုနှင့် သူ့နှာခေါင်းကို လာညှစ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှူကျပ်ပြီး အော်မိသည်ဟု ထင်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

နေ့ဆွမ်း စားကြချိန်မှာတော့ ဝေသာအောင်မှာ ပကတိလူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကျောက်စွန်းကိုလည်း နောက်ထပ် ကျောက်ဆစ်ရန်ပင် မဝံ့ရဲကြတော့။ ဤတစ်ခါတော့ ရွာသားများအကူအညီနှင့်

ကျောက်ရှာရဲကြတော့သည်။ ဝေသာအောင်ကမူ သူ့အကြောင်းကို ဟိုသူအေး၊ သည်လူမေးနှင့် လူပျိုလူရွယ်တို့ ဖြစ်ရာ ရှက်ပြီး သူ့ရွာကို ပြန်ပြေးလေသည်။

ကြာမီ ရွာနှင့်အတော်လှမ်းသော နေရာမှ မည်သောအရပ်တွင် ကျောက်တောင်တစ်လုံးတွေ့၍ တောင်စောင့်တောစောင့်နတ်များကို တောင်းပန်၍ ကျောက်တွင်းလုပ်ရန် ကျောက်ဆစ်ထုကြလေသည်။

ကျောင်းပေါ်၌ ဤသို့ ရွာတော်ရှင်မ ဝေသာအောင်အား ဝင်ပူးသည်ကို မှတ်ခြင်းကိုယ်တွေ့ ကြုံရသောအခါ စဉ်ကပင် အလွန်ကြောက်တတ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ ကြောက်စိတ်ဝင်သည်။ နေ့စင်းကြောင်တောင်၌ပင် ကျောင်းတောင်ဘက်သို့ ချောက်ထဲအလေးအပေါ့သွားရာ၌ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်းကို အဖော်ခေါ်ရသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်ယောက် အလေးအပေါ့သွားရန် ဆင်းတော့မှ နောက်ကလိုက်ရတော့သည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့မနက် အရက်သောက်ပြီး ခါစ အချိန်တွင် ကိုရင်ကြီး

စန္ဒောဘာသာက သူ့အမိဘက်မှ သူတို့အမျိုးတွေရှိသော ဂေါ်တူရွာကို သွားရန် ခေါ်သည်။ ဟိုရွာသည် ရွာဆိုလျှင် အလွန်သွားချင်လိုက်ချင်သော ကျွန်ုပ်လည်း မငြင်းပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားငယ်၊ ကိုရင်ငယ် များမှာ ဆရာတော် အလှူအတန်းသွားလျှင်လည်း ကျောင်းသားကြီး၊ ကိုရင်ကြီးများကိုသာ ခေါ်သွားတတ်သဖြင့် ဟိုရွာ သည်ရွာ သိပ်မရောက်ဖူးကြပေ။ ယခု မိမိအား ခေါ်သော ကိုရင်ကြီးမှာလည်း အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သဖြင့် သူ့ဆွေမျိုးဖြစ်သလို ကိုယ့်ဆွေမျိုးဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်တူရွာသို့ ကိုရင်ကြီးနှင့်လိုက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရွာနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် ဂေါ်တူရွာမှာ ခရီးအဝေးဆုံးရွာဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေအတိုင်း တစ်နာရီခွဲ၊ နှစ်နာရီနီးပါး ခြေကျင်လျှောက်ရသည်။ နေ့ချင်းပြန်ဟု သွားကြသော်လည်း သူ့ဆွေမျိုးတွေက ကိုရင်ကြီးကို ဆွမ်းပို့ချင်ကြလို့ပါ ဘာညာပြောကြသဖြင့် ဂေါ်တူရွာကျောင်းတွင် တစ်ညအိပ်ဖြစ်ကြသည်။ ကိုရင်ကြီး ရှင်စန္ဒောဘာသာကမူ ညမအိပ်ချင်။ အကြောင်းမှာ မိမိရွာ၌ပင် ညဆိုလျှင် ကျောင်းအောက်ကို တစ်

ယောက်တည်း မဆင်းရဲသော ကျွန်ုပ်
အား ညည အပေါ့အပါးသွားသွားတည်
နေရမည်ကို မလိုလား၍ ဖြစ်သည်။ သို့
သော် သူ့ဆွေမျိုးတွေက ကိုရင်ကြီးကမူ
အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ပင်ပန်း
ပြီး ဈားနာနေပါဦးမည်ဟု ဝိုင်းပြောကြ
သောအခါ ဂေါ်တူ ရွာကျောင်းတွင် တစ်
ညအိပ်ဖြစ်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ဂေါ်တူ
ရွာကျောင်းတွင် တစ်နေ့လုံး နေကြပြီး
ညနေ နေအေးမှ မိမိရွာသို့ ပြန်လာကြ
၏။ မိမိမှာ ရွာရောက်ထမင်းစားပြီးသည်
နှင့် အိပ်ပျော်သွားရာ မိုးသောက်ကြက်
ဦးတွန်၍ ဦးပဉ္စင်း ဦးကုန္တဝသက ဘုန်း
တော်ကြီး မျက်နှာတော်သစ်ရေတည်
ရန် နှိုးတော့မှ နိုးလေသည်။

ဦးပဉ္စင်း လာနိုးသဖြင့် ကမန်း
ကတန်း ထလာရရာ မိမိမျက်နှာကို ရေ
ကပြင်သွား၍ မျက်နှာသစ်မည့်အစား
ဆရာတော် နိုးလာလျှင် အဆင်သင့်
မျက်နှာသစ်နိုင်အောင် မျက်နှာသစ်
တော် ရေထည့်သော ရေတကောင်းထဲ
ထည့်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဝရန်တာထွက်
ကံလားတံခါးကို ဖွင့်ရသည်။ ကံလား
တံခါးထောက်ဝါးလုံးကို ဘေးတွင်
ထောင်ထားလိုက်၏။ ရေတကောင်းကို

ရေဖြည့်ပြီး မျက်နှာသစ်ရာတွင် တည်
ထားလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ
ဆားခွက်နှင့် တံပူ (ဒန်ပူ) ကို ချွေး
ကျောင်းအောက်သို့ အကြည့်ရော
သွားရာ ချက်ချင်းခေါင်းနားပန်းကြီး
တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထသွားသည်။
ကျောင်းရှေ့ ဝရန်တာအောက်သို့
သုံးလံခန့်သာဝေးသော အဟောင်း
ကြီးနားတွင် ခေါင်းပေါင်းဖြူပေါင်းနှစ်
မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ လူကြီးတစ်
ယောက် ထိုင်နေသည်ကို မြင်လိုက်
သည်။

ယခင်ကလည်း ထိုအဟောင်းထဲ
ကြီးနားတွင် ခေါင်းပေါင်းဖြူကြီးကပ္ပိ
သရဲတစ်ကောင်က မိုးလင်းဝိုင်း၌ မကြာ
ခဏခြောက်လှန့်တတ်ကြောင်းကျောင်း
သားကြီးများ ပြောဖူးသည်ကို ချက်ချင်း
သတိရမိလိုက်ရာ “ငါ့ကို ခေါင်းပေါင်း
ဖြူသရဲကြီး မုချခြောက်ပြီ” ဟု သိလိုက်
၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤတစ်ခါတော့ ဖုတ်
သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ၊ အကြောက်လူ
သော်လည်း ယခင်ကလို အော်ဟစ်
ကျောင်းထဲ ပြန်ဝင်မပြေးတော့၊ စေ
စောက ဘေးတွင် ထောင်ထားသော
ကံလားထောက်ဝါးလုံးကို လှမ်းဆွဲဆွဲ

သို့လိုက်ပြီး ကျောင်းအောက်ပြေးဆင်း
သွားကာ ခေါင်းဖြူကြီးသရဲဦးခေါင်းထိပ်
သို့ တအားရှိက်ထည့် လိုက်လေသည်။
ခေါင်းဖြူကြီး သရဲဦးခေါင်းထိပ်ကို
ခါးလုံးထောက် ထိလိုက်သံနှင့် အတူ
ကျွန်ုပ်လက်က ဝါးလုံးထောက်လည်း
ခွတ်ကျသွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်မှာ
သည်း နာကျင်သွားပြီး လက်ကို ခါနေ
လိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ မိမိရှိက်နက်
လိုက်သောအရာမှာ ခေါင်းဖြူကြီးသရဲ
တော်ဘဲ သစ်ငှက်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်
သို့ သိလိုက်ရသည်။

အမှန်က အဟောင်းပင်နားတွင်လူ
သို့လုံးနီးနီးရှိသော သရက်ပင်တစ်ပင်
ယခင်က ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုသရက်ပင်မှာ
အဟောင်းပင်ကြီး၏ လောင်းရိပ်မိ
သဖြင့် အမြင့်ထိ ထိုးတက်နေရာ အသီး
ထည်း ယခုချိန်ထိ အသီးမသီးပေ။ သီး
ချိန်ရောက်သော်လည်း တစ်နှစ်မှ သရက်
သီးတန် အဖူးပင် မထွက်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်က ကျွန်ုပ်
နှင့် ကိုရင်ကြီးစနွေဘာသတို့ ဂေါ်တူ
ရွာကျောင်းကို သွားနေကြသောနေ့ခင်း
၌ ထိုသရက်ပင်ကို ထင်းအဖြစ် ခုတ်ထွင်

ရှင်းလင်းလိုက်သည်။ သို့သော် သရက်
ငုတ်၊ သရက်ပင်တုံးက ပွင့်သောခိုမှာ
နားည့်၍ အရသာကောင်းသဖြင့် လူကြီး
ခါးစောင်းမျှလောက် အငုတ်ကို ချွန်ထား
လိုက်သည်။ သရက်သားမှာ ဖြူသဖြင့်
သရက်ငုတ်ထိပ်ဝသည် မှောင်သော
အချိန်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြူနေသည်။
ဤသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်က ခေါင်းဖြူ
ကပ္ပိယသရဲကြီးအထင်နှင့် အကြောက်
လွန်ကာ ဆင်းရဲကိမ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သရက်ငုတ်တို့ကို သရဲအမှတ်နှင့်
တအားပြေးရိုက်မိသော ကျွန်ုပ်သည်
ထိုအခါမှ မိမိစိတ်က မိမိကို ခြောက်
လှန့်မှန်း သိလိုက်ရ၏။ ကံလားထောက်
ဝါးလုံးကို ပြန်ကောက်ပြီး ကျောင်းထဲ
ပြန်တက်လာသည်အထိ ကျွန်ုပ် လတ်
ကား နာနေတုန်း။

ကျွန်ုပ်ပြေးဆင်းသွားသံနှင့် သရက်
ငုတ်တို့ကို ဝါးလုံးနှင့် ရိုက်သံ ကြားလိုက်
သော ဆရာတော်က ...

“ဟေ့ကောင် - ဝေယံမဟုတ်ဘူး
လား။ ဘာလဲ” ဟု မျက်နှာသစ်ရန် ထွင်
လာရင်းက မေး၏။

“ကံလားထောက်ဝါးလုံး အေး
ကို ပြုတ်ကျသွားလို့ ဆင်းတုကံလား
ပါဘုရား” ဟု လျှောက်လိုက်ရ၏။

“နင် လုပ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ” ဟု ညည်းသည်။

ကျွန်ုပ်မှာမိမိအဖြစ်ကိုပြန်တွေ့ပြီး ထိုအခါမှ ပြုံးမိ၏။

ယခင်ကလည်း ဓုတင်ဆောက် တည်ရန် ကျောင်းအောက်ကမ်းခြေကြောင့် နိဂုတ်ထွက်လာသော ကိုရင်ကြီးစန္ဒော အာသက် လန်၍ သရဲခြောက်သည်ဟု ထင်တာ အော်ပြေးဖူးပြီ။ ယခုလည်း သရက်ငုတ်တို့ကို သရဲထင်ပြီး ကြောက် စိတ်မွန်ကာ ပြေးရိုက်သဖြင့် လက်နာ သွားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဤသည်က ဝ၍ သတိတရားရလာသည်။ မည် သည့်အရာကိုမြင်မြင် ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းပြီး သရဲတစ္ဆေခြောက်တာ ဟုတ် မဟုတ်ကို အသိစိတ်နှင့်စူးစမ်းဆင်ခြင် တတ်လာသည်။

သရဲတစ္ဆေခြောက်သည်မှာကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂလည်း ပါသည်။ ကျွန်ုပ် တို့ ရွာဝန်းကျင်မှာ ယခင်ငယ်စဉ်က တောတောင်ထူထပ်သလို သားရဲ တိရစ္ဆာန်များလည်း ပေါသည်ဟု ဆိုရ မည်။ ရွာအနောက်ဘက်ရှိ တောင်ကြီး

က ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံ၊ ကျားဟိန်းသံ များကိုလည်း တစ်လ သုံးလေးခါ ကြား နေရတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျားများ မိတ်လိုက်ရာသီဖြစ်သော နတ်တော် ပြာသိုလများ၌ ပို၍ကြားရတတ်သည်။ နွားရုံကနွားကို ကျား လာလာချောင်း၌ မီးရှူးမီးတုတ်တွေနှင့် ရွာသားကြီးများ ကျားမောင်းကြရသည်။ ညနေတောင်း၌ ကျားကိုက်ခံရ၍ နွားသေလျှင် ထိုကျား စားပြီး ကျန်သောနွားသေကောင်နှင့် သုတ်ကိုင်းထောင်၍ ကျားကိုဖမ်းကြရာ ကျားရဇူးသည်။ ယခုထိ ထိုကျားရသော နေရာကို ကျားကိုင်းချိုင့်ဟု ခေါ်ကြတုန်း ပင်။

ရွာတောင်ကြီးက ကျားမြည်သံကို ကြားရသလို၊ တစ္ဆေငုံသံဟု လူကြီးတွေ က ပြောသော ကလေးငိုသံလိုလို တအီ အီ အော်နေသော အသံတစ်မျိုးကို လည်း ကြားဖူးရသည်။ ကြီးပြင်းလာ သောအခါ ဤအသံ ကြားဖူးသည်မှာ အမှန်တကယ် တစ္ဆေငုံသံ မဟုတ်ဘဲ တောတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်၏ မြည်ညည်းသံကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဟု တွေးမိသလို တစ္ဆေဝင်ပူးခြင်း၊ သရဲ

သိုးခြင်း၊ ခေါစာပစ်ခြင်း စသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာ၌ အစဉ်အလာလို ဖြစ်နေ သည်။

တစ်နှစ်လျှင် သုံးလေးယောက် ကျော် တစ္ဆေသရဲ ဝင်ပူးခြင်းကို ခံကြရ သည်။ အထူးသဖြင့် တစ္ဆေသရဲ ဝင်ပူး ခြင်းသည်မှာ မိန်းမသူများသာ ဖြစ်တတ် ပြသည်မှာလည်း ထိုအချက်သည် ကျားမရတစ်စုပင် ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ် အမေအား တစ္ဆေသရဲ ဝင်ပူးနေ သည်ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင် ပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်သည်တစ်နေ့ညနေ၌တမင်း မှုန် အိပ်ပြန်လာသည်။ အိမ်ကို မှောက်သည်နှင့် အမေကို တစ္ဆေသရဲ သိုးနေတာ တွေ့ရသည်။ အမေကို မြင်ရသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ပြီး ကြည့်မျက်လုံးအစုံကလည်း မတည် နှစ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုင်လျက်က ခြေ တောက်ဆောင့်လိုက် ပြန်ရပ်လိုက်လုပ် နေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်ကြောက်နှင့် သည်းစားရန်ကိုပင် သတိမရဘဲ အမေ ကို ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

အမေကလည်း လယ်ထဲက မပြန် နေ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် နှုတ်စိမျက်နှာပျက်ကာ လူကောင်း သောကန်ပုံသဏ္ဌာန် မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်

နေသည်။ အိမ်နီးပါးနားက ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေး သုံးလေးယောက်က အမေ အား ဝင်ပူးနေသော တစ္ဆေသည် မည် သူဖြစ်သနည်းဟု ဝိုင်းမေးနေကြသည်။ “ကျောင်းနားချောက်က ဖင်ပေါက် ကြီးလား။ ရွာတော်ရှင်မလား”

အမေကို ထိုသို့မေးမြန်းနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်နှင့် ကပ်လျက်အိမ်က ဦးလေး၏ဇနီးအသစ်ဝက်ဝက်ကလည်း ဝလာကဝတ်လာကြည့်သည်။ သို့သော် ထိုဒေါ်လေး အကြည့်ကို အမေက မခံ။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်။ ဒေါ်လေးက “ဘာ ဖြစ်သနည်း၊ ဘယ်လိုတွေလို့လဲ” ဟု မေး တိုင်းမျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား သည်။

ဒေါ်လေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာသူ မဟုတ်။ မြတ်ကျွန်းက ဦးလေးငယ်နှင့် အကြောင်းပါ၍ မိမိရွာသို့ ရောက်နေ သည်မှာလည်း ရက်ပိုင်းသာ ရှိသေး သည်။ ထိုဒေါ်လေး၏အကြည့်ကိုအမေ က လုံးဝမခံ။ အမေရှေ့ဒေါ်လေး ရွှေလာ သည်နှင့် အမေမျက်နှာက တစ်ဖက်ကို လှည့်သွားသည်။

အမေ ဤသို့ဖြစ်နေသည်ကို အဝ က သဘောမပေါက်ကြ။

နောက်မှ သိကြရသည်မှာ ယခု အမေအား ဝင်ပူးနေသော သရဲမှာ လူမျိုး

ကာလသား မောင်စောထွန်းသရဲဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိရွာသို့ရောက်ခါစ တစ်ရွာသူ ဦးလေးမိန်းမ ကျွန်ုပ်တို့ ဒေါ်လေးအသစ်ကို ရှက်ရွံ့ မျက်နှာလွှဲနေခြင်းဟု ဆိုသည်။

ထိုသရဲလေး မောင်စောထွန်းမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ပင်လယ်နား၌ ငါးပိုက်စွဲနေကြစဉ် ကျွဲညီနောင်ဟု မြန်မာပြည်တွင် နာမည်ကြီးခဲ့သော လေယာဉ်က စက်သေနတ်နှင့် အဝစ်ခံရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အပိုင်းအစဖြစ်ကာ သေသွားပြီး သရဲဖြစ်နေသော မောင်စောထွန်း လူပျိုသရဲလေးဟု ဆိုသည်။ ထိုသရဲသည် အမေ့ကို ဝင်ပူးနေတုန်းဒေါ်လေးလာကြည့်သည်ကို ရှက်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲသွားခြင်းကို ပြောကြသည်။ ဤသည်ကို နတ်ယဉ်သည်ဆိုသော ဒေါ်လေးတစ်ယောက်က မုချသိသဖြင့် ကိုရင့်အမေကို ဝင်ပူးနေတာ နှင် မဟုတ်လား မောင်စောထွန်းဟု မေးလိုက်ရာ အမေက နှစ်ခါသုံးခါ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကဲ - ဟုတ်ပြီ၊ နှင် စားချင်တာ အဒေါ်တို့က ပေးလာမှာပါ ကလေးရယ်၊ ကဲ - နှင်နေရာနှင့် မြန်ပါတော့နော် - လူလေး” ဟု ပြောပြီး အမေ့ကို လှဲသိပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုမောင်စောထွန်းသရဲ လူ့ဘဝကြိုက်တတ်သော အစားအစာများနှင့် အမေ့အတွက် ပင်လယ်နား၌ ခေါ်သွားပစ်ကြရာ အမေ့မှာ နောက်တစ်နေ့၌ ပဲကတိအကောင်းပင်။

ထိုအခါ သရဲတစ်ကောင်လျှင် အလွန်ကြောက်တတ်သော ကျွန်ုပ်က နောက်တစ်နေ့ ထမင်းစားအပြန်၌ အမေ့အမောင်စောထွန်းသရဲ ဝင်ပူးနေတုန်း အမေ့ သတိမရဘူးလား။ ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲဟု ကျွန်ုပ်က ကြည့်ရာ အမေ့က “ငါမသိဘူး” ဟု ဖြေသည်။

“မောင်စောထွန်းသရဲ ဝင်ပူးနေတဲ့ အမေ့က ဒေါ်လေးငယ်ကို ရှက်လို့ မျက်နှာလွှဲနေတာဆို”

ကျွန်ုပ်က ထပ်မေးရာ အမေ့က - “ငါဘာမှမသိပါဘူးဆို”

မောင်စောထွန်းသရဲ ဝင်ပူးနေစဉ်က အမေ့သည် တကယ်ပင် လူစိတ်ပျောက်၍ မောင်စောထွန်းသရဲစိတ်သဘာဝကို ယဉ်ရုံနေသည်ဟု ယုံကြည်ရတော့သည်။

ထိုအခါ အလွန်ကြောက်တတ်သူ ကျွန်ုပ်သည် သရဲတစ်ကောင်ကို ပိုပြီး ယုံကြည်လာ၊ ကြောက်လာပြန်သည်။ ငါ့ကိုလည်း တစ်နေ့နေ့ သရဲတစ်ကောင်

အောင်ကောင်များ ဝင်ပူးလေမလား။ သရဲ ငါသည်ပင် သရဲတစ်ကောင်ကို ရောက်နေလေပလား။ ငါ့မိ၊ ငါ့ဘ၊ ငါ့အစ်ကို၊ ငါ့ညီ၊ ငါ့ဆွေမျိုး၊ ငါ့ကျောင်း၊ ငါ့ဘုန်းကြီးတို့သည်ပင် တစ်ကောင်လုံးဟု ငါ့ကို ဖန်ဆင်းပြထားကြတာလား။ ထိုပင် တစ်ခါတစ်ခါ အတွေးပေါက်လာသည်။

သည်လိုနှင့် နောက်ထပ် ကြောက်ရော၊ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်၊ အကြောင်းအရာ တစ်ခုတမျှလာပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရွာသား ဦးပဉ္စင်း ဦးကုန္တ ခံသမှာ သံချောင်းဆိုသော ရွာ၌ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအဖြစ် သွားနေရသည်။ သံချောင်းရွာမှာ လက်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီး၏ အတိ ရွာဖြစ်သည်။ ဦးကုန္တ သံကို သည်း သူ ရွာ၌ ကျောင်းထိုင်အဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတော်ကပင် ထားပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သံချောင်းရွာ၌ ထိုဦးပဉ္စင်း ကျောင်းထိုင်နေစဉ် တစ်နေ့တွင် တညင်းသီးသုဉ်းပေးသည်။ တညင်းသီးတောက်သော အခါ ဆီးမသွားနိုင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ရွာက ဒကာတစ်ယောက်သည် တောက်

တို့ကိုပြောချပြီး၊ ထိုပြောကို ဘုန်းကြီးက နှုတ်သအား တိုက်သည်။ တောက်တို့ပြောကိုသောက်ပြီး ဦးကုန္တ သံလည်း ဆီးသွားနိုင်ကာ ရောဂါသက်သာ သွားသည်။

ထိုအခါ ဘုန်းကြီးဦးကုန္တ သံက - “ကျောင်းဒကာကြီး လာတိုက်သွားတဲ့ဆေးက တကယ်စွန်းတာပဲကွ။ ဆီးမသွားနိုင်ဘဲ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အောင်နေတာ။ တစ်ခွက်တည်းနဲ့ ချက်ချင်း ဆီးသွားတယ်။ ငါ့ကိုတိုက်သွားတဲ့ ဆေးက ဘာဆေးလဲ။ မင်းတို့ သိလား” ဟု ကျောင်းသားကြီးများကို မေးသည်။

ထိုအခါ ကျောင်းသားကြီး တစ်ယောက်က -

“ဘာဆေးမျှ အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရား၊ အစာတောက်လျှင် ဘာအစာတောက်တောက် - တောက်လျှင် တည့်တဲ့ တောက်တဲ့ကောင်ကို ပြာချပြီး၊ တိုက်တာပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်လိုက်၏။

ထိုကျောင်းသားကြီး၏ စကားအဆုံးမှာပင် နာလန်ထသော ရှိသေးသော ဘုန်းကြီးဦးကုန္တ သံသည် မျက်ချင်း ထိုးအန်တော့သည်။ ဦးကုန္တ သံမှာ ငယ်စဉ်ကပင် အလွန်ချွတ်သဖြင့်

ယခု သူ့အား တောက်တဲ့ကောင်ကို ပြာချပြီး တိုက်သည်ဆိုသောအခါ မသတိဖြစ်ပြီး အန်တော့၏။ အန်သည်မှတစ်ခါနှစ်ခါမဟုတ်၊ ဆက်တိုက်လိုအောင်လိုက်အန်လိုက်ဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့အန်နေအော့နေသည်ကစ၍နောက်တော့ ဘာစားစား သူ့နှာခေါင်းထဲ တောက်တဲ့နံ့ချင်း နံလာသည်။

ကျောင်းဇရပ် ကုဋိကစ၍ သူ့ကျောင်း၌ တောက်တဲ့တွေကလည်း ဝေါရာ တောက်တဲ့မြည်သံကြားလျှင် ပိုပြီးအော့အန်သည်။ သူ့ကျောင်း၊ သူ့တုဋီ၊ ဇရပ်၊ ကျောင်းဝင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးထယ်များ၌လည်းတောက်တဲ့တွေက ပေါများလေရာ တောက်တဲ့ မြည်သံကြားတိုင်း အန်လိုက်၊ အော့လိုက်ချည်း ဖြစ်နေသည်။ တောက်တဲ့တွေမှာလည်း သူ့ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်နေရာမဟုတ်တစ်နေရာက အော်မြည်တတ်လေ့ရှိရာ ဦးကုန်သမှာဆွမ်းလည်းစားမရ၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီလည်း သောက်မရ၊ အဖျော်ယမကာလည်းဘာမှမဝင်၊ ဘာမှစားမရ၊ သောက်မရနှင့် တစ်နေ့တခြား ပိန်ရှုံးကျလာသည်။

ဆေးတိုက်လျှင်လည်း ဘာဆေးတိုမျှ မသောက်တော့ဘဲ "ငါ့ကိုတောက်တဲ့ပြာလာတိုက်ကြပြန်ပလား" ဟုဆေး

ဟူသမျှကို ငြင်းပယ်သည်။ ဤဆေးမှာ တောက်တဲ့ပြာဆေး မဟုတ်ပါဟုမည်သို့ပြောပြော၊ မည်သူက အာဘန္တေစ်ပြီး တောက်တဲ့ပြာပဲဟူသောအစွဲနှင့် ဘာဆေးကိုမျှမသောက်တော့သည်လိုနှင့် အစာမဝင်သောအခါ အနီပေါ်အရေတင်ဆိုသလိုဖြစ်လာသည်။

သို့နှင့် အချိန်ကလည်း ဝါတွင်းကာလကြီး၊ သူတို့ဘုန်းကြီးကိုသည်လိုထား၍မဖြစ်တော့၊ သူ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော ချောင်းဝရွာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆရာတော်ထံ ပို့ကြမှ ဖြစ်တော့မည်။ ချောင်းဝရွာတွင် သူ့မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနှင့် ဆရာတော်ကြီးက ဖျောင်းဖျေပြောဆိုမှ ဆေးသောက်တော့မည်ထင်သည်ဟု ကျောင်းဒကာ ရွာလူကြီးများကတိုင်ပင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ချောင်းဝရွာကျောင်းကို ထမ်းစင်နှင့် မိုးတွင်းကြီးလာပို့ကြသည်။ သံချောင်းနှင့် ချောင်းဝရွာမှာ ခြေကျင် တစ်ရက်ခနီးနီးပါးခန့် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဒကာများမှာ အတော်ခက်ခက်ခဲခဲ ထမ်းစင်နှင့် လာပို့ကြရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ဦးပဉ္စင်းဦးကုန်သမှာ မူလရှပ်ပင်မရှိတော့၊ နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ဒူးဆစ်လက် ဆစ်တွေပေါ်ကာ ဝမ်းဗိုက်မှာ

သင်းချပ်ကပ်ပြီး တကယ့်ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ဆိတ်နေသည်။ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ ဒုတ္တရဇီဝကျင့်နေသော ပန်းချီပုံအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခြေအနေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးက ဆေးဆရာကြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ အဖေလက်ကို အပ်သည်။ ကျွန်ုပ်အဖေနှင့်ရောဂါသည်ဦးပဉ္စင်းမှာ တွေ့သမီးယောက်ဖတော်သည်။

ကျွန်ုပ်အဖေက ...
ဦးပဉ္စင်း- ဒီဆေးသောက်လိုက်ပါလားဟု လျှောက်သောအခါအဖေကို သေသမျှကလုံးနှင့်ကြည့်ပြီး ...

"ယောက်ဖကြီး- ငါ့ကိုတောက်တဲ့ဆေး ထပ်တိုက်ဦးမလား" ဟု မေး

ဦးပဉ္စင်း ဆယ်ဝါနီးပါး ရနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖေကိုတော့ လူ့ဘဝကထဲသလို နှုတ်ကျိုးပြီး ယောက်ဖကြီးဟု ခေါ်၏။

တောက်တဲ့ပြာကိုသာ စိတ္တဇ ဖြစ်သောဦးပဉ္စင်းအား အဖေက ...

"မဟုတ်ရပါဘူး- ဘုရား၊ တပည့်အဆေးတွေက သစ်ရွက်၊ သစ်ခေါက်၊ သစ်သစ်တွေနဲ့ချည်းဖော်ထားတဲ့

ဆေးပါ။ ရှေးမြန်မာသမားတော်ကြီးတွေရဲ့ နည်းစနစ်အတိုင်း ဖော်စပ်ထားတဲ့ မြန်မာ့ ပရဆေးစစ်စစ်ပါ ဘုရား၊ ဘယ်တိရစ္ဆာန်ရဲ့ အဆီ၊ အသွေး၊ သည်းခြေတောင် မပါပါဘူး- ဘုရား"

အဖေကသူ့လူနာဖြစ်သောဦးပဉ္စင်းကို လျှောက်၏။

"တကယ်နော်- ယောက်ဖကြီး" အဖေကို သံသယနှင့်မေးပြန်၏။

"တကယ်ပါ- ကိုယ်တော်ရယ်၊ တပည့်တော် ကျိန်ဆို ကျိန်ပါမယ်၊ တကယ်ပါ။ တောက်တဲ့ပြာ မပြောနဲ့၊ ဘယ်တိရစ္ဆာန်ရဲ့ အသွေးအသား၊ အရိုးအရေ၊ သည်းခြေ မပါပါဘူးဘုရား၊ စိတ်ချသောက်တော်မူလိုက်ပါ"

အဖေက ထိုသို့ လျှောက်လိုက်တော့ ဘာမျှထပ်မပြောတော့ဘဲ အဖေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဆေးသောက်မည်ဟု သဘောရသဖြင့် အဖေက မျက်ရိပ်ပြလိုက်ရာ ကျောင်းသားကြီး တစ်ယောက်နှင့် ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးတို့က ဦးကုန်သကို ဝိုင်းထူလိုက်ကြသည်။

အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်နေသော ဦးပဉ္စင်း၏ ရုပ်လက္ခဏာကို ကျွန်ုပ်တို့က အနားကပ်၍ပင် မကြည့်ရဲကြ၊ အစားမဝင်သည်မှာ လန့်ချီနေပြီး ဖြစ်သဖြင့်

ဦးပွင်း၏ ရုပ်မှာ ကြောက်စရာပင် ကောင်းနေသည်။

အဖေတိုက်သောဆေးကိုကောင်း ကောင်းမွန်မွန်တော့ သောက်၏။ သို့ သော် သူ့အမူအရာမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေ သည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေ သည်ထဲက တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေဝေကြည့်သော အကြည့်မှာ အကြည့်ရသူ အဖို့ တော့ချမ်းစရာ၊ ကြောက်စရာဖြစ် နေသည်။

အဖေ ဆေးတိုက်ကုသသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်သာ ကြာသွားသော်လည်း ဦးကုန္ဒဝံသ၏ ရောဂါအခြေအနေမှာ မသက်သာ၊ တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ အရိုးပေါ် အရေတင်နေသော သူ့ခြေ ထောက်နှစ်ချောင်းကို သူ့အနားရောက် လာသူတိုင်းအား နှိပ်ခိုင်းသည်။ သူနှင့် ရွယ်တူမိမိအရပ်ကကာလသားကာလ သမီးများပင် သနား၍ လာလာနှိပ်ပေး ကြသည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့ရှုပ်ကြည့်ပြီး အနားမကပ်ဝံ့အောင် ကြောက်နေသော် လည်း သူကလည်း လူရိပ် မြင်သည်နှင့် နှိပ်ခိုင်းဖို့ချည်း၊ ခေါ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်ကြောက်နှင့် သူ့အနား ကပ် သွားရသည်။ နှုတ်နှင့်တော့ ကျွန်ုပ်ကို မပြော၊ လက်နှင့် သူ့ကို နှိပ်ရန် ပြုသည်။

အချိန်မှာညနေခြောက်နာရီကျော် နှစ်နာရီခန့်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ် သူ့ကို နှိပ် ပေးနေရသည်ကို ကြောက်လာသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ ပါးစောင်ရိုးတွေ ဝေါထွက်ကာ နားရွက်ကားကားကြီးကြီး ကျွန်ုပ်မကြည့်ချီကံကောင်းသွားသည်။ သူတို့ အိမ်နားက သူတို့အရွယ် လူမျိုး ပေါက်တစ်ယောက်က သူ့ကို လာ ကြည့်ရာ သူ့ကိုနှိပ်ပေးဖို့ ထိုသူကိုလည်း ပြစ်စွဲပေါ်ပြန်သည်။ ထိုသူက သူ့ကို နှိပ် ပေးနေစဉ် ကျွန်ုပ် မသိမသာ ရှောင် ထွက်လာသည်။ ထိုသူမှာ သူလူအား တုန်းကပင် ရင်းနှီးခင်မင်ကြသူ ဖြစ် သဖြင့် မေးတစ်ခွန်း၊ ခေါ်တစ်ခွန်းတော့ ဦးကုန္ဒဝံသက ပြော၏။

ထိုကာလသား လူပျိုပေါက်မှာ ဦးပွင်း ဦးကုန္ဒဝံသနှင့် ဆွေမျိုးတော် သည်။ ဦးပွင်းကို နှိပ်ပေးပြီးအပြန်မှာ သူ့မျက်နှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည် ကိုကျွန်ုပ်သတိပြုမိသည်။ သူကပဲ ခေါ်လေသလား။ သူကဲ့သို့ပင် ညနေပိုင်း လာနှိပ်ပေးနေကြသော တစ်ယောက်က ယောက်ျားများ ပြောလေသလားမသိ။ ဦးပွင်းကို ဖုတ်ဝင်နေပြီ ဟူသော သတင်း ထွက်လာပြန်သည်။ လူကြီး တိုင်းကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး သူ့ကို နှိပ်ရန်

နေသည်မှာ လူတွေဆီက သွေးကိုပဲ သူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေသလိုလို၊ အိပ်တီးတိုးပြောလာကြပြန်သည်။

အဖေက ဆေးတစ်လလောက် ထိတ်သော်လည်း ဦးပွင်း၏ ရောဂါမှာ သက်သာမလာ၊ တစ်နေ့တခြားပို၍သာ ဆိုးလာသလိုပင်။ ရုပ်လက္ခဏာမှာ သည်း အစားအသောက် လုံးဝမဝင် သဖြင့် အရိုးပေါ်အရေတင်ကာ မျက် သွင်းဟောက်ပက်နှင့်ပို၍ကြောက်စရာ စောင်းလာသည်။

ထိုအခါ သူ့ကို လာလာနှိပ်ပေးသူ သူတစ်ယောက်လည်း တစ်နေ့တခြား နည်းပါး သည်။ ဦးပွင်းကို လာနှိပ်ပေးသော သူနှိပ်ပေးသူ၏သွေးသားကိုပဲ ဦးပွင်း သူတစ်ယောက် ဖုတ်သက်ရှည်နေသလို ပြောဆိုသူတွေကလည်း ပြောဆိုလာ ကြသည်။ အချို့ကမူ သံချောင်း၊ ရွာက မိတ်ချောင်းဝရွာကျောင်းကို ထမ်းပင့် ကြရစဉ်က ဦးပွင်းသည် လမ်း၌ မိတ်ချောင်းဝရွာ မြစ်ကူးချောင်းခြား သူ့ အလောင်းကို ထမ်းစင်နှင့် ထမ်းယူလာ ကြရာ လမ်းကပင် ဖုတ်တစ္ဆေအပမီဝင် သည်ဟု ထင်ရာမြင်ရာ ပြောဆိုလာ ကြပြန်သည်။

အဖေကမူ ဦးပွင်းအား တောက် တဲ့ ပြာတိုက်သည်ဆိုသော ဆေးအဖော် ၌ သံသယရှိနေသည်။ အမှန်တကယ် တောက်တဲ့ပြာ ဟုတ်မဟုတ် သံချောင်း ရွာက လူနာလာမေးသူကို အခါခါမေး သည်။ သူတို့က ဦးပွင်းကို တိုက်သော ဆေးမှာ အမှန်ပင် တောက်တဲ့ပြာသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်ဆေးနှင့်မျှ စပ် ဟပ်ရောနှော၍တိုက်ခြင်းမဟုတ်ဟု ဆို သည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့ မနက်မှာ ဦးပွင်းသည် ကယောင်ကတမ်းတွေ ထထအော်လာတော့သည်။

“ကျုပ်ကို လက်ပတ်ဖြူတွေ ဖမ်းဖို့ လာနေကြပြီ၊ ဆရာတော်ကြီးဘုရား ကယ်ပါဦး။ ယောက်ဖကြီး - သေနတ် တွေနဲ့ ငါ့ကို ရဲဘော်ဖြူတွေ ဖမ်းဖို့လာ နေကြပြီ - ကယ်ပါဦး” ဟု မကြာမကြာ ထထအော်လာသည်။

ခေတ်က ရဲဘော်ဖြူခေတ် ဖြစ်၏။ (လက်ပတ်ဖြူဆိုသည်မှာ အရပ်အခေါ်) ထို့ကြောင့်ရဲဘော်ဖြူများကိုစိတ်ရောက် သွားပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိသည်။ သူ တပည့်ဦးပွင်းကိုလည်း ဖောင်းဖျာပြော

ဆိုနေရသည်။ သို့သော် ဆရာတော်လည်း ဈေးဝယ်ချခရ။ အဖေလည်း ဈေးဝယ်ချခရနှင့်ထိုနေ့သန်းခေါင်ကျော်တွင် ပျံလွန်တော်မူသွားသည်။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ပျံလွန်တော်မူမီက သုရှင်ကို မျက်စိထဲ မြင်မိနေရာ ဦးပဉ္စင်း၊ ဝံကျောင်းထားရာ ပြပင်ကြီးအောက်ကို နေသည့်ပင် တစ်ယောက်တည်း မသွားခဲ့။ ညည အပေါ့အပါးသွားချင်လျှင် ဝင်မိုးလင်းအောင် အောင့်ထားရသည်။ ဘယ်လိုမျှ အောင့်မရလျှင်တော့ သူငယ်ချင်း ဉာဏ်သိမ်းကို အဖော်ခေါ်ပြီး ကျောင်းအောက်ဆင်းဝံ့ကြသည်။

ပင်ကိုကပင် အလွန်ကြောက်တတ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ဦးပဉ္စင်း ပျံတော်မူပြီး နောက်အပါယ်ဘုံသား ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောကြသောအခါ ပို၍ကြောက်မိသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့ညတွင် ကျောင်း၌ လာလာအိပ်တတ်သော ကာလသားတစ်ယောက်က ညကြီးမင်းကြီးထအော်တော့သည်။ ထိုကာလသား အိပ်နေသောနေရာမှာ ပြတင်းပေါက်တည့်တည့်၌ ဖြစ်သည်။ မူအိုက်သဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားရာ

ထိုပြတင်းပေါက်ထဲ လက်တစ်ဖက်ရောက်လာပြီး သူ့ကို ဆွဲသည် ဆို၏။ ထိုဆွဲသော လက်မှာလည်း သာမန်လက်မဟုတ်ဘဲ လက်တစ်လျှောက်လုံး ဝိုင်းလောက်ကောင်တွေ တဖွားဖွားနှင့် ဆို၏။ ကျောင်းမှာ ခြေတံရှည်ကျောင်း ဖြစ်သဖြင့် သာမန်လူ တစ်ယောက်ထဲ အောက်ကလှမ်းဆွဲလျှင်တော့ မိနိုက်သည်။

ဤသည်ကစ၍ ကာလသားအချို့က ဆည်ညညရွာလယ် (အပျိုလှည့်) သွားကြရာ၌ ဦးပဉ္စင်း နာနာဘာဝသည် သူတို့အိမ်ရှိရာဘက်က ရွေးတစ်စီးနှင့် ရွာထဲဝင်လာသည်။ ထူးခြားသော နေဟောင်းသံကြောင့် သူတို့စောင့်ကြည့်နေကြစဉ် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လောလီကောင်တွေ တဖွားဖွားနှင့် ရွတ်တတ်ပြေးလာသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်ဟု ပြောကြပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ပျံတော်မူခါနီး၌ ကယောင်ချောက်ချား အော်ဟစ်၍ ပျံတော်မူသွားသော ကျွန်ုပ်တို့ ဦးပဉ္စင်းသည် ဧကန္တပေတ (ပြိတ္တာ) ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်ဟု လူကြီးတွေထံ ပြောကြဆိုကြသံကို ကြားရသောအခါ

အလွန်ကြောက်တတ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်း၌ပင် အိပ်ရဲဖြစ်သွားသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ တောင်စဉ်ဘက်တွင် ကျောင်းသားထိုင်နေသော ဦးလေးဘုန်းကြီးနှင့် တောင်စဉ်ဘက်ကို လိုက်လာလေသည်။ မိမိရွာကိုမူ ထိုဦးပဉ္စင်း ပျံပျံချပြီးမှ ခုခံခိုက်ရောက်၏။

ကြောက်တတ်သူပီပီရွာကို ရောက်ချောက်ချင်း ပျံတော်မူ ဦးပဉ္စင်းကို သတိပြုမေးကြည့်ရာ ပွဲပြီးကတည်းက ဘာမှမပြောကြားရတော့။ အခြောက်အလှန့် ခြင်းမရှိတော့ဟု ပြောကြသည်။ ဘုန်းကြီးနှင့် အလှူအတန်းများနှင့် စည်တဲဘားကားပြုလုပ်ကြရာ အလှူအတန်းတို့ကို ကြသဖြင့် ကောင်းရာသုဂတိသတို့ ရောက်သွားပြီဟု အားလုံးက ခြည်ကြသည်။

နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် တစ္ဆေမှ နတ် စသည်တို့ကိုလည်း အယုံကြည်သိပ်မရှိ ဖြစ်လာသည်။

အကြောက်အလန့်လည်း လျော့ပေါ့သွားသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်ကြီး ငြင်းလာသောခေတ်သည် ဆိုရှယ်လစ်ခေတ် ဖြစ်ပေရာ ရေးသားကြသော စာပေများ၌လည်း သိုက်၊ ဥစ္စာစောင့်၊ စုန်း၊ နတ်၊ တစ္ဆေ၊ ကဝေ၊ မှင်စာ၊ မာတြာ၊ ဘီလူး၊ သရဲ၊ သဘက် စသည်တို့ကိုလည်း နိုင်ငံတော်၏မူအရ ပစ်ပယ်ထားရသဖြင့် ဆိုရှယ်လစ်စာပေများကို ဖတ်ရင်း အကြောက်တရား လျော့ပါးသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း လူနေထူထပ်၍ လျှပ်စစ်မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသော အိမ်ချင်း၊ တိုက်ချင်း ဆက်စပ်နေသော ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ နေရသဖြင့် သရဲ၊ တစ္ဆေစသော အကြောက်တရားများ လျော့ပါးသွားလေတော့သည်တကား...

» ဝေပုံပင်းခေါင်

ဂါဦးနွန်းကို
ကျွန်မမသိသော
ကျွန်မချစ်သူ

ကျွန်မ မသိခဲ့သော ကျွန်မချစ်သူ

ဒါဦးနွန်းကို

သယ်သူတွေ ဘယ်ဝါတွေ ယုံ
ကြပါလို့ ကျွန်မ မပြောလိုပါဘူး။

ဘယ်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း
ကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြခဲ့
သေး၊ ဒါဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်
ဆစ်ရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ပြန်မေးရလောက်အောင် ကျွန်မ
တွေ့ယောက်ယက်ခတ်တုန်ခါသွား
သေး။

ကျွန်မ တစ္ဆေခြောက်ခံရတာတဲ့
လား။

အို - ကျွန်မ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေကို
အယုံအကြည်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ - အခုကြုံ
တွေ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်က ဖြေရှင်းချက်
တစ်စုံတစ်ရာ ဖွေရှာလို့ မရလေတော့
သူတို့တွေကိုပဲ ပုံချရတော့မှာပေါ့။

ဒါနဲ့လေ - ကျွန်မ သိချင်တာတစ်ခု
က နောက်ပြောင်တတ်တဲ့ လူတစ်

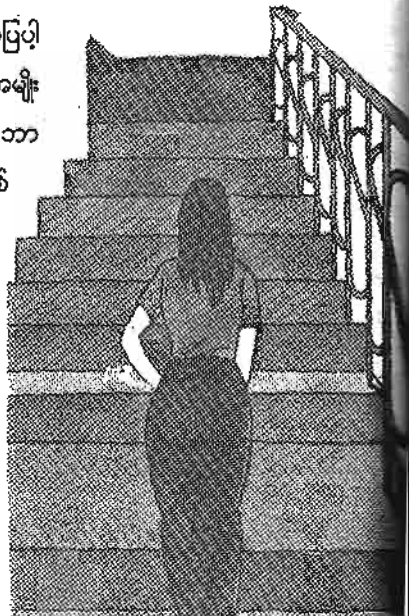
ယောက်ဟာ သေလွန်သွားတဲ့ နောက်
တမလွန်ဘဝတွေမှာရော ဆက်လက်
နောက်ပြောင်တတ်သလား။

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင် လက်
ရှိဘဝ ဒီဝန်ချုပ်တာနဲ့ ချစ်တဲ့စိတ်ဟာ
လုံးဝဥဿုံ ပျောက်ဆုံးသွားမှာလား။
အခုဟုတ် တမလွန်ဘဝထိတိုင် ဆက်
လက်တည်ရှိနေဦးမှာလား။

အို - ကျွန်မခေါင်းထဲက မေးခွန်း
တွေက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အစပ်အဆက်
လည်း မရှိပါဘူး။ အတွေးတွေက ကား
ဘီး ပြေးနေသလို လည်ပတ်နေတယ်။
ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကျွန်မ နားမလည်
နိုင်တဲ့အရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်
ထင်ရဲ့။

ကဲပါ - ကျွန်မ အစကနေ ပြောပြပါ
မယ်။ လောကကြီးဆိုတာ ရှုထောင့်အမျိုး
မျိုးက ကြည့်ရှုသုံးသပ်နိုင်တဲ့ သဘော
ရှိတာကြောင့်မို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် တော့ အပြိုင် အဆိုင်
ငြင်းချက်တွေ မထုတ်ကြေးပေါ့။
နို့မဟုတ်ရင်အားလုံးရှုပ်ကုန်ကြ
မှာ စိုးလို့ပါ။ တကယ်တော့
ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဝိညာဉ်
လောကကို အယုံအကြည် မရှိ

နှင့်သာ ပြောနိုင်တာ။ ဒီစစ်ထိုးစိတ်က
ကိုမိုးတို့ ဝိသားစုဆွတ် ရည်စူးပြီး
တိတလောကထဲ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး
နေ့စွမ်းထောင် ကပ်လိုက်ကြသေးတယ်။
အို - နောက်ပြီး သူတို့ ပြန်ပေါ်ပေါက်သေး
နှင့်က ကိုမိုးနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုတာ
သူတို့ဆုံးစာ ပိုသေချာသွားတာပေါ့။
နှင့်ပဲ သေချာစဉ်းစားကြည့်ဦး။
ရခိုင်တို့ ဂျော့မုဆိုးလူက
ဒီတို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း
ဘယ်လိုလုပ် ဂျော့မုဆိုးလူက ...

သူ့။ ဒီအဖြစ် အပျက်လေးနဲ့ မကြုံ
ရင်က အထိ ပေါ့။ ဟုတ်ကဲ့ - ဇာတ်
အစက ဒီလိုပါ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မ အိပ်ပြန်နောက်
နဲ့တယ်။ အိပ်ဆို့ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့
ကျွန်ကျကျ ဒေသတစ်ခုမှာ ကျွန်မ
အခုအတူ ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
လည်နေသူပါ။ အခု ကျွန်မ ဆိုလိုတဲ့
ဆိုတာက ကျွန်မအဖေရဲ့တိုက်ခန်း
ထဲလေး။

ကျွန်မအဖေက အသက်ငါးဆယ်
နှစ်အရွယ် အပျိုကြီးတစ်ယောက်
တို့ တစ်ကိုယ်တည်း အပူအပင်
တင်းဖြတ်သန်းချင်သူ တစ်ဦးလို့
လည်း မမှားဘူးပေါ့။ ပြောရရင်
တူတွေ၊ တူမတွေ သူနဲ့အတူ လာ
တက်နစ်သက်ပုံမရပါဘူး။ ဘာဖြစ်
လည်းဆိုတော့ သူက တစ်ကိုယ်
တည်းနေချင်တဲ့သူပဲကိုး။

ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ သူ့ဆီ
ရောက်လာရတာလဲ။

ကျွန်မလည်း အစက သွားဖို့ အစီ
အစဉ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီနေ့ နေ့လယ်မှာ
ကျွန်မဆီကို ကြီးငွေက ရုတ်တရက် ဖုန်း
ဆက်လိုက်တယ်လေး။ ကြီးငွေ
ဆိုတာ အခု ကျွန်မ ပြောပြနေတဲ့ အဖေ
အပျိုကြီးကို ကျွန်မတို့ ခေါ်ဆိုတဲ့ အမည်
နာမပါ။ သူနာမည်က ဒေါ်ငွေစင်တဲ့။

ဖုန်းထဲမှာ ကြီးငွေရဲ့အသံက ဗလုံး
ဗထွေးရယ်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်နေတဲ့ပုံမျိုး။ နောက်ပြီး အရမ်း
လည်း အလျင်စလို ဖြစ်နေပုံပဲ။ ကျွန်မ
ထင်လိုက်တာက ကြီးငွေ - သူ ဖုန်းခကုန်
မှာစိုးလို့ မြန်မြန်ပြောနေတာ ဖြစ်မယ်
လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - တကယ်တမ်းကျ အဲဒီ
လို မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

“ဟဲ့ - ရတီလင်းဖြူ သမီး ဒီည ကြီး
ငွေနဲ့ လာအိပ်ပေးပါကွယ်။ မဖြစ် ဖြစ်တဲ့
နည်းနဲ့ လာအိပ်ပေးပါနော်”

“ဟင် - မြန်းစားကြီး ဘာဖြစ်...”

“ဟာ - မေးမနေနဲ့။ ရောက်မှ ပြော
ပြမယ်။ ညည်းအမေကို ငါခေါ်လိုက်တာ
လို့ ပြောပြီး လာအိပ်ပေးနော် ဒါပဲ...”

ကျွန်မ ဘာမှ အသေအချာ မမေး
လိုက်ရခင်မှာ ကြီးငွေစုန်းချသွားတယ်။

ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ နားမလည်မှု
တွေနဲ့ ဗလောင်ဆူ သွားခဲ့ရတာပေါ့။
ပဟေဠိဆန်တဲ့ ကြီးငွေကြောင့် ကျွန်မ
အတွေးတွေကလည်း ဟိုရောက်လိုက်
ဒီရောက်လိုက် ...။

ကြီးငွေ ဘာတွေများ ဖြစ်လို့ပါ
လိမ့်။

သုခိသုဂ္ဂတိရန် ကြောက်ရလို့များ
လား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီ
က ခြိမ်းခြောက်တဲ့စာတွေ ဘာတွေများ
ရရှိထားလို့လား။

စုံတောက်ဝတ္ထုတွေအဖတ်များတဲ့
ကျွန်မရဲ့ ခေါင်းထဲကို အဲဒီလို ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းမေးခွန်းတွေက မစဉ်းစားချင်ပါပဲ
တရစပ် ဝင်ရောက်လာပါရော၊ အာ -
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံကြီးမှာ
ဒီလိုမျိုး ဆိုးရွားသောင်းကျန်းမှုတွေ မရှိ
ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီးသား။ ဒါဆိုရင်
ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ချက်ဆိုရင် နားစွက်က မီးတောက်
တဲ့ ကျွန်မက ကြီးငွေရဲ့အထာကို နောက်
ကျနေပြီပဲ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ

ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားတယ်။
ပြဿနာက သရဲကားပြဿနာသာဖြစ်
လိမ့်မယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကြီးငွေက ထာ
ယောက်တည်းအေးအေးနေချင်ပေမယ့်
သူက တစ်ခါတလေ အခြားမိသားစုတွေ
လိုပဲ သရဲဇာတ်လမ်းတွေတော့ ကြုံ
ချင်ရှာရဲ့။ နို့ပေမဲ့ - တစ်ယောက်တည်း
လည်း ဖြစ်ပြန်တော့ ကြည့်တလည်း
မကြည့်ရဲ။

လူဆိုတဲ့ အမျိုးကလည်း တစ်
တလေကျရင် ထိတ်လန့်ချောက်ချက်
စွယ်ရာတွေကို တောင့်တခံစားချင်
တဲ့ သဘောရှိတယ်။ ကြုံဆိုထဲတွေ
ကြတယ်မဟုတ်လား။ သို့ကြောင့်လည်း
အသက်ငယ်ရွယ်သူတွေက စွန့်စား
စားစားနဲ့ အန္တရာယ်များတဲ့ ဒေသ
ကို ခရီးထွက်ကြတယ်။ ဒီလို မလုပ်နဲ့
တောင် ကစားကွင်း။ ပန်းခြံတွေကို
ပြီး နည်းပညာတွေနဲ့ ဇန်တီးထား
ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို စီးနင်းကာ ထိတ်
ရင်ခုန်ရအောင် ကြိုးစားကြတယ်။

ကျွန်မ အဒေါ်လည်း ဒီလိုပဲ
လိမ့်မယ်။ သူ့အရွယ်က အသက်

တည်း ငါးဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့ ကစား
သွားပြီး ရေလွှာလျှောစီးလို့လည်း
လေတော့ အိမ်မှာထိုင်ပြီး သရဲဇာတ်
တွေ ကြည့်ချင်ရှာမှာပေါ့။

ငါလည်း သူ့အရွယ် သူ့လို တစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်နေရင်ဆိုတဲ့ ကိုယ်
တစ်တစ်နဲ့ ကျွန်မ သူ့အိမ်မှာ ည
အိပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
ပေမဲ့ - သူ့အိမ်က ကျွန်မ တက်နေတဲ့
အလှမ်းဝေးတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ
အေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တော်တော်ကို
အလှမ်းဝေးတာ။ ကျွန်မ ရုံးကနေ သူ့
အိမ်ဆီဆီရောက်ဖို့ နှစ်နာရီနီးပါး
သွားရမှာ။

ကျွန်မ တက်နေတဲ့ရုံးက ကျွန်မရဲ့
အိမ်ရဲ့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အစွန်အဖျားတစ်
ဖျား ကြီးငွေရဲ့ အိမ်ကတော့ ရန်ကုန်
အလယ်ကောင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ။
ပေမဲ့ - မဖြစ် ဖြစ်အောင် သွားဖို့ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်တယ်။ ကိုယ့်အဒေါ်လည်း
ကျွန်မ သူ့အရွယ်လည်း တစ်ကိုယ်တည်း
ဆိုတော့ သနားလည်း သနားပြန်
သင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လိုင်းကား
ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဝေးရတဲ့အထိ

ကားလမ်းတွေကလည်း ကျပ်နေသေးရဲ့
ဒီတော့ ကြီးငွေရဲ့ အိမ်ကို ကျွန်မ အပြန်
နောက်ကျခဲ့တာပေါ့။

ဟော - ကားကြီးက ကျွန်မ ဆင်း
မယ့်မှတ်တိုင်မှာ ထိုးရပ်သွားပြီ။ ကျွန်မ
လိုင်းကားပေါ်က ဆင်းတော့ ခြောက်
နာရီတောင် ခွဲနေပြီပဲ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး
က အထူးကားများရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း
ပြည့်ကြပ်ညပ်နေတဲ့ လူအုပ်ကြားထဲက
ကျွန်မအတင်းတွန်းထိုး ဆင်းခဲ့ရတယ်။
ဆောင်းဥတုကာလမို့ ထင်တယ်။ အပြင်
လောကကြီးမှာတော့ အမှောင်ထုက
လွှမ်းခြုံအုပ်စိုးစပြုနေပြီ။

ဒါပေမဲ့ - ကျွန်မမကြောက်တတ်ပါ
ဘူး။ ကျွန်မရောက်ရှိနေတာက တောအုံ
ချကြား မဟုတ်။ လျှပ်စစ်မီးရောင် လင်း
ထိန်ပြီးနေတဲ့ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်။
ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် လူတွေက ဟိုဟို
သည်သည် ကူးသန်းသွားလာနေကြတုန်း။

ကျွန်မအဒေါ်ရဲ့တိုက်က ကားလမ်း
မဘေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းကြား
လေးထဲကို ဝင်သွားရပြီး ပန်းခြံလေး
တစ်ခုရဲ့ အနောက်မှာ မြင့်မြင့်မားမား
တည်ရှိနေတာပါ။ အင်း - ကံကြမ္မာရဲ့။

ညိုချက်ပဲလား။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျိန်စာစုရစေခြင်းပဲလား။ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ကံတရားလို့ပဲ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့လေ။ လမ်းကြားလေးထဲကို ကျွန်မ ကွေ့ဝင်လိုက်ရုံရှိသေးရန်ကုန်မြို့ရဲ့ထိန်ထိန်ညှီးနေတဲ့လျှပ်စစ်မီးဆောင်တွေက ပြန်းနေဆဲပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရလား။

“ဟာ - မီးပျက်သွားပြီ”
ဝမ်းစပ်ကလည်း ညည်းတွားလိုက်ရင်း လက်ကလည်း အိတ်ထဲကို နှိုက်လိုက်မိတယ်။ အိတ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားတတ်တဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးငယ်လေးကို လိုက်စမ်းရင်းနဲ့မှ မနေ့ညက မီးခြစ်ရှာအပြီး အိတ်ထဲ ပြန်မထည့်မိတာကို သတိရသွားတယ်။ ဟူး - ဒုက္ခပါပဲ။

အမှန်တော့ လမ်းကြားလေးကနေ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သွားလိုက်ရင် ပန်းခြံလေးကို လွန်တာနဲ့ ကြီးငွေ့တို့ တိုက်ကို ရောက်နေပါပြီ။ အချိန်ကလည်း အမှောင်ကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အလင်းရောင် ဖျိုးဖျိုးဖျါဖျါ ကျန်ရစ်နေတုန်းပါပဲ။ နို့ပေမဲ့ - မိန်းကလေး တစ်

ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်ပြန်။ ကလည်း ရုတ်တရက် ပြတ်တောသွားပြန်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကလည်း ပါမလား။ ဒါတွေအားလုံး ရောယှက်ကျွန်မ ခေါင်းထဲကို ထိတ်လန့်အားစိတ်တွေက အတုံ့အရုံး တိုးစွေရောက်လာလေရဲ့။

“ခုနေ - အသိတစ်ယောက်ယောက်များတွေရင်ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

စိတ်က မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ အရာတောင့်တမိတယ်။ တိုက်ခန်းအလမ်းအတူတူ လျှောက်ပေးမယ့် ရန်သူတစ်ယောက်ယောက်ကို တစ်တယ်။ အမှန်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့လေးထဲက ဒီအနီးအနားမှာ ကျွန်မ တစ်လှည့်သီတင်း စတည်းချခဲ့ဖူးပါတယ်။ တန်းဖြေအပြီး သင်တန်းတက်မိတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ကြီးငွေ့ဆီမှာ အတော်ကြာ လာနေခဲ့ဖူးတော့ ဒီနားမှာ ကျွန်မနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေတော်တော်များများရှိတယ်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့သာ ခင်မင်ရင်းနှီးသလောက်အဆင်ပြေလိုက်

အကြောင့်လည်း ခြေလှမ်းကို ခပ်မြန်မြန် လျှောက်ရင်း မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေကြည့်မိရဲ့။

“ရတီ - တစ်ယောက်တည်းလား”
ရုတ်တရက် နောက်ကျောဘက်ဆီက အသံတစ်သံ ကြားလိုက်လို့ ကျွန်မ အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သေချာပါတယ်။ အသံက ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝင်လိုက်ပုံထောက်ရင် သင်တန်းသတက်တုန်းက ကျွန်မနဲ့ ခင်မင်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

“ဟင် - အောင် - အောင် ကျော်သွင်”

တွေ့လိုက်ရတဲ့ တစ်စုံတစ်ဦးအကြောင့် ကျွန်မအသံတွေ အနည်းငယ် ဖျန်ရီသွားခဲ့ရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးရဲ့ သွေးလည်ပတ်မှုတွေ ဟာလည်း တုံ့ဆိုင်းလေးလံသွားခဲ့သလိုပဲ။ ထိတ်လန့်ဖျန်လှုပ်ရသွားသလိုမျိုး ကျွန်မ ခံစားဆုတ်ရတာပါ။

“အေးလေ - နင်ကလည်း ငါတွေ့တာ သရဲတွေတာ ကျနေတာပဲ။ မျက်ဆုံးပြု၊ မျက်ဆုံးပြုနဲ့။ ဟင်း - ဟင်း -

အေးပေါ့လေ။ နင် လန့်မှာပေါ့။ ငါတလူလူသူသူမှ မဟုတ်တော့ပဲ”

အောင်ကျော်လွင်က ကျွန်မ ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ခန့်တဲ့တဲ့ ရယ်လိုက်တော့ ကျွန်မ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားမိရဲ့။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးခဲတုန်သွားရပါရော။ အသေအချာ ကြည့်မှ သူ့မျက်လုံးတွေက နီရဲဖျန်ရီနေတာကို သတိပြုမိတယ်။

“ဟဲ့ - ရတီ စကားလေးဘာလေး ပြောပါဦး။ ဘာလဲ - အခုမှ နင် ငါတို့ ကြောက်နေတာလား။ ဟား - ဟား”

“ဟို - ဟို - မ - မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ - ငါ - အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ပါ”

ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး အသံတွေကို မတုန်ယင်အောင် ထိန်းပြောရင်း ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာလိုက်တယ်။ သူ ပါမလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်မရဲ့ ဆုတောင်းသံကို နတ်ဒေဝါတွေ ကြားဟန်မတူဘူး။ အောင်ကျော်လွင်က ကျွန်မ ခြေလှမ်းအပြိုင် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာတုန်း...။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လောနေရတာလဲ။ နင်တစ်ခုခုမပြောချင်တော့ဘူးလား။ နင့်ကြောင့် ငါ အခုလို ဖြစ်ခဲ့တာကို နင် မေ့သွားပြီလား”

အောင်ကျော်လွင်က ကျွန်မရဲ့ပုံကို ဆွဲခါယမ်းတော့မယ့် အမူအရာနဲ့ ခပ်တုန့်တုန့် အော်ပြောလိုက်တယ်။ အောင်ကျော်လွင် အသံက ကွဲအက်အော်နေတာနဲ့ အကောင်းဆိုးရွားညည်းတွေးသလိုပဲ။ အို - ကျွန်မ အဖို့တော့ သူတမကောင်းဆိုးဝါးပါပဲလေ။ ဘယ်လို ကံကြမ္မာကြောင့်များ သူနဲ့ ထပ်ပြီး ဆုံစည်းရသလဲဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး။

“နင့်ကြောင့် - နင့်ကြောင့် ငါ ဘဝပျက်ခဲ့တာ ရတီလင်းဖြူ”

စောစောက စကားကို ကျွန်မက စွန်းတုံ့မပြန်တော့။ သူက ထပ်ခါတလဲလဲ အော်တယ်။ အောင်ကျော်လွင်ရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်မ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ အသက်ရှူဖို့တောင် မမေ့လျော့သွားရတယ်။ ဒါ-ဒါဟာ ကျွန်မကို သက်သက်မဲ့စွပ်စွဲပြောဆိုနေတာပဲ။

“နင် - နင် - ငါ့ကို မစွပ်စွဲပါနဲ့။ နောက်ပြီး ငါ့ဘဝကို ထပ်မနေခွင့်ယူတာပါနဲ့တော့ဟာ။ ငါ့လမ်းငါ သွားပါရစေနင်လည်း နင့်လမ်း နင်သွားပါတော့”

ကျွန်မက သူ့ကို ပြောလည်းပြောခြေလှမ်းတွေကိုလည်း မြန်နှုန်းဖြင့် လိုက်တယ်။ ဂိုက်ကို မြန်မြန်ရောက်မိတော့။ သူနဲ့ မြန်မြန်စကားပြတ်ချင်လှပြီ။ သူနဲ့ မြန်မြန်ဝေးချင်လှပြီ။ တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်နေရတာက ကြောက်မိတာ မှန်ပေမယ့် သူနဲ့ ထပ်တွေ့တာလောက် ကြောက်စရာကောင်းတာ မရှိတော့။ သူဟာ ကျွန်မအတွက် နတ်ဆိုးတစ်ကောင်။ ကျွန်မက သူ့အန္တရာယ်ပြုမှာစိုးလို့တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြန်ပြောနေရပေမယ့် စိတ်ထဲတော့ တော်တော် ဒေါသထွက်နေမိတယ်။ သူ့မျက်နှာကို ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်ချင်မိတယ်။

ကျွန်မက တောင်းပန်လိုက်တော့ အောင်ကျော်လွင်ရဲ့မျက်နှာမှာ မှန်မှိုင်းညိုနီသွားပြီး ကျွန်မကို ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ဝေးကြည့်ရင်း...

“ငါ - နင့်ကို နှောင့်ယှက်နေတာမဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ။ နင် ပြန်မချစ်လို့သာ အခုလို ဖြစ်သလို”

“မစွပ်စွဲပါနဲ့တော့လို့ ငါ တောင်းဆိုထားလေ။ ငါမှ နင့်ကို မချစ်တာ။ ဘယ်သူ့ကို ချစ်သလဲဆိုတာ နင်လည်း မသိရဲသေးနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ် - နင့်လမ်း နင်သွားပါတော့ဟာ”

“အေး - ငါ သိတယ်။ အခုလည်း ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”

တိုက်နားကိုတောင် ရောက်နေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်ထိ အောင်ကျော်လွင်က သေးကနေ အတင်းကပ်ပါလာတုန်း။ အခုပါပဲ - ကြီးငွေ့သာ သိရင် အသေဆုပေးမှာ။ ပထမတစ်ခေါက်တုန်းကလည်း အောင်ကျော်လွင်ကြောင့် ကြီးငွေ့ရဲ့ဆူပူအန်မဲသမျှကို ခေါင်းငုံ့သည်ခံခဲ့ရဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူ့ကို သေသမျှ မမြင်လောက်ပါဘူး။ မှောင်မှောင်လည်း သမ်းနေပြီပဲကိုး။

“နင် - နင် - သွားပါတော့။ ငါလည်း ချီတက်ပေါ်တက်ရတော့မှာ”

“မဟုတ်ဘူး - ရတီ။ နင် ငါပြောတာကို နားထောင်ရမယ်။ ငါ့အချစ်တွေကို နင်သဘောပေါက်နားလည်နိုင်တဲ့အထိ ငါပြောရမယ်”

ကျွန်မက တောင်းပန်သလို ပြောနေတဲ့ အပေါ်မှာ အောင်ကျော်လွင်က ရောင့်တက်လာတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) နှစ်တုန်းကလို ကျွန်မဟာ လက်မြန်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ သူ ထင်သွားပုံ ရတယ်။ နောက်ပြီး တိုက်ပေါ်ကို ကျွန်မတက်ပြေးသွားတော့မယ်ဆိုတာ ကိုလည်း ရိပ်မိသွားပုံပဲ။ ပြောပြောဆိုဆို နဲ့ ကျွန်မ ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်မပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်မမှာ အားကိုးရာမဲ့နေပြီလို့ ယူဆထားတယ်တူပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ - သူမေ့နေတာက ဒီအနီးအနားမှာ ကျွန်မကို ကူညီဖေးမမယ့် သူတစ်ယောက် အမြဲရှိနေတာဆိုတာ ကိုပေါ့။

“ဟာ - ကိုမိုး၊ အမလေး - တော်သေးတာပေါ့ ကိုမိုးရယ်။ အောင်ကျော်လွင် နင် ဖယ်နေနီ။ ဟိုမှာ ဟိုမိုး စောင့်

နေတယ်။ နှင် ဒီလို မနှောင့်ယှက်သင့်တော့ဘူး။

တကယ့်ကို လက်မတင်လေးပဲ။ ကျွန်မကို အောင်ကျော်လွင်က အတင်းဆွဲလားရမ်းလား မလုပ်မိခင်မှာပဲ ကိုမိုးက တိုက်ရော့ပြေးထွက်လာတာကြောင့် ကျွန်မ ထိတ်လန့်စိတ် ကင်းကင်းနဲ့ အောင်ကျော်လွင်ကို တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ပြေးသွားလိုက်တယ်။ ကိုမိုးက အောင်ကျော်လွင်အဖို့ ငယ်နိုင်ပဲကိုး။ တိုက်ခိုက်တာနဲ့ အောင်ကျော်လွင် ကြောက်အားလန့်အား ပြေးထွက်သွားတော့တာပဲ။

ကိုမိုးဆိုတာ ကြီးငွေနေတဲ့ တိုက်ခန့်ချဲ့ အပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ မိုးမြင့်ယံဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါ။ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့က ဟိုးလေးငါးနှစ်ကတည်းက ရင်ခုန်စရာ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်လေ။ အခုလည်း အောင်ကျော်လွင် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာကို အပေါ်က လှမ်းမြင်လို့ သူ တိုက်အောက်ကို ဆင်းလာပုံရတယ်။ အင်း - သူ ဒီလိုမျိုး ကယ်တင်ပေးလိမ့်မယ်မှန်း ကျွန်မ မျှော်လင့်ပြီး

သားပါ။ သူနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို ပြန်ပြောပြရရင် ...

ကြီးငွေ ဒီတိုက်ကို ပြောင်းလာမိက အပေါ်ထပ်မှာ လူမနေသေးပါဘူး။ နေရာစိမ်း ဒေသစိမ်းဆိုတော့ ကြီးငွေက တစ်ယောက်တည်း မနေဝံ့သေးတာကြောင့် ဆယ်တန်းဖြေပြီးလို့ အားလပ်နေတဲ့ ကျွန်မကပဲ ကြီးငွေနဲ့ ခဏလေးနေပေးခဲ့ရတယ်။ အဖော်လည်း ပြုသိတန်းလည်း တက်ရင်းပေါ့။ ဒီမှာပဲ ဝိုင်းဝန်းစည်းဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။

တစ်နေ့ - မနက်စောစောမှာ ကြီးငွေနဲ့ ဈေးအတူတူသွားဖို့ ကျွန်မ ကားမှာရပ်စောင့်နေခဲ့တယ်။ အခေါ်အဝေါ်ကြီးက သိတဲ့အတိုင်း ပြင် ပြင်လို့ မှီနိုင်ဘူး။ ကျွန်မလည်း လှေကားမှာထွက်စောင့်ရင်း မြန်မြန်ထွက်လာဖို့ လှမ်းဆီနေတုန်း ...

“ညီမလေး - နည်းနည်းလောက် ဆမ်းဖယ်ပေးပါလား။”

နောက်ကျောဘက်ဆီက သိမ်မွေ့ညင်သာတဲ့ တောင်းဆိုသံလေးကြောင့် ကျွန်မ တအံ့တသြ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သေတ္တာတစ်လုံးကို သယ်မရင်း ဆင်ပင်ပန်းပန်းရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်နဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ လေးကန်တဲ့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို မနီင့်တနီင့်မထားတဲ့ပုံစံက ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ အချိုးမကျလှဘူး။ မနီင့်ဝန်ဆမ်းထားရတဲ့ မြင်းပိန်လေးတစ်ကောင်နဲ့တောင် ဆင်တူနေသလိုပါပဲ။

ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးရင်းနဲ့ ကျွန်မ လှေကားထိပ်မှာ ပိတ်ရပ်နေမိတဲ့အဖြစ်ကို ချစ်မြည်းသတိရသွားပြီး နံဘေးကို ရပ်မြန်မြန်တိုးကပ်ပေးလိုက်မိတယ်။ စိတ်ထဲကလည်း အလွန်အမင်း အားနာသွားမိတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဟိုမှာက မနီင့်သဲ အတင်းမလာရတဲ့အထဲ ဒီက ပိတ်ရပ်ထားမိမှတော့ သူ့မျှော့ဘယ်လောက်လေးလံနေရှာမလဲ။ ဒါပေမဲ့ - သူက စိတ်မရှည်သလိုလည်း မရှိ၊ စိတ်

တိုတာလည်းမရှိဘဲ သေတ္တာကြီးတိုသယ်မသွားရင်းနဲ့ လမ်းဖယ်ပေးတဲ့ ကျွန်မကိုပင် ...

“ကျေးဇူးပဲနော် - ညီမလေး”
လို့ ပြောသွားသေးရဲ့။

လမ်းဖယ်ပေးတာလေးနဲ့ တော့တောင်စကား ဆိုသွားတဲ့ သူ့ကို ကျွန်မတအံ့တသြ ဝေးကြည့်နေမိတယ်။ လူကလည်း ကျွန်မ သဘောကျ အသာဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ခွဲငါးသွားခဲ့မိထားကို မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ မြင်ကွင်းထဲက သူ့ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ခုန်မြန်လာတဲ့ နလုံးသားတိုကျွန်မ အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ ဖိစမ်းကြည့်မိတယ်။

ဪ - ကျွန်မ ရင်တွေခုန်နေလား။ ရင်ခုန်တာကို အချစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကြေးဆို ကျွန်မ သူ့ကို စတော့ကတည်းက တစ်ဖက်သတ် ငြိတွယ်မိခဲ့တာထင်ပါရဲ့။

နောက်တစ်ပတ် အိမ်တက် လဖိတ်မှ သိခဲ့ရတာက ဟိုတစ်ပတ်လောက်ကလေးက ကျွန်မနဲ့ ဆုံတွေ့ဆုံဆုံဆုံဆုံအစ်ကိုကြီးက ကြီးငွေ

အပေါ်ထပ်ကို ပြောင်းလာတဲ့သူတို့
လေ။ စကားပြောချိန်မှာပဲ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံတတ်တဲ့ သူ့အရည်အချင်း
တွေကြောင့် ကျွန်မနဲ့သူ ခဏအတွင်းပဲ
ရင်းနှီးသွားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မကို အထင်မကြီးပါနဲ့။
ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့ သူနဲ့ ကျွန်မကြားက
ရင်းနှီးစရာ ဓာတ်လမ်းလေးတွေက ဒါ
အတိုင်းပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်မ ဈေးကို အတူ
သွားတိုင်း အင်တာနက်ဆိုင် အတူထိုင်
ခြင်းတို့က ကျွန်မပဲတစ်ဦးတည်းရင်မှန်
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူကတော့ ကျွန်မအပေါ်
မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ထက် ပိုသာ
တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိခဲ့ပုံမရှိပါဘူး။

ဈာန်ခနဲ တိုးဝင်လာတဲ့ ညနေ
ခင်း လေညင်းလေးကြောင့် ကျွန်မ
အတွေးတွေ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက်လာ
ခဲ့တယ်။ ကြီးငွေ့ရဲ့တိုက်ခန်းက ငါးထပ်
မြောက်မှာမို့ ကျွန်မနဲ့သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ထက်လာခဲ့ကြတယ်။ သူကတော့ သူ့
ဝေဖီနဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်ဆန်စွာပဲ စကား
နည်းနေလေရဲ့။ ပုံမှန်ဆို စကားတွေကို
စောင်ဖွဲ့နိုင်အောင် ဆိုတတ်သူ မဟုတ်
လား။ ချမ်းတော့ တက်လာတဲ့ လမ်း

တစ်လျှောက်လုံး စကားတစ်ခွန်းမှ
မပြောဘူးလေ။ ကျွန်မအဖို့တော့ သူ
စကားပြောပြော၊ မပြောပြော အရေး
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဘေးမှာ သူရှိနေရုံ
နဲ့တင် ဘာရယ်မသိ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်နေ
မိတယ်။

သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်မ ဒီလောက်ချစ်
နေမှန်း သူ့ သိပ္ပံမရှိပါဘူး။ သူကတော့
ကျွန်မကို ညီမလေးတစ်ယောက်အပေါ်
မှာထားတဲ့ မေတ္တာ စေတနာမျိုးနဲ့ အမြဲ
တမ်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့
တယ်။ အမှန်ဆို သူနဲ့ ကျွန်မ ဝေးကွာ
နေခဲ့တာ (၅) နှစ်နီးပါးရှိနေပါပြီ။ ဒီကြား
ထဲမှာ ကျွန်မရင်မှန်စရာတွေကို အကြိမ်
ကြိမ်အခါခါ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေမဲ့ သူ့အပေါ်
တွယ်တာတဲ့စိတ်က အားကြီးနေလွန်း
တော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူကိုမှ ကျွန်မ
ရွေးချယ်လို့ မရခဲ့ဘူး။ ရူးသွပ်တဲ့ အချစ်
တစ်မျိုးကို ကျွန်မကိုယ့်စွပ်ကြဉ်းမလား။
ကျွန်မဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အတွေးတွေ
နဲ့အတူ ကျွန်မသူ့ကို လှစ်ခနဲ ခိုးအကြည့်
လေ့ကားသေး စကားကွက်တွေကြား
က ဝင်ရောက်လာတဲ့ အလင်းရောင်
အောက်မှာ သူ့မျက်နှာက ဖျော့တော့

နုနယ်နေပါလား။ အဲဒီတော့မှပဲ သူ့ကို
သတိထားပြီး ကျွန်မ ကြည့်မိတယ်။ သူ့
မျက်နှာ အားအင်ကုန်ခန်းနေတဲ့ လူမမာ
သစ်ယောက်လိုပဲ။

“ကိုမိုးကို ကြည့်ရတာ အားနည်း
နေသလိုပဲနော်။ နေမကောင်းဘူးလား။
ဆုပ်ကွေးမိနေတာလား။ နေမကောင်း၊
ချက်သားနဲ့ ကျွန်မကြောင့် တိုက်
အောက်ကို ဆင်းလာရတာများလား
ကိုမိုးရယ်”

မိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေနဲ့ ကျွန်မ သူ့
မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်မိတော့
သူ့ထဲက တုံ့ပြန်စကား တစ်စုံတစ်ရာ
ထွက်ကျမလာဘဲ ခေါင်းကိုသာ အသာ
အသာ ခါယမ်းပြတယ်။ နောက်ပြီး -
ကျွန်မ မျက်နှာကိုလည်း သံယောဇဉ်
အကြည့်လဲလဲနဲ့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်
တယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု
အတွက် စိတ်သောကရောက်နေပုံရလို့
ကျွန်မ အလိုက်တသိပဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ
ဆိုတယ်။ လေ့ကားအတိုင်း နှစ်
ယောက်အတူ ခပ်မှန်မှန်တက်လာခဲ့ကြ
တယ်။ သူ့ရင်ထဲကို ကျွန်မ ဝင်ကြည့်ရင်း
သူ့ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်း
ကြည့်ပေမဲ့ အဖြေရှာမရခဲ့ပါဘူး။

ငါးထပ်မြောက်ဆိုတာလည်း ခဏ
လေးလိုပဲ။ လေ့ကားထစ်တွေကို ခေ
တွက်ရင်း လျှောက်လာလိုက်တာ
ကြီးငွေ့ရဲ့တိုက်ခန်းရှေ့ကို ရောက်ခဲ့ပြီ
လေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူနဲ့ အကြာကြီး လမ်း
လျှောက်ချင်သေးပေမယ့် ကြီးငွေ့ ဖျော်
နေပြီမှန်းသိလို့စိတ်လျှော့လိုက်ရတယ်။
ကျွန်မ တံခါးမခေါက်ခင် သူနဲ့ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ရင်လိုက်ပြီး...

“ကဲ - ရတီအခန်းရှေ့လည်းရောက်
ပြီ။ ဟို - စောစောက ကိစ္စအတွက် ရတီ
ကိုမိုးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်။
ကိုမိုးသာ ရှိမနေရင် ဟိုငမူး ရတီကို ဘာ
တွေရစ်ဦးမလဲ မပြောတတ်ပါဘူး။ သူ့
ကြည့်ရတာ အတော်မှူးနေပုံပဲ။ နောက်
ပြီး - ဟိုးအရင်က တက်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတို့
လည်း သူက အခဲကျသေးပုံ မရဘူး။
ရတီမှာ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်
ပြန်တော့ ထိတ်လန့်လိုက်ရတာ။ တော်
ပါသေးရဲ့။ ကိုမိုး ရောက်နေပေလို့။ ကိုမိုး
ကိုတွေ့မှပဲ အားရှိသွားတော့တယ်။ ကဲ -
ကိုမိုးလည်း သွားတော့နော်။ ကျန်းမာ
ရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး။ မျက်နှာက ခြေ
ဖျော့နေရော၊ ညနေစာသေချာစားနော်။
တာတာ...”

ကျွန်မ စကားဆုံးတော့ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ချက် လက်သွားတယ်။
နို့ပေမဲ့ - သူ့မျက်နှာက နှမ်းရိရောတော့နေတုန်းပဲ။ စကားသံကလည်း တစ်လုံးမှ ထွက်မလာလို့ အားမရဖြစ်မိတယ်။

ပုံမှန်အတိုင်း ဆို "ပါးစပ်နဲ့တင် တောနားမတင်နိုင်လေ။ မုန့်လေးဘာလေး တောနားမှပေါ့။ ဒါနဲ့ - အောင်ကျော်လွင် စာလူတော်လေးပါ။ အရက်သောက်တဲ့ သတ်မှာ ဆရာကြီးနော့၊ လက်လွတ်မခံနဲ့" စတဲ့ ရယ်စရာ စကားလေးတွေကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောတတ်တဲ့သူက အခုတော့ တစ်ချက်သာ ပြုံးပြပြီး အပေါ်ထပ်ကို ဆက်တက်သွားတယ်။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာလည်း သူ့ နောက်ကျောကို ထောင့်ညှစ်ရင်း ဝမ်းနည်းသလိုလို အားငယ်သလိုလို တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရတယ်။

"ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်"

"ဟဲ့ - အမလေးလေး - မိရတီ။ နောက်ကျလိုက်တာဟယ်။ မီးကလည်း ဖျက်နေတော့ ငါ့မှာ နင့်ကို စိတ်ပူနေတာ"

"ဪ - ဝေးတာကိုး ကြီးငွေ့မို့ဟယ် - မီးပြန်လာပြီ။ အမေကို ပြောထားတာပဲ"

မီးကလည်း ရှစ်စရာကောင်းပါပေ။ တိုက်ခန်းထဲကို ကျွန်မ ဝင်လာလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်လျှပ်စစ်မီးက ပြန်လာပါရော။ ကျွန်မအတွက် သီးသန့်ပြတ်ပေးသလားတောင် မှတ်ရတယ်။ ဧရိသေတ္တာထဲက ရေဘူးကို ထုတ်ယူသောက်ရင်း ကျွန်မ စောစောက အကြောင်းတွေကို စမြဲ ပြန်တွေးကာ ပြုံးနေမိတယ်။

"ဟဲ့ - ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး..."

"ပြုံးတယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကြီးငွေ့ရယ်။ စောစောက ငမူးအောင် ကျော်လွင် လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်သေးတယ်"

"အမလေးတော် - ငါ့တူမကို ဒီတူမကလည်း လက်မလွှတ်နိုင်သေးဘူးလား။ နင့်ကို ဆွဲလားရမ်းလားတွေ လုပ်သေးလား။ မဖြစ်ဘူး။ ရပ်ကွက်လူကြီးတိုင်းရမယ်"

"ဪ - ကြီးငွေ့ကလည်း မပူပါနဲ့။ ခုတစ်ခါကလည်း သူ အတင်းစကားပေးတတ်ပြောလို့ ရတီ ရပ်ကွက်လူကြီးနဲ့ ဆိုင်းထားတာတောင် မမှတ်သေးဘူး။ အခုလည်း အရက်တွေ မူးနေတာကို အတင်းစကားလိုက်ပြောတယ်။ အရက်မသောက်တာကြိုက်လို့သောက်တာကို မသောက်တာကြိုက်လို့သောက်သလို ပြန်မကြိုက်လို့ သောက်သလို ဘာလိုလို လာပြောပြီး ရစ်နေတာ။ ဆက်သေးတာပေါ့။ တိုက်ရေမှာ ကိုမိုးနဲ့ ဆွဲပေးလို့"

ဧရိရေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖိစိမ့်သောက်ရင်း ကျွန်မ စောစောက အကြောင်းအရာတွေကို အတိုချုပ်ပြောပြလိုက်တယ်။ အောင်ကျော်လွင် အကြောင်း ပြောနေတုန်းက ကြီးငွေ့ရဲ့ အရာက ခပ်အေးအေးရယ်။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာမို့ သူတူမ (ကျွန်မ)ကို ဟိုသူက ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်ဦးတော့မိတဲ့လူတွေက ကူညီမှာမှန်းသိလို့နဲ့ ဆုတ်ခွာ သိပ်တုန်လှုပ် ရောက်ချားပုံ မရဘူး။ ဒါပေသိ - ကိုမိုးဆိုတဲ့ နာမည်ထည်းကြားရင်း တစ်ခါတည်း သွေးပျက်

သွားတော့တာပဲ။ ဖျက်နာတစ်ခုလုံး ခြံမြဲသွားတော့တာပဲ။

"ဘယ်လို - ဘယ်လို - တိုက်ရေမှာ ကိုမိုးနဲ့ တွေ့တယ်ဟုတ်လား"

ကျွန်မ ပြောပြတဲ့ ခပ်ရိုးရိုး အကြောင်းအရာတွေကို ကြီးငွေ့တကအံ့တသြ ဖြစ်သွားပုံပဲ။ အလန်တကြားမေးလိုက်တဲ့ ကြီးငွေ့ရဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်မက ခပ်အေးအေးပဲ ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးလိုက်မိတယ်။

"ဟယ် - မဖြစ်နိုင်တာ၊ နင် ဒီတိုမလာတဲ့ ခြောက်လကျော်ကျော် အတွင်း ဒီတိုက်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ နင် သိလို့လား"

"ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ကြီးငွေ့ရဲ့"

"ဪ - ခက်ပြီ။ ငါတောင် တစ်ယောက်တည်းနေရင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ နင့်ကို ခေါ်လိုက်တာ။ နင် ဒီမှာ တစ်ပတ် နှစ်ပတ် လောက် နေပေးဦး။ ဒီတိုက်မှာ ပုဏ္ဏားတိုက်သလိုမျိုး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆုံးနေကြတာဟဲ့။ ဟိုတစ်ပတ်က ဒီအခန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက အသုံးကြီး

ဆုံးသွားတယ်။ အဲ - တစ်နေ့က အပေါ်
ထပ်က စိတ်မမှန်တဲ့ မိန်းမက ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေပြန်တယ်။ မနက်
ကလည်း အောက်ထပ်က ကောင်လေး
ကား တိုက်ပြီး ဆုံးသွားပြန်ပြီ”

“အို - ကြီးငွေကလည်း ဘာဆိုပဲ
လို့လဲ။ နောက်ပြီး - ဒါကို ပုဏ္ဏကတိုက်
ထားလို့ ခေါ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့ဘာသာ
သေချိန်ထိလို့ သေကြတာပါ။ ဒါနဲ့များ
တိုက်ခိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို ဘာဖြစ်လို့
အလန်တကြား ဖြစ်နေရတာလဲ”

“အဲဒီကိုမိုးတို့ တစ်မိသားစုလုံး
လည်း မှန်တိုင်းမတိုက်ခင် လွန်ခဲ့တဲ့ လ
တတည်းက ရခိုင်ဘက်ထွက်သွားကြ
တာတဲ့။ မှန်တိုင်းသာ အကြီးအကျယ်
တိုက်ပြီးသွားတယ်။ ခုထက်ထိ သတင်း
အစအန မကြားရဘူး။ ငါ့အထင်တော့
သူတို့မိသားစု သုံးယောက်လုံး နာဂစ်
မှန်တိုင်းထဲ ပါသွားကြတာ ဖြစ်မယ်”

ကြီးငွေရဲ့စကားကို ကြားကြားချင်း
ကျွန်မ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ ရင်
တစ်ခုလုံး လိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလို့
ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းရင်း

ကယောင်ကတမ်း ရေချွတ်လိုက်
တယ်။

“ဟင်္ဂ အင်း - မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရတီ
မယ့်နိုင်ဘူး ကြီးငွေရယ်။ ရတီ စောစော
ကတင် ကိုမိုးနဲ့ ဆုံခဲ့ရတာ။ ကိုမိုးမှ ကိုမိုး
အစစ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး - အို - မဖြစ်နိုင်
ပါဘူး။ သူတို့ သေ၊ မသေ ကြီးငွေ ဘဲ
တာကျလို့။ သူများကို အဲဒီလို မပြောစိ
နဲ့ ကြီးငွေရာ”

“နင်ကသာ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒီတစ်
တိုက်လုံးက ကိုမိုးတို့ မိသားစုအတွက်
ရည်စူးပြီး ဟိုတလောကတင် ဘုန်းကြီး
ပင့်ပြီး နေ့ဆွမ်းတောင် ကပ်လိုက်ကြ
သေးတယ်။ အို - နောက်ပြီး သူတို့ ပြန်
မရောက်သေးဘဲ နင်က ကိုမိုးနဲ့ တွေ့
တယ်ဆိုတော့ သူတို့ ဆုံးတာ ပိုသေရာ
သွားတာပေါ့။ နင်ပဲ သေချာစဉ်းစား
ကြည့်ဦး။ ရခိုင်ကို ရောက်နေတဲ့လူတ
ဒီကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဘယ်လိုလုပ်
ရောက် လာနိုင် မှာလဲ။ ဒီတော့ -
တကယ်လို့ နင် အခု သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်
ဆိုရင်လည်း အဲဒါသူရဲ့အမလေးမပြော
ရဲပါဘူးအေ။ ကြက်သီးထလိုက်တာ။

လေး - ဒီကိစ္စ ဒီမှာပဲ ထားလိုက်
နင်လည်း ဝိမနဲနေတော့။ အချိန်
အခွင့်အလမ်း ကြာခဲ့ပြီ။ ဘာမှလည်း ဟုတ်တာ
မထင်ဘဲနဲ့များ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။
“အဲဒီထိ သည်းတုန်း”

ကြီးငွေက ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကင်း
ဆူပူပြောဆိုပြီး မီးဖိုခန်းဘက်ကို
သွားလေတယ်။ အင်းပေါ်လေ -
ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သူ
နားလည်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မမှာတော့
လည်းလွန်းလို့ ဆိုစာပေါ်မှာ တသိမ့်
တိုက်နေမိတယ်။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုမိုး ဆုံးပါးသွားပြီ
ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်
တော့။ စောစောကတင် ကျွန်မနဲ့ ကိုမိုး
သွားလေးအတိုင်း အတူယှဉ်တွဲ
လာခဲ့ကြတာပဲလေ။ သေဆုံးသွား
သစ်ယောက်နဲ့ အခုလို အတူယှဉ်တွဲ
လာတာကလေးလား။

အင်း - တစ်ခု ရှိသေးတာက စော
တာ ကျွန်မနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့လေတာ
ရဲ့ဝိညာဉ်များလား။ အဲဒီတစ်ည
ကျွန်မ တိတ်တခိုးချစ်နေရသူ ကိုမိုး

အတွက်နဲ့ ကျွန်မ ဝိုကြွေးနေခဲ့ရတယ်။
ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ ခေါင်းအုံးထက်ကို
မိုးပြိုသလို ပြိုကျသက်ဆင်းခဲ့ရပါတော့
တယ်။

တစ်လ ကြာသွားခဲ့ပြီး နို့ပေမဲ့ -
ကိုမိုး ဆုံးပါးသွားပြီဆိုတဲ့ အိပ်မက်ဆိုး
ကြီးအောက်ကနေ ကျွန်မ ခုထက်ထိ
နီးထလို့မရနိုင်သေးပါဘူး။ ကျန်ရစ်သူ
တို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု
ကို ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ပြီး
စက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်လို့မျိုး ကျွန်မ အလုပ်ခွင်
မှာ အလုပ်လုပ်နေခဲ့တယ်။ ဒီမှာပဲ ပိုပြီး
အံ့အားသင့်စရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်က
ကျွန်မရဲ့ ရှေ့ကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့
တယ်။

“ဟင် - ကိုမိုး - ကိုမိုး ဘယ်လိုလုပ်
ပြီးရတီရုံးကို ရောက်လာတာလဲ”

ဖိုင်တွဲတွေကို စီနေရင်းမှ ကျွန်မ
ရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့ ဒီနပ်တစ်စုံရဲ့
ပိုင်ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ အရမ်းအံ့သြသွား
တယ်။ ကျွန်မရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့
သူက ကိုမိုး ခေါ်မိုးမြင့်ယံဆိုတဲ့ အစ်ကို
ပါပဲ။ သူက ကျွန်မ အမေးကို မဖြေနိုင်

သေးဘဲ ကျွန်မကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်
ငေးကြည့်နေတယ်။ အမှန်ဆို ကိုယ်
မျစ်နေတဲ့သူရဲ့အကြည့်စူးစစ်စစ်လေး
တွေကြောင့် ကျွန်မ ရင်ခွန်နေသင့်တာ
ပါ။ ဒါပေမဲ့ - အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ တွေး
နေမိတဲ့အကြောင်းကြောင့်အတွေးတစ်
ခုက သူ - လူမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ပေါ့။

“ကိုမိုး - သွားပါတော့၊ ကိုမိုးနဲ့ ရတီ
တသလင်းခြားသွားပါပြီ၊ ရတီ ပြခဲ့သမျှ
တူသလိုအရာကို အမျှပေးပေးပါတယ်”

“အာ - ဂ္ဂ လွဲပါစေ၊ ရတီ ဘာတွေ
လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ကိုမိုးမသေပါ
ဘူး”

ကိုမိုးက ကျွန်မ စကားကို အလျင်
အမြန် ခေါင်းခါခြင်းဆန်ရင်း ကမန်း
တတန်း ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ဝယ်
အတိုင်း အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို
ကျွန်မ ခေါင်းကိုလည်း ပုတ်လိုက်သေး
တယ်။

“ဟင် - ဒါ - ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်
မလာတာလဲ။ ကိုမိုးတို့မိသားစုကို ကြီး
ငွေတို့ တစ်တိုက်လုံးက မှန်တိုင်းထဲ
ပါသွားပြီထင်နေကြတာ”

ကိုမိုးက ရပ်နေရတာ ညောင်းလာ
လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ပြေးလာလို့ပဲ မော

နေတာလားမပြောတတ်။ ဆက်တိုက်
ဝင်ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ကိုမိုး သိပြီ
သွားပါပြီ။ ကိုမိုးတို့ မိသားစု အမျိုးသမီး
အိမ်လည်းရောက်ရော မှန်တိုင်းလည်း
ဝင်တော့တာပဲ။ တော်သေးတာပဲ
ကိုမိုးတို့ရောက်နေတဲ့ဒေသကပင်လယ်
နားမှာ မဟုတ်တော့ အသေအပျောက်
သိပ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ - လမ်းပန်းဆက်
သွယ်ရေး ခက်ခဲနေတာနဲ့ ပြန်မလာ
တာပါ”

“ဪ”

“အခုပြန်ရောက်ရောက်ချင်းကိုမိုး
အိမ်ကိုတောင် မရောက်ခဲ့သေးဘူး
ကြီးငွေနဲ့ လေကားမှ ဆိုတော့ ကြီးငွေ
မျောကိုမိုးကိုသရဲ - သရဲ - လို့လန့်အော်
နေတာနဲ့ မနည်းရှင်းပြရသေးတယ်။
ဒီတော့မှ ကြီးငွေက ဟိုလက ရတီလေး
ကိုမိုး ဆုံးတယ်ထင်ပြီး ငိုလိုက်တာ တစ်
ညလုံးပဲတဲ့။ ဒီအကြောင်း ကြားလို့ ကိုမိုး
ရတီဆီ ချက်ချင်းလိုက်လာတာ။ ကိုမိုး
ကို တွေ့ရင် ရတီလေး ပျော်သွားမယ်
ထင်လို့”

ကိုမိုးရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်မမှာ
ပျော်ရတော့မလို့ ငိုရတော့မလို့ ... ရှုထိ

ဆင်ကြောင့် မျက်နှာတွေလည်း ထူပူ
ဆပ်ပြီ။ ရတီ ချစ်နေမိတာ ကိုမိုးများ
သွားပြီလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရှက်
နွမ်းလို့ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်နေရာကနေ ရှုတ်
ထုတ် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားမိ
တယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မရောက်လာ
နေတဲ့ညနေက ဆုံခဲ့တဲ့ မျက်နှာမျော
တော့တော့နဲ့ ကိုမိုးပုံတူ ကိုပါပဲ။

“ဒါနဲ့ ကိုမိုးက အခုမှ ပြန်ရောက်
တာနော်။ ဒါဆို ဟိုလက တိုက်ရှေ့မှာ
ရတီ တွေ့ခဲ့တဲ့သူ ကိုမိုး မဟုတ်ဘူး
ဘူး”

ရတီအမေးကြောင့် ကိုမိုး အံ့သြ
နွားတယ်။ ဘယ်သူလဲ - ဘယ်ဝါလဲလို့
မသေမေးတယ်။ ကိုယ်နဲ့ တစ်ထေရာ
ညှင်းတူတဲ့လူနဲ့တစ်တိုက်တည်းအတူ
နေရတဲ့အဖြစ်မျိုးကို ဘယ်သူကများ
အံ့သြဘဲ နေပါမလဲ။ တအံ့တသြ ဖြစ်
နွားရတဲ့ ကိုမိုးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ
ညှင်း အကြောင်းစုံကို အစအဆုံး
သေချာပြောပြရပြန်တယ်။

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ
ရတီရယ်။ ကိုမိုး - အခုပဲ ရောက်ပြီ။ အခု
ပဲ ပြေးလာတာ။ မယုံရင် မေမေနဲ့

ဖေဖေကိုလည်း မေးကြည့်ပါ။ ကိုမိုးတို့
တိုက်ရှင်ကိုလည်း မေးကြည့်လို့ ရပါ
တယ်။ ကိုမိုး မညာတတ်တာ ရတီ သိပါ
တယ်နော်”

ကိုမိုးအပြောကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ
ဘယ်လိုတွေ့ရမှန်း မသိတော့။ ဒါဆို
အဲဒီနေ့က တိုက်ရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့သူက
ဘယ်သူပါလိမ့်။

“ဟို - အဲဒီနေ့က နည်းနည်းမှောင်
နေတော့ ရတီများ လူများသလား”

“မဟုတ်ဘူး - ကိုမိုး။ အလင်းရောင်
လည်း ရှိနေပါသေးတယ်။ နောက်ပြီး
ရတီကကိုမိုး - ကိုမိုးလို့ခေါ်ပြီးစကားတွေ
ပြောနေတာ။ တခြားသူသာဆို ငါ ကိုမိုး
မဟုတ်ဘူးလို့ ပြန်ပြောမှာပေါ့။ အဲ -
တစ်ခုရှိတာက အဲဒီကိုမိုးရဲ့ မျက်နှာက
အားမရှိသလိုဖြူဖြူနွမ်းဖတ်နေတာပဲ။
အဲဒီတုန်းကတော့ မတွေးမိပေမဲ့ အခုမှ
တွေးမိတာက အဲဒီကိုမိုးရဲ့ မျက်နှာက
လေဟိုလူသေမျက်နှာလိုပဲ။ နောက်ပြီး
စကားလည်းမပြောဘူး။ ဟူး - စဉ်းစား
ခက်လိုက်တာ။ အဲဒီတိုက်မှာ ကိုမိုးနဲ့
တော်တော်တူတဲ့လူ ရှိလား။ ဘယ်သူ
များ ဖြစ်မလဲ”

“ကိုမိုး သိသလောက်ကတော့ မရှိတာအမှန်ပဲ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်”

ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတွေကြောင့် ကျွန်မ ကိုမိုးမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက ပြုံးစေ့မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာကို ဝေးကြည့်ရင်း ကျွန်မ ရေးတေးတေး သဘောပေါက်သွားမိပေမယ့် ကိုယ့်အတွေးကိုယ် မယုံမရဲပါပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင်ရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ကိုမိုးချစ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ဟိုငမူးလက်ကနေ ကိုမိုးရဲ့ နာမည်သုံးပြီး ကာကွယ်ပေးလိုက်လို့ပေါ့”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်မ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူအမ်းသွားရုံမက နီမြန်းလို့ သွားပါတယ်။ ပျော်လွန်းလို့ နလုံးခုန်သံတွေ ကလည်း ဝရန်းသုန်းကားပဲ။

“ဟင် - ကိုမိုးက ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ ရတီ စိတ်ဆိုးသွားတာလား။ ဟို - ရတီမှာ ချစ်သူ ရှိနင့်နေပြီလား။

ဒါမှမဟုတ် ကိုမိုးက ရတီအတွက် အစ်ကိုတစ်ယောက်ထက် မပိုဘူးလား။ တစ်ခုခု ပြောပါဦး ရတီရယ်”

“အမလေး - စိတ်မဆိုးပေါင်း။ ကျွန်မက ဖြင့်ကိုမိုးကို ချစ်နေတာကြာပြီ”

လို့ ပြောပစ်လိုက်ချင်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးကူခြေကို ထိန်းရမယ့် ဝတ္တရားရှိလေတော့ နောက်ကိုယ့်ကို (၅)နှစ်နီးပါး ညှဉ်းဆဲထားလူကို (၃)ရက်တိတိ အပြစ်ပေးတာနဲ့ ခဏစောင့်ခိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“ရတီ ကိုမိုးကို စိတ်မဆိုးပါ”

ဒါပေမယ့် - ရတီ စဉ်းစားပါရစေဦး။ အပေးမယ့် မဟုတ်လားဟင်း ကဲ - ထိုလည်း မောရောပေါ့။ အခု နေ့လယ်စားချိန်လည်း ရောက်ပြီဆိုတော့ ကိုမိုးရတီ ဒီနားက စားသောက် ဆိုင်မှာ ခုခု သွားစားကြရအောင်။ လာ - ဆိုင်ကောင်းကောင်း၊ သိထားတယ်”

ကျွန်မက မိန်းကလေးပီပီ မူလီရပေမယ့် တကယ်တော့ ကိုမိုးအတွက် အခြေက ရာနှုန်းပြည့်နီးပါး သေချာပြီးသား မဟုတ်ပါလား။ ကိုမိုးကလည်း တချို့ယောက်ျားတွေလိုကလေးဆိုတတ်နဲ့ အခြေအတင်းမတောင်

ကျွန်မစကားကို တလေးတစားနဲ့ ခေါင်းညှိလက်ခံပြီး ထိုင်ရာက ထလာလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ရုံးအပြင်က စားသောက်ဆိုင်ဆီကို ဦးတည်လျှောက်သွားခဲ့ပါယ်။ နှစ်ဦးသားရဲ့ ရင်ထဲက အပျော်တွေကို ဘယ်သူမှ တွေးဆကြည့်လို့မရှိဘဲ နှစ်ဦးမယ့် မထင်ပါဘူး။ အင်း - တစ်ခုတစ်ချက် ကျွန်မ တွေးနေမိသေးတာဟာ တစ်နေ့ညနေက တိုက်ရေပျာမှုဆုံခဲ့တဲ့ ကိုမိုးအယောင်ဟန်ဆောင်တဲ့သူက ဘယ်သူများပါလိမ့်။

အကယ်၍ ကြီးငွေ့၏ တိုက်ခန်း

အောက်ထပ်တွင် နေထိုင်ခဲ့သော ထိုနေ့မနက်က Car Accident ဖြစ်ကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရသောကောင်လေးသည် ရတီလင်းဖြူကို တိတ်တဆိုးချစ်မြတ်နိုးနေခဲ့သည့်အကြောင်းသာ သူမ သိရှိထားပါလျှင် စွဲလမ်းတွယ်တာ မြတ်နိုးစိတ်ဟာ တမလွန်ဘဝသို့ တိုင်တည်ရှိနေနိုင်သည်ကို သူမ နားလည်သဘောပေါက် သွားခဲ့ပါလျှင် ဤမျှလောက် အခြေရာရခက်လိမ့်မည်မထင်ပါချေ။

» ဂျီနီနွန်းကု

လတ်တလောအစွန်းချက်နည်း
 အစွန်းတွင် ဆားအနည်းငယ်ကိုဖုံး၍အတော်ကြာအောင်အုပ်ထားပါ။
 အဝတ်ကိုလျှော်ဖွပ်သည့်အခါအလွယ်တကူ ပျောက်သွားပါမည်။

စားဥအစွန်းပျောက်နည်း
 စားဥစွဲနေသောနေရာကိုရေဆွတ်ပါ။မီးပူဖြင့်အပေါ်မှတိုက်လိုက်ပါ။
 စားဥအစွန်းများ ပျောက်ပါမည်။

ဆောင်းတစ်ည၏ ရယ်သံ

ဆောင်းတစ်ည၏ ရယ်သံ

ဆောင်းတစ်ည၏

ဆောင်းတွင်း ကာလမှီ
ဤလိုသည်ထက် ပို၍ မည်းမှောင်
နေသယောင်၊ ဇော်ထွန်းတစ်ယောက်
ဇော်ဘီးနင်းရင်း၊ ချွေးစိုနေရမည့်အစား
ချမ်းစိမ့်စိမ့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အများ
အသွေးလေး အနည်းငယ် ရှိနေသော်
လည်းအများကျဆေးအရထိမသောက်
ဖြစ်သေး။ ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် အတူ
အကွ အလုပ်လုပ်ရင်း ငယ်ပေါင်းကြီး
အော်ဟစ် အလွန်ရင်းနှီး ခင်မင်လာခဲ့သူ

သုဝဏ္ဏမင်းဒင် (၅)လမ်းတွင် နေထိုင်
သော ထွန်းကိုက သူ၏အိမ်တွင် အလှူ
ရှိ၍ ဝိုင်းကူလုပ်ကိုင်ပေးရန် ဖုန်းဆက်
ခေါ်သဖြင့် ဇော်ထွန်းမျော ပြေးရလေ
သည်။

မနက်ထဲက အလှူရှင်ထွန်းကိုတို့
အိမ်တွင် အစစအရာရာ ကူညီလုပ်
ကိုင်ပေးရင်း တစ်နေ့ကုန် သွားသည်။
ထွန်းကို နေထိုင်သော လမ်းနှင့် ဇော်
ထွန်းနေထိုင်သော လမ်းမှာ သိပ်မဝေး

လွန်းလှသောကြောင့် အိတ်သွန်ဖာ
မှောက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း ည (၈)
နာရီခန့်မှပင် အိပ်သို့ စက်ဘီးနင်းရင်း
အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

မောင်ဇော်ထွန်းက သူ နေထိုင်ရာ
လမ်းထိပ်ရှိ ဆေးဆိုင်တွင် အဖျားကျ
ဆေးဆယ်ရန် ဆိုင်ရှေ့၌ စက်ဘီးကိုစက
ရင်လိုက်လေသည်။ ဆောင်းဝင်စတွင်
ဖြစ်တတ်သော နှာစေး၊ ချောင်းဆိုး၊
ခေါင်းမူးခေါင်းတိုက်စသည့် ရောဂါငယ်
လေးများအတွက် ဆေးဆိုင်တွင် ဆေး
လာဝယ်သူများနှင့် စည်ကားနေပေ၏။

မောင်ဇော်ထွန်းသည် လူအရှင်း
တောင့်နေစဉ် ဆေးလာဝယ်သော လူ
အများထဲမှ (၆) နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်
တစ်ယောက်က ဆေးဆိုင်ဘေးရှိ အပင်
ငယ်မှ သစ်ရွက်တစ်ရွက်အား လက်
ဆော့၍ လှမ်းရှုလိုက်လေရာ ထိုကလေး
၏ မိခင်က သူမ၏ ကလေးလက်ထဲမှ
သစ်ရွက်ကို ဖျပ်ခနဲ လုယူလိုက်ရင်း...

"ဟဲ့ - ဒီကလေးနယ် လက်ဆော့
ခြေဆော့နဲ့၊ ညဘက်မှာ ဟိုသစ်ရွက်၊
ဒီသစ်ရွက် မရှားရဘူး၊ ဟဲ့ - ဟိုအကောင်၊
ဒီအကောင် ကပ်ပါလာတတ်တယ်၊
ဇွဟဲ့ - ဇွဟဲ့"

ထိုစဉ်စွဲပတ်ပြီးသည့် ဂျွန်ဇော်အား

မျတ်လုံးပြူးပြီးနှင့် ခိုက်ကြည့်နေလေသည့်

ထိုစဉ်စွဲပတ်ပြီးသည့် ဂျွန်ဇော်အား

စိုင်းပတ်၍ ထိုင်နေကြသော

တခြားသော စဉ်စွဲပတ်ပြီးသည့်

ထိုအငြိပ်ပုံအား သက်ရှိပတ်ကြည့်သော

ဂျွန်ဇော်အား စားတော်ပါးတော်စေ

စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြပြန်လေရာ ...

ပြောလည်းပြောရင်း ထိုသစ်ရွက်
ကိုထိုသစ်ပင်ဆီသို့ ပြန်၍ ပစ်သွင်း
ကာလေသည်။ မောင်ဇော်ထွန်းသည်
အစ်မကို ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ လူတွေ
အဲဒီတွေ စက်တာပေါ့၊ အလကား ရှေးရိုး
တွေ အခေါ် အယူ အဆတွေ ဘာ
မှတုတ်တဲ့ သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက် ရှားမိ
တတ်တာကိုများ ပုံကြီးချဲ့လို့ ဟု တွေး
တတ်မိသည်။

မောင်ဇော်ထွန်းသည် ဆေးဝယ်ပြီး
ဆေးရောက်ခင် လမ်းဘေးတစ်ဖက်
အစ်မကိုတွင် ပေါက်နေသော အပင်
များကိုကြည့်ရင်း သူ၏ခေါင်းထဲသို့
အိတ်တစ်ခု ဝင်လာလေသည်။ လုပ်
ကိုင်သည်။ မလုပ်ကောင်းသည်မသိ၊
သူ့သိပ်စွဲ စမ်းပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ချင်
သည်။ စိတ်က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်
လာခြင်း လမ်းဘေးတွင် ပေါက်နေ
သော ယဉ်းမပင်လေး၏ အနီးတွင် စက်
ကန်ရင်လိုက်ပြီး လမ်းဘက်သို့
ညွှတ်ကျနေသော အကိုင်းမှ အရွက်
အရွက်ကို ရှားလိုက်ပြီးလျှင် ...

"ငါနဲ့ အိမ်အတွဲ ပြန်မယ်လိုက်စို့"
ပြောပြီး သူ၏ အကျီအိတ်ထဲသို့
သစ်ရွက်လေးကို ထိုးထည့်လိုက်ပြီး
အိတ် ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။ အိမ်

သို့ ရောက်ရောက်ချင်းဝင် ခေအမြန်
ချိုးလိုက်ပြီး ဝယ်လာသည့် အဖျားကျ
ဆေးကို ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက် ဖျော်
၍ တွဲသောက်ပြီး စုတင်ပေါ်သို့ လိုချ
အနားယူလိုက်လေသည်။

ကိုရီးယားနိုင်ငံလို အအေးဓာတ်
ပြင်းထန်သည့်နိုင်ငံတွင် အချိန်ကြာမြင့်
စွာ နေလာခဲ့သော ကျွန်တော်အဖို့
တော်ရုံအအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်ငြားသော်
လည်း ဒီနေ့ညမှ ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ
အအေးဓာတ်တွေက အင်တိုက်အား
တိုက် ကျွန်တော်၏ ဓနွာကိုယ် အနံ့
အပြားသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

တစ်နေ့လုံး သူငယ်ချင်း၏ အလှူ
အားကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်
လုံး မလှုပ်ချင်လောက်အောင် ညောင်း
ညာကိုက်ခဲနေပြီး မျက်ခွံ နှစ်ဖက်လုံး
ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေ
လေတော့ရာ ...

ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသော ပတ်
ဝန်းကျင်အနေအထားကို ပီပြင်စွာ မြင်
တွေ့ခွင့်မရလောက်အောင်ပင် ဆောင်း
တစ်ည၏ အမှောင်ထုက ပတ်ဝန်းကျင်

တစ်ခုလုံးကို ကြီးစိုးနေလေသည်။ အိမ်အပြန်လမ်းစပင်မမြင်ရလောက်အောင် နင်းမှုန်တွေက တဖွဲဖွဲကျနေပြီး ကျွန်တော်၏တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးခဲလှမတတ်ချမ်းအေးနေလေရာ အိမ်အပြန်လမ်းကို ရှာဖွေရင်း မတွေ့နိုင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်နေမိသော ပျဉ်းမပင်လေး၏ အောက်တွင် ဆက်ထိုင်ရန် ဆောင်တော်သဖြင့် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ခပ်ဝေးဝေးနေရာမှ ခပ်မှိန်မှိန်အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်နေသော နေရာသို့သွားရန် စိတ်ကူးမိပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မြေလှမ်းလို့မှ လေးငါးဆယ်လမ်းမပြည့်ခင် ...

“ဟဲ့ - ကောင်လေး ဒါက ဘယ်လဲ၊ ငါ့ကို အဖော်ခေါ်ထားပြီး တစ်ယောက်ထဲ ထွက်သွားမလို့လား၊ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါလည်း လိုက်မှာပေါ့၊ ဟီး - ဟီး - ဟီး - ဟီး”

ကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ နောက်ဘက် အမှောင်ထုကြားထဲက ကြားလိုက်ရသော အသံနက်ကြီးနှင့် အတူ ကြောက်မက်စရာ တဟီးဟီးနှင့် ရယ်မောသံကြီးကြောင့် ထိတ်လန့်စိတ်က ငယ်ထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်အထိ

တုန်လှုပ်သွားမိပြီး အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ ပျဉ်းမပင်ထက်မှ မိန်းမကြီးသည် ဆံပင်စားလျားချလျက် သစ်ပင်အောက်သို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သွေးပျက်ချင်စရာ ညရင့်ရင့်တွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ပုံစံကြောင့် ထိုဆံပင်စားလျားနှင့် မိန်းမကြီးသည် လူသားမဖြစ်နိုင်၊ တစ္ဆေတစ်ကောင်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိလိုက်ရင်း အကြောက်လွန်ကာ လဲကျလှမတတ် ဖြစ်သွားသော်လည်း စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဟဲ့ - ဟဲ့ - ကျွန်တော် - ကျွန်တော်လေ - အရမ်းမှောင်နေလို့ လမ်းပျောက်နေလို့ပါ အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်က ဘယ်နားရောက်နေသလဲ မသိတော့ဘူး၊ အဒေါ်ကြီးသိရင် ပြောပြပါနော်၊ အခု - ဟဲ့ - ဟဲ့ မှာ မြင်နေရတဲ့ အလင်းရောင်လေးရှိနေတဲ့ နေရာကို သွားမလို့ပါ အဒေါ်”

ဇော်ထွန်းသည် မီးအလင်းရောင်မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ပေါ်ထွက်နေသော နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ညအမှောင်ထုထဲမှ ထွက်လာသော တစ္ဆေ

ကြီးအား ကြောက်ရွံ့စွာနှင့်ပင် သူ၏အိမ်အပြန်လမ်းကို ပြပေးပါရန် အကူအညီတောင်းနေမိလေသည်။

ထိုမိန်းမကြီး၏ အသားအရေမှာ နည်းကြုတ်ကြုတ်ရှိသည့်အပြင် ဆံပင်စားလျားကြီးချလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသွင်ကို ဆောင်ရင်း သူ၏ ထူထူထဲထဲပါးစပ်ကြီးကို ဖြုလျက် တဟီးဟီး ရယ်မောပြီး မောင်ဇော်ထွန်း၏အနားသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ထို့နောက် ထိုမိန်းမကြီးသည် သူ၏ ဆံပင်နက်ပြီး မလှပသော မျက်နှာကြီးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးထားပြီး သူ၏ ပါးစပ်ထဲမှ သွားတန်းကြီးများ ပေါ်အောင် အသံနက်ကြီးဖြင့် တဟီးဟီး ရယ်မောထွက် ...

“ဟီး - ဟီး - ဟီး - ဟဲ့ - ကောင်လေး နင် အိမ်ပြန်လို့ မရသေးဘူး၊ ငါလည်း အိမ်နေရာကို သွားမှာ၊ ငါ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့၊ လာဟု ခပ်ငေါက်ငေါက် ကြောဆိုလိုက်ရင်း ထိတ်လန့်နေသော ဆောင်ဇော်ထွန်း၏ လက်ကို သူ၏ အေးအေးနေသော လက်မည်းကြီးနှင့် ဆတ်ဆတ် ဆွဲယူလိုက်ပြီး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်နေရာသို့ တွန်းဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။

နစ်ယောက်သား ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ထိုတစ္ဆေကြီးသည် မောင်ဇော်ထွန်း ထွက်မပြေးနိုင်စေရန် ကိုင်ထားသော သူ၏လက်မကြီးကို လွှတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟီး - ဟီး - ဟီး - ဟား - ဟား - ဟား”

ကြောက်မက်ဖွယ် အသံနက်ကြီးနှင့် ရယ်မောရင်း ...

“ကဲ - ရောက်ပြီ၊ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ မင်း ကြည့်ချင်ရင် သွားကြည့်”

ထိုတစ္ဆေကြီး လက်ညှိုးထိုးပြီး လိုက်သောနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြေကွက်လပ်ကျယ်တစ်ခုတွင် မြေပေါ်တွင် အလုံးတုတ်၍ အရှည်လေးပေအမြင့်လောက်ရှိသော မြေစိုက်မီးတိုင်များ စိုက်၍ထွန်းထားသော ဝါးမီးတိုင်၏ အလင်းရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် ကပြဇျော်ခြေနေသော မြေပိုင်းအပြိုမဲ့ပွဲတစ်ပွဲအား ထူးဆန်းစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြလှစွာ ရပ်နေသည့် နေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက် ငေးမောကြည့်နေမိလေတော့သည်။

နင်းမှုန်များကြားဝယ် လူတစ်ချို့မှာလည်း ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခုဖြင့် ထိုမြေပိုင်း

အပြိုင်အား ဝိုင်းထိုင်ကြည့်၍ အားပေး
နေကြလေသည်။ ထို့ပြင် အပြိုင်ပွဲ လာ
ကြည့်သူများ စားသောက်ရန်အတွက်
ထူးသည်တစ်ချို့လည်း ဈေးရောင်းနေကြ
သေးသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ဝင်စားစွာ
မြေဝိုင်းအပြိုင်ပွဲအား ထင်ရှားစွာ မြင်
နိုင်ရန်အပြိုင်ပွဲနှင့် အနီးဆုံးသို့သွားလေ
ရာ အပြိုင်ပွဲရှေ့သို့ မရောက်ခင် မုန့်ဆိုင်
တန်းများရှေ့မှ ဖြတ်လာစဉ် ဈေးသည်
များထဲမှ ကွမ်းယာထိုင်ရောင်းနေသော
အဘွားအိုကြီးတစ်ဦးနှင့် မျက်လုံးချင်း
ဆုံမိလေရာ ထိုအဘွားအိုကြီးမှာ ထဘီ
ရင်လျားဝတ်လျက် ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်
ထိုင်ရင်း ဆေးပြင်းလိပ် တိုတစ်ခုကို
ငါးစပ်မှာခဲ၍ မီးတစ်ချောင်းအောင်ဖွာရင်း
ကျွန်တော့်အား စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်နေ
လေတော့သည်။

ထိုအဘွားအိုကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်
ဖက်မှာ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသဖြင့်
ကျွန်တော့်၏ ရင်ထဲသို့ မီးမြှားတစ်စင်း
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားလေသလား
ထင်ရသည့်အပြင် ကွမ်းယာမစားတတ်
သော ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းလှစွာ
ပင် ထိုကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့သို့ ဦးတည်ပြီး

ရော်ရမ်းကာ လျှောက်နေမိသည်။ ထို
အဘွားအိုကြီး၏ ရှေ့သို့ ရောက်သွား
သည်နှင့် ထိုအဘွားအိုပေးသော ကွမ်း
ယာကို အမြန်ပင်ယူ၍ ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုး
ထည့်ဝါးစားရင်း အပြိုင်ပွဲကြည့်နေကြ
သော လူအများကြားထဲသို့ တိုးစွေထိုး
ထိုင်လိုက်ပြီး အမှတ်မထင် ကွမ်းထုံး
တွေ့ကို ပက်ခနဲ ထွေးထုတ်မိလိုက်ရာ
အနား၌ အဖော်အဖြစ် ပါလာသော
တစ္ဆေမကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကွမ်း
တံတွေ့များရဲခနဲ ပေကျံသွားလေတော့
သည်။

ထိုစဉ် ထိုတစ္ဆေမကြီး၏ အနားသို့
အသားရောင်မှာ မီးသွေးခဲကဲ့သို့ မည်း
နက်နေပြီး ရုပ်ရည်မှာ ကြမ်းတမ်းစား
ဆံပင်ဖားလျားချလျက် ရှိကြကုန်သော
မိန်းမကြီး လေးငါးယောက် အပြိုင်ပွဲ
ကြည့်ရန် အလျှိုလျှိုနှင့် ထပ်မံရောက်
လာကြပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား ဝိုင်း
ပတ်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် သူတို့၏
တောက်ပြောင်စူးရှနေကြသော မျက်
လုံးကြီးများနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် စိုက်
ကြည့်နေကြကုန်သည်။

ထို့အပြင် အခြားသော ပွဲကြည့်
သူများလည်း လူကြီး၊ ကလေးအားလုံး၏
မျက်လုံးများမှာ အရောင်ထွက်လျက်
ကျွန်တော့်ထံသို့ စုပုံ၍ ဝိုင်းကြည့်နေ
ကြပြန်လေရာကျွန်တော်မှာ ရှားသွပ်သွား
ဆာတ် လိပ်ပြာလွင့်စဉ်သွားလောက်
အောင်ချောက်ချားနေလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မြေဝိုင်းအပြိုင်ပွဲမှ
ဆုတံဆိပ်သံနှင့် လင်ကွင်းနှစ်ချပ် ဖြန်း
ခနဲ တီးသံနှင့်အတူ အပြိုင်မင်းသမီး၏
အသံခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ဟစ်သီဆို
ဆိုတသော အသံများကြောင့် ကျွန်
တော့်အား ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်
ဖြင့် ဝိုင်းထိုင်ကြည့်နေကြသော ပွဲကြည့်
သူ အားလုံး၏ မျက်လုံးများမှာ ကျွန်
တော့်ထံမှစွာ၍ မြေဝိုင်းမင်းသမီးလေး
ထံသို့ဦးတည်သွားလေတော့သည်။ မြေ
ဝိုင်းဝါးမီးတိုင်ကြီးများ၏ ခပ်မှိန်မှိန်
အလင်းရောင်အောက်တွင် အလွန်
ရှေးကျလှသော ခပ်ရိုးရိုး ဝတ်စားဆင်
ဆင်မှုပုံစံ ဝတ်ဆင်ပြီး မင်းသမီးတစ်ဦး
ကုန်သီဆိုနေပုံမှာ ကျွန်တော်၏ မိခင်
အပြာပြဖူးသော ရှေးခေတ်နာမည်ကြီး
သောကျား၊ မင်းသမီး အောင်ဇလ၏

အကအဖွဲ့များ ရောက်နေသလားထင်
ထင်မိလေသည်။

ယခု ကပြဖျော်ဖြေနေသော မြေ
ဝိုင်းမင်းသမီးသည် ရုပ်ရည်ချောမော၍
မျှမက ရှေးကျလှသော သံစဉ်တီးလုံး
များကို စည်းချက်ညီညာစွာ ကခုန်နိုင်
စွမ်း ရှိလှပေသည်။ ကျွန်တော်သည်
ထိုမင်းသမီး၏ အကနှင့် အလှကြား နှစ်
ခြောနေစဉ် ကျွန်တော့်အား အေးစက်
စက်လက်ကြီးနှင့် လာရောက်ထိတွေ့
ကိုင်တွယ်ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ခန္ဓာ
ကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွားမိပြီးလျှင်
ကြည့်လိုက်မိလေရာ ကွမ်းတံတွေ့ ပေ
ကျံသွားသော တစ္ဆေမကြီး ဖြစ်နေလေ
သည်။

ထိုတစ္ဆေမကြီးသည် ကျွန်တော့်
အား မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေ
လေသည်။ ထိုတစ္ဆေမကြီးနည်းတူ
ကျွန်တော့်အား ဝိုင်းပတ်၍ ထိုင်နေကြ
သော တခြားသော တစ္ဆေမကြီးများမှာ
ထိုအပြိုင်ပွဲအား ဆက်၍မကြည့်တော့
ဘဲ ကျွန်တော့်အား စားတော့ဝါးတော့
မတတ် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြပြန်လေ
ရာ ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ အမဲမျက်

ချင်သည့် မျက်လုံးများအောက်ကို မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် ထပြေးရန် ပြင်သော်လည်း ကျွန်တော့်အား အလွန်သန်မာသော လက်များက ဝိုင်းဆွဲထားသကဲ့သို့ လေးလံနေလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ပရိသတ်များအားလုံးသည် တခုခုသိဆိုနေသော မြေပိုင်းမင်းသမီးအား လက်ညှိုးထိုး၍ အသံနက်ကြီးများနှင့် ခိုင်ချီးအော်ဟစ်ဟားတိုက် ရယ်စရာနေကြသော အသံများကြောင့် ကျွန်တော်သည် တခုခုနေသော မင်းသမီးလေးအား သေချာစွာကြည့်မိလိုက်လေရာ ထိုမင်းသမီးလေး၏ မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများမှာ ပြောင်းလဲလာနေသည်ဟု ထင်ရလေတော့သည်။

လင်းကွင်းတီးနေသော သူက လင်းကွင်းနှစ်ချပ်ကို ချမ်းခနဲ တီးခတ်လိုက်တိုင်း ထိုမင်းသမီးလေး၏ အလွန်လှပသော မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်လာသလိုလို သို့နှင့် ဆိုင်းသံပုံသံများ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်၏ နားနှစ်ဖက်မှ မခံနိုင်လောက်အောင် ဆူညံလာပေတော့ရာ ကျွန်တော်သည် နားနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ပိတ်ထားလိုက်ရင်း မြေပိုင်းမင်းသမီး

လေးကို လှမ်း၍ အကဲခတ်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုမင်းသမီးလေး၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာ မီးလင်းကွင်းကြီးနှစ်ဖက် တစ်ထားသကဲ့သို့ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက် နီရဲနေပေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မနေရဲတော့လောက်အောင် သွေးပျက်နေလေပြီး ကမ္ဘာပျက်မတတ်ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် ရယ်မောသံများထဲမှ အတင်းရုန်းတန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကျွန်တော့်အား ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြည့်နေကြသော တစ္ဆေမကြီးများသည် ကြောက်လန့်ချောက်ချားစရာ အသံနက်ကြီးများနှင့် ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးထိုး၍ အော်ဟစ်ရယ်မောကြပြန်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကယ်သူမဲ့စွာနှင့် ပင် အော့ခွေးများပြန်ပြီး လိပ်ပြာလွင့်စဉ် မတတ် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေလေရာ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း ဘုရားမှတစ်ပါး အားကိုးစရာ မရှိတော့ပြီဟု ခံစားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအား မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ဆုတောင်းမိလိုက်လေသည်။ ဘုရားတပည့်တော်သည် တိုင်းတစ်ပါးနိုင်ငံ၌ သွားရောက်၍

အလုပ် လုပ်ကိုင်ရင်း ရရှိလာသော ငွေကြေးများကို မိဘနှစ်ပါးထံ မှန်မှန်ပို့ပေးပြီး မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဤမှန်ကန်သော စကားကြောင့် သရ ခံစားနေရသော မကောင်းဆိုးဝါးများ၏ ရန်မှ လွတ်မြောက်ပါစေသောဟု သစ္စာပြု ဆုတောင်းမိလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးထဲ၌ အဘဦးစွာ ဘိုးမင်းခေါင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အား သမ္မုဒ္ဒေါဟာတော်ကြီးအား ရွတ်ဆိုရန် ညွှန်ကြားလာလေတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာအားထက်၍ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားရင်း သမ္မုဒ္ဒေါဟာတော်ကြီးကို အသက်မှန်မှန် ရှုရင်း တစ်လုံးချင်း ရွတ်ဆိုလေတော့သည်။ သမ္မုဒ္ဒေါဟာတော် တစ်ပုဒ်အဆုံး၌ပင် ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ် ထစ်ခုလုံး ပေါ့ပါးလာပြီးလျှင် တစ္ဆေသရဲများ၏ အော်ဟစ်ရယ်မောနေကြသော အသံနက်ကြီးများ၊ အပြိန်ပွဲနှင့် တကွ ခြုံကြည့်ပရိသတ်များအားလုံး တရေးရေး

တဖြုတ်ဖြုတ် ပျောက်ကွယ်သွားကြတုန်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အလင်းရောင်ခြည်များ လွှမ်းမိုးလာပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အား တစ်ယောက်က လှူန်းလိုက်သလို ခံစားမိပြီး အိပ်မက်ဆိုးမှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သွေးပျက်ဖွယ်ရာ အိပ်မက်မှ ထွက်လာရသော်လည်း ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် အိပ်ရာထက်မှ အမြန်ထ၍ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပျဉ်းမရွက်လေးတို ယူကြည့်မိလိုက်သော အခါတွင် ကျွန်တော်၏ နှုတ်မှ "ဟာ" ခနဲပင် ဖြစ်မိသွားသည်အထိ အလွန်တရာမှ အံ့ဩရလေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိပ်မက်ထဲမှ အပြိန်ကြည့်ရင်း ထွေးထုတ်လိုက်မိသော ကွမ်းတံတွေးများမှာ ပျဉ်းမရွက်လေးပေါ်တွင် စွန်းထင်းပေကုန်နေသည်ကို အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ် မြင်တွေ့လိုက်ရသော ကျွန်တော့်အဖို့ မှာကား...

» အေသင်ဏသင်ဂါဝေ

“မိခေါင်း...”

“ရှင်-အမေဆိုင်”

“သိတာ ဆိုရမယ်။ ဒါ နောက်ဆုံး သစ္စာပြုတာပဲ”

“ဖုတ်ကုပါ- အမေဆိုင်”

“လိုက်ဆို့...”

“ဟုတ်...”

“ကျွန်တော်မျိုးမ ပညာသည် ရှင်မိခေါင်းသည့်”

“ကျွန်တော်မျိုးမ ပညာသည့် ရှင်မိခေါင်းသည့်”

“ကျေးဇူးရှင် ဆရာသခင်...”

“ကျေးဇူးရှင် ဆရာသခင်...”

ရိုသေလေးစားရပါသော ကြိမ်ဒဏ်

မြတ်ဗုဒ္ဓ နာမကျန်

“လက်ဦးဆရာ အမေ မယ်တော် ဆိုင်နင့်တကွ ...”

“လက်ဦးဆရာ အမေ မယ်တော် ဆိုင်နင့်တကွ ...”

“ပညာစဉ်ဆက် ဆရာသခင်တို့ အားလည်းကောင်း...”

“ပညာစဉ်ဆက် ဆရာသခင်တို့ အားလည်းကောင်း...”

“ကတော်လေးပါး၊ စုန်းမျိုး (၇) ခု အခြားစုန်း (၆၆) ပါး၊ ဘူးသွင်းစုန်း (၇) ပါး၊ ဇော်ဂနီစုန်းမျိုး (၆၄) ပါးတို့အား လေးစားရိုသေပါ၏”

“ကတော်လေးပါး၊ စုန်းမျိုး (၇) ခု အခြားစုန်း (၆၆) ပါး၊ ဘူးသွင်းစုန်း (၇) ပါး၊ ဇော်ဂနီစုန်းမျိုး (၆၄) ပါးတို့အား လေးစားရိုသေပါ၏”

တိုက်မြေ။
 ပြုံးစာနေ ငြိမ်းချမ်းစွာ။
 အထက်ဆင်တနေ ငြိမ်းချမ်းစွာ။
 ခေါင်းပေါင်းတနေ ငြိမ်းချမ်းစွာ။
 လက်တိုင်ပေါ်တနေ ငြိမ်းချမ်းစွာအောင်
 စီရင်လိုက်။ တိုက်မြေအစီအရင်။
 ဒီဝဉ္စာကို ငွေပုံလေးတိုင်း အဝေအစိုင်း
 ဝသင်လေးဘူး။ အန္တရာယ်များစွာလို့။
 ချူတိုဟော သမီးအရင်းလို ချစ်လို
 သင်ပေးတာ။ ရန်သူတို့ပဲ စီရင်တိုက် ...
 အပြစ်မဲ့သူကို စီရင်ပတိုက်နဲ့တဲ့ ...

“ကာကနီစုန်းကျော် (၄) ပါးတို့ အားလည်း မေတ္တာထား အားကိုးပါ၏”

“ကာကနီစုန်းကျော် (၄) ပါးတို့ အားလည်း မေတ္တာထား အားကိုးပါ၏”

“ရွာသူ ခြေစုန်း၊ နဖားတပ်ခေါင်း စုန်း၊ ဆင်ကွပ်ကိုယ်စုန်း၊ မောက်လုံးစုန်း စစ်၊ မောက်ပြားရွာသမီး၊ အိမ်တလိမ့်၊ ဇော်ဂနီ၊ အရှင်မကြီး မယ်တော် ကဝေ မြောက်တို့အား ရိုသေပါ၏”

“ရွာသူ ခြေစုန်း၊ နဖားတပ်ခေါင်း စုန်း၊ ဆင်ကွပ်ကိုယ်စုန်း၊ မောက်လုံးစုန်း စစ်၊ မောက်ပြားရွာသမီး၊ အိမ်တလိမ့်၊ ဇော်ဂနီ၊ အရှင်မကြီး မယ်တော် ကဝေ မြောက်တို့အား ရိုသေပါ၏”

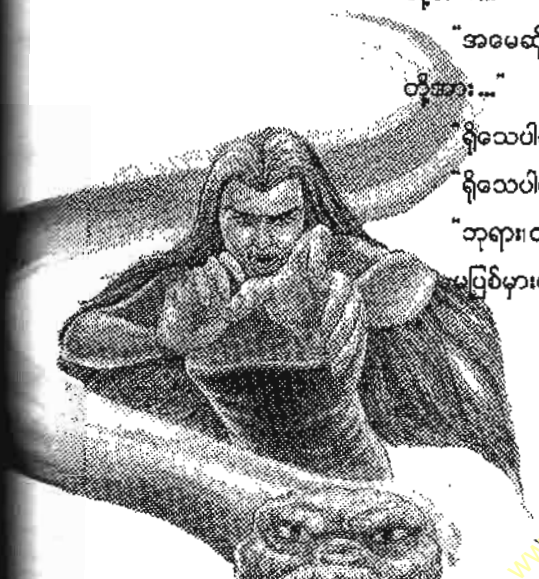
“အမေဆိုင်နင့်တကွ ဆရာအရှင် တို့အား...”

“အမေဆိုင်နင့်တကွ ဆရာအရှင် တို့အား...”

“ရိုသေပါ၏၊ လေးစားပါ၏”

“ရိုသေပါ၏၊ လေးစားပါ၏”

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ မစော်ကား မပြစ်မှားပါ”

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာမစက်ကား
မပြစ်မှားပါ”

“အမေဆိုင်နှင့်တကွ ဆရာအရှင်
တို့အား မပြစ်မှားပါ၊ မစက်ကားပါ”

“အမေဆိုင်နှင့်တကွ ဆရာအရှင်
တို့အား မပြစ်မှားပါ၊ မစက်ကားပါ”

“ပြစ်မှားစေကားမိသည်ရှိသော်”

“ပြစ်မှားစေကားမိသည်ရှိသော်”

“သွေးပွတ်ပွတ်အန်၍ ပညာတုံးပါ
စေသတည်း”

“သွေး... သွေး...”

“ဆက်ဆိုလေ... ဘာဝံ့နေတန်နေ
တာတုံး - မိခေါင်း”

ရှင်မိခေါင်း သစ္စာကျိန်စာကို ဆက်
မဆိုဝံ့လို့ အမေဆိုင်က မေးရော ဝေါက်
ရော၊

“မိခေါင်း...”

“ရှင် - ရှင် - အမေဆိုင်”

“သစ္စာမဆိုရဲလို့လား - ဟုတ်
လား”

“မ - မဟုတ်”

“ဒါဆို ပြန်ဆိုလိုက်စမ်း - ဟင်း”

“ဟုတ် - ဟုတ် - သွေး - သွေး -
ပွက် - ပွက်အန်၍ ပ - ညာ - တုံး - တုံး”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - ဟား -
ဟီး - ဟီး - ဟီး - ဟား - ဟား - ဟား -
မွေးဖြစ်မှမျှ ဟိုသင်း ကြောက်တယ်...
တဲ့ စကားပုံလိုပဲ ဘာကြောက်စရာ
လို့လဲ၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ညည်း
မစေကားနဲ့၊ ငါလို မိန်းမတောင် မပြစ်
မှားရဲဘူး၊ ငါ လူတောမတိုး ဖြစ်ခဲ့ဘူး
တယ်အေ”

အမေဆိုင်က အရယ်ရပ်ပြီး မိ
ခေါင်းမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြောလိုက်
တာရယ်၊

“ဘာလို့ လူတောမတိုး ဖြစ်တာ
လဲ - အမေဆိုင်”

“ကိုရင်လေး တစ်ပါး သပိတ်ထဲ
ကြက်သေကောင်ထည့်လိုက်လို့”

“ဟင် - အဲဒီတော့ - အဲ - ဒီ -
တော့”

“အဲဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ခန္ဓာတစ်ကိုယ်
လုံး ကြက်ပုပ်စေ နံနေတာ၊ ငါ့အိမ်

သားတွေပါ အော့အန်ကြပါလေရော၊
သင်းဝိုင်းမှာ ငါ ဝင်ထိုင် ဝင်စားလို့ မရ
ဘူး၊ အတူထိုင်စားတဲ့ သူမှန်သမျှ အစာ
ဆား လေရော၊ ရေရော အန်တော့တာ
အဲဒါခန္ဓာကိုယ်က နံတာကိုးအော့၊ နံပုံက
ကြက်သေပုပ် အကောင်တစ်ရာ ပုပ်တဲ့
နံနံနံနံနံ”

ပထမတော့ ငါ့ကိုယ်က မနံသေး
ဘူး၊ အတူနေ မိသားစုပဲ နံတာ၊ ငါ့ကိုယ်
က နံတာလို့စွပ်စွဲကြလို့ ငါနဲ့ စကားအခြေ
ထောင်များကြတယ်၊

နောင်တော့...၊

ငါ့တပည့်တွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါ ငါ
အိမ်ပေါ်က ကြက်သေပုပ်နံနံတာဆိုပြီး
အော့အန်ပြေးကုန်ပါရော၊

နောက်နေ့ညကစပြီး ငါ့ခန္ဓာကိုယ်
က ကြက်ပုပ်နံ နံလာတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်
မသိဘဲမတတ် အန်ရပါရောလော့၊

ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ တိုက်ပြီး ရေချိုး
သေး...၊

တစ်ကိုယ်လုံးကို နံသာဖြူနဲ့ ကရ
ဆီ သွေးလိမ်းတယ်၊ လိမ်းတုန်း ခဏ
မကြာဘူး ကြက်သေပုပ်နံနံရော၊

ငါလည်း ငါ့ပညာနဲ့ ပြန်ကုတယ်၊
မရဘူး၊ နံတာပဲ၊ အိမ်ပေါ်မှာ အိမ်
သားတွေနဲ့အတူ နေလို့မရတာနဲ့ အိမ်
ရှေ့မှာ ကွပ်ပျစ်ချပြီး နေရော ညပါ နေရ
တယ်၊

ဒါနဲ့ ငါ ပညာစက်တွေသုံးပြီး ရန်သူ
ကို ရှာတယ်၊ ငါ့ကို ဘယ်လို ပညာသည်
က တိုက်တာလဲ၊ ငါလို့ ကဝေမကြီးကို
တစ်နေ့လုံး ခန္ဓာကိုယ်က ကြက်သေ
ပုပ်စေ နံအောင် ပြုစားရဲတာ ဘယ်လို
ပညာသည်တုံး၊

ကိုယ်စုန်းလုပ်တာလား၊

ဆင်ကွပ်လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ်စုန်းတ
တော့ ခုလိုမျိုးကြီး မပြုစားနိုင်ဘူးအော့၊
ဆင်ကွပ်တွေ ပြုစားရင် ယားယံတာ၊
ဖောရောင်တာ၊ ရောင်ကိုင်တာလောက်
ပဲအော့၊

လက်စလက်နံ ကြီးကြီးထဲက လုပ်
တဲ့ပုံဟဲ့၊

ငါ မသင်္ကာသူ ပညာသည်တွေ
စာရင်းချပြီး ကြည့်တယ်၊ ခေါ်မေး
တယ်၊ သူတို့ လက်ချက်လည်း မဟုတ်
ဘူး၊

ငါ့ကို ဒီလို အရှက်ကွဲအောင် လူ
တောထဲ ဝင်လို့မရအောင် နာမည်ပျက်
အောင်လုပ်တဲ့သူကို သိရင်တော့လား။

သင်းခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က မစင်ပုပ်နဲ့
တစ်သက်လုံးနဲ့အောင် ငါ ပြန်လုပ်မယ်
ဟောလို့ ကြိမ်းပါးနေတုန်း...

“ဆွမ်းတော်ပျို့...”

“ဟင်...”

အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်က ဆွမ်းတော်
ပျို့အော်သံကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့မှ...

အလို-ဆွမ်းခံရဟန်းသုံးပါးနောက်
မှာ ကိုရင်နှစ်ပါး၊ ကိုရင်နှစ်ပါးအနက်
တစ်ပါးကို ငါမှတ်မိလိုက်တယ်အေး။

ဟိုတစ်နေ့က ငါ အဲဒီကိုရင်ရဲ့
သပိတ်ထဲကို ငါ ကြွက်သေတစ်ကောင်
ထည့်ပြီး ရွဲလိုက်မိတာကို ဖျတ်ခနဲသတိ
ရလိုက်မိရော။

ဟုတ်ပြီ...

ငါမှားသွားပြီ...

ငါ ကိုရင်လေးကို စော်ကားမိသွား

ဦး

ဒါက ဘုရားသားတော်၊ မြေးတော်
တွေ။

ငါ အရွယ်ကောင်းစဉ် ဒီစုန်းက
ပညာတွေကို စတင်သင်ယူတုန်းက ငါ
ဆရာပြောခဲ့တဲ့စကား ငါပြန်ပြောလိုက်
တယ်အေ”

“မိဆိုင် - ဒီစုန်းကဝေးပညာတော်
ရယူပြီးရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော်
နှင့်မပြစ်မှားနဲ့၊ ပြစ်မှားမိ စော်ကားမိရင်
နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရင်
လောက်တဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲ အဖြစ်ဆိုချေ
ကြုံရလိမ့်မယ်။ အခြေအနေဆိုးရင်
ဘယ်အရာမှ ကုလို့မရဘူးမှတ်ထား”

“မတော်လို့ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး ဖြစ်
လာခဲ့ရင် ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကုလို့
တုံး-အမေ”

“အဲဒီလို ကြုံခဲ့ရင် နင် စော်ကား
ပြစ်မှားမိတဲ့ ရဟန်းကိုရင်ကို သွား
တောင်းပန်။ သူက ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရင် နင်
သက်သာရာရမယ်။ သူက ခွင့်မလွှတ်
ခဲ့ရင်တော့ ငါ့အိုးကို ဂေါက်ထိုးသွား
ဆင်းပေတော့”

ဒါနဲ့ - ငါ ကိုရင်လေးရှိရာကို ပြေး
သွားပြီး ကိုရင်လေးရှေ့မှာ လက်အုပ်
နဲ့ ခုတ်လက်အုပ်ချီရော...

ကိုရင်လေးက ငါ့ကို မေးတယ်။

“ဒကာမကြီး ဘာကိစ္စအကြောင်း
အကြောင်းလို့ပါလဲ”

“ကို - ကိုရင်ကို တောင်းပန်ချင်လို့
ဒါ - ဘုရား၊ ရှေ့က ရဟန်းသုံးပါးနဲ့ ကိုရင်
တစ်ပါးက ရှေ့ကို ဆက်ကြသွားပြီး ငါ
ကြွက်သေလောင်းလိုက်တဲ့ ကိုရင်လေး
အကြောင်း ရှာရန်တယ်။

“ဒကာမကြီးက ကိုရင်ကို ဘာလို့
တောင်းပန်ရတာတုံး”

“တပည့်တော် အပြစ်လုပ်ခဲ့လို့ပါ
နဲ့”

“ကိုရင်ကို လုပ်ခဲ့တာလား”

“မှန်ပါ - ကိုရင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်

နဲ့”

“ဒကာမကြီး ကိုရင်အပေါ် ဘာ
ဖြစ်တွေပြုလုပ်ခဲ့လို့တုံး - ပြောပါဦး -
ဒကာမကြီး”

“မှန်ပါ - ကိုရင် ဟိုးပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် -
ခန့်က ကျွန် - မ - ဟို - ဟို - ကိုရင်

သပိတ်ခုံးပေါ်ကို ကြွက်သေတစ် - တစ်
ကောင် နောက်ပြောင် စော်ကားတင်
ခဲ့မိ - မိပါတယ် - ကိုရင်၊ အဲဒီနေ့ကတည်း
တပည့်တော်မ တစ်ကိုယ်လုံး အို - ခွင့်
လွှတ်ပေးပါ - ကိုရင်ကို တပည့်တော်မ
တောင်းပန်ပါတယ် - ဘုရား - အီး -
အင်း - ဟီး”

ကိုရင် ပျိုအန်ချင်သလို ဖြစ်နေ
တယ်အေ။

ငါ့ကိုယ်က ကြွက်သေပုပ်နဲ့ နံနေ
တာကိုး။

“ဒကာမကြီး...”

“ကို - ကို - ရင်”

“နံလိုက်တာဗျား။ ကြွက်သေပုပ်နဲ့
နံတယ်ဗျာ”

“အဲ - အဲဒါ - အဲဒါ တပည့်တော်ရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်က”

“အို - အဲလို ဖြစ်ခဲ့တာလား။ ဖြစ်ရ
လေ - ဒကာမကြီးရယ်။ ကိုင်း - ကိုင်း -
ကိုရင် အဲဒီကိစ္စကို အပြစ်မယူပါဘူး။
စိတ်လည်း မဆိုးပါဘူး။ ဒကာမကြီး
ချစ်လို့ စတယ်။ နောက်ပြောင်တယ်လို့
သဘောထားပါတယ်။ ခုလို ဒကာမကြီး

က ပြောပြတောင်း၊ နံတော့ ကိုရင် ခွင့်
လွှတ်ပါတယ်လေ။ ကိုင်း - ထ - ထ
နောင်မသင့်တာမလုပ်နဲ့ပေါ့...”

ငါ - ကိုရင်လေးကို လက်အုပ်ချီ
တောင်းပန်ခဲ့လိုက်တယ်။

ငါတို့ ပညာသည်ဆိုတာ ရဟန်း
သံဃာ တိုရင်တွေကို မကန်တော့တာ
များတယ်အေး။

တန်တော့ရင်ကုသိုလ်တော့ရတာ
ပေါ့။

သို့သော်ငါတို့ပညာပိုင်းဆိုင်ရာမှာ
အာစက် လျှာစက် ညံ့ရောအေး။ ပြောရ
ရင်တော့အေ - ကိုရင်လေးကို လက်
အုပ်ချီ တောင်းပန်လိုက်တော့မှ နေ့
ရော၊ ညပါ နံဟောင်နေတဲ့ ငါ့နောက်ကိုင်
ပေါ်က ကြွက်သေပုပ်နဲ့ ချက်ချင်း
ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ဒီအကြောင်းကိုငါ့မိသားစုကိုရော၊
ငါတပည့်တွေကိုရော ပြန်ပြောပြတော့
အားလုံးအံ့သြကုန်ကြလို့ဟေ့။

မှတ်ထား - မိခင်ခါး
သင်္ကန်းဆိုတာတန်ခိုးကြီးတယ်။

သင်္ကန်းရုံထားတဲ့ဘုရားသားတော်
တွေကို ပြစ်ပြစ်မှားမှား ဖော်ဖော်ထား
ကား သွားမလုပ်နဲ့။

သူ့စည်းကိုယ့်စည်းထား။
“စည်းမကျော်နဲ့ - ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အမေဆိုင်”
“နောက်တစ်ချက်မှတ်ထားအေး
“ပြောပါ - အမေဆိုင် - ပြောပါ”

“ညည်း အခု ပညာတွေ အထေး
စုံစုံတတ်နေပြီ”

“ဟုတ်”
“တွေ့ရလူပညာမစမ်းနဲ့”

“ဟုတ်”
“ညည်းနေတဲ့ ရွာက လူတွေ

လုံးဝမပြုစားရဘူး၊ အဲဒါ စည်းဝါးစည်း
စောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”
“ကိုယ့်နေတဲ့ရပ်ရွာကလူကိုတိုင်း

ပြန်ပြုစားရင် ကိုယ့်ဆွေမျိုး ကိုယ်
ကားသာလိုပဲ။ ရွာကသိရင် အသတ်

တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ပြေးနိုင်မှလွတ်တယ်
နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အမေဆိုင်”
“ကိုင်း - ညည်းတတ်တဲ့ပညာထဲက
တစ်ခုလုပ်ပြစမ်း”

“ဘာလုပ်ပြရမှာလဲ - အမေဆိုင်”
“ညည်း - ပြချင်တာပြပေါ့အေ”

အနီးမှာ အခြားတပည့်မတွေနဲ့
အပည့်ထီးတွေလည်းရှိနေတော့မိခင်
ဘာလုပ်ပြရမုန်းမသိ။

ကိုယ့်အချင်းချင်းလည်း ပညာက
အမ်းရဘူးလေ။

ဒီအချိန်မှာ အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်က
အကြော်စုံပူပူလေး၊ စားကြဦးမလား

ဟာ ...
“အမေဆိုင်...”

“ပြော...”
“ကျွန်မအဲဒီအကြော်သည်ကိုလုပ်

ဆိုက်မယ်”
“ညည်း ပြန်ကုန်င် ခြေ (ဖြည်) နိုင်

အသံလုပ်”
မိခင်၊ အကြော်သည်ရှိရာကို

အတည့်ထိုးပြီး လက်ဝါးကို မှောက်
လိုက်တယ်။ ပြီး - မှောက်ထားတဲ့ လက်

ဝါးကို အပေါ်ကို မြင့်မြင့် ဆွဲတင်လိုက်
ရော”

“အမလေး - လာကြပါဦး၊ ကုကြပါ
ဦးတော်”

“ဟဲ့ - ဟဲ့ - အကြော်သည် ဘာဖြစ်
လို့တုံးဟဲ့”

“ဟဲ့ - ဟဲ့ - အကြော်သည် တို့
ကြည့်ကြစမ်း - အလို”

အကြော်သည်မစိန်ခေါ်မှုအကြော်
စန်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲချပြီး အသံ

ကုန်အော်ဟစ်နေတယ်၊ လမ်းသွားလမ်း
လာတွေလည်းအလန့်တကြားအော်နေ

တဲ့ အကြော်သည် မစိန်ရဲ့အနီး ရောက်
လာမေးကြပါရော။

“မိစိန် - ဘာဖြစ်လို့ အော်နေတာ
တုံးဟဲ့”

“လုပ်ကြပါဦး - အမလေးအပေါ်က
ဆွဲနေတယ်တော့”

အကြော်သည်မစိန်သူ့ခေါင်းပေါ်က
အကြော်စန်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်း

နေအောင်ဆွဲပြီး ပြင်ပြင်မှာ ငုတ်တုတ်
ထိုင်ပြီး အော်နေဆဲ...။

“ဘယ်သူက ဘာကို ဆွဲလို့တုံး -
မိစိန်-ဟင်”

“ကျွန်-မ-အကြော်ဗန်းကို မိုး-
ဝိုင်းပေါ်ကနေ ဆွဲယူ-ဆွဲယူ-မ-မလုပ်
ကြပါနဲ့၊ မဆွဲကြပါနဲ့။ ဒါ-ကျွန်မ
အကြော်တွေပါရှင်၊ ဟီး-အမေရေ-
အမေ”

“ဟုတ်တာပဲ”

မိစိန်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်က အကြော်ဗန်း
တစ်ခုကို ကြုံကြုံပြီးထက်၊ မိစိန်
ကလည်း လက်နစ်ဖက် မြှောက်ဆန်ပြီး
အကြော်ဗန်းကို ပြန်ဆွဲချ။

ဓာတ်သိလူရင်းတွေကလည်း ဘု
မသိ ဘမသိ အကြော်ဗန်းကို ဝိုင်းဆွဲ
ထားကြ-ကိုင်ထားကြ။

“ဘုရားရေ-အကြော်ဗန်းက
အပေါ်ကို”

“ဆွဲထား-ဆွဲထား”

“ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာတုံးတော့-
မကြုံစူး”

“ဒါ-ဒါ-မဟုတ်မှလွဲရော-ဟို-

ဟိုဒင်း”

“မိစိန် ဘုရားစာ ရွတ်-ရွတ်-မြန်
မြန်ရွတ်ပါဟဲ့”

“စိန္တာမကီ၊ ရတနာနိ ဗုဒ္ဓံ ဗုဒ္ဓံ
ရတနာနိ၊ ကရံ ကရတိ သရဏံ၊ ဗိဇ္ဇ
မေဝ သမိဇ္ဈတု”

“စိန္တာမကီ ရတနာနိ ဓမ္မံ ဓမ္မံ
ရတနာနိ”

“ကရံ ကရတိ သရဏံ၊ ဗိဇ္ဇမေဝ
သမိဇ္ဈတု စိန္တာမကီ ရတနာနိ၊ သံဃံ
သံဃ ရတနာနိ၊ ကရံ ကရတိ သရဏံ၊
ဗိဇ္ဇမေဝ သမိဇ္ဈတု...”

အကြော်ဗန်း ဝိုင်းဆွဲကိုင်ထားတဲ့
မိန်းမသားအသီးတွေကလည်း အကြော်
သည် မိစိန်နဲ့အတူ ဝိုင်းပြီး စိန္တာမကီ
ဂါထာတော်ကို ဝိုင်းရွတ်ကြရော။

ခေါင်းပေါ်ကနေ အားကောင်း
မောင်းသန်လက်နဲ့ ဆွဲယူခြင်း၊ ခြေကနေ
ရတဲ့ အကြော်ဗန်းဟာ ပြုန်းနေပြန်ပြန်
ကျလာလိုက်တာ လူတွေလည်း ပြိုလဲ

အကြော်ဗန်းလည်း မမှတ်
အကြော်စုံတွေ မြေပြင်မှာ ဥဒဟို ခြံ
ကြလို့။

အကြော်သည် မိစိန်ကလည်း ဝမ်း
နည်းပြီးဝို။

တော်ပါသေးရဲ့-လမ်းသွားလမ်း
လာတွေက ငါးမူးတစ်ကျပ် သနားပြီး
ဝိုင်းပေးကူညီကြလို့ အကြော်ဖို၊ အရင်း
စားပြန်ရလေရဲ့။

လမ်းပေါ်မှာ ပြောစရာတော့ ဖြစ်
တုန်ကြတာပေါ့။

ဒီအဖြစ်က အံ့သြစရာ ကောင်း
ဆယ်။

မဟုတ်မှလွဲရော...

မလိုသူ ပညာသည်ကများ နှောင့်
ဆုတ်ပြုစားရောလား၊ ပြုစားရအောင်
မိစိန်က ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်
နဲ့သားသား လုပ်ကိုင်ချေးရောင်းစား
တာ။

ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်မဖြစ်။

ဘယ်သူ့မကောင်းကြောင်းမှ တစ်
နည်းမပြော။

ဟိုစပ်စပ် ဒီစုစုလည်း လုံးဝမလုပ်
မကျေနပ်လို့ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း
နဲ့ ဝိုက်ဆံမပါလို့ ပါပြောရင် အကြော်

ရောင်းတဲ့ သဘောမနောကောင်း မိန်းမ
ကိုမှ...။

စုလို လန့်အောင်၊ တိတ်အောင်၊
ချောက်ချားအောင် ဘယ်လိုအစားမျိုး
က လုပ်ရက်တာတုံး။

ဆတ်ဆတ်ကြဲ မိန်းမကြီးတွေ
ကတော့ ဆဲရော။

ဆဲသမျှ ဆွေကုန်မျိုးကုန် ကြမ်း
ကုန်အောင် ဆဲကြတာ၊ သတ္တိရှိရင်
လူချင်း ယှဉ်ချမယ်တဲ့၊ ထဘီတိုတို
ဝတ်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာ စိန်ခေါ်နေတဲ့
မိန်းမကြီး။

“လူချင်းချမယ်ဟေ့၊ ဘယ်စုန်းတ
ကဝေမမှမကြောက်ဘူး၊ နင်တို့အားလုံး
ကို ဟောဒါပဲ-ထင်-အား-အမလေး-
လုပ်ကြပါဦး-ဟဲ့-ဟဲ့-အာ-မလေး
တော့”

ထဘီလှန်ဖို့ ပြင်နေတုန်း...

ကွမ်းသီးလုံးခန့် ပီတုန်းမည်းကြီး
နှစ်ကောင် မိန်းမကြမ်းဝဝကြီးရဲ့ မျက်နှာ
နဲ့ နှာခေါင်းဖျားကို ဝင်တုပ်လိုက်တာ။

မိန်းမကြမ်းဝဝကြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ချာလည်လည် လည်နေပါရော။ ချာလည်လည်နေတုန်းမှာပဲ ပီတုန်းနက်နက်ကောင်က မိန်းမကြမ်းဝဝကြီးရဲ့ တင်ပါးနစ်ဖက်ကို တုတ်ပြီး အရေစူးရူးအရပ်ကို ယုံသွားကြတယ်။

မိန်းမကြီးလည်းရောင်ကိုင်းလာတဲ့ နှာခေါင်းကြီးကို ညာလက်နဲ့အုပ်။

ပီတုန်းနက်နက်ကြီး ပိတ်ထားတဲ့ ဘယ်မျက်လုံးကို ဘယ်လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး ဆေးဆရာကြီး ဦးပွေးဆင့်ရဲ့ အိမ်ရှိရာကို ပြေးဝင်သွားတော့တယ်။

“ညည်း - ပညာ လက်ဆမသေးဘူးအေ”

“အမေဆိုင်ကောင်းလို့တက်ရတာပါ - အမေ”

“ညည်း - မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ - အမေဆိုင်”

“ဟို - အကြော်သည်မ ပိန္နာမဏိ ဂါထာရွတ်တော့ညည်းပညာနဲ့အကြော်ဝန်းကို ဆွဲတင် ဆွဲယူလို့ မရတာလေ”

“ဟုတ်တယ် - အမေ ကျွန်မ ဆွဲလို့ မရဘူးတော့”

“ဒါကြောင့် - ညည်းတို့အားလုံးကို ပြောတာ။ ညည်းတို့ပညာဘယ်လောက် တတ်တတ် ရတာနာသုံးပါးနဲ့တော့ ယှဉ်မဖြစ်နဲ့။ ငါတောင် အတော်ခံခဲ့ရတာဟေ့။ အဲဒါ ကိုရင်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ သီလသမာဓိ ပြည့်တဲ့ ရဟန်းကြီးတွေများ သွားပြစ်မှား ဖော်ကားမိရင်တော့ မတွေ့ပုံရောပဲ။ ကိုင်း - ညည်းတို့လည်း သင့်တင့်တဲ့ ပညာတွေ အသီးသီး ရကုန်ကြပြီ။ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ်ပြန်ကြတော့။ နောက်တစ်ဆင့် ပညာတက်ချင်ရင်နတ်တော်လပြည့်မတိုင်မီ ဒီကို အရောက်လာခဲ့ကြ။ ငါ့ လက်ထွက်တွေ မှန်သမျှ အချင်းချင်း ပညာမပြိုင်နဲ့။ ပညာနဲ့ မကစားကြနဲ့။ အရေးကြီးတာ ကိုယ်နေတဲ့ ရွာ၊ ရပ်၊ မြို့က အိမ်နီးနားချင်း ဆင်ချချမ်းသာ မပြုစားနဲ့။ ဟိုတုန်းကဆို မြန်မာမင်းများ လက်ထက်မှာ စုန်းမရေချမီရင် လေ့ရှိတယ်။ ပညာတတ်လို့မသေသည့်တိုင် ပညာတွေ နာမ်နှိမ်ခံရပြီး လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ မရကြဘူး။ နယ်နင်ခံရ

တိုက်သဝဏ ဝတ်ဖြစ်နေမှတော့

ချေးစားရဟာ ငြောက်ရွံ့လို့

ပဖြစ်သူးလေ။ ဖီဒေါင်း

ရွာထိပ်သျှိုင်းရှိရာကို လာခဲ့ပြီး

မီးပစ္စည်းနဲ့ ငွေသွားတဲ့

အစိမ်းငွေ ငြေပုံငေါက်

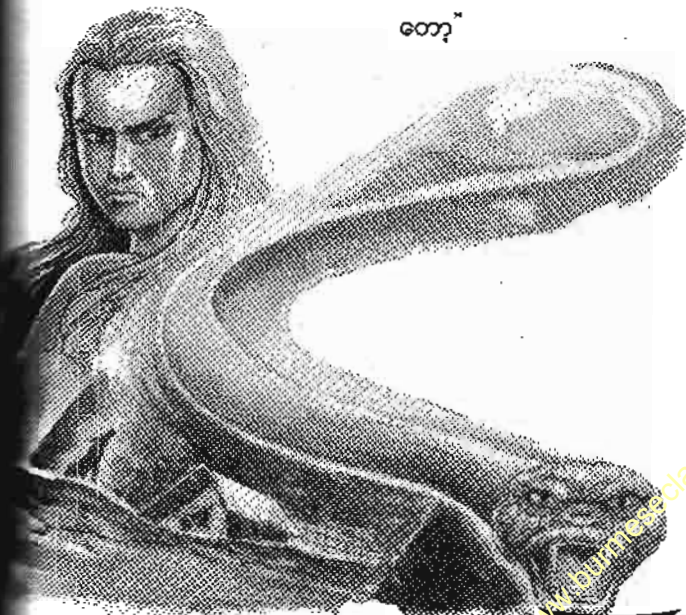
ငြေကြေးလက်စစ်ဆွဲပျံပြီး

သူကြီးကထော်နဲ့ သူ့ သမီးရှိရာကို

ပန်းပွင့်ပြောဆို ခံရင်ပြီး

လွှင့်စစ်တည်လိုက်တယ် ...

တယ်။ မြစ်ကူးချောင်းများ ရပ်ဝေးတို့ နှင်ပစ်တာ။ စုန်းကဝေ ပညာသည်ဘဝ မစွန့်နိုင်တော့ ပြုစားချင်ရင် အရှေ့ (၇) အိမ်၊ အနောက် (၇) အိမ်ကပဲ ပြုစားဝမ်းစားလို့ရတယ်။ အဲဒီကကျော်ရင်အက်ထိ ရင်ကျိန်ဆိုထားတဲ့ သစ္စာကျိန်စာစုးရော၊ သင့်ရော။ ကိုယ် ပညာသည်မှန်း ကိုယ့်အိမ်သားတောင် မသိရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ ညည်းတို့ ပညာတွေ ရထားတော့ လက်ယားနေကြမှာပဲ။ လက်ယားတိုင်း ဒေါသဖြစ်တိုင်း ပညာကို ထုတ်သုံးမပြန်။ ဆရာထက်ထက်နဲ့တွေ့ရင် အသက်ငါပါသွားမယ်။ ကိုင်း - သွားကြ - ပြန်ကြတော့”

မိခေါင်းတို့တပည့်တွေကျေးဇူးရှင်
 အမေဆရာမကြီး ပညာသည် ဒေါ်ဆိုင်
 တို့ရှိရှိသေသေ ကန်တော့ကြတယ်။
 အမေဆိုင်ကလည်း မျက်ရည်ဝဲဝဲ
 နှင့် ဆုတွေပေး။
 မိခေါင်းတို့တပည့်တွေလည်း မျက်
 ရည်တွေ တိုယပ်စီးကျ ရှိကပ်ပုံ။
 သုံးနှစ်သုံးနှစ် မိသားစုလိုနေ အတူ
 ချစ်ရင်းနှီးလာတော့ သင်ယူခဲ့ကြတာ။
 ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တွေ အတူလုပ်
 ခဲ့ပြီး ဆရာစကား မြေဝယ်မကျ နား
 ထောင်ခဲ့ကြတာ။
 သားအမိအရင်းတွေလို ...
 ညီအစ်မအရင်းတွေလို ...
 ဟောင်နှမအရင်းတွေလို ပြောမနာ
 ဆိုမာနေခဲ့ကြတာ။
 အချို့က ခြေစုန်းအတတ် ...
 အချို့က ကိုယ်စုန်းအတတ် ...
 အချို့က မောက်လုံး၊ မောက်ပြား
 အတတ် ...
 သူတို့အားလုံး စုန်းမတွေပါ စုန်း
 ပညာတတ်မြောက်ကြသူတွေပါ။ ဒီထဲ
 မှာ ...

ရွာသူပါတယ် ...
 နဖားတပ်ပါတယ် ...
 ဆင်ကွပ်တွေပါတယ် ...
 စုန်းအဆင့် မောက်လုံးတွေ
 တယ် ...
 ရွာသမီး မောက်ပြားစုန်း ပညာ
 တတ်သူတွေ ပါကြတယ်။ သူတို့ ပညာ
 မရသေးတာ နှစ်ခုရှိတယ်လေ။
 ဒါက အိမ်ထောင်စုစုန်း အတတ်
 ကဝေမြောက်စုန်းအတတ်။ ဒါတွေ သူ
 တို့မဖြစ်ကြသေး။
 နောက်ထပ် နှစ်နှစ်ချို့ပြီး ပညာသင်
 ရမယ်။ လက်တွေ့တွေ အများကြီး လုပ်
 ရမယ်။ ပညာပြိုင်တဲ့အဆင့် အသတ်
 ရင်းရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်မှ ရမည်
 အတတ်။
 ဒါကိုမှ ကဝေလို့ခေါ်တာ။
 ဆယ့်နှစ်ကြီးကဝေကြီးပေါ့။
 လူသွေး၊ လူသား၊ လူရိုးကိုမှ
 တဲ့ စုန်းကြီးတွေ၊ သူတို့က ဇော်စနီ
 ကာကနီ စတဲ့ အောက်နတ်တွေထိ
 တောင် ခိုင်းစားနိုင်တဲ့ ကဝေကြီးတွေ
 မိခေါင်းတို့ ဒီပညာကြီးတွေထိ

သင်ယူဦးမှာပါ။ ဆရာမကြီး အဆင့်
 ရောက်အောင် လုပ်မှာပါ။
 တပည့် အခြေအရံတွေနဲ့ နယ်မြေ
 တစ်ခုကို အုပ်စီးနိုင်တဲ့ ပညာသည် ဖြစ်
 တဲ့ဖြစ်ရမယ်လေ။
 ဘာလို့ မိမိတို့ ဒီပညာတွေကို ရယူ
 ချင်ကြတာလဲ။ အမေဆိုင်ကလည်း မေး
 တယ်။ ကိုယ့်အချင်းချင်းလည်း မေးကြ
 တယ်။
 အခြေက ရှင်းပါတယ်။ သူများ
 ဇော်ကာပြုစားတာ မခံရအောင်လို့၊
 တိုယ်ဘာလဲဆိုတာ ပြချင်လို့၊ ပြီးတော့ -
 ဩဇာအာဏာ ရရှိဖို့၊ ပြိုင်ဘက်တွေ ရှိန်
 သွားစေဖို့ ...။
 ဒီယုံကြည်မှုတွေနဲ့ သူတို့ ငရဲ
 ကြောက်တမ်း ခရီးနှင်နေကြတာ။

 အမေဆိုင် မှာသလို မိခေါင်း လိုက်
 ဆာတယ်။
 ရွာထဲက လူတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြု
 ဆာဘူး။

ကိုရင်တွေ၊ ရဟန်းတွေ ဆွမ်းခံကြ
 လာရင် ကိုယ်လည်း ဆွမ်းမလောင်းဘူး။
 ကန်တော့လည်း မကန်တော့ဘူး။
 သူတို့ကိုလည်း မထေမဲ့မြင် မလုပ်
 ဘူး။
 သူတို့လမ်း သူတို့သွား။
 သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်။
 ကိုယ့် လမ်း ကိုယ့် သွား။ ကိုယ့်
 အလုပ် ကိုယ်လုပ်။
 ပြဿနာ မရှိသူ ...
 ရွာထဲက အသိတွေက မေးကြ
 တယ် ...
 “မိခေါင်း - ဥပုသ် သွားမစောင့်ဘူး
 လားအဲ့”
 “ကိုယ်တွေ လက်တွေ နာနေလို့
 အေ မစောင့်နိုင်ပါဘူးဟယ်”
 “နောက်ဥပုသ်နေ့ကျရင် လိုက်ခဲ့
 နော်”
 “နေကောင်းရင် ...”
 ငယ်သူငယ်ချင်းတွေက သူ ပညာ
 သည် (စုန်းမ) ဖြစ်နေတာ မသိကြဘူး။
 သုံးနှစ်သုံးနှစ် ရွာကနေ ပျောက်သွားပြီး
 ခုပြန်ရောက်လာလို့ မေးကြတာပေါ့။

“သုံးနှစ်ကြီးတောင် မိခေါင်းရယ်၊
နှစ်ဘယ်ရောက်နေတာတဲ့ဟင်”

“နှစ်ပြည် (၆)ထပ်”

“ညည်းကလေး မေးရင် ကောင်း
တောင်းမပြောဘူး၊ ရွတ်တီးရွတ်တော့
ပြောထက်တော်”

“မန္တလေး ရောက်နေတာအေး”

“မန္တလေးမှာ”

“အင်း...”

“မန္တလေးမှာ ဘာလုပ်”

“မန္တလေး၊ မြို့ပေါ် မဟုတ်ဘူးအေး၊
တောင်သမန်အင်းရှေ့မှာ ရာသီစာ
ရောင်းတာပါအေး”

ဒီလိုပြောရတယ်၊ မန္တလေး ဘုရား
တွေအကြောင်းမေးရင် စစ်ကိုင်းမှာ နေ
တာပြော၊ စစ်ကိုင်းအကြောင်းမေးရင်
ဝင်လယ်ဝမှာနေတဲ့ အမျိုးတွေ အိမ်မှာ
နေတာပါအေးပြောရတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရွာပြန်ရောက်
တော့ အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ စုံစုံလင်
လင် ရောက်လာကြ။

လတ်ဗက်တွေ သုပ်စားကြ၊ ဟို
အကြောင်းဒီအကြောင်းငယ်အကြောင်း
တွေ ပြောကြ၊ ပျော်လိုက်ကြတာ။

ရွာကိုပြန်ရောက်တာ (၁၀) ရက်ရှိ
သွားပြီ၊ ဟိုအိမ်သွားစား၊ ဒီအိမ် သွား
စားနဲ့ အချိန်ကုန်နေရတယ်။

မိခေါင်းတစ်ခုခု လုပ်ချင်စိတ် ပေါ်
နေပြီ။

ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပညာတွေပြုချင်နေ
တာ အသွေးအသားထဲ တရွရွ တလိန်
လိမ့်ဖြစ်နေပြီ။

ဟော - ကံကောင်းပြီဟေ့၊
ဟိုဘက်ရွာမှာ ဘုရားပွဲတဲ့တော့၊
ဇာတ်ပွဲပါဆိုပဲ။

မန္တလေးဇာတ်တဲ့၊ မိခေါင်းတို့တစ်
ရွာလုံး ပွဲဝင်တဲ့ နေ့ကတည်းက မီးကြ
လိမ်းကြ ခြယ်သကြ...။

လှည်းတွေ ပြင်သူကပြင်း၊ နားတွေ
အလှဆင်သူက ဆင်ကြ၊ ပွဲက နှစ်ညတဲ့၊
ရွှင်ပင်ပေါင်းလောင်း ဘုရားပွဲတဲ့လေ။

အိုး - ကြည့်စမ်း။
ဘုရားပွဲကျင်းပတဲ့ ကွင်းနံဘေးမှာ
ရွာလှည်းတွေဝိုင်းလို့၊ လှည်းဝိုင်းတွေ
အဟိုမှာ အစု၊ ဒီမှာ အစု...။

ဈေးသည်တွေလည်း ခုံ၊
အလှရောင်စုံနဲ့ အရွယ်ရောင်စုံက
အောင်ပွဲတော်။

ဟော - ဆိုင်းသံကြားရပြီ၊ ပွဲထွက်
အထူးမယ်၊ နတ်ကန်တော့ လမိုင်း ကန်
အထူးနေပြီဟေ့။

အပျိုတော် ဆယ် နှစ်ခန်း ပြီး
အပ -

အဆိုနဲ့ ဧည့်ခံနေတယ်၊
အဆိုတော်လေးက ဘယ်သူတဲ့...
ကောင်းဝေမိုးတဲ့...

အရွယ်ကလည်းငယ်၊ ရုပ်ကလည်း
အသံကလည်း ကောင်းဆိုတော့
အမေတွေ အကြိုက်ပေါ့လေ၊ ကြည့်

ကဲလိုက်တဲ့ မိန်းမတွေနယ်၊
အဆိုတော်ကို ပန်းကုံးစွပ်သတဲ့။

အလို - လိမ္မော်သီးထုပ်တောင်
ပေးတာပါလား။

ဒီရွာအပျိုအုပ်က ပန်းကုံးစွပ်ရင်
ဟိုရွာအပျိုအုပ်ကလည်း အားကျမဝဲ၊
ဆုငွေတွေ တက်ချိတ်၊ ဆုချခံရမှန်း
သိလေ အဆိုတော် လူချောက တစ်ပုဒ်
ပြီးတစ်ပုဒ်ဆိုလေ။

ကြာတော့ မိခေါင်း အဆိုတော်ကို
ကြည့်မရတော့ဘူး၊ ကြည့်လေ - ပန်းကုံး
စွပ်ခံရရင် မျက်နှာက စပ်ဖြူ။

နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးက ပြော
သေး။

ကိုယ့်ရွာ သူ့ရွာက မိန်းမတွေ
ကလည်း ကဲကဲကိုးသိရောပေါ့၊ မိခေါင်း
ထိုင်နေတဲ့ ဖျာအောက်က မြေမှုန့်
အနည်းငယ်ယူ လက်ဝါးထဲ ထည့်ပြီး
ပွတ်လိုတယ်။

ပွတ်လို့လည်းပြီးရော...
လက်ဝါးပေါ်က မြေမှုန့်တွေကို
ဇာတ်စုံပေါ်က အဆိုတော်ရှိရာ ချိန်ပြီး
လေနှင့် မှုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

အနီးက ပွဲကြည့်ဖော်တွေတောင်
မသိလိုက်ဘူး။

ဒီမှာ အတ်ရံပေါ်မှာ အဆိုတော်
တံတွေးသီးပြီး ချောင်းတွေ အဆက်
ပြတ်ဆိုပါရော။ သင်း သီချင်းဆိုလို့
ရေတော့ဘူး။ တီးဝိုင်းကို ရပ်လိုက်ရ
တယ်။ လူရွှင်တော်တွေက ရေခပ်ပြီး
တိုက်ခွံ၊ ချောင်းက မရပ်ဘူး။ တဟုတ်
တွတ် ထဟုန်းဟုန်း ဆိုသမျှ ခါးကုန်းပြီး
ဆော့နေရော။

နောက်ဆုံး အဆိုတော် ကိုချောင်း
ဆိုးကို အတွင်းထဲ ခေါ်သွားရတဲ့ ဘဝ
ရောက်ကရော ...

ဒီမှာ သုံးကြိမ်တိတိ ဆုတော်တွေ
တတ်တက်ချတဲ့ ရွာခံ အပျိုခေါင်း
မကြောင်ချစ်ရယ်။

သူ့အဆိုတော် သီချင်းမဆိုနိုင်
ကောင်းလားရယ်နဲ့ ပွဲခင်းထဲ ထရပ်ဖြစ်
ရလေခြင်းဟပ်နေရော။

မြင်မြင်းက ကပ်လာပြီ။
ဒါနဲ့ သင်းရီရာ လက်ညှိုးထိုးပြီး ...
“နင်ပါ ငိုလိုက်စမ်းဟေ့ - ကဲဟာ”

အပျိုခေါင်း မကြောင်ချစ် ရပ်နေရာ
ကနေ ဝိုင်းခနဲ လဲကျပြီး တွန့်တွန့် လှူးနေ
ပါရော။

ဗိုက်ကိုနှိပ်ပြီး အော်နေတာ။
အမေ လာပါဦး။ အမေကယ်ပါဖြစ်
နေပြီ။
နောက်ဆုံးပွဲခင်းထဲကနေ ပွေ့ထုတ်
ယူသွားရတဲ့ အဖြစ်ရောက်ရော။
မှတ်ထား ...။
ငါ အကြောမတည့်ရင် နင်တို့ အေ
ဖို့ပြင်ထားကြ။
ထွီ ...။

မိခေါင်း ကိုယ့်လက်စ လက်စ
အတိမ်အနက်ကို သိတာပေါ့။ အမေ
ဆိုင်ရှေ့မှာ ပညာစစမ်းသပ်ကတည်းက
အောင်မြင်နေ ဥဉ္စာ။
အရိပ်ကို နင်းမိရင် ပြုစားလို့ရပြီး
ပန်းပွင့်၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ ဘီး၊ ဆံညှစ်
ရရင် ပြုစားလို့ရပြီး
ခြေရာ ...
ခြေရာကို အထင်အရှား မြင်ရ
ကတော့ အဲဒီလူ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွား
ရစေမယ်။

လေမြတ်သလို၊ လေသင်တုန်းဖြစ်
သလို အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားစေရ
မယ်လေ။
မိခေါင်း ရွာသူအတတ် တတ်
တယ်။
နားထိုးခေါင်းစုန်းအတတ်တတ်
တယ်။
လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုင်
တိုင်ရ၊ ထိရ၊ နမ်းရ၊ ပွတ်သပ်ရရင် ပြုစား
အံ့ရတဲ့၊ မောက်လုံးအတတ်အထိရနေ
တာလေ။
ပညာသည်အပိုင်းမှာတော့ စုန်းလို့
မကြတာပေါ့။ ရွာသူတို့၊ ဆင်ကွပ်တို့
ဆင်ကွပ်ဆိုတာ ချေးစားစုန်းကို
မသိလေ။
တိုယ်စုန်းလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။
ဆင့်တွေ ကျော်ခဲ့ပြီးပြီ။
နားထောင် နားစွင့်လိုက်ရော။
ဇာတ်ပွဲက အဆိုတော် ပွဲနှစ်ည
အံ့ ပြန်ခါနီးမှ စကားပြောလို့ ရသွား
တယ်။
ခန်းကုံးစွပ်တဲ့ မိန်းမလည်း ဘုန်း
ဦးကျောင်းပေါ် ခေါ်ပြီး ရေခန်းတိုက်

တော့မှ ဗိုက်အောင့်တဲ့ ချောင်းထုတ်
သလို ပျောက်သွားတယ်။
ကိုယ်လုပ်မှန်း ဘယ်သူမှ မရပ်မိ
ကြဘူး။
တစ်နေ့ မိသောင်း ရောက်လာပြီး
ပြောရော ...။
“မိခေါင်း...”
“ဘာလဲ - မိသောင်း”
“မညိုကို သိတယ် မဟုတ်လား”
“ငါးအိမ်စုက မညိုမဟုတ်လား”
ညိုချောချောလေး ငါးရွေး ငါးခွဲ လုပ်နေ
တဲ့မညို”
“ဟုတ်တယ်အေ”
“ဘာဖြစ်လို့တုံး”
“မတ်စေ့ဆိုတဲ့ကောင် လာရစ်နေ
တယ်အေ”
“ကြိုက်လို့ ရစ် - ရစ်တာပေါ့အေ။
အပြန်အလှန် ကြိုက်ရင် အပြန်အလှန်
ရစ်ကြပေါ့။ တင်းတင်းရစ်ရစ်လေကောင်း”
“နားထောင်ဦးကောင်မရဲ့၊ စွပ်ပြော
မနေနဲ့”
“ပြော”
“မတ်စေ့ဆိုတဲ့ ကောင်က လူ
ကောင်း မဟုတ်ဘူးအေ။ ရွာတကာ

သွား။ အရောအလှတွေရင် ငွေနှံ ပေါက်
ရအောင် ပိုးပန်းပြီး ခြေတော်တင်တဲ့
တောင်အေး။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ
အတည်မယူဘူး။ ယူဖို့ပြောရင် ဆဲရေး
တိုင်းထွာ ခြိမ်းခြောက်ပြီး နောင်မလာ
တော့ဘူး။

“အဲဒီတော့”

“ဒါလည်း မိညိုအတွက် ရင်လေး
လှသအေး”

“မိညိုက ကြိုက်နေရင် ဘာလုပ်လို့
ရတာလဲ”

“မတ်စေတ ငရွဲသူဌေးသားလေ
အေ။ ကိုင်းမှာ ညစ်မှာပေါ့။ ဒါ-မတ်စေ
လုပ်နေကျသောက်ကျင့်ပဲ”

“နင်က သနားတယ်ပေါ့”

“တို့ရွာသူကိုးအေး”

“ဒါဆို ငါတို့ မိညိုကို မတ်စေ
အကြောင်း သွားပြောပြမယ်။ ဘယ်
နယ်”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်-လာ-သွား
စို့အေ”

ပင်လယ်ကမ်းနဖူးက မိညိုတို့တံ
ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ မိညို ထာဘီရင်လျား
နဲ့ အဝတ်လျှော်နေရဲ့။

“အင်း-လုသားပဲ”

ညိုညိုညက်ညက်ပေမယ့် တင်း
ရင်းဖွဲ့ထားနေတော့ မတ်စေကျလောက်
ပါလေရဲ့။

“အစ်မသောင်းတို့ပါလား။ အိမ်ထဲ
တက်တော်၊ ဒါလေးလက်စသတ်လိုက်
ဦးတော့”

မကြာဘူး။ အဝတ်လဲပြီး အနီး
ရောက်လာတယ်။

အနီးကပ်ကြည့်လေ လှလေပဲကိုး
စိုအိနေတာပဲ။ ဒီအလှမျိုးက လင်
ကောင်း သားကောင်း ရသင့်တဲ့ အလှ
လေးမိသောင်းနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေ
တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးရော။

“မညို”

“ရှင်-အစ်မသောင်း”

“နင်နဲ့ မတ်စေနဲ့ ကြိုက်နေကြ
လား”

“ရှင်-မဟုတ်တာတော့”

“နင့်တဲကို လာလာနေတာ ခြေ
မြင်တယ်အေး”

“သူ့ဘာသာလာ-လာ-ဝိုး-အိ
အိ”

“ညည်းနဲ့ ချစ်သူမဟုတ်ဘူးအေး”

“ဟုတ်ပေါင်တော်”

“ညည်း-မတ်စေအကြောင်း သိ
မဟုတ်လား”

“အင်း-သိတယ်”

“ဒီကောင်မှာ မယားတွေ အများ
ကြီးအေး၊ ဒီကြားထဲ သင်းက ရွာသူ
အမျိုးမျိုးတွေကို ပန်းကောင်းအညွန့်
ချီး လိုက်လုပ်နေတာ။ ညည်း ခံရမှာစိုး
လို့ လာသတ်ပေးတာ”

“မစဉ်းစားပါဘူးတော်။ ကျွန်မမှာ
ညည်း ချစ်ရမည့်သူ ရှိ”

“ဟုတ်လား-ဘယ်သူတုံးဟဲ့-
မိညိုရဲ့”

“ဟို-ဟို”

“ပြောပါအေ-ညည်းကလည်း
အချင်းချင်းကိုများ”

“ဟို-ဟို-ကို-ချစ်-ဆယ်-
ဆတ်”

“ဝိုက်ဆွဲ ချစ်ဆယ်လား။ ဟင်း-
ညည်း”

“ဟုတ်တော့”

“အေး-အေး-ဝမ်းသာတယ်မိညို
အတိုချစ်ဆယ်က လူရိုးလူကောင်းအေး။

မြန်မြန်သာလှလိုက်အေးမတ်စေတော့

မစဉ်းစားနဲ့ကြားလား”

“စိတ်ချအစ်မရေ-စိတ်ချ”

မသောင်းနဲ့ မိခေါင်းတို့ စိတ်ချင်း

ချမ်းသာသာနဲ့ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

သို့သော်...

နောက်နှစ်ရက်မှာ သတင်းဆိုး

ကြားရပါရော။

ဝိုက်ဆွဲချစ်ဆယ်ပင်လယ်ထဲ လှေ

တစ်စီးနဲ့မျောနေသတဲ့။ အခြားတံငါလှေ
က မသင်္ကာလို့ ဝင်ကပ်ကြည့်တော့မှ

ဓားအင်္ကျီရာပရပွန့် ချစ်ဆယ်ကိုအသက်
ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် တွေ့ကြတယ်။

ချစ်ဆယ်က မသေခင်မှာ ခပ်တိုး

တိုး ပြောသွားတယ်။ သူ့ကို ဓားနဲ့ ဖုတ်
လုပ်ကြတာ မတ်စေတုံး။

အားလုံး အံ့သြသွားကြ။ ခေါင်းနား

ပန်းတွေ ကြီးကြ။

ငါးရွဲသူဌေးသား မတ်စေ သက်ပါ
တယ်လို့ မျက်မြင်သက်သေ မရှိဘူး
လေ။

ငွေ ကြီးစိုးတဲ့ခေတ်မှာ မတ်စရာ
ကုန်ပစ္စည်းများ။

မတ်စရာက သတင်းလွှင့်တယ်။

ချစ်ဆယ်ကို ဓားပြတွေ သတ်ပြီး

လယ်ထဲ မျှောလိုက်တာတဲ့။

မိညီမိတ်ကြီးတင် ခိုတယ်။

နီတုန်လို့ သီတင်းကျွတ်ရင် လက်

ထဲကြွယ်လို့ တိုချစ်ဆယ်က ပြောခဲ့

တာတယ်ဝေခဲ့တာ။

မှ- ချစ်သူသေသွားပြီ။

တအက်ရာ အချက်ပေါင်းများစွာနဲ့

သေခဲ့ရတာ။

ဒါမတ်စရာလက်ချက်ဆိုတာ သိပေ

မယ့် မပြောရဲဘူး။ သူ့မယား လိုချင် သူ့

လင်လုံနဲ့ထိုးဆိုသကဲ့။

ချစ်ဆယ် ရက်လည်တဲ့နေ့မှာ မတ်

စရာနဲ့ သူ့နောက်လိုက် ဂဏန်းတို့ မိညီ၊

ဘတ်တိုရောက်လာပြီး အရက်မူးမူးနဲ့ ပြော

ကြသတဲ့။

ချစ်ဆယ်လို မသေချင်ရင် ဒီည

သူနဲ့ အိပ်ရမတဲ့ မိညီ၊ ကြောက်လွန်းလို့

အမေမုဆိုးမကြီးလည်း တောင်းပန်လေ

နဲ့

“ည- ငါလာခဲ့မယ်။ ထွက်ပြေးရင်း
ရှောင်နေရင်း နင့်အမေရော၊ နင်ရော
ချစ်ဆယ်နောက်ကို ညတွင်းချင်း လိုက်
ရမတဲ့”

ဒီအကြောင်း အစ်မလို ခပ်ရတဲ့
မသောင်းကို ရင်ဖွင့်တယ်။

“ထွက်ပြေးကြအေ”

“ပြေးလို့မလွတ်ဘူး အစ်မသောင်း
ရဲ့”

“သူကြီးကို သွားတိုင်မယ်လား”

“သူကြီးက မတ်စရာရဲ့ ဘကြီးလေ
အစ်မရဲ့- ဟီး- ဟီး”

“တောက် - ဝဋ်ရှိသရွေ့ ခံကြမယ်
အေ၊ ငွေများ တရားနိုင်တဲ့ခေတ်၊ အာ
ဏာရှိရင် ထင်တိုင်းကြလို့ ရတဲ့ခေတ်၊
ငါတို့ လူလာဖြစ်ရတာ အသွေးအသား
မျက်ရည်ကို စားတော်ဆက်ဖို့ လူကွန်
လာဖြစ်ရတဲ့ဘဝအေ”

ဒီလို အမှောင်ထုက “သံတံစု”
ငါးအိမ်စုရွာကလေးကို ကြီးစိုးစ ပြုလာ
တယ်။

မညီတို့ တဲရှေ့ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ
လက်နှိပ်မီးရောင်နဲ့ လူနစ်ယောက်တို့
မြင်ရတယ်။

လရောင်က ကောင်းကင်မှာ ခုံး
စေလိုလို့။

လူနစ်ဦးစလုံး ဒယ်၊ ဒယ်ပိုင် ဖြစ်နေ
နဲ့

သူတို့ နောက်ကျောကုန်းမှာ ဓား
နဲ့ ဓားရှည်တွေ ကိုယ်စီလွယ်လို့။

အဝေးက ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ဟောင်
မည်းကြားရရဲ့။

“မိညီ- အေ- အေ- မိညီ”

ငါ- ခေါ်နေတာ - မ - ကြားဘူး၊

အေ- အေ”

“အေ- မိ - ညီ”

“ရှင်- ရှင်”

“ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ရှင်

အသံတွေတုန်လို့။ အေ- အေ-

ကြောက်ပါနဲ့- ညီလေးရော၊ အစ်ကို

ညီမ၊ မတ်- မတ်စရာ- အဲ- အဲ- ကျပ်

နဲ့ပေါ့၊ တံခါး- ခါး- မြန်- မြန်- ဖွင့်-

အေ- အေ”

“ခွင့်လေကွာ- ကဲဟာ”

“ငါ တက်လာရင် သေကုန်မယ်

မိညီ”

“ဖွင့်စမ်း”

သူတို့ ခြံတံခါးကို စောင့်ကန်စွင့်ကြ
သလို ဓားတွေနဲ့ ခုတ်ထစ်ရှင်းပြီး တံရှိရာ
ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။

“မိညီ”

“ရှင်- ရှင်”

“တံခါး- မြန်မြန်ဖွင့်”

“ဟုတ်- ဟုတ်”

“ဒီလိုမှပေါ့”

“ဖောက်”

“အားမလေးဗျ”

“ဆရာ- ဆရာစေ”

“ရွီး- ဖျီး”

“ဖောက်”

“အား- သေပါပြီဗျ၊ မြွေ- မြွေဆိုး-

အား- အား- ကယ် - ကယ် - ကြ-

အား”

“ဝန်း”

“ဖုန်း”

“ရွီး- ဖျီး- ရွီး- ဖျီး”

မညီတံခါးကို ဖွင့်၊ မီးခွက်ထွန်း
မြှောက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရော၊ ခြံတံခါးဝ
မှာ ငါးရွှေသူဌေးသား မတ်စရာနဲ့ သူ့တူညီ
တောင်းတို့ လူးလွန် အကြောသွေ့ မျက်

လုံးဖြူး အော်ဟစ်ညည်းညူနေတာမြင်
ပြီးလန့်အော်။

သူတို့အနီးမှာ မြွေဟောက်ကြီး
နှစ်ကောင်။

ပါးပျဉ်းတွေ ထောင်ပြီး တချိုးချိုး
တရူးရူးနဲ့ ဒေါသတွေ ထွက်လို့၊ မညှိ
လက်ထဲက မီးခွက်မီးရောင်ကို မြင်မှ
မြဲမြင်တို ပြေးထွက်သွားကြတော့
လေတယ်။

မညှိရှေ့ကရွာထဲကို ပြေးပြီးရင်းနီး
ရာ လူတွေကို လိုက်နီးပြောပြီး ဒီလိုနဲ့
အခင်းဖြစ်ရာ ခြံဝန်းထဲကို မသောင်းတို့
မိခေါင်းတို့ရော ရွာထဲက လူကြီးတွေပါ
မီးတုတ်တွေနဲ့ ရောက်လာကြည့်ပြီး
အံ့သြကြ။

“မိညှိ”
“ရှင်-ရှင်-ဘ-သ-သကြီး”
“နှင်ပြောတော့ မြွေကိုက်တာဆို”
“ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ်-ရှင်၊ မြွေ
ဟောက်ကြီးနှစ်-နှစ်ကောင်ပါ။ လူကြီး
လက်ကောက်ဝတ်ခန့်ကြီး...”

“မိမှာကြည့်လေ-ဒါ မြွေဟောက်
လား”

အားလုံးမြင်လိုက်ရတာက အေး
မတ်စရာကို အနီးမှာ နှစ်တောင်ခန့် ခြံ

ပြတ်နှစ်ချောင်း။

“ကြီးပြတ်တွေဟ”

“မြွေကိုက်တာဆို”

“ကြီးတွေက မြွေခွေသလို စင်း

သလိုပဲကွ”

“ကျွန် - မ - မ - မသတ် သူး-

သူကြီး”

“နှင် ခြံဝန်းထဲမှာ ဖြစ်နေတာဟ”

“သူ-သူတို့မြွေ-မြွေကိုက်ခံရပြီ”

“နှင်ပယောဂ မကင်းဘူး-လို့ထ

ခဲ့”

“ရှင်...”

တစ်ရွာလုံးမက ရွာနီးချုပ်စပ်က

ဝမ်းသာကြတယ်။ လူယုတ်မာတွေ

ကိုက်သေလို့ ပျော်ကြသတဲ့။

“မြွေက ရိုးရိုးမြွေမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဘာမြွေတဲ့တုံး-ကိုလှပုံ”

“တိုက်မြွေတဲ့မျိုး”

“ဟေ-တိုက်မြွေ၊ တိုက်မြွေဆိုတာ
မ”

“ပညာသည် စီရင်လိုက်တဲ့ တိုက်
မြွေပေါ့၊ ဒါကြောင့်-မြွေမကျန်ပဲစီရင်
သွတ်လိုက်တဲ့ ကြိုးပဲ ကျန်ရစ်တာပေါ့”

“တိုက်မြွေလို့ ဘယ်သူ ပြောတုံး

သူ”

“မြွေဆရာ ဦးပုလင်းပြောတာပေါ့။

သူက ကြိုးကိုကြည့်ပြီး ပြောတာ၊ ဝိနော

ဆရာ ဦးပေါက်ခေါကလည်း ထောက်ခံ

တယ်။ ဒါ-တိုက်မြွေနဲ့ ချတာတဲ့”

“ဒါဆို ငါတို့ရွာထဲပညာသည်ရှိနေ
ပြီပေါ့ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်တော့မှာ
မဟာ”

“ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲဆိုတာ အကဲ

ဆတ်ပုံဝမ်းကြကွာ”

“သိရင် ဘာလုပ်မှာတုံးကိုပိန်”

“အခြေအနေရပေါ့ကွာ”

မိခေါင်း ဒီပြောသံတွေကို အကုန်
ကြားတယ်။

မတ်စရာနဲ့ သူ့နောက်လိုက် ပြော

လိုက်လို့ သေတာ သိတယ်။ သေတို
သေရမယ်လေ။

ဒီကိစ္စသူ စီရင်လိုက်တာ ဥစ္စာ။

အမေဆိုင်က ဒီပညာကို သီးသီး

သန့်သန့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်တင်
ပေးလိုက်တာ။

တိုက်မြွေ။

ကြိုးကနေ မြွေဆိုးဖြစ်။

အထက်ဆင်ကနေ မြွေဆိုးဖြစ်။

ခေါင်းပေါင်းကနေ မြွေဆိုးဖြစ်။

လက်ကိုင်ပဝါကနေ မြွေဆိုးဖြစ်

အောင် စီရင်လို့တဲ့။ တိုက်မြွေ အစီ
အရင်။

ဒီပညာကိုငွေပုံပေးတိုင်းအမေဆိုင်

မသင်ပေးဘူး။ အန္တရာယ်များလို့တဲ့။

သူ့ကိုတော့ သမီးအရင်းလို ချစ်လို့ သင်
ပေးတာ။

ရန်သူကိုပဲ စီရင်တိုက်...

အပြစ်မဲ့သူကို စီရင်မတိုက်နဲ့တဲ့။

မတ်စရာက လူယုတ်မာလေ။

သူများသားမယားကြာခိုတယ်။

သားပျို သမီးပျို အဓမ္မ စော်ကား

တယ်။

နမချင်းမစာနာဘူး။ ခြေတော်တင် လို့ဝရင်လုံးဝလှည့်မကြည့်။

ဒီလို ဆန်ကုန်မြေလေး လူစားမျိုး လူ့ပြည်မှာ ရှိသင့်သလား။ ဘုရား မကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်၊ လူမကြိုက်တဲ့ ကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ရတာ။

မိခေါင်း ကုသိုလ်မရနိုင်ဘူးလား တင်။

ခရုဘူး - တုတ်လား။

ဒါ - သူ - အသက် သတ်တဲ့ ကံ တိုက်တယ်။

ဒါဆို မတ်စေ့ရဲ့ ဘကြီးက သူကြီး။ အာဏာနဲ့ငွေနှံထင်တိုင်း ကြံနေတာကို ငြိမ်မိရမယ်ပေါ့။

ဝဋ်ကြွေးဆပ်ကြရမယ်ပေါ့။

ဒါ - ရှေးဘဝဝဋ်ကြွေးမဟုတ်ဘူး။

ဒါ - ရှေးဘဝဝဋ်ကြွေးမဟုတ်ဘူး။

ခုဘဝ အနိုင်ကျင့်နေတာ။ ဥပဒေ မဲ့နေတာ။ ဒီလို လူတွေကို ရတဲ့နည်းနဲ့ ရှင်းပစ်ရမယ်။

ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်ဘူး။

ရွာအတွက်၊ အများအတွက်။

ပန်းကောင်း အညွန့် အဖူးတွေ အတွက် မိခေါင်း လုပ်လိုက်တာ ဘယ်

သူမှ မသိပါဘူး။ မိသောင်းကတော့ မတ်စေ့တို့ မြွေကိုက်သေတဲ့အကြောင်း ဝမ်းသာအားရ လာပြောပြီး မိခေါင်းဆို မသက်သာလိုမျိုးတော့ ကြည့်တယ်။

မိသောင်း စဉ်းစားပြန်တုရဲ့။

မိညိုတို့အိမ် အတူသွားပြီး သေ

ပေးနားချတုန်းက မိခေါင်း ပါတယ်လေး

ပြီး - မိခေါင်း ရွာကနေ သုံးနှစ်သုံးနှစ်

ပျောက်သွားတယ်။ ရွာထဲမှာ ပညာသင်

ရှိနေပြီလို့ ပြောနေကြတော့ ...။

မိသောင်း စဉ်းစားမှာပေါ့။

ငါ့သူငယ်ချင်း မိခေါင်းများ ပညာ

သည် ဖြစ်နေရောလား။ သို့သော် - ဇွန်

မပေးပါဘူး။ မေးလည်း သူ မပြောဘဲ

ဘူး။

ဒါက အန္တရာယ်များတယ်လေ။

လျှို့ဝှက်ရတယ် ...

သိုသိပ်ရတယ်။ ကျွန်ုပ်မပျက်စေ

ရဘူး။

သို့သော် - ပြဿနာက ပေါ်လာ

ရော။

အမဲသား မစားဘူးသူ အမဲသား

စားမိရင် နောင်နားမြင်ရင် လက်ညှိုးထိုး

ရောတဲ့။

အရသာသိရင်သာအိတ်စွပ်စွပ်တဲ့။

မိခေါင်း ကိုယ့်ပညာထက်မှန်း သိ

မရှိဘူး။

ငါ တယ်ဟုတ်တဲ့ မိန်းမပါလားလို့

အထင်ပြန်ကြီးနေပြီ။ ကြာတော့ နေရာ

သတာ စွာချင်လာတယ်။

မိခေါင်း ဘာလဲ သိစေချင်လာ

တယ်။

သိသွားတာပဲ ...

ရွာထဲကို ဆေးဆရာ လူစိမ်းဝင်

တာရင် အပြန်မှာ ဆေးဆရာ ကျော

ဘုန်း လက်ဝါးနဲ့နှစ်ချက် ရိုက်ခိုင်းလိုက်

တယ်။

ဆေးဆရာ သူ့ဘယ်သူ့ရိုက်မှန်း

မသိရှာဘူး။

ဆေးလာကုတဲ့သမားရှိရာကိုသွား

နဲ့တယ်။

လူမမာသတင်းမေးပေါ့။

မဟုတ်ဘူး - ဆရာတိုက်တဲ့ ဆေး။

ချေခြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တာ။ ဆရာ

စာန်းအောင်၊ အ, အောင် လုပ်ခဲ့တာ။

ဒီပေမဲ့ - ပြန်ဖြေပေးခဲ့တယ်။

ဆေးဆရာက သူတို့ရွာက လူတော

လိုဆေးလာကုတာလေး ဆရာကိုဆေး

ကန်းအောင် လုပ်လို့မသင့်ဘူး။

ဒါကြောင့်ဆေးတိုက်လို့ဝင်အောင်

ပြန်ဖြေပေးတယ်။ သို့သော် ဆရာတော့

လန့်သွားတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆရာ ရေနေ

ကြမ်းပန်းကန်ကို ကိုင်သောက်ပြီး ပန်း

ကန်ကို လင်ဗန်းထဲ ပြန်ချလို့မရတော့

ဘူး။ ပန်းကန်လုံးက ဆေးဆရာ လက်

မှာကပ်နေတာ။

ဆရာကလည်း သိတယ်။ ပညာ

စမ်းနေပြီ။

ဒီပညာ သူလည်း မတန်ပြန်နိုင်

ဘူးလေ။

သူက ပယောဂကု ဆရာမဟုတ်

ဘူးလေ။

ဒီတော့ ပါးနပ်လိမ်မာရတာပေါ့။

ဒီလူနာအိမ်မှာ အိမ်ရှင်မိသားစုပြီးရင်

သူစိမ်းဘယ်သူရှိလဲ။

လူမမာသတင်းလားမေးတဲ့မိခေါင်း

ကိုမြင်တယ်။ ကြွန်အင်လက္ခဏာကိုသိ

တာပေါ့။ ဒါပညာသည် ...။

အဆင့်မသေးဘူး။

ကုဋေရတယ်။ ရုပ်ရည်သန့်တယ်။
အရွယ်နုပျိုတယ်။

မျက်စောင်းထိုး ကြည့်ပုံမရှိသေး
ဘူး။

သေရာတယ်။ သူ့ကိုနောက်ပြောင်
ကျီစားပြုစားနေတာ ဒီမိန်းမ ပညာ
သည်း။

အကြောင့် ပြုံးပြရတယ်။ အောက်
ထိုးချက်လုံးနဲ့ အသနားခံ ကြည့်ပြရ
တယ်။

မိခေါင်းကလည်း သိတယ်။
ဒီဆရာ လိမ်မာရေးခြား ပါးနပ်မှု ရှိ
တယ်။

အကြောင့် ဆရာလက်ထဲ ကပ်နေ
တဲ့ ပန်းကန်လုံးထဲ ရေခွေးအနည်းငယ်
လှမ်းထည့်ပေးလိုက်မှ ပြန်ချလို့ ရသွား
ရှာတယ်။

မိခေါင်းကလည်း ပြောရတာပေါ့။
“ဆရာ နောင်လည်း လာကုပေးပါ
နော်။ ကျွန်မတို့ရွာက ဆရာကို အားကိုး
ပါတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်
လာခဲ့ရင်လည်း ကူညီပေးပါနော် - နမ”
“ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း”

ဒီလို အထာသိကြရတယ်။
လိမ်မာရင် စားတော့ ...

မလိမ်မာရင် သွားတော့။ သမီး
လေး။

နောင်တော့ လိမ်မာပါးနပ်တဲ့ ဆရာ
တွေ မိခေါင်းတို့ ရွာကို အဝင်အထွက်
လုပ်လို့ ရသွားကြတယ်။

နှုတ်တော့ လုံရတာပေါ့။
အာရှောင်လို့ မရဘူးပေါ့။
အာရှောင်တဲ့ ဆရာကတော့ ရွာထဲ

ပြန်ရင် မှတ်တော်ပေါ်ကနေ ရေထဲ ခုန်ချ
ရွေးရတဲ့ဘဝ ရောက်ရော။
ဖြစ်ပုံက ...

တစ်နေ့မနက် လူသွမ်း မတ်စရာ
အမေ့နဲ့ သမီးတစ်ယောက် မိခေါင်းအိမ်
ရှေ့လာပြီး သောင်းကျန်းတာ။

“ဟဲ့ - မိခေါင်း - စုန်းမ - ထွက်ခဲ့
စမ်း”

“ဟဲ့ - စုန်းမ - ကဝေမ - ချေးတာ
စုန်းမ၊ အိမ်ထဲက ထွက်ခဲ့၊ နင် ပြုစားလို့
ငါ့သား အသေဆုံးနဲ့ သေရတာ။ နင့်တို့

ဒီနေ့ ပြန်လုပ်မယ်ဟဲ့ - စုန်းမရဲ့”
ကြည့်လိုက်တော့ မတ်စရာရဲ့ အမေ
ဒေါ်တုတ်နဲ့ သူ့သမီး အာကျယ် ခင်စိန်း

အိမ်နီးနားချင်းတွေရော ရွာထဲက
အတူတူရော အိမ်ရှေ့မှာ ဝိုင်းအုံကြည့်ကြ၊

...
“ဒီကောင်မ စုန်းမ ကဝေမဟဲ့”
“ဟုတ်ရဲ့လား - ဒေါ်တုတ်ရာ”

“သေရာလို့ ပြောတာဟဲ့၊ ဒီစုန်းမ
အကြောင်းသိတဲ့ လူ ငါ့အိမ်ပေါ်ရောက်
အလို့ငါ ပြောရတာဟေ့”

“ဟာ”
“ဟင်”
“ဟုတ်တယ်နဲ့ တူရဲ့”

“စုန်းမ - ထွက်ခဲ့၊ နင့်ကို ဒီနေ့ သမီး
အာအိမ်မီးလိုက်မီးရှို့သတ်မယ်ဟဲ့ -
သမီး”

မိခေါင်း - အိမ်ရှေ့ကို မထွက်ပါ
...
နောက်ဖေးကနေ အသာလစ်

သွတ်ခဲ့လိုက်တယ်။
ရံစမ်းကြည့်တော့ သူကြီး အိမ်

နောက်နေတဲ့ မိန်းမက သူကြီးတူမ
...
မတင့်က အမေဆိုင်ရဲ့ ဘယ်လက်

နဲ့ ခေါက်နီ ဒေါ်ရှိုင်းရဲ့ တပည့်ဖြစ်နေတာ
...

စုတော့ သိသွားကြပြီ။
မိခေါင်း ရွာထဲကနေ ချက်ချင်း

ရှောင်သွားလိုက်တယ်။
လူခြေတိတ်တုန်း ရွာထဲကို တိတ်

တိတ်ပြန်ဝင်လာတော့ သူ နေတဲ့ အိမ်
မရှိတော့ဘူး။
မိခေါင်း အိမ်ကို ဖျက်ဆီးပြီး မီးရှို့

ထားကြလို့ ပြာပုံ ဖြစ်နေပြီ။ မိခေါင်း
ရွာထဲမှာ နေလို့ မရတော့ဘူး။
ဒါနဲ့အတူ သူကြီးကတော် သားအမိ

ကိုလည်း ရင်ထဲမှာ နာသွားခဲ့တယ်။
အကြောင့် သင်းတို့ကို ပြန်ကလွဲစားချေ
ရမယ်။

ကိုယ့်ဘဝက ဝက်ဖြစ်နေမှတော့
ချေးစားရမှာ ကြောက်ရွံ့လို့ မဖြစ်ဘူး
လေ။

မိခေါင်း ရွာထိပ်သမီးရိုရာကို
လာခဲ့ပြီး မီးဖွားနိုင်တဲ့ သေသွားတဲ့
အိမ်မီးသေ မြေပုံပေါ်က မြေကြီးလက်
တစ်ဆုပ်ယူပြီး သူကြီးကတော်နဲ့ သူ
သမီးရိုရာကို မန်းမှတ်ပြောဆို စီရင်ပြီး
လွှင့်ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

သူကြီးကတော့ ဒေါ်တုတ်နဲ့ သူ့
သမီးကို ကြိုးနဲ့ တုတ်ထားရတယ်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ...
သားအမိနှစ်ဦး အဝတ်အစားမပါ
ဘဲရေကန်ထဲခုန်ချသေကြောင်းကြံစည်
လို့ပဲ။
အိမ်သားတပည့်တွေ မြင်လို့ပေါ့။
နို့နုသမီးသမီး
“ဘာလို့ခုန်ချတာတဲ့ မတုတ်”
“နွင်းဝါဝါထိန်းထိန်းဆံပင်စားလျား
နဲ့မိန်းမက ကန်ထဲ ခေါ်တွန်းချလို့”
“ဟင်”
“သမီး - နင်ကရော ဘာလို့”
“နွင်းဝါဝါနဲ့မိန်းမက ကျွန်မဆံပင်
တို့ဆွဲပြီး ဧရ-ဧရ-ကန်ထဲ ကန်ချလို့”
သုံးရက်ဆက်တိုက် ရေကန်ထဲခုန်
ချသေကြောင်း ကြံစည်တာ နောက်ဆုံး
ဆရာတွေ ခေါ်ကုလည်း ဆရာတွေ
လက်လျှော့ရတယ်။
နောက်ဆုံး ...
နာမည်ကျော် ဝါးကျောင်း ဘုန်း
တော်ကြီးကို ပင့်ခေါ်ရတော့တယ်။

ဝါးကျောင်းဘုန်းကြီးက ပထမ
နဲ့ အတိုက်မှန်သမျှ အကုန်နိုင်တဲ့
ကြီးကိုး။
သူကြီးကတော့နဲ့ သူ့သမီး
တော့ တိုင်မှာ ကြိုးတုတ်ထားရတယ်။
သူကြီးကလည်း သူ့သား သေရုံရုံ
ဖြစ်စဉ်ကစပြီး ယနေ့ ရေကန်ထဲ ခုန်
သေရန် ကြံစည်တဲ့အထိ လျှောက်ထား
တယ်။
“မိခေါင်း ဘယ်မှာလဲ”
“မရှိတော့ပါဘူး - ဘုရား”
“မိခေါင်း ပညာသည်မှန်း ဘယ်လို
သိတဲ့။ ဒီမှာမတင်ဆိုသူ သူကြီးတုတ်
မိခေါင်း စုန်းပညာသည်ဖြစ်ကြောင်းဆို
အတိအကျပြတယ်။
“ဒကာမလေး”
“ဘုရား”
“ဒကာမလေးလည်း ပညာသည်
မဟုတ်လား”
“အို”
“ဟုတ်ရဲ့လား - ဘုန်းကြီးကို မညာ
နဲ့”

“_____”
မတင်ခေါင်းငုံထားတယ်။ ဘုန်းကြီး
တို့မကြည့်ရဲဘူး။
“ဒကာမ ဘာလို့ မကန်တော့တာ
တဲ့”
“အဲ - အဲ”
“ဘဝကူးကောင်းအောင်လုပ်။ အဲဒီ
ပညာတွေနဲ့ လုပ်မစားနဲ့ ကြားလား”
“ဟုတ် - ဟုတ်”
ဒီမှာဆေးဆရာ တစ်ဦးကလည်း
မိခေါင်း ပညာသည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့
လည်း ကြောက်ရ ရွံ့ရပါကြောင်း ဝင်
လျှောက်ပါရော။
“မိခေါင်းကို သွားခေါ်”
“ရွာမှာ မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား”
“ဘယ်ကို သွားတဲ့”
“မသိကြောင်းပါ ဘုရား”
“ရော - ဒီဆေးမှုန့်ကို ဧရစ်မိပြီး
တိုက်။ ကောင်းသွားလိမ့်မယ်”
“မှန်ပါ - ဘုရား”
“မိခေါင်း စုန်းမကို ဆုံးမပေးပါ
ဘုရား”
“ဒကာမကြီး”
“ဘုရား”

“ဒကာမကြီးသားသေသွားတဲ့ခေါ်
စေက လူကောင်းလား၊ လူသွင်းလား”
“အဲ - အဲ”
“စဉ်းစားပါ - ကိုယ့်လူပဲ ကောင်း
တယ်။ သူများ မကောင်းဘူး ဇွတ်မဖြေ
ပါနဲ့။ သူ့အကုသိုလ်အမှုနဲ့ သူ ဖြစ်သွား
ကြတာ။ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တာပဲ။ ပျက်တာ
နားတာနဲ့ မြန်တာပဲ ကွာတယ်။ မဆိုက်
ကြနဲ့။ စိတ်ကောင်းမွေးရင် လူကောင်း
မယ်။ စိတ်ယုတ် စိတ်ညံ့မွေးရင် လူတံ
နိမ့်မယ်။ ငါပြန်ကြ မယ်”
“ဘဘုန်း - ဟိုး - ဟိုး - စုန်းမ -
မိခေါင်း”
“မင်းတို့ ရွာနီးချုပ်စပ် မလာရ
အောင် ဘုန်းကြီး စီစဉ်ပေးမယ်။ မပူနဲ့။
မင်းတို့ ကြီးမိုက်တွေ မဖြစ်စေနဲ့။
အကုသိုလ်ကြီးရင် ကုသိုလ်နဲ့သာ
ကုကြ”
အားလုံး ဝါးကျောင်းဘုန်းကြီးတို့
ဦးချာကန်တော့ကြတယ်။ ဘုန်းကြီး ပေး
တဲ့ ဆေးရေစိမ့်တိုက်တာနဲ့ သူကြီး
ကတော့တို့အနှောင့်အယှက် ကင်းတုန်
ကြတယ်။

“ဒကာမ - နင် ဘယ်သူတုံး”

“မိခေါင်းပါ - ဘုရား”

“ဧပြီ - ဖိုရ် လောက် ရွာက
မိခေါင်းလား”

“မှန်ပါ - ဘုရား”

“ရောက်လာပြီကိုး - ရောက်လာ
ပြီကိုး”

“ထည့်တော် မှားပါတယ်
ဘုရား”

“ခု သိသလား၊ စောစောက ဘာ
လိုမသိတုံး”

“အရှင်ဘုရား ဆုံးမတာ ခံယူပါ
ဇယ် - ဘုရား”

“ငါ့ကို ကန်တော့မှာလား”

“အဲ - အဲ”

“နင်တို့ ပညာသည်တွေဟာ ဘုန်း
ကြီးရဟန်းကို ဘယ်တော့မှ မကန်တော့
ကြဘူး”

“ဆုံးမတော်မူပါ - ဘုရား”

“နင် ဘာလို့ ငါ့ရှေ့ရောက်ခဲ့ရတုံး”

“အရှင်ဘုရားကို ကြောက်လို့ပါ
ဘုရား”

“ဒကာမ - နင် ငါဆုံးမတာ တကယ်
ခံယူမှာလား”

“ခံယူပါမယ် - ဘုရား”

“ကမ္ဘိယကြီး”

“ဘုရား...”

“ငါ့ကို ကြိမ်လုံးပေးစမ်း”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဒကာမ - နင်ဟာ စုန်းမပညာသည်
ပဲ၊ နင်တို့ ပညာလည်း နင်တို့ မစွန့်လွှတ်
နိုင်၊ ပညာယူပြီး စည်းလည်း မစောင့်၊
သစ္စာလည်း မတည်၊ စိတ်လည်း မနိုင်
တိုင်း၊ တိုင်ကို ဖက်ထား”

“ရွှမ်း”

“ရွှမ်း”

“ရွှမ်း”

“အား”

“ရွှမ်း - ရွှမ်း - ရွှမ်း”

မိခေါင်း ခါးကျောကျောသွားတယ်၊
ဆရာတော်ရဲ့ ကြိမ်လုံးတစ်ချက် ကိုယ်
ပေါ်ကျတိုင်း၊ မျက်လုံးထဲက ပညာစက်
တွေ ဝန်ဝန်ထွက်သွားတယ်။

ကြိမ်ချက် ကိုး၊ မျက်ဆုံးတော့
အရိုက်ရင်လိုက်တယ်။

“မိခေါင်း”

“ဘုရား”

“နာလား”

“နာပါတယ် - ဘုရား”

“နင်တို့ ယူထားတဲ့ ပညာက နင်
ဆိုတဲ့ ပိုဘဝနာစေလိမ့်မယ်၊ နင် ဒီရွာကို
ထုံးစံမလာရ၊ မြစ်ကူးချောင်းဖျား အရပ်
နာသွားနေ၊ မည်သူမျှ မပြုစားရ၊ ပြုစား
ခဲ့ရင် နင့်ဘဝ လောင်မီးကျလိမ့်မယ်၊
သွားတော့ - နောင်တရတဲ့နေ့၊ အမြင်မှန်
ရတဲ့နေ့၊ ဘုရားမှန်း တရားမှန်း သံဃာ
မှန်း သိတဲ့နေ့ အမြင်မှန်ပြီး အမှန်မြင်
တဲ့နေ့ ငါ့ကျောင်းကို ပြန်လာခဲ့ - သွား
တော့...”

မိခေါင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်က
နေ တစ်လှမ်းချင်း အားတင်းတိုးဆင်း
လာခဲ့လိုက်တယ်။

သူက တိသစ္စာ ဖျက်ခဲ့ပြီလေ၊
ကိုယ့်ရွာသူရွာသားကို မပြုစားရ
ဘူး။

ပညာနဲ့ မနှောင့်ယှက်ပါဘူးလို့
ထက်သစ္စာ ဆိုခဲ့တာ။

အခု - ကတိပျက်ခဲ့ပြီ။

ပညာစုက် ပျက်ခဲ့ပြီ။

ဆရာတော်ရဲ့ ဆေးကြိမ်လုံး ခိုတ်

ချက်မှာ သူ သုံးနှစ်သုံးမိုး သင်ယူ တတ်
မြောက်ခဲ့တဲ့ စုန်းကဝေပညာတွေ နှိပ်ချိ
ညှိုးခြောက်သွားခဲ့ပြီ။

မိခေါင်း - မျက်ရည်စက်လက်နှင့်
အဝတ်ထုပ်လေးပိုက်ပြီး ရွာပြင်ရှိရာကို
တရွေ့ရွေ့ သွားနေတယ်။

“ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်း၊ သံဃာ
မှန်း သိတဲ့နေ့ အမြင်မှန်ပြီး အမှန်မြင်တဲ့
နေ့၊ ငါ့ကျောင်းကို ပြန်လာခဲ့ - သွား
တော့”

မိခေါင်း နားထဲမှာ ဝါးကျောင်းဆရာ
တော်ကြီးရဲ့ ဆုံးမစကားကို ပဲ့တင် ကြား
ယောင်နေတယ်။

သူမ နာကျင်စွာ လှမ်းရင်း ရွာပြင်
စည်းရိုးကို ထွက်လိုက်တယ်။

မြစ်ကူးချောင်းဖျား အရပ်ကို နယ်
နပ်ခံလိုက်ရပြီ၊ လူတွေနဲ့ ရောလို့ မရ
တော့။

မိခေါင်း ကျလာတဲ့ မျက်ရည်များကို
လက်ခံနှင့် သုတ်လိုက်ပြီး ရွာထဲကို ပြန်
လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ရွာလယ်မှာဝါးကျောင်းဆရာတော်
ကြီးရဲ့ဝါးကျောင်း...။

သူမ ဝါးကျောင်း ဆရာတော်
ကျောင်းရှိရာသို့ နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာများ
ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းခဲ့
လိုက်တယ်။

အို... ရင်ထဲမှာ စမ်းချောင်းနဲ့ရောင်စုံ
ဖန်သွင်တွေကို မြင်နေရတယ်။

လှလိုက်တာ...။

ပျော်လိုက်တာ...

သူမ ခြေလှမ်းတွေကို မြင့်မြင့်
လျှောက်လိုက်တယ်။ အလို - ဝါးကျောင်း
က ကြေးစည်သံပါလား။

သာဓုပါ - အရှင်ဘုရား။

တပည့်တော်မဦးတော်တင်ပါမည့်
ဘဘုန်း - ဘုရား။

» မောင်ညိုမောင်
(သန်လျင်)

ဟင်းအိုးဟာ နေသော်

မီးခဲရဲရဲအား ငန်နေသော ဟင်းအိုးထဲ သို့ (၂) မိနစ် ခန့် ထည့်ပြီး
ပြန်ဆယ်ပါက ဆားပေါသွားပါလိမ့်မည်။

မီးသလောက်ပေါင်းနည်း

ကြွေပန်းကန် (သို့မဟုတ်) ကြွေဖွန်း တစ်ချောင်းကို ဟင်းအိုးထဲ
ထည့်ချက်ပါက ဟင်းအိုးဆူရုံဖြင့် အသားနူးပြီး စားသောက်နိုင်ပါပြီ။

မိမိကလေး
အမည်ကြီးက ပါလာရဲ့

အပင်ကြီးက ပါလာသူ

မောင် လင်း

ကျွန်တော် နှင့် ရင်းနှီးစပ်စပ်နေသော ညီငယ်တစ်ယောက်၏အကြောင်းကို စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးကို ပြန်လည်ဝေမျှချင်ပါသည်။ ထိုညီငယ်လေးသည် အင်မတန်မှပင် အကုသိုလ်အလုပ်မျိုးကို ဝါသနာကြီးလေသည်။ ကျွန်တော်ဆိုလိုသည်မှာ အကုသိုလ် အလုပ်မျိုးဆိုသည်မှာ မိုးလင်းသည်နှင့် ပိုက်ဆံမီး ငါးသွားဖမ်းခြင်း၊ နေလယ်နေခင်း

အချိန်တွင်လည်း တစ်နေရာရာတွင် ငါးများတံတစ်ချောင်းဖြင့် ငါးထိုင်များနေခြင်း၊ ညနေဆိုလျှင်တွင်လည်း ငါးရှည်၊ ထောင်ခြင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။ ပြန်ဖော်သည့်အချိန်တွင်လည်း ညနက်သန်းခေါင် လိုက်ဖော်ခြင်း၊ သူတစ်ယောက်ထောင်ထားသည့်မြို့များပါဖော်ယူခြင်း စသည့် အမှုမျိုးများဖြင့်သာ သူ၏ တစ်နေ့တာကို ဖြတ်သန်းနေလေသူ ဖြစ်

လေသည်။ ယခုကာလတွင်တော့ သူသည် ထိုအလုပ်များကို မလုပ်တော့သည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြရသော်...

“ဟေ့ကောင် - လာပါဦးဟ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက အသံကြောင့် လမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခေါ်သူက စိုးကြီး၊ ဒါနဲ့ ဘိုဘိုတစ်ယောက် စီးကြီးတို့ အပေါင်းအသင်းတစ်သိုက်နှင့် ဟိုရောက် ဒီရောက် ကောင်း

များကို ပြောနေမိလေတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညနေစောင်းလာရာ...

“ဟေ့ကောင် - ဘိုဘို၊ စာန်ကြီးမှာ ပြုံးအသစ်တွေ အများကြီးထောင်သွားတယ်”

“ဟေ့ - ဟုတ်လို့လားကွ။ အဲဒီမှာ တိုဆီက လူတွေ

ပူးပြီး ဒီအပင်ကြီးအောက်က ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့သူတွေကို ဝင်မီးဆွဲခိုက်လိုက်ရင် အတော်ကြမ်းတာ။ ဒီအပင်ကြီးတွေက တို့ မြို့တည်ခါစတည်းက ပူတာကွ။ သက်တမ်း ပေးသွားတာကွ။ ဒီလိုအပင်ကြီးတွေမှာ သရဲ တငွေ့တွေထင်မကဘူး၊ ဂုဏ်စိုးကြီးတွေပါ ပူတတ်တယ်။ နောက်ကို ပသင်မခြင်ပလုပ်နဲ့ ...

မထောင်တာ တော်တော်တောင် ကြာ
နေပြီဥစ္စာ - မင်းငါ့ကို မကြပ်နဲ့စိုးကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊ ငါလည်း အဲဒီ
နေရာကို ညဘက်မသွားတာ နေ့ခင်း
ဘက်တော့ သွားရဲပါတယ်။ အိမ်က
အမေက ဆုလို့ ညစ်ညစ်နဲ့ ကန်ကြီးပေါ်
သွားနေနေတာ။ အခု လာထောင်တဲ့
သူတွေတော့ တိုရပ်ကွက်က မဟုတ်ဘူးနဲ့
ထူထပ် ဗဟိုနာရီမီးတွေကွ”

“တန်ပေါင်ကြီးကလည်း နာမည်
ကြီးနေတယ်နော်။ ဟိုတစ်လောက
လည်း ခုံတွဲတစ်တွဲ ချိန်းတွေ့ကြတာ
အချိန်ကောင်းနေမှ ဘယ်လို ခြောက်
လိုက်လည်း မသိဘူး။ ကောင်မလေး
အတွင်းခံလေးနဲ့ ထွက်ပြေးလာရပြီး
တိုကောင်ကတော့ အပင်အောက်မှာ
စေ့လဲနေတယ်တဲ့။ အဲဒီအတွဲ ညားသွား
အိပ်ရာလား”

“အေးလေ - ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က
ငါ့သိတယ်ကွ”

“အေးကွာ - စိုးကြီး၊ ငါလည်း ဘိုင်
ကျနေတာကွ၊ မနက်ဖြန်ကောင်မလေး
နဲ့ ချိန်းထားတာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ညစ်နေ
တာ ညကျရင် သွားဖော်ကြရအောင်

မင်း လိုက်ခဲ့ကွာ။ ရသမျှ တစ်ယောက်
တစ်ဝက်ပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ - ငါ မလိုက်ပါရစေ
နဲ့”

“လိုက်ခဲ့ပါကွ”

“ဟေ့ကောင် - လုံးဝမလိုက်ဘူး
ကွာ၊ ဦးနီဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးလည်း အဲဒီ
ကန်ကြီးမှာ ရေနစ်သေတာလည်း နှစ်
ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ အစိမ်းသေ
ဆိုတာ ခြောက်ချင်ခြောက်မှာ၊ သူက
မခြောက်လည်း အဲဒီမှာ အများကြီးပဲ
ခြောက်တာတွေ မလိုက်ရဲဘူးကွာ”

“ကူညီပါကွာ - စိုးကြီးရော၊ ငါ တစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ပါကွ”

“မလိုက်ဘူးကွာ - အဖော်မရှိရင်
ဖော်ကြီးကို ခေါ်သွားကွာ၊ ဒီကောင်
အိမ်မှာရှိလားမသိဘူး။ ပိုက်ဆံရှင်းမယ့်
ဟေ့ကောင်လေး။ မြန်မြန်လာကွာ”

ဟုဆိုပြီး စိုးကြီးတစ်ယောက်သုတ်
သုတ်ဖြင့် ပြန်သွားပါတော့သည်။ ဒါနဲ့
ဘိုဘိုသည် ဖော်ကြီးတို့အိမ်ကို သွား
ရောက်၍ ဖော်ကြီးကို ဝင်ခေါ်လေရာ
အိမ်မှာ ဖော်ကြီးမရှိဘူး။ အခုမှာ ညအိမ်
သွားသည်ဟု ပြောလိုက်၍ အိမ်ပြန်လာ

အမင်းစားကာ အိပ်ရာပေါ်၌ ဟိုလိုမ့်
ချိန်ရင်း ဘိုဘိုတစ်ယောက် စဉ်းစား
ဆင်ရင်း ဗျာများနေလေတော့သည်။
အတွဲ သွားဖော်ရင် ကောင်းမလား၊
အခုအောင်ကလည်း တစ်ယောက်
အသွားသဲ အိပ်ချလိုက်ရင် ကောင်း
စား။ အိပ်မယ်လို့ စဉ်းစားလိုက်ပြန်
တော့လည်း ကောင်မလေး မျက်နှာကို
အသင်လာပြန်ရော။ မနက်ဖြန် သူနဲ့
အတွဲရမှာကလည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြား
မျှတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ဘိုဘိုတစ်ယောက်
မမြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။
အခုအတွက် စွန့်စားမယ်ဆိုပြီး မိခင်
အထဲမှ ဓာတ်မီးတောင်းလေတော့
သည်။ မိခင်ဖြစ်သူမှ ဘယ်သွားမှာလဲ
တော့ လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်ဟု
ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အဲဒီ
ချိန်မှာ ညဆယ်တစ်နာရီကျော်နေပြီ
လေသည်။ (၁၈)လမ်းထိပ် ရောက်
အခါ...

“ဟေ့ကောင် - ဘိုဘို၊ မှောင်ကြီး၊
ညဉ့်ကြီး ဓာတ်မီးတစ်လက်နဲ့ ဘယ်
လို့တုံးဟ”

“ဟာ - ကိုကြီးစိုး၊ အတော်ပဲ တန်
ပေါင်ကြီးမှာ မြူးသွားဖော်မလို့ အဖော်
လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ။ ညီလေးတစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ”

“ညီလေး - ကိုကြီး မလိုက်နိုင်ဘူး
ကွာ။ အစ်ကို နေမကောင်းတာ ညီလေး
ကြားမှာပါ။ တိဘီဆေးတွေ သောက်နေ
ရတာ အိပ်ရေးပျက်လို့ မရဘူး။ အခု
တောင် တစ်ရေးနီးလို့ အညောင်ပြေ
အညာပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း မင်း
ကိုတွေ့လို့ ခေါ်လိုက်တာ။ ဒါနဲ့ မင်းက
တစ်ယောက်တည်း တန်ပေါင်ကြီးမှာ မြူး
သွားဖော်မလို့ ဟုတ်လား။ တစ်ယောက်
တည်းဆို မသွားနဲ့ ညီလေး။ ကွင်းက
လည်း ကြမ်းတယ်ကွ။ မင်းဟာက လူ
ကလည်း တစ်ယောက်တည်း။ မင်း
လည်း ကြားဖူးမိမှာပါ။ ဟိုတစ်လော
လေးက စနေသားနဲ့ နေအောင်တို့ စာ
သင်ကျောင်း - မွှော့ရုံနောက်က ကန်စွန်း
မင်းကြီးထဲဖားလိုက်ရှိတာလေ။ အဲဒီ
ကောင်တွေက ကောင်းလို့ဟေ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ - ကိုကြီးရ၊ နေ
အောင်ဆိုဖျားသွားတယ်လို့တော့ ကြား

တယ်၊ ဒီကောင်တွေ ကြောက်တတ်
လို့ထင်ပါတယ်”

“ဒီကောင်တွေ နေရာမှာ ငါဆို
လည်း ကြောက်မှာပဲကွ။ မကြောက်ဘူး
ဆိုတာ ကြောက်အောင် မမြောက်သေး
လို့ပါကွ။ မင်းက တစ်ယောက်တည်း
သွားမှာဆိုတော့ မပြောတော့ပါဘူး
တော့”

“အခြား - တိုကြီးရဲ့ ညီက သိပ်
ကြောက်တတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုကွ - နေအောင်က ဖားရိုက်
တယ်၊ စနေသားက ဓာတ်မီးထိုးပေး
တယ်၊ ရတဲ့ဖားကို ပလိမ်းထဲ ထည့်ပြီး
လွယ်ထားတယ်ပေါ့ကွ။ စရိုက်တုန်း
ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းကွ။
ကြာလာတော့ ကွင်းထဲမှာမီးရောင်တွေ
တွေ့လာတော့ ဒီကောင်တွေက အခြား
လူတွေလည်း ရိုက်တယ်လို့ထင်တာပေါ့
ကွ။ ပြီးလည်းပြီးရောကွာ သူတို့ မျက်
လုံးထဲမှာ နေအောင်တွေ အများကြီးပဲ
တဲ့၊ စနေသားက မြင်တာ၊ နေအောင်ကျ
တော့ စနေသားကိုလည်း မမြင်တော့
ဘူး၊ သူလည်း ကွင်းကြီးထဲမှာ လည်နေ

တာတဲ့၊ လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းဆို
ဘယ်ရောက်နေမှန်းကို မသိတော့ဘူး
တဲ့၊ အဲဒီမှာ ဖားတစ်ကောင်ကို ရိုက်
လိုက်တာ ဖားက တဖြည်းဖြည်းချင်း
အကြီးကြီး ဖြစ်လာလို့အော်ပြေးရတော့
တယ်တဲ့”

“အဆန်းပဲနော် - ကိုကြီး”
“ငါထင်တာတော့ ကွင်းမောက်တာ
ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အင်းလေ”
“ဟေ - အဲဒါကြောင့် မင်းကို မသွား
စေချင်တာကွ”

“မနက်ကို ငွေလိုတယ်မျ - ကိုကြီး
ရ၊ ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်ထားတာ သွား
စရာက မရှိတော့ဘူး ကိုကြီးရေ”

“အေးကွာ - တားမရလည်း သွား
ကွာ၊ သတိပီရိယတော့ ရှိပေစေတော့”
ဘိုဘိုတစ်ယောက်လည်း ကိုကြီးကြီး

နှင့် တွေ့ပြီးနောက် စိတ်ထဲ စန်းစနေ
ဖြစ်သွားသော်လည်း အချစ်နှင့်တွေ့ရ
ရှိသေးသည့်အတွက် ကန့်ပေါင်ကြီး
သို့ ရောက်လာခဲ့လေတော့သည်။ တ
ကြီးပတ်လည်တွင် အရိပ်ရသစ်ပင်ကြီး

များစိုက်ပျိုးထားသဖြင့် နေလယ်နေခင်း
အချိန်မှာပင် နေပြောက်မထိုးနိုင်သည့်
အတွက် ယခုလို ညအခါမျိုးတွင် မှောင်
နိမ့်၍ပင် နေလေတော့သည်။ သစ်ရွက်
များကို လေတိုးသံများမှာလည်း တရှိရှိ
နှင့်ပို့ စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလေ
သည်။ ဘိုဘိုကတော့ အရမ်းကြောက်
စရာသည်မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း
အားပေးနေသည်။ ငါ မကြောက်ဘူး၊
ငါ့ကို အနံ့လောက်၊ အသံလောက်နဲ့
စာမခြောက်နဲ့ ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။
ထိုသို့နှင့် ဆိုလိုသည့်သူများ မြုပ်ထား
ခဲ့သော ငါးရှည်မြူးများကို လိုက်၍ဖော်
သည်မှာ ဆယ်လုံးကျော်လောက်ရလာ
သောအခါ...

“အင်း - အတော်တော့ ဟုတ်နေ
ပြီ၊ ကျန်တာလေးတွေ လိုက်ဖော်ပြီးရင်
အိုကေပြီ

ဟု အသံထွက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အားပေးနေလေ၏။ ထိုစဉ် ဘိုဘို တစ်
ယောက်ကြက်သီးမွေးညင်းများထောင်
ထလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရှုတ်
ထရက် အေးစိမ့်သွားသလို ခံစားလိုက်
ရလေတော့၏။ ခေါင်းမှာလည်း တဖြည်း

ဖြည်း ကြီးလာသလို ခံစားရလေတော့
၏။

“ဘုတ် - ဘုတ် - ဘုတ်”

ဟူသော အသံကြား၍ အသံလာ
ရာသို့ ဓာတ်မီး လှမ်းပြီးထိုးကြည့်လိုက်
ရာ ဘိုဘိုတစ်ယောက် ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်
ဟူသော ရင်ခန့်သံပင် ပြန်ကြားသွားရ
အောင် တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။
မျက်လုံးပြူးကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြင့် တစ်ခဏမျှ ကြက်သေ သေသွားမိ
လေတော့၏။ သူ မြင်လိုက်ရသည်မှာ
ကား ရေကန်အလယ်၌ ဖားဖားကြီးရစ်
ကာ သူ့ကို ကြည့်နေသည့် တရွေ့ကြီး
တစ်ကောင် ဖြစ်လေသည်။ ဓာတ်မီးဖြင့်
ထိုးမိသဖြင့် မြင်ရသည်မှာ မျက်လုံးကြီး
များ နီရဲနေကာ သွားအစွယ်ကြီးများက
ချွန်မြနေပြီ။ မညီမညာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံးကလည်း အမွေးမည်းမည်း
ရည်ရည်ကြီးများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။ ထို့နောက်
သတိဝင်ကာ အစွမ်းကုန် ပြေးလေတော့
၏။ ရပ်ကွက်ထိပ်ကို ပြန်ရောက်မှ အခြေ
ရပ်ကာ အမောဖြေမိနေလေတော့၏။
အမောပြေသလောက်ရှိတော့မှ အဲဒီသ

ကထွက်လာလေတော့၏။ လက်ထဲတွင် မြူးများလည်း ပါမလာသလို ဓာတ်မီး လည်းမရှိတော့ပေ။

“ဦးထဲမှာပဲ ပိုက်ဆံလိုလို့ သွားပါ တယ်။ ဓာတ်မီးတောင် ကျန်ခဲ့တယ်။ သွားပါပြီ - အမေတော့ ဆူတော့မှာပဲ။ သူတောင်းစားသရဲခွေးမသားသရဲ”

စသည်ဖြင့် ဆဲဆိုနေရင်း စိတ်ဆိုး ဓာန်ဆိုးဖြင့် လျှောက်လာလိုက်တာ ရပ်တွတ်ထိပ်မှ အပင်ကြီးနားရောက် သောအခါ အပေါ်သွားချင်လာသည် နှင့်ရပ်လျက်ပင်ကျင်ငယ်စွန့်လေတော့ သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ရဲ့နောက်က ခြေသံလိုလို ညည်းသံလိုလို ကြားမိ သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မှောင် မည်းနေသည်မှလွဲ၍ မည်သည့်အရာ မျှ မတွေ့ပေ။ ဘိုဘိုတစ်ယောက် စိတ် ကလည်း ညစ်၊ စိတ်လည်း ဆိုးလာကာ ကြောက်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။

“လာပြန်ပြီလား - နောက်တစ် ကောင်။ တွေ့မယ် မင်းတို့ ငါနဲ့တွေ့မယ်။ ခွေးမသား သရဲတွေ”

စသည်ဖြင့် စုံနေအောင်ဆဲပြီး အိမ် ပြန်လာခဲ့တာ မည်သို့မှန်းမသိပင်လည် ပင်း စောင်းသွားလေတော့၏။ ကိုယ့်

ဘာသာကို ပြန်တည်နေရင်း အိမ် လာခဲ့လေသည်။ သူ့အပေါ်သွားခဲ့တာ အပင်ကြီးသည် ရပ်တွတ်ထိပ်ရှိ အ မတန်အရိပ်ကြီးသောအပင်ကြီးဖြစ် သည်။ အပင်ကြီးသည် မူလကကျွန်ုပ် ဖြစ်သော်လည်း ကြိုပင်နှင့် ညောင် မျိုထားသဖြင့် သုံးမျိုးစပ်သစ်ပင်ကြီး နေ၍ အလွန်ပင် နာမည်ကြီးလေသော အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ လက်ထဲ ခွေးများက ဘိုဘိုကိုဝိုင်းအုံ၍ဟောင့် အုံကြလေသည်။

ခွေးအော်သံများ ကြောင့် ဘိုဘို အဘိုးဖြစ်သူက နီးသွားပြီး လာဦးတယ် ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ။ ဘိုဘို၏အဘိုးသည် အထက်တိုက် အပင်ကြီးတစ်ဦးပါ။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ခုရ မှားယွင်းလာကြောင်း သိနေသူ အတွက် မေးကြည့်သောအခါ ဘိုဘို လည်း မြူးသွားဖော်သည့် ကိစ္စမှ အပင်ကြီးအောက်တွင် အပေါ်သွား ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအ ဘိုဘို၏အဘိုးဖြစ်သူမှ ...

“အေး - မင်း ကံကောင်းလွန်း အဲဒီလောက်ပဲဖြစ်ဟာ။ ဒီလောက်ကြီး တဲ့ အပင်ကြီးအောက်မှာ ပေါက်လာ

လုပ်ရတယ်လို့ကွာ။ ဟိုတုန်းကဆို ပဲပြုတ်သည်တစ်ယောက် အချိန်မှား ပြီး ပဲပြုတ်ထွက်ရောင်းမိတာ ပဲပြုတ် တောင်း လိုက်အဆွဲခံရတာ အဲဒီအပင် ကြီးပေါ့။ မူးပြီး ဒီအပင်ကြီးအောက်က ခြတ်လျှောက်သွားတဲ့သူတွေကို ဝင်စီး လိုစီး။ ရိုက်လို့ကရိုက် အတော်ကြမ်း တား။ ဒီအပင်ကြီးတွေက တုံ့မြို့တည်ခါစ တည်းက ရိုတာကွ။ သက်တမ်း မနည်း သူးကွ။ ဒီလိုအပင်ကြီးတွေမှာသရဲတစ္ဆေ တွေတင် မကဘူး။ ရုက္ခစိုးကြီးတွေပါ ရှိတတ်တယ်။ နောက်ကို မဆင်မခြင် မလုပ်နဲ့”

ဟုဆိုပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်က ရေမန်းယူပြီး ရွတ်ဖတ်လိုတိုက်လိုက်ပါ တော့သည်။ ဘိုဘို၏ လိမ်စောင်းနေ သောဇက်သည် ချက်ချင်းကောင်းသွား ပါတော့သည်။ ထို့နောက် အဘိုးဖြစ်သူ ကို ကန်တော့ပြီး အိပ်ရာဝင်လိုက်တာ မနက် (၉)နာရီ ထိုးမှပင် နီးလေတော့ သည်။ အိပ်ရာမှနီးသော မိခင်ဖြစ်သူ ထံမှ မုန့်ဖိုးတောင်းပြီး လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ထွက်လာခဲ့ရာ ကိုကြီးမိုးနှင့် တွေ့ လေတော့ရာ ညက အဖြစ်အပျက်များ

အား ပြောပြမိနေလေတော့၏။ ကိုကြီး မိုးမှလည်း စုတ်သပ်၍ ကံကောင်း၍ ပြီး ရောက်လာတာလို့ပြောပြီးနောက် မလုပ် ရန် ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဘိုဘိုသည် သူ၏ ဦးလေးပိုင်သော ပလတ်စတစ် စက်ရုံသို့ သွားပြီး ဦးလေးဖြစ်သူအား ဒီည အလုပ်လာဆင်းမည် ဖြစ်ကြောင့် ပြောခဲ့လေသည်။ ညရောက်ထေ ဦးလေး စက်ရုံသွားပြီး အလုပ်ဆင် သည်။ အဲဒီညက စက်ရုံထဲမှာ သူ့အ ယောက်တည်းပါ။ ညနက်လာသော အခါဦးလေးဖြစ်သူက ...

“ဘိုဘိုရေ - မင်း - ထမင်းတွေ ခ တွေဆာရင် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ စား ရတယ်။ ဟင်းကတော့ ကြက်သားဟ ကွ - ကောင်းတယ်”

ဟု ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်တက်၍ အိမ် ဝင်သွားပါတော့သည်။ မနက်မိုးလင် ဦးလေးနှင့်အိမ်သားများက ထမင်း နှစ်ရပ် ပြင်ဆင်သောအခါ ထမင်း ဟင်းများ လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ထို ဦးလေးဖြစ်သူက ...

“ဟေ့ကောင် - ဘိုဘို၊ မင်း အ မစားရသေးရင် လာစားကွ။ အဲဒီ

အိမ်သားတွေ ဘယ်သူမှ မစားရသေးဘူး။ အမဲသား၊ ချက်ထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်ဖြင့် မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားပါသည်။ တစ်ခဏမျှ ကြာသော ပြန်ထွက်လာပြီး စက်ခန်းထဲ ဝင်သွားလေတော့သည်။ ဦးလေးလုပ်သူမှ ဆောက်သဖြင့် ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးများ တို့သွားကြည့်ရာ ထမင်းဟင်းများ ပြောင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဒါနဲ့ စက်ခန်းထဲ လိုက်လာတော့ ဘိုဘိုတစ်ယောက် လုံးဝမူမမှန်တော့ပါ။ မျက်လုံး အပြုံး သား ပါးစပ်မှလည်း သားရေများ ကျနေ၍ အခြားသူများ၏ ထမင်းချိုင့်များကို လှ၍စားနေပြီး ပြန်လှသောအခါ အားလုံးကို လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး သောင်းကျန်းနေလေသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူက ဝင်ရောက်ဆုံးမရာလည်း ဦးလေးကိုယ်ထိုး ကြိတ်လေတော့၏။ ဘိုဘို၏ ကိုယ်ခန္ဓာ သေးသေးကို လူလေးငါးဆယ်ယောက် တမနည်းကြီးကို ဝိုင်းချုပ်နေရလေသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူလည်း တစ်ခုတော့ ထူးနေပြီဆိုပြီး အဖေဖြစ်သူကို ပြေးခေါ်ရလေတော့သည်။ အဘိုးကြီး ရောက်လာသောအခါ အဘိုးကြီးက

ခေါင်းလေး တစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်လိုက်ရင်း ဘိုဘိုတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုနောက် ဘုရားကျောင်းဆောင်ကိုခေါ်ပြီး အဘိုးလုပ်သူ ဆောက်သည်။

“မင်း ဘယ်က လာတာလဲ။ ငါ့ထံမှန်မှန်ဖြေပါ။ မင်းကို ငါ မနှိပ်စက်ချင်ဘူး”

“မဖြေသေးဘူးလား”

“ကြိုးဝိုင်းများ တုပ်လိုက်ပါ။ တင်းတင်းလေးတုပ်ပါ”

“ဟင်း-အင်း-အင်း”

“ကြိမ်ပိုင်များ- စပ်စပ်စပ်လေး ရှိက်ပါ”

“အား- အား- သေပါပြီ၊ နာလိုက်တာဗျာ”

“ပြောပါမယ်- ရပ်ပါတော့ဗျ”

“မကျေနပ်လို့ ကျွန်တော်-တို့ အပင်ကြီးက လိုက်လာတာ”

“ဪ- ဟိုနေ့က ဇက်စောင်း အောင်လုပ်တာ မင်းပေါ့”

“အဲဒါက ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး။ ညောင်ပင်ကြီးက သရဲဦးပွဲကြီးလုပ်တာပါ။ ကျွန်တော်က အစာရှာထွက်တာ

လို့ ခိုက်ကလည်း ဆာဆာနဲ့ ပြန်လာ။ ကျွန်တော် နေရာမှ ကျင်ငယ်စွန့်ပြီး ဆဲဆိုနေလို့ သူ့ ကုပ်ပေါ်စွမ်းပြီး လိုက်လာတာပါ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆို ကျွန်တော် ပြန်တယ်။ ညဆို လာဆီးပြီး စားဆောက်ပါတယ်”

“အံ့မယ်- မင်းက ပူးတုံခွာတုံနဲ့ ဘယ်အဆင့်မြင့်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့- ဆရာကြီး- ကျွန်တော် အစ္စဘဝရောက်တာ နှစ်တစ်ရာရှိပါပြီ။ အိမ်ထောင်စင်ကတည်းကပါ”

“ကဲ-ကဲ- ဖိကောင်လေးက မလိမ်နဲ့ မလိမ်မာလေးပါကွာ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်အကုသိုလ်ကြောင့် ဒီဘဝ ဆောက်နေတာ မဟုတ်လား။ သူတစ်ပါးတို့ဒုက္ခပေးပါနဲ့။ အဘတို့အမျှအတန်း ဆေးရင်သာစုခေါ်ကြလားလား။ မေတ္တာပို့အမျှဝေပေးမယ်- ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အေးအေး- မင်းပြန်ဖို့သင့်ပြီ။ သွားတော့- သွားတော့”

အဲဒီအချိန်မှာ ဘိုဘိုတစ်ယောက် ခိုက်နေ ဖြစ်သွားပြီး ယောင်တိယောင် တောင်နဲ့ အဘိုးဖြစ်သူကိုရော အနားက

လူတွေတို့ပါ ကြည့်ပြီး အံ့အားတွေ သင့်နေပါတော့သည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့မှ ငြိမ်သွားပါတော့သည်။ အဘိုးဖြစ်သူက အကုသိုလ် အလုပ်များကို မလုပ်တော့ပါဘူးဟု ကတိပေးလိုက်ပါတော့သည်။ ဦးလေး ဖြစ်သူမှ...

“ဘိုဘိုရေ- မင်းကြောင့် တစ်အိမ် သားလုံး ထမင်းငတ်ပြီကွ။ အပြင်မှာ သွားစားရတော့မယ်။ ခြောက်လုံးချက် ကပြိုက်ခနဲပဲဟေ့”

“ကျွန်တော်လည်း ခိုက်ဆာလာ သလိုပဲ- ဦးလေး”

“ဟာ- အဖေ လုပ်ပါဦး။ ဟိုအပင် ကြီးက ပါလာတဲ့ကောင် မထွက်သေးဘူးနဲ့ တူတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး- ဦးလေးရာ။ ကျွန်တော် တကယ်ဆာတာပါဗျ”

“အလကား၊ နောက်တာပါကွာ။ ကဲ- ဒါဆို ထမင်းပွဲဆီကိုပဲ ချီတက်ကြတာပေါ့ကွာ”

ဟု ဦးလေးဖြစ်သူမှ ပြောလိုက်လေ။ လျှင်ဘေးရှိ လုပ်သမားများနှင့် အိမ်သား အားလုံးက တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း

ပြောလိုက်သည်မှာ ကောင်းပါတယ်ဟူ
၍ဖြစ်လေတော့သည်။

(ဤအကြောင်းအရာများသည်
ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်တွင် အမှန်
ထကယ် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပရဆန်းကြယ်

ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။
ညီအစ်ကိုအရင်းလို ခင်မင်ရသော
ညီလေး ဘိုဘိုမင်း၏ အကြောင်းကို
ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

» မောင်လင်းသစ်

မျက်မှန်များကြည့်လင်ကိုပါသလား

မျက်မှန်များ မကြည်မလင် မှန်ဝါးနေပါ က အရက်ပျံကို သန့်ရှင်းသော
အဝတ် ခဖြင့် ဆွတ်ကာ ပွတ်တိုက်ပေးပါ။

ကတ်ကြေးများထက်အောင်သွေးနည်း

ကတ်ကြေးများ တုံးနေပါက ဖန်ပုလင်း ငယ်တစ်ခုရှာပါ။ ထိုပုလင်း ငယ်
အား ကတ်ကြေးဖြင့် အခါများစွာ ညှပ်ပေးပါက ကတ်ကြေးထက်လာပါ
မည်။

လင်းတင်ရွာ

လင်းတင်ရွာ

တကယ်တော့ သည်မြေက
ဘိုးဘွားပိုင်မြေလည်း မဟုတ်။ အစိုးရ
ပိုင် မြေလည်းမဟုတ်သလို သာသနာ
ပိုင်မြေဟုလည်း ပြောရခက်သည်။
ဘုရားတည်ထားသည့် ဝတ္ထုကမြေ
အဖြစ် ရပ်ရွာက သတ်မှတ်ထားသော်
လည်း နှစ်ကာလတွေကြာ၍ ရာသီဥတု
ဒဏ်ကြောင့် စေတီတန်ဆောင်းများ
ပြိုကျပျက်စီးနေခဲ့သဖြင့် ထိုကုန်းမြေ
တွင် ဘုရားဖူးမြော်ဝတ်ပြုသူလည်း မရှိ။

ရွာသားများ၏ ငှက်ပစ်ရာ၊ သမီးရွာ
အတွဲများချိန်းဆိုရာ ဘုရားအိုအဖြစ်
သာ ရှိနေသည်။ အခု - သည်
စောစောစီးစီး ထိုဘုရားမြေကို
ဆရာတော် ဦးပညာဝံသ ခေါင်းစွပ်
ပါသည်။ ကျောင်းပေါ်တွင် ရန်ကုန်
သော လူမျိုးခြား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူ
တစ်ဦးနှင့် တပည့်တပန်းများ
ဆရာတော်ထံမှ မိန့်မြတ်သံကို နား
နေကြ၏။

ဆရာတော်ထံမှ တတောက်
တောက်ဖြင့် “တက်” ခေါက်သံလိုလို
ပြောနေရသည်။ အမှန်က ဆရာတော်
ဘွားသီးညှပ်သံဖြစ်၏။ ဖါက ဆရာတော်
ဆစ်ခုခုတွေ့တော့ပြီဆို လုပ်နေကျ
ဆုံးစဲ။ ကပွဲယကြီး ဦးလှမိုးမှာ အရိပ်
မပြည့်ကြည့် ဖြစ်နေရာမှ အချိန်ကြာ
အတော့ မနေသာဘဲ ဆရာတော်
နားကပ်၍ အကြံပေးရတော့၏။

“ဆရာတော် - ဒီမြေကို ရောင်း
ချက်ရင် ဒီကောင်တွေက သာလုပ်မယ်
ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။ သူတို့ပြောတာ
အတော့ ဟိုတယ်ဆောက်မယ် ပြောပေ
မည်တခြား အဆောက်အအုံ ဖြစ်နေရင်
တူရန်မယ်။ ဆရာတော် ခွင့်မပြုပါနဲ့ -
ဘုရား”

ဆရာတော်က ဦးလှမိုးစကားကို
နားထောင်ပင့်၍...

“ငါက ခွင့်မပြုချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
အိုင်တုံမြေလည်း မဟုတ်တော့ ခက်
ဆယ် - ကပွဲယရဲ့”

ဒီအရပ်က အသက်ပိုတယ်။

ဤလင်းတင်ရွာအင်

ဒါကလုပ်တာ။

အဲဒါကို ပြန်ချလိုက် - စိုင်းဝယ်။

ကြက်စာ ပိုင်ရှင်သံ

သွားပို့လိမ့်မယ် ...

ဟုပြောလေရာ ထိုဆွေးနွေးမှုကို ကြားဟန်တူသော ဧည့်သည်များထဲမှ မန်နေဂျာဖြစ်ဟန်တူသူ ရှေ့တိုးလာပြီး ခပ်ရိုရိုပြော၏။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျ - ဒီမြေဟာ ဆရာတော် မပိုင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒီပေမဲ့ - ဆရာတော်ရဲ့ထောက်ခံချက်ပဲ လိုချင်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဒီမြေကို အစိုးရဆီမှာ သွားပြီး တင်ဒါသွင်းရင် သိန်းသောင်းနဲ့ချီပြီး ပေးဝယ်ရပါလိမ့် မယ်။ နောက်ပြီး - အစိုးရက ဆောက်ခွင့် ပြုရင်တော့ ကောင်းပါ။ မဆောက်ခွင့် မပြုဘဲ နိုင်ငံတော်ပိုင်အဖြစ် သိမ်းလိုက် ရင် ရွာအတွက်လည်း နစ်နာပါတယ်။ ဒါကြောင့် - ဒီရွာကို စည်ကားစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့ပါ။ နေရာရှုခင်းကလည်း ကောင်းလေတော့ နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည် အဝင်အထွက် များလာရင် ရွာရဲ့ စီးပွားရေးလည်း ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် - ဆရာတော်သာ ထောက်ခံပေးမယ် ဆိုရင် ဟော့ဒီမှာ လောလောဆယ် ဆရာတော်အတွက် သီးသန့်လှူတာပါ။ သိန်း (၁၀၀)ပါ”

ရှက်တရက်ဆိုသလိုပင် ငွေထု ကြီးက အဖွေးသား ဆရာတော့်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ကပ္ပိယရင်တွေ တနိပ် ဒိုင်းစုန်သွား၏။ ကံ - ဆရာတော် သာ ဆက်လုပ်မည်နည်း။ နေရင်းထိုင်ရင်း သိန်းတစ်ရာရမည်ကိစ္စ၊ ငြင်းလျှင်ဆေး ဘာထူးမည်နည်း။ ဆရာတော် ခေါင်း လိုက်သည်။ နဖူးမှ ချွေးများကို သိပ်ခင်း သက်န်းကို ပြင်ရုံလိုက်သည်။ မန်နေဂျာ က နောက်ထပ်ငွေ တစ်ထုပ်ကို ထုတ်၍ ရေသို့ပုံလိုက်ပြန်၏။

“ဆရာတော် - နည်းလို့လား။ နောက်ထပ် သိန်း (၂၀၀)ပါ။ စုစုပေါင်း သိန်း (၃၀၀)ပေါ့။ ဒီငွေနဲ့ ဆရာတော် အေးအေးဆေးဆေး ဆွမ်းခံစရာတွေ ထိုင်စား - စား”

“ဟေ့ - ခွေးတွေ - တိတ်စမ်း။ အချက်ချင်း ကျောင်းတိုက်ထဲက ထွက် သွားကြစမ်း - ထွက်သွားကြ - တောင် ဆရာတော် “ဝုန်း” ခနဲ ထရပ်ပြီး ကွမ်းအစ်နှင့် ကောက်ပစ်ပါလေထေ့ ရာ အနီသူဌေးနှင့် လူတစ်စုသည် ဝုန်း သုန်းကားဆင်းပြေးကြလေတော့သည်။ ကျောင်းပြင်ရောက်တော့ မကျေမနပ်

နှင့် သူတို့ဘာသာသူတို့ နားမလည် သောဘာသာစကားများဖြင့်ပြောပြီး ထွက်သွားကြ၏။ ဆရာတော်ကားအာဂ ဘာသနာပြုဆရာတော်ပါတကား။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ် ပြီး သုံးလခန့်အကြာ၌ မွန်ပြည်နယ် မှာ ခရိုင်အတွင်းရှိ ပေါလေးရွာတွင် ခင်းတကြီးများ ရာနှင့်ချီ၍လာ၍ နား မြဲသည်ဟူသောသတင်းတစ်ခုထိန်နယ် တစ်ဝိုက်၌ ထွက်ပေါ်လာ၏။ လင်းတ အကောင် (၃၀)ခန့်သည် ရွာတစ်ရွာလုံး နှစ်၌တစ်ကြိမ် တစ်ခါတစ်ရံဖြင့် ကျက်သရေ ထုတ်ညှိလောက်အောင် အသံပေး၍ တစ်ရွာလုံး နံစော်ညစ်ပတ်အောင် မစင် နှိပ်၏။ ရွာထဲက ကလေးများနှင့် အမျိုး သမီးငယ်များ ထိတ်လန့်ပြီး မသွားရဲ၊ လာရဲကြ။ သည်ကြားထဲ ဘယ်က သယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိသော ထုတ်ဆိုသည့် အရူးမကလည်း ရွာ နှစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ပေါက်ကရ လျှောက်အော်နေတော့ ကေသည်။

“ဟေး - သွားကြ - ပြောင်းကြ တော့။ ရွာက မကြာခင်ပျက်တော့မှာ။ ကပ်ဆိုးဘေးဆိုးကျမှာမို့လို့ လင်းတ တွေ ဝဲနေကြတာ။ နင်တို့ မတွေ့ကြဘူး လား။ ငါတော့ ကြောက်တယ် - ဟား - ဟား - ဟား။ ငါမနေဘူး - ငါလည်း သွား မယ်။ နင်တို့ ပြောင်းကြတော့”

ရွာသားတွေ လန့်ကုန်သည်။ ဘာ လုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ယောက် ယက်ခတ်ပြီး စီးပွားရေး မလုပ်နိုင်ကြ တော့ချေ။ စီးပွားရေး မလုပ်နိုင်ရုံမက ကျန်းမာရေးတွေလည်း ချူချာလာပြီး ရွာမှာ လင်းတချေးများဖြင့် ညစ်ပတ် နံစော်ကာ တိရစ္ဆာန်ဌာနေသို့အလား ထင်ရ၏။ ရွာသူကြီး ဦးရွှေမောင်လည်း ရွာသားများကိုခေါ်ယူပြီး ထိုကိစ္စ ဆွေး နွေး၏။ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လည်း အခြေ မထွက်ချေ။ သည်လင်းတတွေကို မောင်းမထုတ်နိုင်ကြ။ လင်းတဆိုတာ ကလည်း သိသည့်အတိုင်းပင်၊ လူတစ် ရပ်နီးနီး အကောင်ကြီးများဖြစ်ပြီး လူ သားကိုတောင် စားတတ်သည်မဟုတ် လော။ တောလင်းတကြီးများ ရန်ကို ကာကွယ်ရုံမတစ်ပါး မောင်းမထုတ်နိုင်

ကြတော့ ဗေဒင်မေး၊ နတ်ဆရာမေးနှင့် တစ်နေ့တော့ နတ်ကတော် ဒေါ်ဝင်းဝင်း ထံမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာ၏။

“ဟဲ့ - အခုလိုဖြစ်နေတာတွေဟာ ရွာထိပ်က စေတီအိုကြောင့်တဲ့။ အဲဒီ စေတီအိုမှာရှိတဲ့ ဥစ္စာစောင့်တွေက သိုက်ပြောင်းချင်လို့ စေတီကို ခြံဖျက် ပေးဆွဲတောင်းဆိုတာတဲ့။ ငါကွင်းပိုင်ကြီး တို့ မေးပြီးပြီ။ နင်တို့ ဒီစေတီကို အမြန် ဆုံးခြံဖျက်လိုက်ကြ၊ ဘုရားကဟောင်း နေမင့်ဟာ...”

နတ်ကတော် ဝင်းဝင်း စကား ကြောင့် တစ်ရွာလုံး ဘုရားကို ခြံဖျက် ချဖို့မှာ သူကြီးထံ သွားကြ၏။ သူကြီး လည်းတွေဝေသွားသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ငါတို့ချည်း ဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ထိုးသွင်းစဉ်ဆက် တည် ထားခဲ့တဲ့ ဒီဘုရားကို ငါတို့စိတ်နဲ့ ငါတို့ ခြံချရင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဆရာ တော်ကို သွားလျှောက်ရအောင်”

“ဟုတ်တယ် - ဆရာတော်ကတော့ ရွာသားတွေကို ကယ်တင်ချင်စိတ်ရှိရင် ခွင့်ပြုမှာပဲ”

ဒီလိုနှင့် တစ်ရွာလုံး ရွာလုံးတည်း နီးနီးဆရာတော်ထံသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့ သည်။ ဆရာတော်ကား ရွာထဲ ရွှေမီး မကြွတာ ကြာချေပြီ။ ကျောင်းဝင်းဆီ ရွာသူရွာသားများ အုတ်အုတ် ကျက် ကျက်ဖြစ်တော့ ကပ္ပိယကြီး ထွက်လာ ၏။

“ဟေ့ - ကျောင်းဝင်းထဲ ဆူဆူညံ ညံနဲ့ ဘာကိစ္စလဲကွ”

“ဆရာတော်ကို တွေ့ချင်တယ်။ ဆရာတော်ကယ်တင်မှ ရမှာမို့လို့ပါ”

အသံဗလံတွေကြားတော့ ဆရာ တော်ထွက်လာ၏။ အားလုံးဆရာတော် ကိုတွေ့တော့ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာတော် သည် အရိုးပြင်းပြင်းကျနေပြီး ကမ္ဘာလုံး ရုပ်ပေါက် နေခြင်းကြောင့် တည် တကယ်တော့ ဆရာတော်အသံက (၅၀) နေ့် သာ။ ထိုမျှလောက် အိုမ သွားသင့်။ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ဘုရား မှာ ဆရာတော် ပြောင်းလဲသွားခြင်း ကြောင့် ရွာသားများ အံ့အားသင့်ကြ ၏။ ဆရာတော်သည် ရွာသားများ

ကျောင်းပေါက်ဝလေ့ ကားထက်မှ ရပ်

“မင်းတို့တစ်တွေ ဘာကို လာ တောင်းဆိုတာလည်းဆိုတာပါသိတယ်။ အိန္ဒိယကို ငါခွင့်မပြုဘူး။ ဘာကြောင့် ဆည်းဆိုတော့ဒါဟာသမားရိုးကျဖြစ်စဉ် ဆုတ်လို့ပဲ - အဟွတ် - ဟွတ်”

ဟုပြောရင်း ချောင်းက ဆိုးသည်။ သွေးတွေလည်း ပါ၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

တစ်ရွာလုံး ဝမ်းနည်းသွားကြ၏။ အားလုံးအထင်မှာတော့ ဆရာတော် ဆိုသော နတ်ကိုင်လိုက်ပြီဟု ထင်နေကြ သည်တော့ - သူကြီးက...

“ဒါဆို - ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ - ဆရာတော်ဘုရား - မကြံတတ်တော့ သူလား”

ဟုမေးရာ ဆရာတော်က ပြန်၍ ညီညီက မိန့်တော်မူသည်။

“ဒီပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေး နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ မရှိတော့ပါ။ တစ်ယောက်သွားခေါ်ချေ။ ငါ ပြောမယ်”

ထိုစကားအဆုံးတွင် ကျောင်းရှေ့ သို့ ကားနှစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားထဲ မှ ယခင်လာဖူးသော ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်း ရှင်နှင့် ဝန်ထမ်းများ ဆင်းလာသည်။ ပြီးတော့ - မန်နေဂျာဖြစ်သူက သူကြီး ထံကပ်၍...

“ဘာတွေဆက်လုပ်ကြဦးမှာလဲ - သူကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောသလို လုပ်လိုက်ပါ။ ဒီရွာကို ခြံလိုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်။ ရွာသူရွာသားတွေ မနစ် နာစေရဘူးဗျာ။ အားလုံး ရွှေသီးသွားရ စေမယ်။ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက နိုင်ငံ ကျော်ပါ”

ဟု ပြောရာ ရွာသားများကလည်း မျှော်လင့်ချက်မျက်လုံးများဖြင့် ငေးမော နေကြ၏။ ကဲ - သူကြီး - ဘာဆက်လုပ် မည်နည်း။ ဆရာတော် ခေါ်ခိုင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကရောမည်သူနည်း။

နေချစ်ချစ်တောက်ပူသော နွေနေ့ လယ်ခင်းတစ်ခု၌ ကျွန်ုပ်သည် နယ်မှ

ဧည့်သည်လာမည်ဟု ကြိုတင်သံကြီး
ရိုက်ထားသဖြင့် အောင်မင်္ဂလာအဝေး
ပြေးကားဝင်းထဲတွင် ထီးတစ်ချောင်း
ဖြင့် ရောက်လာမည် ဧည့်သည်ကို
စောင့်ကြိုနေရလေ၏။ တကယ်တော့ -
လာမည်သူကို တစ်ခါမျှ မသိကျွမ်းဖူး
သလို အကြောင်းကိစ္စလည်း မရှိပါချေ။
လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်က ဖုန်းဆက်
အကြောင်းကြားထားသဖြင့်သာ လာ
စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆက်သူ
မှာ ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး မွန်ပြည်
နယ်၊ မုဒုံခရိုင်အတွင်းရှိ ရွာတစ်ရွာမှ
ဖြစ်ပြီး သူတို့ရွာကပ်ဆိုးဘေးဆိုးကျနေ
ခြင်းကို အကူအညီလှမ်းတောင်းခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသော အချိန်
တွင် ကျွန်ုပ် စောင့်ကြိုနေသော ဧည့်
သည် ရောက်လာသည်။ အရပ်ရှည်
ရှည်၊ သွားဝေခါခါ၊ အသားဖြူဖြူ၊ မွန်ကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူက ရောက်
ရောက် ချင်း...

“ဟေး - စာရေးဆရာ - တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာတယ်ကွယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်ုပ်လည်း
အလိုက်သင့်နှုတ်ဆက်ရ၏။ ထို့နောက်
ကာဖြင့် အိမ်သို့ ခေါ်ခေါ်ပြီး အိမ်ရောက်
တော့ နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ အနား
စေ၏။ ကျွန်ုပ်က ၎င်းအား မုန့်နှင့် အ
ရည် ကျွေးမွေးပေးသည့် ခံပြီး စတင်
သည်။

“ကဲ - နောင်ကြီး နာမည်လေး
လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော့် နာမည်
ကို အောင်ဘော်ပါ။ လာရင်းထိ
ကတော့ ဆရာတော် ဦးပညာဝံသ
လွှတ်ပြီး ဆရာကို အပင့်ခိုင်းတာ
ရော - စာကိုဖတ်ကြည့်ဦး”

ကိုအောင်ဘော်က စာတစ်စောင်
ပေးရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဖောက်ဖောက်
ကြည့်တော့ ဖုန်းဆက်ပြောထားသည့်
အတိုင်း ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ရွာနာမည်
“ပေါလော”ဖြစ်ပြီးလွန်ခဲ့သည့် (၃)လ
ရန်ကုန်မှ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ
တစ်ခုသည် ဘုရားတည်ထားသော
ကုန်းမြေကို လာဝယ်နေသည်ဟု ဆို
ဆရာတော်က ခွင့်မပြုတော့ သူ

ညွှန်ပြန်သွားသော်လည်း ရွာ၌ကပ်ဆိုး
ဘေးဆိုးကျ ရောဂါထူကာ လင်းတင်
ခြင်းများ ပျံ့နေသည်ဟု သိရသည်။
ဆရာအခါရွာသားများမှာ ဘုရားကုန်းမြေ
ကို ခြိုဖျက်ရန် ဆန္ဒပြနေသဖြင့် ဆရာ
တော်မှာ ထိုကိစ္စကို ဖြေရှင်းရန် မစွမ်း
သဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အကူအညီလှမ်း
တောင်းရခြင်း ဖြစ်၏။ ထူးခြားသည်မှာ
ရွာထဲတွယ်လည်း ကောင်း၏။ ကျွန်ုပ်ကား
အသာ ရေးတတ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဂန္ထီရ
ဇီဝများ၌ တကယ်လုပ်ကိုင်ဖို့ရာ
ဆတ်သာပါချေ။ ဆရာတော်ကလည်း
ကျွန်ုပ်နာမည်နှင့် စာကို ဖတ်ဖူးနေကျ
ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ် ရေးသော ဇာတ်
ဆမ်းများထဲကအတိုင်း ဖြေရှင်းပေးနိုင်
မည်ဟု ယူဆထားပုံရသည်။ ဒီ
တော့ - ကျွန်ုပ်လည်း ရိုးသားစွာဖြင့်
အောင်ဘော်ကို ရှင်းပြရတော့၏။

“ဒီလိုပါ - ကိုအောင်ဘော်၊ ခင်ဗျား
အဲ့ရွာရဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော်ချည်းပဲတော့
လုပ်နိုင်တူ။ ကျွန်တော်က အတွေ့
အကြုံပဲရှိတာ။ ဘာပညာမျှမတတ်ဘူး။
ဒီတော့ - တတ်တဲ့ပညာရှင်တွေကို ခေါ်
ထားမယ်။ ခင်ဗျားတို့ဘက်ကသာ ဧည့်
သင်ကျေပါစေ”

“ဟာ - စိတ်ချပါ - ဆရာရယ်။
အောင်မြင်အောင်သာ ကူညီပေးပါ။
ကျွန်တော်တို့ရွာက တောသူဌေးတွေ
ချည်းပဲ။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

သည်လို နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထို
ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန်အတွက်
ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီး ဦးခင်စိုးကို
အကြောင်းကြားတော့ ဆရာစိုးက ဖုန်း
ဆက်ပြော၏။

“ဝေယံသိန်းလား - အေး - ဆရာ
ပြောမယ်ကွယ်။ မင်း အခုသွားရှင်းမယ်
ကိစ္စကို ဆရာ မကူညီနိုင်ဘူး။ ငါက အခု
ယိုးဒယားက ရွာတစ်ရွာမှာ ကဝေ
သောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုလို့ သွားရဦး
မယ်။ ဒီတော့ - ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
လွှတ်ပေးမယ်။ မင်း သူနာမည် မှတ်
ထား - ထိပ်တင်မိုးတဲ့။ သူက ဝံစမ်းစစ်
ဆေးရေး အဖွဲ့ချုပ်ကပဲ။ ပြီးတော့ -
သူက ဒီသမထဝိုင်းနှင့် အင်းအိုင်လက်
ဖွဲ့ပညာတွေလည်း တတ်တယ်။ မင်းကို
သူက ကူညီပေးလိမ့်မယ် - ဒါပဲ”

ဆရာစိုးက ကားကြောင့် ကျွန်ုပ်
လည်း ထိပ်တင်မိုးဆိုသူကို အချိန်
အချက်လုပ်ပြီး ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်
ရတော့၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တော

စောတွင်မှာတော့ ကျွန်ုပ်တစ်ချို့မမြင်ဘူးသော ဆရာထိပ်တင်မိုးသည် အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါတော့၏။

သူသည် အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး နဂူးကျယ်ကာ မျက်လုံးများက စုံထောက်မျက်လုံးပိစူးရှလှ၏။ အသားစာဆင်လတ်လတ်ဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုခပ်စေ့စေ့ထားတာ လက်ဆွဲ ဟင်းဘတ်စ် အိတ်တစ်လုံးဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာတော့သည်။ အသက်က (၃၀) နေ့ရှိသဖြင့် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ဦးလိမ့်မည်။ သူက တွန့်ပိတ်တော့သည်နှင့် ပြုံး၍...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ဆရာစိုး အကူအညီတောင်းလို့ လာရတာ။ ဌာနကို ခွင့်ယူထားရတယ်လေ။ အခုတာဝန်က နေပြည်တော်မှာ ကျတာဆိုတော့ နောင်ဆို အဲဒီပဲသွားနေရမှာ”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း စားသောက်စရာများဖြင့် ဧည့်ခံပြီး ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံကို ပြောပြလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ရှင်းပြချက်ကို သူက စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် ဝံ့စေ့စွာ မှတ်သားပြီး သူမှတ်ချက်တို ပြောပြ၏။

“အင်း - ခက်တယ်ဗျာ။ အခုခေတ်မှာက မြေယာအရေးအခင်းတွေ ဖြစ်နေကျဆိုတော့ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ - ခုဟာက ရွာမှာ လင်းတော့ပဲပြီး ရောဂါတွေ ထူတဲ့အထိ ဖြစ်လာတာဆိုတော့ ဒါဟာ အောက်လမ်းပညာတွေ ပါမယ်ထင်တယ်။ သေချာတာတွေ ဒီဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီက သူတွေတွေနဲ့ သက်ဆိုင်မယ်ထင်တယ်။ ဒီကောင်တွေက ပိသမလောဘ သမားတွေဗျ။ ပြီးတော့ - ဘာလူမျိုးလဲ - လူမျိုးခြားလား”

ဟု မေးရာ ကို အောင်ဘော်က ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။ ထို့နောက် ကိုထိပ်တင်မိုးသည် ခရီးထွက်ရန် ကျွန်ုပ်အား ပြင်ဆင်ချက်ပေးပြီး ထိုနေ့ညနေ၌ နံနက်ကားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

တစ်ညအိပ်ခရီးသာ ကားစီးလိုက်ရပြီး မိုးလင်းတော့ မုခ်ရောက်၏။ ထိုကတစ်ဆင့် ရွာသို့ ဆိုင်ကယ်ငှားပြီး သုံး

ယားထွက်ခဲ့ကြရင်း ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကိုလည်း လေ့လာရသေးသည်။ ဆိုရွာသည် ရှုခင်းရှုကွက်ကောင်းပြီး အောင်ကုန်းငယ်များဖြင့် ရှမ်းမောမြေကုန်းများကဲ့သို့ လှပ၏။ ရာဘာစိုက်ခင်းနှင့် ဆီအုန်းများလည်း စိုက်ပျိုးမှုကိုတွေ့ရသည်။ ရွာသို့ ရောက်တော့ ရောက်ဆရာက ချင်းပင် ဆရာတော်ဦးပညာဝံသ ချီရာသို့ သွားရ၏။ ရေနံဈေးများ သုတ်သိမ်းထားသော မွန်ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်တိုက် ကားရွာလယ်တွင် ထီးထီးဆတ်ဆတ်ရှိနေသည်။ ဦးပညာဝံသနှင့် ကိုရင်လေးအချို့ဘောလုံးကန်နေကြသေးသည်။ တွေ့ရပြီး ကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဆရာတော် ဦးပညာဝံသကို နှုတ်ခွင့်ရလေတော့၏။

ဆရာတော်သည် ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရဟန်ရှိ၏။

“ခကာတို့ ရောက်လာတော့ ဘုန်းကြီး အားတက်သကွယ်။ ကဲ - ကဲ - အနားယူပါဦး။ ပြီးမှ - ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ - အဟွတ် - ဟွတ်”

ဆရာတော်က နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး အနားယူစေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ဆရာတော်တောင်းသော နံနက်စာနှင့် မုန့်ကုလားမည်။ ဒူးရင်းယို စသော သွားရည်စာများပါစားကြ၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ၌ ဆရာတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် စကားပြောလေသည်။ ကိုထိပ်တင်မိုးသည် ဆရာတော်အား လျှောက်တင်၏။

“တပည့်တော် - ဆရာတော်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီစေတီပျက်ကို သွားကြည့်ချင်ပါတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ ဒီကိစ္စမှာ သဘာဝမဆန်ဘဲ အောက်လမ်းနည်းတွေ၊ ဆေးဝါးတွေ သုံးထားတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဆရာတော်က အားတက်သွားပြီး...

“အင်း - ဘုန်းကြီးလည်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ ခက်တာက ပြဿနာကို သိပေမယ့် ဘယ်လိုစလုပ်ရမှန်းကိုမသိတာပါပဲ။ ဒီတော့ - မင်းတို့ အဆင်ပြေသလိုသာ ဆောင်ရွက်ကြပါကွယ်။ လိုအပ်တာမှန်သမျှကို ကူညီပါမယ်”

ဟုပြောရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်၍...

“ဆရာတော် ဘုရား - တပည့်တော်တို့ လာပြီးနေတာကို ဟခြားရွာ

တွေ မသိပါစေနဲ့ - ဘုရား၊ ဒီကိစ္စ သို့သို့ သိပ်သိပ် လုပ်ရမှာပဲပါ။

ဟု ပြောရာ ဆရာတော်က ခေါင်၊ တဆတ်ဆတ် ညီတိ ပြလေသည်။ သို့နှင့်ပင် ညနေစောင်း၌ ရေခိုးချိုးပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုထိပ်တင်မိုးသည် ကပ္ပိယ ဩဇာလမ်းပြုပြင် ဘုရားကုန်းသို့သွားကြတော့၏။ လမ်းတွင် ကိုထိပ်တင်မိုး အား တွန့်ပိက သူ့အလုပ်ကို သိချင်သဖြင့် မေးမိသည်။

“ဒါနဲ့ - ကိုမိုး - ခင်ဗျားက အစိုးရ ဌာနက အလုပ်လည်း လုပ်တယ်၊ လောကီဝိဇ္ဇာပညာတွေလည်း လိုက်စားတယ် ဆိုတော့ ဘယ်လိုများတုံးဗျ၊ ပြောပြနိုင်မလား။”

“ဪ - ဒါလား - ဒါက ဒီလိုပါ။ လူဆိုတာ ဆန္ဒနဲ့ ဘဝ ထပ်တူ ဘယ်တော့မှ မကျဘူးဗျ၊ လုပ်နေတာက တစ်ခု၊ ဖြစ်နေတာက တခြားဆိုတာ အမြဲပါပဲ။ ကျုပ်လည်း စားဝတ်နေရေး အတွက် စုံထောက် လုပ်နေရပေမယ့် ဝိသနာက ဝိဇ္ဇာလမ်းဗျ၊ ကျုပ်လှိုင်းက “အင်းလေ” ဘိုးဘိုးအောင်လိုပေါ့ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီး...

“ဟ - တယ်ဟုတ်ပါလား - လုပ်လမ်းပါဦး။ ဗဟုသုတပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ နားလည်နိုင်မယ့် အင်းအကြောင်းလေးပေါ့ - သိချင်လို့ပါ”

ဟု တောင်းဆိုရာ ကိုထိပ်တင်မိုးက ဘုရားကုန်းသို့ မတက်သေးဘဲ မင်းဦးလှကားတွင် ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်စွပ် လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား သိချင်တော့လည်း အကြမ်းဖျင်း ပြောရတာပေါ့။ “အင်း”ဆိုတာ နာမ်ခေါ်တဲ့သော့တစ်ခုပဲ။ အင်းတိုင်းမှာ အင်းစောင့်နတ်ရှိတယ်၊ အင်းတိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အင်းဆိုတာ မကောင်းတဲ့ဘက်ရော၊ ကောင်းတဲ့ဘက်မှာပါ စွယ်စုံအသုံးပြုလို့ရတယ်။ အင်းသွင်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ခိုင်းချင်တဲ့ အောက်နတ် (သို့မဟုတ်) နာနာဘာဝတစ်မျိုးမျိုးကို အင်းရေးဆွဲပြီး ခေါ်တာနို့တာဆိုပါတော့ဗျာ။ (၁၃၀၀)ပြည့်တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံမှာ တုတ်ပြီးစားပြီးတယ်ဆိုတဲ့ ဂဠုန်ဆရာ

အလည်း အဲဒီအင်းတွေနဲ့ ရန်သူကို နှိပ်အောင် တိုက်ခဲ့တာပဲ။ အင်းကောင်းရင် ခင်းလောင်းတောင် ပြတ်သတဲ့။ အင်းသွင်းတယ်ဆိုတာ မြင်းသွားရစ်ကွက်၊ ခြောက်ကွက်စသဖြင့်ပေါ့၊ မိမိစေစားလိုသူရဲနာမ်ကို အင်းရဲ့အလယ်တည့်တည့် အကွက်ထဲ ထည့်တာပဲဆိုပါတော့။ အကြောင်းအရာမျိုးစုံအတွက် အင်းမျိုးစုံ လုပ်လို့ရတယ်။ ဈေးရောင်းကောင်းတဲ့အင်း၊ ပိယအင်း။ သေနတ်ပြီး၊ တုတ်ပြီးစားပြီးအင်းရှိသလိုမကောင်းတဲ့ဘက်မှာ သုံးတဲ့အင်းတွေလည်း ရှိတယ်။ အောက်နတ်လို့ခေါ်တဲ့ အသူရကာယ်တွေ၊ နတ်ဘီလူး၊ ရက္ခိုသ်တွေကို ခေါ်ခိုင်းတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသော် ကျွန်ုပ်က မရှင်းသဖြင့် ထပ်မေးရ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် - အင်းအိုင်စမဆိုတာ လူတိုင်းလုပ်နိုင်လား။ အင်းတွေ ဒီလောက် ကောင်းမှဖြင့် ဘာလို့များ ဘာကြောင့် ဒီပညာကို စိတ်မဝင်စားသလဲဗျာ၊ မပေါက်လို့လား။”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်၊ အင်းမှာ စည်းတမ်းရှိတယ်လေ။ အင်းသွင်းမယ့် လူသာ စရကအား ကောင်းရတယ်။

အကျင့်သီလပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီး - မိမိအင်းသွင်းတိုင်း သစ္စာပြုပြီး အင်းတိုမကျိုးမပေါက်အောင် အင်းဆံသွင်းရတယ်။ အင်းဆံရေးတဲ့ အခါမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ သာမန်ရေးသလို ရေးရတာမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ ရေးဆွဲပုံနေဆွဲနည်း ရှိသေးတယ်။ အဓိက ကတော့ ကျင့်ကြံမှုပေါ့။ တစ်ဆက်တည်း အချိုးချ၊ ပုံချနည်းတွေကလည်း စုံတယ်။ မိမိပြောချပြီး ဧရစ်မ်သောက်တာမျိုး၊ ဖယောင်းတိုင်မှာပတ်ပြီး မီးထွန်းတာမျိုး၊ ကိုယ်မှာလိမ်းပြီး ဆောင်ထားတာမျိုးပေါ့ဗျာ။ ရန်ကုန်မှာ ပေါ့ပါတယ်။ ဒါမျိုးက ဘုန်းကြီးတွေထဲမှာတောင် လိုက်စားတဲ့လူရှိတယ်။ ကဲ - ကဲ - ဘုရားတက်ကြဦးစို့”

သို့နှင့်ပင် လေကန်ပြီးသကာလ ဘုရားကုန်းပေါ်သို့ တက်ကြရတော့သည်။ ဘုရားကုန်းပေါ်ရောက်တော့ ရွာကိုမိုးကာ ပျံစနေသည့် လင်းတကြီးများကို တွေ့ရသည်မှာ အသည်းယားစွယ်ပင်တည်း။

စေတီမှာ ခါးလယ်မှစ၍ ပြိုကျပျက်စီးနေပြီး မွန်လက်ရာဖြစ်ကာ ပန်းကုန်ပျားမှာ ကျဲကျဲကြီး ဖော်ထားသည်ကို

တွေ့ရ၏။ တန်ဆောင်ငယ်များလည်း ပြိုပျက်ကာ ပြုပြင်မည်သူ မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်က ကပ္ပိယအား ...

“ကပ္ပိယ - ဒီစေတီကို ခင်ဗျားတို့ ရွာကနည်းနည်းချင်းဖွဲ့ပြီး ပြုပြင်ပါလား။ ဘာလို့ မပြင်ကြတာလဲ”

ဟုမေးရာ ကပ္ပိယဦးလှမိုးက တစ်ချော့သို့ လက်ညှိုးထိုးပြတော့ ထိုအရာကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ထိုအရာတား ကျောက်စာ တစ်ချပ်ပင် ဖြစ်ပြီး မွန် - မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝဋ်ကြွေးတော်ပြေစေတီ၊ ပျက်လျှင် ဝဋ်ကြွေးပြေပြီမှတ်။ ပြုပြင်လျှင် ကြမ္မာဆိုး ဘေးဆိုးကျစေ”

အထက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ရသောစာကို ရေးထားသဖြင့် လွန်စွာမျှအံ့အားသင့်ရသည်။ ဘုရားပျက်စီးသွားခြင်းကို ဝဋ်ကြွေးကျေမြီဟု မူလတည်ခဲ့သူက ယူဆဟန်ရှိသည်။ ကိုယ်တိုင်တစ်ခါလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဦးလှမိုးအား ...

“ကျုပ် မနက်ဖြန်မနက်စောစော ကြက်တစ်ကောင် လိုချင်တယ်။ ကန်

တော့ပွဲလည်း ပြင်ချင်တယ်။ လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ပေးနိုင်မလား။ ခင်ဗျားတို့ရွာရဲ့ ကပ်ဆိုးဘေးဆိုး ပျောက်ရစေမယ်”

ဟုပြောရာ ကပ္ပိယလည်း ရနိုင်ကြောင်း ကတိပေးသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း မှောင်စပျိုးပြီမို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ပြီး ညစာစားကြလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ ကျန်းမာရေးချူချာနေလင့်ကစား ပဌာန်းရွတ်ခြင်း မေတ္တာပို့ခြင်းတို့ကို ပွားများနေလေ၏။ ထို့နောက် အာလာပ သလ္လာပပြောကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြ၏။

နံနက်မိုးလင်းသော် ကပ္ပိယသည် ကိုယ်တိုင်တစ်ခါ အလိုရှိသမျှကို ယူဆောင်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ဘုရားကုန်းပေါ်သို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။ အချိန်ကား (၆)နာရီခွဲခန့်ပင် ရှိဦးမည်။

“ခင်ဗျားတို့ရွာကို ဆေးဝါး၊ မန္တန်တွေ၊ အောက်လမ်းနည်းတွေနဲ့ လုပ်၊ မလုပ် အခုပဲ သိရမယ်။ ကန်တော့ပွဲ ပြင်ပါ။ ဆီမီးပူဖောက်ပါ”

ကိုယ်တိုင်တစ်ခါမှီး စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သူပြောသလို စီမံပေးရ

၏။ ကပ္ပိယဦးလှမိုးသည် အယုံအကြည် ခန့်မှန်းလားမသိ။ စိတ်မပါ လက်မပါ လုပ်နေရဟန်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုယ်တိုင်တစ်ခါလည်း ကန်တော့ပွဲပြင်ပြီးသော အခါအသင့်ယူလာသော ကြက်ဖကြီးကို ချော့တွင်ချသည်။ ပြီးတော့ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ အရန်သင့်လုပ်ထားသော အင်းပြာ၊ ဘစ်ချပ်ကို ထုတ်ကာ မီးရှို့လေ၏။ ပြာချသွားသော အခါ ဖန်ခွက်ငယ်တစ်လုံးထဲသို့ ပြာမှုန်များကို ထည့်ကာ ရေစင်ထည့်၍ လက်ညှိုးဖြင့် မွှေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း “နမောတေ” အစချီပြီး ဂါထာန္တန် ရွတ်စတင်လေ၏။ ပြီးသော် - ထိုရေတို့ငုံလိုက်ပြီး “ဖွီး” နေ ကြက်ဖ၏ ခေါင်းတို့မှ ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

“အွတ် - အွတ်”
ထိုအခါ ကြက်ဖသည် ရပ်နေရာမှ ဆတောက်တောက်ဖြင့် လျှောက်သွားပြီး စေတီဝန်းကျင်ရှိ တစ်နေရာသို့ ဦးတည်သွားနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ကိုယ်တိုင်တစ်ခါက ...

“အဲဒီကြက်ဖဟာ အောက်လမ်းညာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အစီအရင်တွေကို ဖော်လိမ့်မယ်။ ပြီးရင် - အဲဒီအစီအရင်

တွေကို ဘယ်သူတွေ လုပ်လဲဆိုတာ သက်သေပြလိမ့်မယ်။ စောင့်ကြည့်နေ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အံ့အားသင့်ရသည်။ ကြက်ဖသည် တစ်နေရာအရောက်၌ တုန်ခန် ရပ်သွားပြီး မြေသားကို ခြေဖြင့် ယက်တော့၏။ သို့သော် မြေသားကျစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဝိုင်းတူးပေးသည်။ ထိုအခါ စာခြောက်ရှုပ်ကဲ့သို့သော အရှပ်လေးတစ်ရှပ်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအရှပ်ကို ကျွန်ုပ်သိရသလောက် ဆိုလျှင် အာဇီကတောင်ပိုင်း၌ အသုံးပြုသော (Voo Doo) ဗူးခူးခေါ် အရှပ်မျိုး ဖြစ်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအောက်နတ်လည်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင်တစ်ခါက ပြုံး၍ ...

“ဒီအရှပ်က အသက်ရှိတယ်။ ရွာကိုလင်းတော့ပွဲအောင် ဒါကလုပ်တာ။ အဲဒါကို ပြန်ချလိုက် - ကိုဝေယံ။ ကြက်က ပိုင်ရှင်ဆီ သွားပို့လိမ့်မယ်”

ဟုပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း အရှပ်ကို မြေပေါ်ပြန်ချပေးရ၏။ ထိုအခါ ကြက်ဖသည် အရှပ်ကိုချီ၍ ပြေးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်းပြေးရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကြက်ဖသည် ကပ္ပိယ ဦးလှ

မိုးထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အရပ်
ကိုပစ်ချလိုက်တော့သည်။ ဦးလှမိုးသည်
ကြက်ဖက် စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ကာ အသံ
နက်ကြီးဖြင့် ...

“ဟာ - ဒီကြက်စုတ် - သေပေ
တော့”

ဟုဆိုကာ ကြက်ဖက်ကို ကောက်
ထိုင်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကိုထိပ်တင်
မိုးသည် လွယ်အိတ်ထဲက သေနတ်ကို
ထုတ်၍ ဦးလှမိုးကို ချိန်ရွယ်လိုက်တော့
၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ - ကပ္ပိယကြီး။ ခင်ဗျား
ဆိုတာ ကျုပ် အစတည်းက သိတယ်။
လက်ပူးလက်ကြပ်မိအောင် ဖမ်းရတာ
ပဲ။ ကိုဝေယ - သူ့ကို လက်ထိတ်ခတ်
လိုက်ပါ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးလှမိုးအား လက်
ထိတ်ခတ်ပြီး ရွာထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
ရလေ၏။ ထိုအခါ ရွာထဲ၌ လင်းတဂုဏ်
များ မရှိတော့သည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့
ရပြန်သည်။ ရွာသူရွာသားများ ဝိုင်း၍
တုတ်၊ ဓား၊ ခဲများဖြင့် လာကြပြီး ဦးလှမိုး
ကို ရိုက်နှက်ကြရန် ကြံကြ၏။

“နေကြပါဦးကွယ် - အကြောင်းမ
သိရသေးဘဲ ရမ်းမလုပ်ကြပါနဲ့ဦး
ဒီအမှုမှာ သူချည်းပဲ ဖမ်းရမယ် မထင်
ဘူး။ တရားခံတွေ ရှိလိမ့်ဦးမယ်။ ကဲ-
စစ်မေးမြန်းကြကွာ”

သူကြီးက တောင်းပန်တော့မှ ရွာ
သားများလည်း ငြိမ်သွားသည်။ ထိုအခါ
ကိုထိပ်တင်မိုးက ရွာသားများနှင့် ဆရာ
တော်ဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“မနက်က (၄)နာရီလောက်ကြီး
ကျုပ် အပေါ်ထဲသွားတော့ ဆွမ်းစား
ဆောင်ဘက် လှည့်ကြည့်မိတယ်။ အဲဒီ
မှာ ကပ္ပိယဟာ ဆရာတော် ဘုဉ်းထောင်
မယ့် ဆန်ပြုတ်ထဲကို ဆေးမှုန့်တွေ
ထည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့-
မသင်္ကာလို့ လိုက်ချောင်းတော့ ကပ္ပိထ
ဟာ ဆရာတော်ကို အနုနည်းနဲ့ လုပ်ကြံ
နေတာပဲလို့ သိလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့-
ဒီရွာက သစ္စာဖောက်ဟာ သူပဲပေါ့။ ကျွန်
တာ ဆက်မေးကြတာပေါ့”

ဟု ရှင်းပြရာ ရွာသားများမှာ လွန်
စွာမှ ဒေါသပူနီထပြီး ကပ္ပိယကို ရိုက်
နှက်ကြရန် ပြုသူကပြု၊ ဆွဲသူက ဆွဲပြီး

ချွန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားသေးသည်။
သူကြီးက စိတ်မထိန်းနိုင်သဖြင့် ကပ္ပိယ
ကြီးကို ပါးနှစ်ချက် ဆင့်၍ရိုက်လိုက်၏။
အတန်ကြာမှ ကပ္ပိယက ...

“အားလုံးပဲ - ကျုပ်ကို သတ်ချင်
သတ်ကြပါ။ ကျုပ်က ခွေးတစ်ကောင်ပါ။
ဆက်သတော့ - ဒီကိစ္စမှာ အစက ကျုပ်
ပေါင်ဝင်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်
က ရန်ကုန်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက
လူတစ်စု ဆရာတော်ကို ဘုရားမြေ
ဆရာလိုချင်လို့ ဆွေးနွေးလာပါတယ်။
ဆရာတော်က ခွင့်မပြုတော့သတို့လည်း
ကျေမချမ်းနဲ့ ပြန်သွားတယ်။ နောက်
ဆက်လက်အကြာတော့ ကျုပ်ဆီကိုတိတ်
ဆိတ်ဆိတ်ရောက်လာပြီး အရပ်တစ်ရပ်
တို ဘုရားကုန်းပေါ်မှာ မြှုပ်ပေးဖို့ရယ်။
ဆရာတော်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလုပ်ပါးပါး
ချွန်တော်မူဖို့ရယ် ပစ္စည်းတွေ လာ
ပေးပြီး ငွေသား သိန်း(၂၀)နဲ့ လာဘ်ထိုး
မိတယ်။ ကျုပ်လည်း နတ်ကတော်
ဆင်းဝင်းနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းနေနေ
တော့ အိမ်ထောင်ပြုချင်တာနဲ့ လက်ခံမိ
မိတယ်။ အဲဒီအရပ်ကို ဘုရားကုန်းပေါ်
မှာ မြှုပ်ပြီးကတည်းကပဲ လင်းတတွေ

ရောက်လာတာပါ။ ရွာသားတွေ ဝမ်း
လျှောတာကတော့ လင်းတချေးကြောင့်
ရေမသန့်လို့ ဝမ်းပျက်ကြတာပါ။ ပြီး
တော့ - မတုတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို အဆူးမလို
ဟန်ဆောင်မိုင်းပြီး ဟိုးဘက်ရွာငယ်
တစ်ရွာက ခေါ်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ -
မဟုတ်မဟတ်တွေ လျှောက်ပြောပြီး
ရွာကို ထိတ်လန့်အောင် လုပ်တာပါပဲ။
ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ပါဗျာ”

ဟု၍ ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြရာ ရွာ
သားများသည် နတ်ကတော်မ ဝင်းဝင်း
နှင့် မတုတ်ကိုလည်း ဖမ်း၍ ရိုက်နှက်
ကြိုးတုပ် ဖမ်းဆီးထားလိုက်ကြ၏။
ကိုထိပ်တင်မိုးသည် ရန်ကုန်မှ ရုံးချုပ်
သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အဆိုပါ ဆောက်လုပ်
ရေးကုမ္ပဏီသို့ ဖမ်းခံရမ်း ထုတ်စေ
သည်။ သက်သေအဖြစ် တရားခံ ရွာမှ
သုံးယောက်ကို ဖမ်းခေါ်သွားမည် ဖြစ်
ကြောင်း အားလုံးကို ပြောပြတော့ တစ်
ရွာလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားသည်။ ကျွန်ုပ်
က ...

“ကဲ - ဆရာတော်ကို ဆေးကုကြဖို့
လုပ်ပါဦး။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက
ခင်ဗျားတို့တစ်တွေက စီးပွားလည်း ရှာ

ဟူ၍ပြောသဖြင့် ရွာသားများ
လည်း အားတက်သွားကြလေ၏။

သမ္မိတအားဖြင့် အမြင်ရှင်းပါစေ ...

» ဝေဟံသိ

ပြန်ကြည့်ပါ သာသနာ့ဦးစီးဌာန

မိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း

ဒေါ်ဒွေး- ခင်ဗျား သိထားရမှာက ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံး
ကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်တာလေဗျာ။

“ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လှေလုံးပုပ်” ဆိုသလိုပဲ။

ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ကတ်ဖိုကိုင်းနေတာနဲ့ တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်
ကသာမြို့နှင့် ဗန်းမော်မြို့လမ်းပေါ်ရှိ (လေးလုံးမြောက်) ရွာ၊ ကျေးရွာသာ
ရုံးခန်းအတွင်းတွင် အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေး အသက် (၄၀) အရွယ်ရှိပြီး
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ဦးလှဘူးတို့ အခြေအတင် စကားများနေကြခြင်း

မင်းသိန်း

ပြီးအစားကြီးတဲ့ တစ်လှေ

အငြိုးအတေးကြီးတဲ့ တရားစွဲ

မိသားစု ညှိနှိုင်းခြင်း

“ဟဲ့ - လှည်းနဲ့ နင်က ငါ့မိသားစုကို ဖယ်
လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နင့်အဖေနဲ့
အမေ မရခင်ကတည်းက ငါ ဒီနေရာမှာ
အကြော်ရောင်းလာခဲ့တာ။ ဒီနေရာက
ငါ့နေရာ။ လုံးဝ မဖယ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နှယ်
တော် - ငါ့ဆယ့်လေးနှစ်သမီးကတည်း
တ ဒီနေရာမှာ ငါ့ဘိုးဘွား သိတင်တွေ
အကြော်ရောင်းလာတဲ့ နေရာကို နင့်
လက်ထက်ရောက်မှ ဖယ်ပေးရမယ်ဆို

တာ တရားသလားဟဲ့။ နင် စဉ်းစားစင်
ပါဦး။ ငါကတော့ မဖယ်ရေးချ မဖယ်
ပဲဟေ့”

ဒေါ်ခွေးကလည်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်း
နေ၏။

“ကောင်းပြီ - ဒေါ်ခွေး။ ကျုပ်က
လည်း တစ်ယောက်နဲ့ အများကောင်းတာ
ရေးဆိုတော့ အများဘက်ကပဲ လိုက်
ရမှာပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က လုံးလုံးမထိ

စာအုပ် ငါ့က။ လူတွေမှန်သမျှ

အတင်းကြပ်ပါဦးဟဲ့။

အငြိုး အတေးလည်း -

စုစည်းက လူသေအလောင်းတွေကို

အတို ပို့ဖို့အခါ ဒီချောင်းထဲ

ကျွန်တ ခက်ခဲတယ်ဟေ့ဟီး။

အတင်းကြပ်ပြီးလုပ် နှင့်အဖို့ လွယ်သွားပြီ။

အတင်းစားရေးကြည့်ပြီး

အတင်းစားလုပ်နဲ့ ငါက သေစောင့်

အတင်းစား ...

ပေးဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တံတားဆင်း
တဲ့လမ်းနဲ့ လွတ်ရုံကလေး နေရာရွေးပေး
ဖို့ ပြောတာ။ ခင်ဗျားက ကတ်ဖို့ကိုင်နေ
တာတော့ ကျုပ် လုပ်သင့်တာ လုပ်ရ
တော့မှာပဲ”

“လုပ်လိုက်စမ်း။ နင် တတ်နိုင်
သလောက် လုပ်စမ်း။ ငါကတော့ သေ
တောင် မလျော့ဘူး။ ငါသေရင်တောင်
တစ္ဆေတစ်ခဏ ဒီနေရာမှာ လာကြော်နေ
မှာပဲ”

ဒေါ်ခွေးကလည်း တင်းမာနေသည်။

“ကိုင်း - ဒီလိုမှဆိုလည်း ခင်ဗျား
ပြန်တော့။ ကျုပ်အလုပ်ကျုပ် ဆက်လုပ်
မယ်”

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးလှဘူး
က ဒေါ်ခွေးနှင့် ဆက်ပြောနေပါက လေ
ကုန်ရုံသာ ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့်
ပြန်ခိုင်းလိုက်၏။

ဒေါ်ဒွေးက ထင်စွန့်တောင်ခွဲကိုင်
ကာဆောင်ကာအောင်ကာဖြင့်ကျေးရွာ
သာယာရေးနှင့် ရုံးမှ ထွက်သွားလေ
တော့ သတည်း။

“အမေဒွေး - ဒီမှာ - အမေဒွေး”
“ဟဲ့ - ဘာတုံး - ရွာဆော်ငဝဇော်၊
အကြော်စားချင်လို့လား။ နင်စားချင်တာ
ယူစားသွား။ လေလာပြီး ရှည်မနေနဲ့။
ခါတိုင်းလည်း ပိုက်ဆံမပေးပဲ နင်စားနေ
တာပဲ။ ယူစားသွား”

“ဒီနေ့ ငါ့စိတ်တွေ မကြည်ဘူး။
ဟိုအကောင် လှည်း လူကြီးဖြစ်လာမှ
မောက်မောက်မာမာနဲ့ ငါ့ကို ပြောလွှတ်
လို့ ဒီကောင် ဘဝင်မြင့်နေတာ ဘဝင်
ကြောကို ဖြတ်ပစ်ချင်နေတာ - ဘာလဲ
ပြော”

“ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်က
စကားပြောချင်လို့တဲ့ ကျောင်းကို လာခဲ့
ပါဦးတဲ့”

“ဘာလဲ ဆရာတော်က ငါ့အကြောင်း
တဲ ဖယ်ပေးဖို့ နားချမလို့ မဟုတ်ဘူး
မလာဘူးလို့ ပြောလိုက်”

“ဒီဆရာတော်လည်း အလတူ
လှဘူးက တီဗွီလေးတစ်လုံး လှူ
တာနဲ့ လှည်းဘက်က ပါသွားပြီ။ တ
တော် - နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။
ရာမှာ ငါ အကြော်ရောင်းနေတာ။
နှစ်တစ်ခု ကျော်ခဲ့ပြီ။ ငါ လူမဖြစ်
ကတည်းက ငါ့ဘိုးဘွား ဘီဘင်တွေ
နေရာမှာ အကြော် ကြော်ရောင်းခဲ့
သူလက်ထက်ကျမှ ဖယ်ပေးရမယ်။
ငါသိကွာကျသွားတော့မှာပေါ့။
သေတောင် မဖယ်ဘူး။ ငါသေလို့
ဖြစ်ရင်တောင် ဒီလမ်း၊ ဒီနေရာမှာ
အကြော် ကြော်ရောင်းနေမှာပဲ”

ဒေါ်ဒွေးက ရွာဦးကျောင်း ဆရာ
တော်ကိုပင် ဂရုမစိုက်တော့။

“ငါ မလာနိုင်ဘူးလို့ ဆရာတော်
လျှောက်လိုက်”

“ဒေါ်ဒွေး - ကျွန်တော် တစ်ခု
ပြောချင်တယ်”

“မပြောနဲ့ ငါ မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လည်း ပြောရမှာပဲ။
ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ ဒီချောင်းကြောင့်
ညီတားသင့်သလောက် မစည်ကား
ဘူး။ ဖိုတွင်းဆိုရင်တော့ ကလေးတွေ
သွားဖို့က အခက်၊ ချောင်းရေ
ညစ်မချင်း ကူးလို့မရဘူး။ ကုန်စည်
သန့်ရှင်းရာမှာလည်း ခက်ခဲလှတယ်။
ချောင်းတန်းချင်သူရှိတုန်း ဒီတံတားကို
မြစ်မနေ ဆောက်ရမှာ။ တံတားခင်း
ရင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခင်ဗျား
အကြော်ဆိုင် ဖွင့်လို့ရတာပဲ။ ခြေတစ်
ခင်း နှစ်လမ်းတောင် မကွာတဲ့ဟာ။
ဒေါ်ဒွေးရယ် ကုသိုလ်လည်း ရပါတယ်။
ခင်းကလေး လွတ်အောင် ဖယ်ပေးပါ
အသွား”

ဟု ရွာဆော်ငဝဇော်က အကျိုးသင့်
ကြောင်းသင့် ပြောပြ၏။ ဤစကားကို
ဒေါ်ဒွေး နားမဝင်။

“ဒီမယ် ရွာဆော် ငဝဇော်၊ လူတွေ
အသိအမှတ်မရဘူးကြပါဘူးဟဲ့။ နင်
ညည်း ဘာထူးလည်း။ နင်က ရွာထဲက
သူသေအလောင်းတွေကို သင်္ချိုင်းကို
ဆွဲအခါ ဒီချောင်းထဲ ဖြတ်ရတာ ခက်ခဲ

တယ် မဟုတ်လား။ တံတားဆောက်ပြီး
ရင် နင့်အဖို့ လွယ်သွားပြီ။ နင့် ကောင်း
စားရေးကြည့်ပြီး ငါ့ကို နားလာမချနဲ့
ငါက သေတောင် ဒီနားက မဖယ်ဘူး”

“အေးဗျာ - ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်
တော်လည်း ခင်ဗျားကို ငြင်းမနေတော့
ပါဘူး။ ဆရာတော်ဘုရားကိုတောင်မှ
ဂရုမစိုက်တော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်
လိုအကောင်ရဲစကားက ဘာအကြောင်း
ထူးမှာတဲ့လဲ။ ဆရာတော်ကို မလာဘူး
လို့ပဲ လျှောက်တင်လိုက်ပါမယ်”

“အေး - ကောင်းတယ်။ ဆရာတော်
ဘုရားကို ငါက ပြောတယ်လို့ လျှောက်
လိုက်ဦး”

“ဘာစကားများလည်းဗျ”

“သကြားမင်းက သူရိန်လက်နက်
နဲ့ခွင်းရင်တောင်မှ အသေခံမယ်လို့ဟေ့။
မိဒွေးတဲ့ တစ်ဇွေးတည်း ရှိတယ်။ မှတ်
ထားကြ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကြီး
ကို လက်လန်ပါတယ်ဗျာ။ ဆလံမာလေး
ကွန်းဗျို့”

“ဝုန်း”

“ဒိုင်း”

“ဖျောင်း”

“ရွတ် - ရွတ် - ရွတ်”

“ဝုန်း”

“ဖျော - ဖျော - ဖျော”

“ခင်တဲ့ကွ မှတ်ထား။ လူလိုပြော
မရရင် ခွေးလို လုပ်တယ်ကွ”

“ဝုန်း”

“ခြောင်း”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးလှဘူး လက်
သပ်မွေးထားသော ခင်က ပြောမရ
ဆိုမရ ဖြစ်နေသော ဒေါ်ဒွေး၏ အကြော်
တံအား ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် စွမ်းအား
ရှိသလောက် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလိုက်
၏။

အကြော် ကြော်လက်စ ဖြစ်နေ
သော ဆီအိုးကြီးကို အကြော်တံတိုင်ဖြင့်
ထိုး၍ ကလော်လိုက်ပြီး မှောက်ချလိုက်
ရာ ကြော်လက်စ ဘူးသီးကြော်၊ ဘယာ
ကြော်၊ အာလူးကြော်များ၊ ဆီများ လမ်း
ပေါ်သို့ မှောက်ကျ ဖိတ်စဉ်သွားတော့
သည်။

ဆီများက မီးဖိုထဲသို့ ကျသွား
မီးထ၍ တောက်လောင်လေတော့
ထိုအခါတွင် ခင်သည် အကြော်တံ
ပစ္စည်းများအားလုံး မီးလောင်တိုင်း
သွင်းလိုက်တော့သည်။

“ခွမ်း”

“အောင်မယ်လေး - သေပါပြီဗျ”

“နင်ကလည်း ပုဆိန်ရိုး ငါကလည်း

မာနရှင်ပဲဟဲ့ - သေပေတော့”

“ခွမ်း - ခွမ်း - ခွမ်း”

အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေးက ဝါး
ဖြင့် ခင်၏ ဦးခေါင်း၊ ကျောနှင့် လက်
တို့ကို အဆက်မပြတ် ရိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ် အမေလေး
ရှိလို့ မလုပ်ဘဲနေတာ ကျုပ်အသား
ရင် ခင်ဗျား သေဖို့ပြင်တော့”

“ဖောင်း”

“အောင်မယ်လေး - နတ်အောင်
ကြည့်နေတော့မလားတော့”

“ဖောင်း”

“ဝုန်း”

အသက် (၆၀) အရွယ်ကြီးလတ်
နှစ်ချက်တီးလိုက်သည်နှင့် ချောင်း

အိမ်ခေါက်ကွေး ကျသွားပြီး ဆောက်
သတ်စ တံတားတိုင် အုတ်ခုံဖြင့် ဆောင်
ရာ ဦးခေါင်းမှ သွေးများ ဖြာထွက်ပြီး
သတိမေ့၍ သွားလေတော့သတည်း။

ခြောက်လခန့်ကြာသောအခါတွင်
အကျယ်ပေတစ်ရာ၊ အရှည်ပေ ငါးဆယ်
ရှိသော လေးလုံးမြောက် ကျေးရွာတံတား
ပြီး ခဲရာခဲဆစ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ပြီးစီး
သွားခဲ့သည်။

ခဲရာခဲဆစ်ဆိုရာတွင် အခြားတော့
မဟုတ်၊ တံတားချင်းကပ် လမ်းဖောက်
ရာတွင် လမ်းအလယ်ကောင်၌ အကြော်
သည် ဒေါ်ဒွေး ဖယ်မပေးသဖြင့် သူ
အကြော်သိမ်းသော ညဉ့်အခါမှသာ
(ထံ)ကျောက် အသေးအကြီးများ ချရ
ခြင်း၊ သံခင်း၊ ဘိလပ်မြေခင်း၊ လုပ်နေရ
သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ဒေါ်ဒွေးသည် တစ်
ဆိုယ်တော် ဆန္ဒပြ သပိတ်မှောက်နေ
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

တံတားကြီး ပြီးသွားတော့ တစ်ရွာ
လုံး ပျော်ကြသည်။ ကသာမြို့သို့လည်း

ကောင်း၊ ဝန်းမော်မြို့သို့လည်းကောင်း
သွားရောက်၍ ကုန်စည်ရောင်းဝယ်သွား
လာရာတွင် မိုးတွင်းမှာပင် ချောမွေ့နေပြီ
ဖြစ်ရာ မိမိတို့ရွာသူ ရွာသားများသာမက
ဖန်းမော်နှင့် ကသာမြို့များမှ ကုန်ကား
ကြီးများပါ သွားရေးလာရေး လွယ်ကူ
သွားရာ လေးလုံးမြောက် ကျေးရွာ
ကလေးမှာ မြို့မကျတော့မကျ စည်ကား
သိုက်မြိုက်၍ လာပေတော့၏။

ထိုတံတားကို ဖြတ်ကြသော ကား
များမှာ တံတားအနီးသို့ ရောက်သော
သတိထား၍ မောင်းရလေ၏။ အကြောင်း
မူ...

အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေးသည် တံ
တားနှင့် ငါးကိုက်အကွာ မိမိ အကြော်
ကြော်နေကျနေရာတွင် တစ်ဖက်ရပ် တံ
ထိုးကာ ကြော်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးလည်း တားမရ၊
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ဦးလှဘူးလည်း
တပည့်ဖြစ်သူ ခင်လည်း လျစ်လျူရှု၍
ထားရလေတော့သတည်း။

နံနက်လေးနာရီခွဲ ငါးနာရီအချိန် ကျောက်လျှင် အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေး အကြော် ကြော်သောတဲသို့ အချိန်မှန် ရောက်၏။

မီးခွေး၊ ဘူးသီးလုံး၊ ကြက်သွန်လုံး၊ ဆန်မှုန့်ဖြင့်နယ် စသည်အလုပ်များ လုပ်ရလေရာ နံနက်ခြောက်နာရီ အကြော်များ ရလာ၏။ ခရီးသွားများ လည်းတံတားထိပ်ရောက်လျှင် ဒေါ်ဒွေး ၏အကြော်ကို ဝယ်စားကြလေ၏။

ဒေါ်ဒွေး၏ ပေကတ်ကတ်နိုင်မှု၊ ဒေါ်ဒွေး၏ အကြောမာကြောမှု၊ ဒေါ်ဒွေး၏ ဇွဲ လုံ့လနှင့် ဝီရိယ ရှိမှု တို့ကို ရွာသူရွာသားအားလုံး လက်ချား ခံကြရလေ၏။

တစ်နေ့ နင်းများ ဇွေးဇွေးလှုပ်ကျ နေချိန် ရှေ့နှစ်ပေအကွာကိုပင် မမြင်ရ သောအချိန်တွင် ထိုလမ်းသို့ (အာဂန္တု) ဧည့်သည် ကုန်ကားတစ်စင်း မောင်း လာရာ နင်းမှုန့်များအကြား အကြော် ကြော်နေသော ဒေါ်ဒွေးကို မမြင်ဘဲ "ဇုန်း" ခနဲ ဝင်တိုက်လိုက်ရာ ဒေါ်ဒွေး တစ်ယောက် အသက်နှင့် ခန္ဓာ အိုးစား

သင်အားရ ဖျံ့ပါးစပြီး
နှင့် ငါ့အကြိတ်တို လျက်ဒုတိယအပြင်
နှင့် ငါ့ကို အနာထရုဖြစ်အောင်လည်း
လုပ်ခဲ့တယ်။
ငါတို့လို ဂမ္ဘီရလောကသားတွေ
အကျင့်ပကောင်းတဲ့၊ စိတ်ကောင်းမှုတို့
နှင့်တို့လို အဏ္ဏသမားတွေတို့
သေအောင်လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ
မြဲဖြစ်တယ်။
နောက်ဘဝကျရင် အခုလို
နိုင်လိုစဉ်းတစ် ပလုပ်ဖို့အောင် ဖြစ်တယ်။

တာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့ တည်း။
ကာလ၊ ဒေသ အချိန်အခါကို ကြည့်ဘဲ အကြော်တင်းနေသော မရှိ နည်း မာနအမှားရှိနေသော မိမိအကျိုး သွားကိုသာ ကြည့်သော ဒေါ်ဒွေး တစ်ယောက် သေဆုံးသွားလေတော့ တည်း။

ဆွေမရှိ၊ အမျိုးမရှိသော ဒေါ်ဒွေး၏ အလောင်းကို ရွာမှ တာဝန်ယူရ၏။ ရွာ ၏အပြင်တွင် သေဆုံးသဖြင့် ထုံးတမ်း ဧည့်လာအရ ရွာထဲသို့ မယူရဘဲ ရွာ၏ အပြင်မှာပင် ထားရ၏။
အလောင်းကို (၃) ရက်ထားသည်။ အလောင်း သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်အတွက် အလောင်းပြစ်ထားသည့် အနီးတွင် ယာယီတဲထိုးထားပြီး (ဖဲ)ဝိုင်းထောင် ထားသည်။ ထိုဖဲဝိုင်းမှ ရရှိသည့် (အကောက်)ငွေကို ရွာဆော်ငဇော် ကောက်ခံ၏။

အောက်လင်းတက်မီးအောက်တွင် ဖဲဝိုင်းက (၃) ဝိုင်းခန့်ရှိ၏။ ရွာမှ ဝဲသမား များ၏စိတ်ကြိုက်ဥပဒေမဲ့ ဆော့ကစား နေရလေရာ ပွဲတော်သမျှ စည်ကားနေ သည်။

နောက်ဆုံးညတွင် ဖဲဝိုင်းမှ ရေခွေး ကြမ်းကုန်နေပေရာ ဖဲဝိုင်းနှင့် ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင်ရှိသော မီးဖိုရှိရာသို့ ရွာဆော် ငဇော် ထွက်လာခဲ့သည်။

မီးဖိုနေရာမှာ မှောင်နေ၏။ ငဇော် သည်ရွာမှလူသေများအားသင်္ချိုင်းကုန်း သို့တစ်ယောက်တည်းလှည်းဖြင့်တွန်းပို့ နေကျန်ရစ်သောရတနာကိုသုမကြောက်၊ ယခုလည်းသူတစ်ယောက်တည်းမှောင် နှင့်မည်းမည်းတွင် ရေခွေးခပ်ရန် မီးဖိုရှိ ရာသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

"မြတ်စွာဘုရား - ညကြီးအချိန် မတော် ဘယ်ကမိန်းမများ မီးဖိုနားလာ ထိုင်နေပါလိမ့်"

ရေခွေးခပ်မည့် မီးဖိုနားတွင် မိမိ အား ကျောပေး၍ ထိုင်နေသော မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ရွာဆော်ငဇော်မြင်၍ ရေရွတ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

နား၏ နောက်မှ ဆံစမွေးညင်းများ ထောင်၍ ထလာ၏။

“မဟုတ်မှလွဲရော ငါ့ကို သရဲခြောက် နေပြီ။ ငါ့ရှေ့ဆက် မသွားရင်လည်း ရွာ သားတွေက ငါ့ကြောက်လို့ အလှောင် ခံရတော့မည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သွားမည်” ဟု ဝိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ရွာဆော် ငဇော် မီးဖို အနီးသို့ ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့၏။

မီးဖိုအနီး ရောက်တော့ မိန်းမကြီး တစ်ဦး ရွာဆော် ငဇော် ကို လှည့်ကြည့် သည်။

“ဟာ - ဒေါ်ဒွေး”

အံ့သြခြင်းများစွာဖြင့် အထိတ် တလန့်ဖြစ်ကာ တစ္ဆေဒေါ်ဒွေးကို ခေါ်မိ သွား၏။

“ဟုတ်တယ် - ငဇော်၊ ငါ နှင့်ကို အကူအညီတောင်းချင်လို့” ဟု ဒေါ်ဒွေး ကပြော၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ”

“ဟယ် - ငဇော်၊ နှစ်ဘာဖြစ်နေတာ လဲ။ နှင့် သရဲ မကြောက်တတ်ပါဘူး။ ငါ့ကို ကြောက်စရာလည်း မလိုဘူး။ ငါ ကားတိုက်ခံရလို့ သေတာ နှင့်သိလျက် နဲ့ ဘာ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေ ရတာလဲ”

“ငါ့မှာ သေခါနီးဆံဆံ ငါ့ကို တိုက် သွားတဲ့ ကားသမားတွေ ငါ့ကို ဆီး မကြည့်ဘဲ သူတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်သလို ထွက်ပြေးလို့သွေးလွန်ပြီး ငါ့သေရတာ သူတို့သာ ဆင်းကြည့်ပြီး ဆေးရုံပို့သေး ရင် ငါ မသေဘူး။ ဒီအကောင်တွေ နီ လမ်းကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဦး မှာ။ ဒီတော့မှ သင်းတို့ကို သေအောင် သတ်ပစ်ပြမယ်။ ကြည့်နေပါ - ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း”

“ဟာ - အခုထိ သံဝေဂ မရသေးဘဲ လားဗျ”

ရွာဆော် ငဇော်၊ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆို သကဲ့သို့ တုန်နေသော အသံကို ထိန်း ပြောနေရသည်။

“အေး - ငါ သေခါနီး အဲဒီဒေါသ မောဟ မီးတွေကြောင့် အခု တစ္ဆေထဲ ရောက်ရတာပဲ”

ဟု အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေးက ပြော သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အခု ဘယ်မှာနေ သလဲ”

“ငါ - နှင် - တွန့် - တွန့် - နေတဲ့ အလောင်းစင်လှည်းက ခေါင်းထဲမှာ နေတယ်”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ - ဟဲ့အကောင်း၊ ဒီရွာနား မတ်လည်က သစ်ပင်တွေမှာ သရဲတစ္ဆေ တွ ပြည့်နေလို့ ငါ့မှာ နေစရာမရှိဘူး။ ဒါတောင် ကံကောင်းလို့ တို့ရွာလယ်က မြွေကိုက်သေတဲ့ ဦးသာခြောက်ကြီး ကျွတ် ဘန်းဝင်ပြီး လူ့ဘဝ ပြန်ရောက်သွားလို့ သူနေတဲ့ ဒီနေရာကလေးကို ငါ့ကို နေရာ စားပေးသွားလို့ နေနေရတာ”

“နှင် သိအောင် ပြောပြရဦးမယ်။ ငါတို့ တစ္ဆေဘဝက မလွယ်ဘူးဟာ။ အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ အရင်က တစ္ဆေတွေက ကျွေးမှစားရတာ။ သူတို့က မစားနဲ့ဆိုရင် မစားရဘူး။ အခု ငါ မစားရတာ သုံးရက် ရှိသွားပြီ။ ရေ တောင် မသောက်ရဘူး။ အဲဒါ ငါ အကူ အညီတောင်းချင်တာ။ ငါ စားဖို့ အစာ ရှာကျွေးပါဦး။ ကျွေးရင်လည်း အကြော် သည်ဆိုတာ ထည့်ပြော။ တစ္ဆေဘဝမှာ ဒေါ်ဒွေးတွေက အများကြီးရှိတာ။ သူ တို့ကို ကျွေးတယ်မှတ်ပြီး စားဖြစ်လိမ့် မယ်”

“အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေးရေ - ခင် ဗျားအတွက် စားစရာလို့ ပြောကျွေး နော်”

ဟု ရှင်းပြနေ၏။ တစ္ဆေ သား လောကက လူ့ဘဝထက် ရွာငါးလား ဆို ရွာဆော် ငဇော် သိသွား၏။

“ကိုင်း - ခင်ဗျား စောင့်နေ၊ တစ္ဆေ တော် စားစရာသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ရေခဲနွေးကရားကို သွား ဖိပိုင်းသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ဖိပိုင်းမှာ သုံးရက် ဖြစ် လုပ်ရလေရာ ဖဲသားများ မပြန်ရအောင် ထမင်းချက်ကျွေးရ၏။

ရွာဆော် ငဇော်သည် ဖဲသမားများ အတွက် ရေခဲနွေးထားခဲ့ပြီးနောက် ဖဲသမားများ စား၍ ကျန်နေသော ထမင်း နှင့် အမဲသားဟင်းအိုးကပ်များ နယ်ပြီး နောက် မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်၍ စောင့်နေ သော အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေးအား ချက် ကျွေး၏။

တစ္ဆေမကြီးဒေါ်ဒွေးသည် ရွာဆော် ငဇော် ချက်ကျွေးသော ထမင်းဟင်းများ ကို ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း တောနား တစ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ရွာဆော် ငဇော်ကို ကြည့်၍နေလေတော့၏။

“အပါးပါး - လေးလှည့်လားဟာ၊
လမ်းခင်းပြီးမှ ဒီနေရာက တော်တော်
လေး ဆိုးလာပါလား”

ရွာဆော်ငဝေဇ် အော့ရွေးပြန်နေ
သည်။အကြော်သည်ဒေါ်ဒွေးအလောင်း
တံတားထိပ်ရောက်တော့ တွန်းတင်
လိုချင်နေ၏။

တံတားက မြေညီထက်နည်းနည်း
ခြင်းနေသည်။ ချဉ်းကပ်လမ်းမှ တံတား
ပေါ်အထက်မှာ မြေသားက နည်းနည်း
မို့မောက်နေတော့လေရာ ထိုအမြင့်ကို
တော်စို့ ရွာဆော်ငဝေဇ် တော်တော်
တလေးအားစိုက်နေရသည်။

“ဒီမိန်းမကြီး ဘာတွေစားပြီး သေ
လို့ ဒီလောက်လေးနေတာလဲဟ” ဟု
ရွာဆော်ငဝေဇ် ပြည်တွန်းတောက်တီး
ပြောဆိုလိုက်၏။

“နင် ကျွေးထားတဲ့ ထမင်းကို စား
ထားတာပဲ”

အသံကြားရာကို မော့ကြည့်လိုက်
တော့ ခေါင်းတလားပေါ်မှာ အကြော်
သည်ဒေါ်ဒွေးမိန့်မိန့်ကြီးထိုင်လိုက်လာ
နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ရွာဆော်ငဝေဇ်အလုပ်အားသဖြင့်
ဒေါ်ဒွေး၏ အလောင်းကို ညနေ နေဝင်

မိုးချုပ်မှပိုရသည်။ဆွေမရှိ၊မျိုးမရှိဆင်းရဲ
မွဲတေသူဖြစ်ရာလိုက်ပါပို့ဆောင်မည့်သူ
တစ်ယောက်မှ မရှိ၊ ငဝေဇ်နှင့် တစ္ဆေ
ဒေါ်ဒွေးသာလျှင်ရှိလေ၏။

“အော် - ခင်ဗျားကြီးက ကျွေး
ကျေးဇူးဆပ်နေတာပေါ့လေ။ ကျုပ်
သေလိမ့်မယ်ဗျ၊အမောဆိုနေပြီ - ဆင်း
တွန်းဦး”

ဟုငဝေဇ်ကပြောရာတစ္ဆေဒေါ်ဒွေး
သည် သူ၏အလောင်းအား သချိုင်းသို့
အရောက် အင်ဂျင်စက်ပါသော ယာဉ်
တစ်စီးပမာ ငဝေဇ်ကို မစောင့်ဘဲ တွန်း
ပြေးလေ၏။

“ဒေါ်ဒွေး - ကျုပ်ကို စောင့်ဦးလေ
ဗျာ၊ ဟိုရောက်ရင် ခင်ဗျားကို မြေမြှုပ်
မယ့်သူ မရှိဘူးဗျ၊ ဒေါ်ဒွေး - ဒေါ်ဒွေး”

ရွာဆော် ငဝေဇ် က အော်၍
အလောင်းစင်လည်း၏ နောက်မှ ပြေး
လိုက်ပါသော်လည်း မမီ၊ သချိုင်းရပ်
ရောက်မှ မီလေတော့ရာ ငဝေဇ်သည်
အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေး၏ အလောင်းကို
မြေမြှုပ်၍ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်လေတော့၏။

လေးလုံးမြောက် ရွာသူ၊ ရွာသား
အားလုံး သူ့ထက်ငါဦး ရွာအပြင်မှ
တံတားဆီသို့ ပြေးလွှား၍နေကြ၏။

“ရွာထိပ်က တံတားမှာ ကုန်ကား
တစ်စီး မှောက်လိုတဲ့”

ဆိုသည့်သတင်းဆိုးမှာ တောမီး
လောင်သကဲ့သို့ ပြန့်နှံ့သွားရာ တစ်ရွာ
လုံးကားမှောက်သည်ဆိုသည့်နေရာသို့
ပြေးလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နံနက်ခြောက်နာရီ ထိုးနေပါသော်
လည်း နင်းကမကွဲသေး၊ မြူများထူထပ်
စွာ အကျများနေသဖြင့် အပြေးအလွှား
လာနေသူများ၊ ရှေ့လူနောက်လူ သံသံ
တွဲတွဲ မမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေကြသဖြင့် သတိ
ထား၍ ပြေးကြရ၏။

တံတားအဝင် အုတ်တံတိုင်းကြီး
တ ကုန်ကားတိုက်ထားသဖြင့် ကျိုးပဲ့
ဖျက်စီးနေသည်။ ချောင်းထဲတွင်တော့
တုန်ကားကြီးက ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်
နေသည်။

ကုန်ကားကြီး၏ ရှေ့တံခါးပေါက်
အနီးတွင်ပိုးဆိုးပက်စက်သေဆုံးနေသူ
နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူ နှစ်

ယောက်မှာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အိုင်သာ
ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က စပယ်သာ ဖြစ်
နေလေသည်။

“ဟေ့ - ဒီမှာလူတစ်ယောက်မသေ
သေးဘူးဟ”

ရွာသားတစ်ဦး၏ အော်သံကြောင့်
လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော ရွာသား
များ၊ လူနာအနီးသို့ အပြေးအလွှား
ရောက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကား ကသာတို့
စောစောရောက်ချင်အောနဲ့ နင်းခွဲမီး
ထွန်းပြီး မောင်းလာတာ ဒီတံတားထိပ်
ရောက်တော့ ဘွားခနဲ မိန်းမကြီးတစ်
ယောက်လမ်းအလယ်ကောင်မှာရပ်နေ
တာ မြင်ရတော့ သူ့ကို ရှောင်လိုက်တာ
မှာ ကားက တံတားလက်ရန်းနဲ့ တိုက်မီ
ပြီးချောက်ထဲ ကျသွားတာပါပဲ”

ဟုမသေသူကပြော၏။ ၎င်းနောက်
ဆက်လက်၍ အံ့သြစရာကောင်းသော
စကားကို ထိုလူကပင် ဆက်၍ ပြောပြ
ပြန်၏။

“နီမဟုတ်ရင် ကျွန်တော်သွေးလွန်
ပြီး သေနိုင်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့

ရှောင်လိုက်တဲ့ မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့် အသက်ကို လာကယ်တာပဲ။ ကျိုးသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို သူ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီဖြုတ်ပြီး ထင်းချောင်းနစ်ချောင်းနဲ့ ပူးကပ်ကာ ကျပ်ထုပ်စီးပေးခဲ့တဲ့အပြင် ထွက်နေတဲ့သွေးတွေလည်း ထိတ်သွားအောင် ရပ်သွားအောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်။

တု ဆက်လက်၍ ပြောပြ၏။
“နောက်ဆုံးသူပြောသွားတဲ့စကားတစ်ဆန်းမျှ”

“ဘာများ ပြောသွားသလဲဗျ”
“လူတွေရဲ့ ဘဝအစစ်အမှန်မှာ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် မတော်ထုတ်နိုင်တဲ့ ပြစ်မှုတွေ၊ ရာဇဝတ်မှုတွေ ရှိတယ်။ ရာဇဝတ်ကျူးလွန်သူ တချို့ဟာ တန်ခိုးအာဏာကြောင့်လည်း တောင်း၊ ငွေကြေးနေချမ်းသာမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ရှိန်ပါဝါကြီးသူများရဲ့ အကာအကွယ်နဲ့ ရင်းလွတ်နိုင်တယ်။ ထိမ်းရှောင်လို့ ရနိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ - ဂမ္ဘီရလောကသားတွေ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ စက်ကွင်းကတော့

မလွတ်နိုင်ဘူး။ အခုသေသွားတဲ့ လူနှစ်ယောက်က တစ်ချိန်က ဒီနားက အကြော်သည်တစ်ယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်သတ်ပြီး တာဝန်မဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရာဇဝတ်ဘေးကပြေးလွတ်ပေမယ့် နာနာသာဝတွေ လက်ထဲကတော့ ရုန်းမထွက်နိုင်ကြဘူး”

“ဟော - ရွာသားတွေ လာနေပြီ။ ရှင်ကို ဆေးရုံပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။ ရှင်ဆေးရုံက ဆင်းလာရင်တော့ ကျွန်မနဲ့ လာတွေ့ပါ။ ကျွန်မ ဒီရွာသူပါ”

“သေသေချာချာ မှတ်ထားနော်။ ကျွန်မကို အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေးလို့ မေးရင် လူတိုင်း သိပါတယ်”

“ဗျာ”
“ဟောတော့ - ရှင်ကို ကယ်တာ အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေး ဟုတ်လား”

ရွာသူရွာသားအားလုံးက လူနာတို့ သေချာအောင် မေးလိုက်ကြ၏။ အံ့လည်း အံ့သြသွားကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေးလို့မေးရင် လူတိုင်း သိတယ်လို့ ပြောသွားတယ်ဗျ”

“အကြော်သည် ဒေါ်ဒွေးဆိုတာ ဒီရွာသူတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ကုန်ကားတိုက်လို့ ဒီနေရာမှာပဲ သေသွားခဲ့တာဗျ”

“ဗျာ”
ပထမ အံ့သြသွားရသည်က ရွာသူရွာသားများ။

ဒုတိယ - ဗျာနေဟု ပြောလိုက်သူတော့ ကုန်ကားပေါ်က လူနာရှင် ဖြစ်ပေတော့၏။

ဪ - ဒေါ်ဒွေး - ဒေါ်ဒွေး။ အငြိုးအတေးကြီးပုံကတော့ စံမတူနိုင်ပါဘဲလား ဆင်ဗျား။

တံတားပြီးသွားသည့် နောက်ပိုင်း (လေးလုံးမြောက်) ရွာသူရွာသားတို့ အလုပ်အကိုင် စီးပွားအောင်မြင်ကြရာ အလှူအတန်းများ၊ ထမင်းရည် ချောင်း၊ အလှူကြီးပေးနိုင်လာကြ၏။

အလှူပေးရာတွင်လည်း အများရွာသူရွာသားများ ပျော်ရွှင်စေခြင်းအလို့ငှာ ဇာတ်ပွဲများ ထည့်ကြသည်။ ယခုလည်း ရွာဦးကျောင်းတွင် အလှူပွဲရှိရာ ရန်ကုန်မြို့မှ ဇာတ်တစ်ဇာတ်ကို ငှားရမ်းထားသဖြင့် ရွာဦးကျောင်းပိုင်းအတွင်းတွင် စည်ကားလျက် ရှိ၏။

ရွာသူရွာသား လူငယ်မောင်မယ်များမှာ ဤသို့ ဇာတ်ပွဲရှိပါက မိမိတို့၏ ချစ်သူများနှင့် ချိန်းတွေ့ရာတွင် လွယ်ကူလှ၏။ အိမ်မှ အထွက်ပြု၍ ကောင်းကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာတွင် ဇာတ်ပွဲကပါစေဟု ကာလသားတိုင်း ဆုတောင်းကြသည်။

ညကိုးနာရီတွင် ဇာတ်ပွဲမှ စတင်ကပြ အသုံးတော်ခံနေချိန်တွင် အကြံသမားစခင်သည် သူ၏ ချစ်သူငွေပုံတို့ လက်တို့ပြီးသကာလ မှောင်ရိပ်ကျသော ဘုန်းကြီးများ အပေါ်အလေးသွားသည့် ကုဋီ (အိမ်သာ) ရှိရာသို့ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုကုဋီအနားတွင် ရွာမှ လူသေသွားကို သင်္ချိုင်းသို့ ပို့ဆောင်သော (အလောင်းစင်) လှည်းထားသည်။ ထိုလှည်းနေရာ

သည် ချစ်သူတို့၏ လူသူမသိသော
တိတ်ဆိတ်သည့် နေရာကောင်းဖြစ်၏။
တည်းခိုခန်းမှ ခုတင်ကိုပင် ချစ်သူများ
သုံးစွဲနိုင်၏။

ခင်သည် သူ၏ ချစ်သူငွေမှနှင့်
နှစ်ယောက်၊ ဤအလောင်းစင်ပေါ်တွင်
နိုးကြည်၊ လေမမြင် ချစ်ကျွမ်းဝင်လျက်
ရှိကြသည်။

အလှူပွဲမှ ဇာတ်အဖွဲ့ကလည်း
ခေတ်မီ သံစုံတီးဝိုင်းများဖြင့် (စတိတ်
မိုး) ကဏ္ဍကို ခြေဇော်လျက် ရှိသည်။
ဝရံသတ်များကလည်း လက်ခုပ်တီးသူ
တတီး၊ လေချွန်သူကချွန်ဖြင့် ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် အားပေးလျက် ရှိကြသည်။

“ကိုခင်”

“ဘာလဲ - ငွေမှ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်နေကြတာ သုံးနှစ်
သုံးမိုး ရှိနေပြီ။ ကျွန်မမှာလည်း ကလေး
ဖျက်ချရတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ရှင် ဘယ်တော့
ကျွန်မကို ယူမှာတဲ့။ လက်ထပ်မှာတဲ့”

“ခက်လိုက်တာ ငွေမှရယ်၊ သူများ
အိမ်မှာ ခိုင်းတာလုပ်ပေးနေရတဲ့ ဘဝ
မှာ ငါတစ်ယောက်တည်းတောင်မှ ကြပ်
တည်းလွန်းလို့ ဟိုဘက် တိုးပေးပါဦးလို့

ပြောနေရတဲ့ ဘဝထဲကို နင့်ကိုပါ ဆွဲ
မထည့်ချင်ဘူး။ ဒီတစ်နှစ်ပဲစောင့်ပါဟာ။
ရှေ့နှစ် ငါတို့ လက်ထပ်ကြမယ်”

“ဟင်း - ဟင်း - ရှင် ဘာအချိုး ချိုး

နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်ကိုခင်။
ရှင် ဟိုမှာ အလယ်က ကွမ်းတောင်ကိုင်း
လှကြယ်နဲ့ ဘာလိုလိုဆိုတာ ကျွန်မကြား
တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ခွင့်
မလွှတ်ဘူး”

“ငွေမှ - နင် ဘာတွေ လာပြောနေ

တာလဲ။ ငါလို လူမိုက်ကို နင်ကလွဲပြီး
ဘယ်သူက ကြိုက်မှာတဲ့လဲဟ။ ငါက
တော့ နင်မှ နင်ပါ ငွေမှ”

“ရှင် - ကျွန်မကို တကယ် ချစ်ရဲ့
လား”

“ချစ်တာပေါ့ဟ - ငွေမှရ”

“ချစ်ရင် ရှင် ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်
ပြီး သေရဲလား”

“ဟဲ့ - ငွေမှ။ နင် ဘာတွေ လာပြော
နေတာလဲ”

“ကျွန်မ မေးသာတာ ဖြေစမ်းပါ”

“ကိုင်း - သေရဲတယ်ဟာ။ သေရဲ
တယ် - ဘာဖြစ်လဲ”

“သေရဲရင် သေတော့”

“ဟဲ့ - ငွေမှ - ငွေမှ”

“ဂစ် - ဂစ် - ဂစ်”

“လုပ်ကြပါဦး - ကယ်ကြပါဦး”

“အင်း - အင်း - ဂစ်”

ငွေမှက ခင်၏လည်ပင်းကို လက်
ဆယ်ချောင်းဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်
ပြီး အသက်ရှူကြပ်အောင် ဖျစ်ညှစ်လေ
တော့၏။

ခင်သည် စွမ်းအားရှိသမျှ ထုတ်၍
ငွေမှ၏ လက်ကို ဆွဲဖြုတ်ပါသော်လည်း
ဝိ၍သာ တင်းကြပ်၍ လာပြီး အသက်ပင်
ရှေ့နိုင်တော့ပေ။

ငွေခင်၏ မျက်လုံးများက အနီရောင်
မန်းသီးကဲ့သို့ နီရဲလာပြီး မီးတောက်များ
ထွက်လာနေသည်ထင်ရ၏။ လက်ဆယ်
ချောင်းကလည်း (ပလိုင်ယာ) တစ်
ချောင်းကဲ့သို့ မာကြော၊ ခိုင်မြဲပြီး ညှစ်
အားကောင်းသဖြင့် ခင်၏ ဖြုတ်ဆုတ်၍
နေတော့၏။

“ဟဲ့ - ပုဆိန်ရိုးကြီး ခင် ငါဘယ်သူ
လဲ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း။ ငါ ဘယ်
သူလဲလို့ - ဟား - ဟား - ဟား”

“သခင်အားရ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ် ငါ

အကြော်တံကို ဖျက်ခဲ့တဲ့အပြင် နင် ငါတို့
အနာတရ ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်ခဲ့
တယ်။ ငါတို့လို ဂန္ထီရလောကသားတွေ
က သောက်ကျင့် မကောင်းတဲ့၊ စိတ်
ကောင်းမရှိတဲ့ နင်တို့လို အတ္တသမား
တွေကို သေအောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ
မြဲမြဲမှတ်ထား။ နောက်ဘဝကျရင် အခု
လို နိုင်လိုမင်းထက် မလုပ်မိအောင် ခြိမ်း
မှတ်ထား”

“နင် မြဲမြဲမှတ်ထား။ ငါ ငွေမှမဟုတ်
ဘူး။ အကြော်သည် ဒေါ်ဌေးဟဲ့။ ဟား -
ဟား - ဟား - ဟား”

“အောင်မယ်လေး - ဒေါ်ဌေး၊ ကျွန်ုပ်
ကို သတ်နေတယ် လာကြပါဦး - ကယ်
ကြပါဦး”

“အင်း - ဟင်း - ဟင်း - ဂစ်”
တစ်ချက်ပဲ အော်နိုင်ပြီး ခင် ဇာတ်
ကျိုး၍ အသက်ထွက်သွားလေတော့
၏။

ဤသို့ ရုတ်တရက် အော်သံကြားသဖြင့် ကျောင်းပေါ်မှ ဆရာတော်နှင့် ရွာဆော်ငမော်တို့အော်သံကြားရသော ဘုန်းကြီးကုန်အနီးသို့ ပြေးလာကြ၏။

မြင်ကွင်းက မကောင်း။

ငွေမှုံ၏ လက်နှစ်ဖက်က ငခင်၏ လည်ချွန်မှ မလွတ်သေး။ ငွေမှုံ၏ မျက်လုံးများက ပြုံးကြောင်နေ၏။ ငွေမှုံ၏ ခပ်ဝတ်များက ဖွာလန်ကြနေသည်။ ငွေမှုံ၏ အသားများက ဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပြီး ငခင်၏ မျက်ဖြူဆိုက်၍ အသက်ထွတ်နေသော ဦးခေါင်းက ငွေမှုံ၏ လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ မလူးသာ မလှုပ်သာ ငြိမ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒေါ်ဒွေး - ခင်များကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“ဘာလဲ - ဒကာငမော်၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

ရွာဦးဆရာတော်က ရွာဆော်ငမော်၏စကားကိုမရှင်းသဖြင့်မေးလိုက်၏။

“ဟိုအခေါင်းထိပ်မှာ မမြင်ဘူးလား။ ဒေါ်ဒွေးပြုံးပြီး ကြီးထိုင်နေတယ်လေ” ဟု

အခေါင်းထိပ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်နေသော တစ္ဆေမကြီး ဒေါ်ဒွေးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား - ဒကာ”

“တင်ပါ့ သူ့ရား။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေါ်ဒွေးက မကျွတ်မလွတ်ဘူး။ ဒီခေါင်းပေါ်မှာပဲ နေတာ”

“ဟဲ့ - ဒကာမ ဒေါ်ဒွေး၊ နင်ကိုတော့ ငါ မမြင်ရပါဘူး။ ငမော်ပြောသလို နင်တကယ်ရှိတယ် ဆိုရင်တော့ နင့်ရဲ့ အာယာတ တရားတွေကို လက်လျှော့လိုက်ပါတော့”

“နောက်ပြီး တံတားထိပ်မှာ အကြော်ရောင်းနေတဲ့ ကိစ္စကြီးကိုလည်း ရပ်ပါတော့။ ရွာသူရွာသားတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လှပါတယ်။ ဘုန်းကြီးအလှူခံပါတယ်။ နင့်ရဲ့အငြိုးမပြေတဲ့ကိစ္စတွေ လက်လျှော့ပြီး နင့်ရဲ့သပိတ်ကိစ္စကြီးကို လှန်လိုက်ပါတော့” ဟု ဆရာတော်က မိန့်တော်မူ၏။

“တင်ပါ့ သူ့ရား - တပည့်တော်မ ဒီသပိတ်ကို မလှန်နိုင်ပါဘူး သူ့ရား။ ဒီတစ္ဆေဘဝကနေ လူ့ဘဝများ ပြန်ရောက်

ရင်လည်း ဒီတံတားထိပ်မှာ အကြော်တံဆိုးပြီး အကြော်ရောင်းဦးမှာပါ သူ့ရား။ တပည့်တော်မ ဒီသပိတ်ကို ဘယ်တော့မှ မလှန်ပါဘူး သူ့ရား။ တပည့်တော်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အေး - ဒီကိစ္စကိုတော့ ထားလိုက်တော့။ တခြားကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ ငါ အလှူခံချင်တယ်”

“ဘာများလည်း သူ့ရား။ တပည့်တော် လှူနိုင်ရင် လှူပါမယ်”

“ဒကာမလေး - နင် အခုဆိုရင် နင့်ကို သေစေခဲ့တဲ့ ဟိုကားသမား နှစ်ယောက်ရယ်။ ဟောဒီက ငခင်ရယ်ကို ဆက်စားချေပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါ နင် ရပ်တွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးလှဘူးကို ဒုက္ခဝေးဦးမှာ မဟုတ်လား”

“တင်ပါ့ - သူ့ရား”

“သူ့ကိုတော့ ချမ်းသာပေးစေချင်တယ်။ သူ့နေရာက ဒကာမလေးတာဝန်ယူရရင်လည်း ကျေးရွာကောင်းကျိုး၊ အတွက် အများနဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်လို့ အများကောင်းကျိုးပဲ ဒကာမလေး ကြည့်ရမှာပဲ”

“ဒါကြောင့် - ဒကာကြီး ဦးလှဘူးရဲ့ အသက်ကိုတော့ ဘုန်းဘုန်းကို လှူပါ”

“လှူစေချင်ရင် ဦးလှဘူးကို ပြောပေးပါ”

“အေး - ဘာပြောပေးရမလဲ”

“ဒီကုန်နားမှာ မကွပ်ထိုးပြီး တပည့်တော်မအတွက် ဆွမ်းသွတ်ပေးပါလို့ မိန့်ဆိုပေးပါ - သူ့ရား”

“အေး - ဒီအတွက်ကတော့ ဘုန်းဘုန်း တာဝန်ယူတယ်။ နင်သာ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတော့”

“တစ်ခုတော့ တပည့်တော်မတို့ မတားပါနဲ့ သူ့ရား”

“ဘာများလဲ - ဟဲ့လျှောက်တင်စမ်းပါဦး”

“တပည့်တော်မလူ့ဘဝပြန်ရောက်ရင်တော့ ဒီတံတားထိပ်မှာ အကြော်ပြန်ရောင်းမှာပဲ သူ့ရား”

“အေး - အေး - အဲဒါကတော့ ဒကာမကြီးသဘောအတိုင်းပါပဲ။ တစ်ခုရှိတာက နှင်းတွေ၊ မြူတွေ ထူထပ်စွာ ကျလာနဲ့ တစ်နေ့မှာ နင့်အကြော် တံကားဝင်တိုက်ရင်တော့ ငါ ဘုန်းဘုန်းတာဝန်မယူဘူး”

“မယူပါနဲ့ - သူ့ရား။ ဒကာကြီး ရွာဆော် ငမော် တာဝန်ယူပါလိမ့် မယ် သူ့ရား”

“ဟား-ဟား-ဟား”

ရွာဆော် ငမေက အကြော်သည်
တစ္ဆေမကြီး ဒေါ်ခွေး၏ စကားကြောင့်
ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်လေတော့
သတည်း။

- ငါတို့ဖြစ်ရုံ ဤလူ့ဘဝဝယ်
ဘာသမိုင်း၊ မရိုင်းစေရန်

စိတ်မာန်မချ၊ မာန်မပါ

တို့စွမ်းရာဖြင့်

- တို့ပြည်သာသနာ၊ တို့ပြည်ရွာတို့
သာယာစေမှု၊ လုံ့လပြုအံ့ ၊
သီတဂူဆရာတော်၏ အမိန့်

သဗ္ဗေ ဓာနိစ္စ သင်္ခါရ ...

» မကွေးညို

ဟင်းအိုးဆားငန်သော်

မီးခဲရဲရဲအား ငန်နေသော ဟင်းအိုးထဲသို့ (၂) မိနစ်ခန့် ထည့်ပြီး ပြန်ဆယ်
ပါက ဆားပေါ့သွားပါလိမ့်မည်။

ငါးဆလောက်ပေါင်းနည်း

ကြွေပန်းကန် (သို့မဟုတ်) ကြွေဖွန်း တစ်ချောင်းကို ဟင်းအိုးထဲ ထည့်
ချက်ပါက ဟင်းအိုးဆူရုံဖြင့် အသားနူးပြီး စားသောက်နိုင်ပါပြီ။

“ပါမော”
ကုမ္ပဏီ
ဧည့်သည်များ

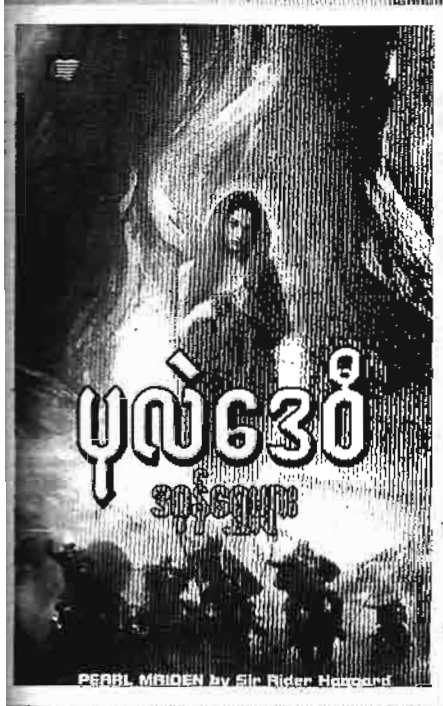

မိုးမိုး

ပုလဲ

မိုးမိုး

မိုးမိုး

အိန္ဒိယ

ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်

အိန္ဒိယ

ဝိညာဉ်လောက
ဝတ္ထုတိုများ

မြင့်စေတနာ ဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါတိုက်ဆေး ခြေချောင်အင်းစေရမည်)

ခရုသင်း(သမင်ဖြူ)

LEUCODERMA

ခရုသင်း(သမင်ဖြူ)၊ ဖြူ၊ နီ၊ နတ်ကွက်များ၊
အနာကြီးရောဂါ၊ ယားနာ၊ ဝေ့၊ ဝဲ၊ နှင်းရူနှင့်
အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုသပေးသည်။

LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS,
PINTA, ECZEMA, RING WORM,
DERMATITIS, etc.

ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်(မြင့်စေတနာဆေးတိုက်)

အမှတ်(၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ခြံ၊ ရန်ကုန်-အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊
ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁ ၆၆၆၄၇၈
ဖုန်း-၀၁ ၆၆၆၄၇၈၊ ၀၉ ၇၉၈၈၆၉၁၀၉။

ဌာနခွဲ

အမှတ်(၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၈ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မူရပ်၊ မန္တလေး
ဖုန်း-၀၂၂၂၅၁၅

www.burmeseclassic.com

အပြတောကျောက်ခရုနှင့် ကြွယ်ဝသောလမ်း

ဦးရောင်

ဦးနီသည် "ဝမ်ဟင်" ချောင်းဝပ် တစ်
နေရာမှ ချောင်းရေပြင်ကျယ်ပေါ်သို့ သူ
၏ ငါးဖမ်းပိုက်ကွန်အား လေးညှိမျှ ပစ်
လွှတ်လိုက်သည့် မြားတံပဟာ "ဦးခနဲ"
မြန်ကားပြီး ပစ်လိုက်သည်။

ပိုက်ကွန်သည် ဖော်တောင်ပံ
မြန်သည့်အလား ချောင်းရေအလျဉ်သို့
ဆောလျင်စွာ လှလှပပလေး ကျသွား
ချေ၏။ သူသည် ပိုက်ကွန်အနားသတ်
တစ်လျှောက် အစီအရီ ရှိတ်ဆွဲထား

သည့် ခဲသီး၏ အလေးချိန်ကြောင့်
အောက်သို့ တအိအိမြုပ်ဆင်းနေသည့်
ပိုက်ကွန်အား ကြည့်ရင်း အနီပိုက်ကွန်
တွင် မိမည် ငါးကောင်ရေတို့အား စိတ်
ကူးဖြင့် ပုံဖော်နေမိသည်။

"အင်း - ဒီနေ့အစို့ ဟင်းစား
ငါးကောင်လောက် ရလည်း မဆိုးဘဲ
အလုပ်နားရက်ဆိုတော့ နားနားနား
အရက်နဲ့ မြည်းရတာပေါ့လေ"

ဦးနီက ဝိုက်လှံအိုက်လျှမ်းပါ
ထုခံသံ ပြိုင်ကူအသံပြုလိုက်မိကြသည်။
သည် 'သွားပြီ' ဆိုသည့်စကားနှစ်လုံးမှာ
ဦးနီအတွက် အသက်ကို ပေးဆပ်ရတော့မည့်
သဘောသက်ရောက်နေသလို
ဝိုက်လှံအတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက်
ကြီးကြီးထားမိလေမှ
'ခလေးမျှ ခဲရေကျုံ့ရလေ ခြင်းတူ၍
အပ်စွာပင်အောင်လေတော့၏ ...

ငါးမိနစ်ခန့်စောင့်ပြီးချိန်တွင် ရေစီး
ကြောင်း မငြိမ်မသက် ရွှေ့နေသည့် ပိုက်
ကွန်မှာ ရေအောက်မြေသို့ အသားကျ
ကျကာ ငြိမ်သက်လေတော့၏။

သည်တော့မှပင် ဦးနီသည် ပိုက်
ကွန်အား အသာအယာချောငင် ဆွဲယူ
လုံးထွေးပြီး ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်
လိုက်သည်။ ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေသည့်
ပိုက်ကွန်ထဲမှာတော့ ဦးနီမျှော်မှန်းထား
သည့်အတိုင်း ကျောက်ငါးကြီးကြီး သုံး
ကောင်သည် သူ့ထက်ငါးအသက်ရှင်နေ
ရုန်းကန်ရင်း တဖျပ်ဖျပ်လူးနေပေသည်။
ပိုက်ကွန်ထဲမှာတော့ ကျောက်ငါးကြီး
များနှင့်အတူ သေဖော်ညှိထားသည့်

အလား၊ ခရုလုံး၊ ခရုချွန်လေး
ငါးခြောက်ကောင်ကလည်း
ရောယှက်၍ ပါလာချေသည်။

"ဟယ် - ဒီရေလေး ငါး
ကောင်က ဘာလုပ်ဖို့တုန်း
မစားလောက်မသောက်
လောက်နဲ့၊ ကဲ - သွားပေ
ရော့လဟယ်"

ဖိုးနီသည် ပိုက်ကွန်ထဲ ကျောက်
ငါးကြင်းတွေနှင့်အတူ ကပ်ညီပါလာ
သည့် ခရုများအား တစ်ကောင်ချင်းပင်
ချောင်းရေထဲသို့ ခဲပစ်သလို ပစ်လွှင့်
လိုက်တော့၏။

ဟိုးယခင်ရက်များတွင်လည်းကွန်
ဝစ်တိုင်း ငါးများနှင့်အတူ ရောပါလာ
သည့် ခရုများအား ဖိုးနီ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပေါင်း
များလှပြီ။

ဖိုးနီအဖို့ ခရုများ၏ အသက်ကို
တယ်ဆယ်ကောင်းရဲ့ဟု မဆိုသာပေ
မယ့်မိမိပြုလိုက်သည့်ဖိတ်တဒိန်အတွက်
လတ်ငင်းပင်အကျိုးပေးကြောင်းအမှတ်
ထားမိခဲ့ရာချေ။

ကွန်ရေးငင်သည့် ယနေ့အဖို့ ဖိုးနီ
မှာ ခါတိုင်းနေ့တွေလို မဟုတ်ပဲ တစ်ခုခု
ထူးခြားနေသယောင် မြူးကြွနေသလို
သုတ်အစဉ်မှာလေတွင်လွင့်ပါးသည်
အလား ခံစားနေမိသည်။

ဖိုးနီသည် ပိုက်ကွန်ထဲ ကပ်ညီ
လူးလွန်နေသည့် ကျောက်ငါးကြင်း သုံး
ကောင်အား ပလောင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်ပြီး
ချောင်းကမ်းစပ်ပေါ်သို့ ဆောလျင်စွာ
တက်လိုက်သည်။

ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လေမှ နီးရာ
ကျောက်ချောသစ်တုံးအား ကောက်ထု
ပြီးချေးတွန်းခဲ့အဖြစ်မြေဖမ်း၊ လက်ဖန်း
တို့ကို စိန်ပြေနပြေ ချေးတွန်းသန့်စင်
လိုက်သည်။

သဘာဝဆပ်ပြာအဖြစ် တစ်ဖန်
ချောင်းကမ်းစပ်တွင် ပေါက်နေသည့်
သဖန်းပင်အခြေမှ သဲဖြူနုတို့ကိုနှိုက်ထု
ရန်သူသည် သဖန်းပင်ရှိရာသို့လက်ဖက်
ကူးလိုက်သည်။

ချောင်းရေမှာလွန်စွာမနက်ရှိုင်းလှ။
အလွန်ဆုံးရှိလှ သူ့ရှင်သတ်သာသာ
လောက်သာ။

“ဤအနီး ရေနက်သည်”ဟု တွေ့
နွားများအတွက် သတိပေးထားသည့်
အလား။ ရွာရှိ ကျွဲနွားတို့မှာ ဤနေရာ
တွင် ရေသောက်မဆင်း။ မဖြတ်ကြကုန်
လည်း ချောင်းရေမှာ ပီသိ၊ ဇန်သာဖြင့်
ပမာကြည်လင်နေပေသည်။

ဖိုးနီသည်ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့
ရောက်သည်နှင့် သဲဆပ်ပြာနှိုက်ရန်
သဖန်းပင်ခြေရင်းသို့စွပ်စနင့်ဆင်းလိုက်
သည်။

“ဟာ-ဘာတွေလဲဟာ။ ရေအောက်
အမီးခိုးလိုလို အငွေ့တစ်လူလူ ထွက်
နေပါလား။”

ဟယ် - မီးခိုးငွေ့ငွေ့ အောက်မှာ
ထည်း စုရုံးစုရုံးနဲ့ ပုလဲလုံးတွေလို ဖြူဖြူ
ဆွေးမွေး အလုံးလေးတွေပါလား။”

ဖိုးနီသည် ကျောက်သားနှင့်လည်း
အတူ၊ ပုလဲလုံးထက်လည်း အဆများစွာ
မြီးသည် ထိုအရာအစုအဝေးတို့အား
ဆိုတ်မသုန် ခဏမျှကြည့်ရင်း တစ်ခုစီ
ကို မဝံ့မရဲစိတ်ဖြင့် ကောက်ယူလိုက်
သည်။ မြင်လို၊ သိလို၊ စပ်စုလိုစိတ်၏
ဆုဆော်မှုဖြင့် ထိုအရာတို့အား လက်
နှစ်ဖက်အပြည့်၊ ဆုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့်
ကမ်းစပ်ပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။

စပ်စုလိုစိတ်ကအားသာနေ၍ထင်း၊
ဖိုးနီသည် ရေဆင်းကူးတိုင်း အမြဲတိုက်
နေကျ သဲဆပ်ပြာကိုပင် ယူဆောင်ဖို့
သတိမရနိုင်တော့။ သူသည်လက်နှစ် -
အပြည့်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ထိုအရာ
အား ကမ်းစပ်ပေါ် ဖင်ထိုင်ချရင်း ရင်ခုန်
လိုက်မောစွာ ဖြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ် - ကျောက်ခရုလေး ငါး
ကောင်ပါလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး - ဝံ့စံကို
က တကယ့်ခရုအတိုင်းပဲ။ အင်း - သေ
သေချာချာ ကြည့်တော့မှ အဆိပ်တံပြီး
ကျောက်ဖြစ် နေပါလား။ အရောင်
အသွေးကလည်း စွေးဥနေတာပဲ။ ထူး
တော့ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ အိမ်
ယူပြန်ဦးမှ”

ဘာသာညာညာ အကဲမမြတ်တတ်
သော်လည်း ထူးခြားသည့် ပစ္စည်းဟူ၍
တော့ ဖိုးနီ ခန့်မှန်းမိလေသည်။ ထိုနေ့
ကရေပင်ကောင်းကောင်းမကူးဖြစ်တော့
ပဲဝမ်ဟင်ရွာထဲမှသူတဲငယ်သို့မြေလှမ်း
သွက်သွက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့တော့၏။

“မိန်းမရေ - ဟေ့မိန်းမ၊ ဘာလုပ်
နေလဲ။ ခဏလောက် ထွက်ခဲ့ပါဦးဟာ၊
နှင့်ကို ပြစရာရှိလို့”

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်နှင့်
ဖိုးနီသည် သူ ယူဆောင်လာသည့်
ကျောက်ခရုမိသားစုအား မိန်းမကို
မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ကြွားလိုတော့ခြင်း
လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“အမလေး-လန်တကြား”ကဖိုးနီ ရယ်။ ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ ဘာပြစရာများရှိလို့လဲတော့”

အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ထမင်းအိုး ငဲ့လက်စဖန်းဖြစ်သူ “ထွေးခင်”မှာလက်နီးတကိုင်ကိုင်ဖြင့် ပျာယီးပျာယာ ဖိုးနီထံသို့ ထွက်ချလာသည်။

“အိုဟာ ကြည့်စမ်းပါဦး- မိန်းမရေ၊ ခရအရွှင်လည်း မဟုတ်။ ကျောက်ခရတေတုတ်လား မိန်းမ။ ငါ့စိတ်အထင် ဒါသိဒွိဝင် အဆောင်တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလော့ပဲ”

ဖိုးနီ ဝမ်းပန်းတသာ လက်ဖဝါးပေါ် ဖြန့်ပြနေသည့် ကျောက်ခရများကို ယူကြည့်ရင်း ထွေးခင်က...

“အေးဟဲ့၊ ဆန်းတော့ ဆန်းသားနော်၊ အရောင်ကလည်း ပြေပြေလေးနဲ့ တောက်ပနေတယ်။ “ကဖိုးနီ”ရေ ကျွန်မတို့လင်မယား၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကြီးပွားမယ့် တိန်းဆိုက်တော့မယ်ရှင်၊ ကျွန်မလေ- အညာမှာနေတုန်းက ငုံးအမြဲတေဆိုလား။ အိမ်နီးချင်းမ တစ်ယောက် ငှက်

နှိုက်ရင်းရရို့ ရောင်းလိုက်တာ။ သိတစ်ရာငါးဆယ်ဆိုလား ရလိုက်တယ်။ ရှင်ဒီပစ္စည်းလည်း တန်ဖိုးရှိမှာ။ ကောင်းကောင်းသာ ငှက်ထား။ သိမ်းထားတော့- ကဖိုးနီရေ”

ဖိုးနီနှင့် ထွေးခင်တို့မှာ အညာလားရောက်ပြီး ရှမ်းပြည်တွင် အခြေချနေသည်မို့ အညာလေသံအတိုင်း ဖိုးနီအား “ကဖိုးနီ”ဟု နှုတ်ကျိုးနေသည့် လေသံဖြင့် ခေါ်နေခြင်းပင်။

ဖိုးနီ ကျောက်ခရမိသားစု ရထားသည့်သတင်းသည် သူမိန်းမ ထွေးခင်အဖွဲ့ကောင်း၍ထင်၊ မောင်းထုကြောသည့်နယ်တစ်ရွာလုံး ပြန့်နှံ့ချေတော့၏။

အနီ - ကျောက်ခရ အမြဲတေသတင်းကိုနားစွင့်နေကြသည့် “အမြဲတေမုဆိုး” များမှာ ဖိုးနီအိမ်တွင် အရက်ပိုင်းဖွဲ့ရှင်းတဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာကြတော့၏။

ကိုယ်တိုင် မဝယ်နိုင်ပေမယ့် ထွေးနီငါးပြီး ပွဲစားလုပ်လိုသူ၊ အချောင်ရလိုသူတို့မှာ ဖိုးနီအား အရက်တိုက် စည်းရင်း စကားအစ်အောက်ကြလေ၏။

ဖိုးနီ ကျောက်ခရအမြဲတေရသည့်သတင်းသည် တစ်ရွာလုံး သစ်စုတ် ဝါးဆတ်မီးသွေးဖုတ်၊ ထုံးဖုတ်ပြီး ဆက်ကြားအနေရသည့် တောအဖွဲ့ (ရှမ်းသောင်းသူန်းသူ) နားသို့ တောမီးပမာ တစ်ဟုတ်ချင်း ဖျံလွင့်ချေတော့သည်။

သို့သော် - ဖိုးနီက လူပါ။ သည်လိုအမြဲတေမျိုးက တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရအကောင်း၊ လက်နက်ကိုင် သေနတ်သမားများအဖို့ငွေသည် အဓိကမဟုတ်၊ အသက်ကိုသာ ပဓာနထားကြသည်တုတ်လား။ လူ့အသက်ထက် ဘာများတစ်ရာရှိမှာတုံး။

သည် အဆောင်ကို ဆောင်၍ တည်အ၊ ကျည်ရှောင်၊ ကျည်လွှဲလျှင်ပင် သူတို့အတွက် အဖိုးအနတ္တ ထိုက်လှပြီလေ။ သည်တော့ - တော်တန်ရုံ ဈေးမျိုးဖြင့် ဖိုးနီ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်၊ တစ်နေ့တွင် တောအဖွဲ့မှ ကျောက်ခရအမြဲတေ ဝယ်ရန် ဖိုးနီအိမ်သို့ ပေါက်ချလာတော့၏။ တောအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် “အိုက်လျမ်း” ခေါ် ဗိုလ်လုံ (ဗိုလ်ကြီး) ဖြစ်သူက...

“ကဲ - ဖိုးနီ၊ ဝင်းသေ (အမြဲတေ)

ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျည်လွှဲတယ်လို့ မောင်ရင် ကတိခံနိုင်မလား။ ပြီးတော့ ဘယ်လို သက်သေပြမှာလဲ”

ဗိုလ်လုံ စကားကြောင့် ဖိုးနီ စဉ်းစားရပြီ။

“အင်း - ဗိုလ်လုံတို့ကို မရောင်းမိငါ အရင်စမ်းထားလိုက်မှ”

သည်အတွေးဖြင့်ပင် ဖိုးနီသည် ဗိုလ်လုံတို့အဖွဲ့အား ကတိပေးလိုက်သည်။

“ဗိုလ်လုံတို့နောက်သုံးရက်လောက် စောင့်ပြီးမှ တစ်ခေါက် ပြန်လာပါလား။ ကျွန်တော် တိုင်ပင်သင့်သူနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ ဗိုလ်လုံတို့ဆီ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်လေ”

ကဲ - ဗိုလ်လုံတို့အဖွဲ့ အရက်လည်းသောက်၊ အမြည်းလည်း စားကြပါဦး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကွန်ပစ်ပြီးရလာတဲ့ ဝါးကြော်လည်းစား၊ ခရပြတ်လည်း စုပ်သောက်ပါဦး ခင်ဗျ။ ဒီခရပြတ်က ကျွန်တော့်မိန်းမထွေးခင် လက်ရာလေ။

စုပ်ကြည့် - ဗိုလ်လုံရေ လျှာလည်သွား
မယ်"

ဗိုးနီက ဗိုလ်လုံအိုက်လျှမ်းတို့ အဖွဲ့
အား ကြောက်ကြောက်နှင့် အရက်
တကာ ခံနေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ
ဝင် သူမိန်းမ ထွေးဝင်အတွက်ပါမျက်နှာ
လို နှုတ်နှာရ နှုတ်စရွှင်လိုက်သည်။

အရက်ကလေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက်
ဝင်သည်နှင့် ဗိုလ်လုံ ဆိုသူမှာ အာစ
လျှာစရွှင်လာတော့၏။

"အဟဲ - ဟဲ - ဗိုးနီတိုက်တဲ့ အရက်
တလည်း သိပ်ကောင်း၊ ဘာအရက်တဲ့"

"ဟို - ဟိုလေ - ရှမ်းတရုတ်အရက်
ပါပီအိုင့် (အစ်ကို) အဲ - ယောင်လို့"

"အဲ - အေ - ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ -
မောင်ရင်၊ မိန်းမ ချက်ထား ပြုတ်ထား
တာတဲ့လား၊ နာမည်က ဘာတဲ့"

"ထွေး - ထွေးဝင်ပါ ဗိုလ်လုံ"

"အဟတ် - ဟတ် - ထွေးဝင် တဲ့
လား၊ ကောင်းပါ့ဗျာ၊ နာမည်နဲ့ လိုက်
အောင် ထွေးပိုက် ပွေ့ဖက်ပြီး ဟိ - ဟိ။

ခင်ချင်စရာ၊ ချစ်ချင်စရာ တစ်တုံးထဲ
လုံးကြီးပေါက်လှကြီးနော်"

ဗိုလ်လုံဆိုသူ ရှမ်းစစ်ဗိုလ်၏ အ
လေး လျှာလေးနှင့် လေချဉ်တက်
လိုက်သည့် ရီသဲ့သဲ့စကားကြောင့် နီ
သည် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွား
သည်။

ဗိုလ်လုံနှင့်တကွ အတူပါလာသည့်
ရှမ်းစစ်သားများ လက်ထဲတွင်ရှိသည့်
အမ် - ၁၆ (M-16) ကာဘိုင်နှင့် ငွေ
ပျော့ပွေးသေနတ်များ အရှိန်ကြောင့် နီ
၏ ဒေါသသည် အစိုက်အတန့် ဝင်
နင်းမိုးမြူငွေသဖွယ် ပျက်ပြယ်သွား
တော့သည်။

ဗိုလ်လုံသည် ရာထူးအရှိန်အတိုင်း
လူသတ်လက်နက်တို့ကိုအားကိုးချက်
ပါးစပ်စည်းမစောင့်ချေပဲ တရုတ်စစ်
ပါးစပ်သေနတ်ပစ်ဖောက်နေပါသည်။

"အဲ - ခင်ဗျား မိန်းမ လုံးကြီးအထိ
လှ ကောင်းသလို သူ ချက်တဲ့ ခရုပြုတ်
ဟင်းကလည်း ကောင်းလိုက်တာထင်"

ထွေး - ထွေးဝင်း - ထွေးဝင်း - ဟဲ - ဟဲ -
ထွေးဝင်နော်။ နှင်ဘယ်လို ချက်ထားလဲ
ပြောပါဦးဟ"

အရက်ရှိန်အတော်ပင်ရလာသည့်
ဗိုလ်အိုက်လျှမ်းသည် စကားမရှိ စကား
နာကာ ဗိုးနီမိန်းမ ထွေးဝင်အား ဗလုံး
ထွေး လျှာလေး အရက်မှူးသံဖြင့် မေး
လိုက်သည်။

ထွေးဝင်မှာ အမူးလွန်လျှင် ရစ်ချင်
တော့မည့် ဗိုလ်လုံအား ကတုန်ကယင်
ဖြင့် ကြည့်ပြီး...

"ဟို - ဟိုလေ - ခရုကို ပွက်ပွက်
ဆူအောင် ပြုတ်၊ စပါးလင်ပင်ကို ထု
ထောင်းပြီးထည့်ရတယ်၊ ပြီးတော့ - ပဲ
စုပ်မီးကပ်ပြီး ထောင်းထည့်သေးတယ်၊
အဲ - နောက်တော့ ပဲငါးပိလည်း ထည့်ပါ
တယ်ဗိုလ်ကြီး"

ဆီ၊ ဆား၊ အချိုမှုန့်တွေတော့
အလောတော်ထည့်ပြီး ခရုပြုတ်အား
ကျက်ဝင်မှာ မီးဖိုပေါ်က ချရတယ်လေ၊
ခရုဝင်ပိုင်းကိုတော့ စုပ်စားလို့ရအောင်
အနေတော်လေး စုတ်ထားရတယ်ပေါ့"

ဗိုလ်လုံက မောင်းတည်တံ့တံ့ဖြင့်

ထွေးဝင်ပြောသမျှအတိုင်းသဘောအတိုင်း
ကြီးကျကာ မျက်လုံးမှေးဝင်းရင်း နား
ထောင်နေပေသည်။ ပြီးတော့မှ -

"အင်း - ဒါကြောင့် သောက်လို့ စုပ်
စားလို့ကောင်းတာကိုးကွ၊ ကဲ - ဗိုးနီဇေ
မင်းပစ္စည်းက တစ်ကယ်စွမ်းတယ်ဆိုရင်
ကျုပ် သိန်းသုံးရာပေးမယ်ကွာ၊ အဲ -
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ငါက လွဲပြီး ဘယ်
သူ့ကိုမှ မရောင်းရဘူး၊ ကတိမချက်နဲ့၊
ကဲ - ရော့စရန်ဆယ်သိန်းအရင်ယူထား
နင့်"

ဗိုလ်လုံ ဆိုသူသည် အရက်ရှိန်
ကြောင့် ရှေ့တိုးနေနက်ဝင်နေသည့်
ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင်ထိမ်းရင်း သူ့လော
ပန် အိတ်ထဲမှ တစ်သိန်းအုပ် တစ်အုပ်
အား ထွေးဝင်ထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်
သည်။

ငွေဆယ်သိန်းကို မဆိုထားနှင့်၊
တစ်သိန်းမျှသော အသပြာကိုပင် မတိုင်
ဘူးရှာသည့် ထွေးဝင်သည် ဗိုလ်လုံထံ
လာသည့် ငွေဆယ်သိန်းအား တဆတ်

ဆတ်တုန့်ယင်သော လက်ဖြင့် လှမ်းယူ လိုက်သည်။ “နေဦးထွေးခင် - နင့်ကိုမှာ ထားရဦးမယ်။ နင့်လက်ရာ ခရုပြုတ်က သိပ်ကိုကောင်းတော့ ချိန်းထားတဲ့ရက် ငါတို့လာရင် ခရုပြုတ်အမြည်း လုပ်ထား နင့်ဦးဟ”

“ဟုတ် - ဟုတ်”

သည်သို့ဖြင့် ဖိုးနီတို့ လင်မယားနှင့် ဖိုလ်လုံတို့၏ ညှိနှိုင်းမှုသည် အရက် နှစ်လုံးတုန်သည်နှင့် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေတော့၏။ နောက်တစ်နေ့ တွင် ဖိုးနီသည် သူ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် သည့်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဦးပိမလ ရှိရာ လွိုင်လင်ဓမ္မစေတီကျောင်းသို့ အရောက်သွားလေတော့သည်။

ဖိုးနီသည် ဆရာတော်အား သူ သီတင်းသုံးသည့် ကျောင်းဆောင်ထဲ တွင် အခန့်သင့်ပင် တွေ့သည်နှင့် ဆရာ ထော်အား ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ဦးချလိုက် သည်။

“အိမ်း - ဒကာကြီး ဖိုးနီ အကြောင်း မကြား၊ ဘာမကြားနဲ့၊ ရောက်လာပုံ ထောက်တော့ ဘာများ လျှောက်တင် စရာ ရှိလို့လဲ၊ ဆိုခမ်းပါဦး”

ဆရာတော်အား ဦးသုံးကြိမ် ချီ ခိုးအပြီး ဖိုးနီသည် ဝတ်ချနေရာ ဦးခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်သည်။

“မှန်လှပါဘုရား။ တပည့်ထော် လျှောက်တင်စရာ အထူးရှိလို့ပါ။ တစ် လောက၊ တပည့်တော် ကျောက်ခရု အမြဲတေငါးကောင်ကိုအကြောင်း တိုက် ဆိုင်စွာ ရခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ အခု - အဲဒီ ကျောက်ခရုတွေကို တောက အဖွဲ့ခွဲ ရောင်းဖို့ ဆိုင်ထားပါတယ်။ အဖွဲ့ထဲထဲ ဖိုလ်လုံက သိန်းသုံးရာပေးမယ်လို့ ဆို ထားပါတယ် ဘုရား။ တကယ်လို့ သိန်း သုံးရာနဲ့ အရောင်းတည့်ရင် ဆရာထော် ကျောင်းအတွက် သိန်း (၅၀) လှူဖို့ တပည့်တော် လျာထားပါတယ်။ အဲဒီ ဆရာတော်နဲ့တိုင်ပင်ရင်းကျောက်ခရုတို့ လည်းပြရင်း တပည့်တော် ဆရာထော် ဆီ ရောက်လာရတာပါ”

ဖိုးနီစကားကြောင့် ဆရာတော် မျက်နှာမှာ အံ့သြသည့် အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းသွားလေသည်။

“ဘယ်လို - ဘယ်လို ဒကာကြီး ကျောက်ခရုဆိုပါလား။ အဲဒီဥစ္စာ အခု ဒကာကြီးဆီမှာ ပါလာတာလား”

“ပါလာပါတယ် - ဘုရား။ တစ်လော ကန့်က ဆရာတော် သိမ်ဆောက်ချင် သယ်ဆိုလို့ ဆရာတော် ကြိုတင်ပြီး ဝမ်း ဆရာအောင်တပည့်တော် လာလျှောက် ဆင်ရင်း ကျောက်ခရုကိုလည်းပြဖို့ ယူ ဆခဲ့ပါတယ်”

ဖိုးနီသည် ဆရာတော်အားလျှောက် ဆင်အပြီး ရှမ်းလွယ်အိတ်ထဲမှ အိတ်ရှုံ့ နှင့် ထည့်ထားသည့် တစ်စုံတစ်ခုအား ချိတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အိတ်ရှုံ့ ထဲမှ ကျောက်ခရုငါးကောင်အား ဆရာ ထော်ရှေ့မှောက်သို့ ချပြလိုက်ချေ၏။

“ကျောက်ခရု ဆံပိတ်ငါးကောင်ပါ ဘုရား။ တစ်စုံတစ်ဝေးတည်းရေအောက် မှာ တွေ့ရုံလို့ ကျောက်ခရု အမြဲတေ ခိုထားရလို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ ကျောက်ခရုသိန္နီဝင်ပစ္စည်းက ကျည်ပြီး သယ်၊ တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီးတယ်လို့ ဆိုထား သိတယ်။ တပည့်တော်တို့ တုတ်တွေ ဆရာတွေနဲ့တော့ စမ်းကြည့်သေးတယ်။ တုတ်နဲ့ ရိုက်ရိုက်၊ ဓားနဲ့ခုတ်ခုတ်၊ လှူပေါ် ထူတာနဲ့ ရာဘာတုံးကို ရိုက်ရခုတ်ရ သလို ပြန်ကန်ထွက်ပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်သည် ဖိုးနီနှင့်အတူ

များအား စကားပြန်လည်ဆိုသံ ချက် မှောင်ကြွတ်ကာနားထောင်ရင်း အတွေး ပွားနေလိုက်သည်။ အတန် ကြာတော့ မှ...

“ဒါနဲ့ဒကာဖိုးနီ၊ ဒီကျောက်ခရုတွေ ကိုဦးဇင်းလည်းစုမပဲမြင်ဖူးကြားဖူးတော့ တယ်၊ နောက်ထပ်ကော ထူးခြားတာ ဘာရှိသေးလဲ”

“ရှိပါကောလား၊ ဆရာတော်။ ဒီ အမြဲတေ ကျောက်ခရုက ရေထဲမှာ ထည့်ထားရင်း တရွေ့ရွေ့တွားသွား တယ်။ တပည့်တော် ရေအောက်တ ဆယ်ယူလာခါစက မီးခိုးလိုလို အငွေ့ တွေထွက်ပြီး ရေအောက်မှာပဲ အသက် ရှူနေသလို ရေပလုံစီ တက်လာတယ်။ ဆရာတော် ကြည့်ချင်ရင် ဒီကျောက်ခရု တွေကို ဇလုံတစ်လုံးထဲမှာ ထည့်ပြမယ် လေ။ ဧရထည့်ထားတဲ့ ဇလုံတစ်လုံး လောက် ရနိုင်မလား၊ ဆရာတော်”

ဖိုးနီစကားဆုံးတော့ ဆရာတော်က ခန်းနေ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးအား ရေအပြည့် ထည့်ထားသည့် ဇလုံတစ်လုံး အယူခိုင်း

လိုက်သည်။ ဇလုံရှေ့မှောက်ရောက်လာသည်နှင့် ဖိုးနီသည် ကျောက်ခရု ငါးတောင်အား ရေဇလုံထဲသို့ တစ်ကောင်ချင်းစီ ညင်သာစွာ ထည့်လိုက်သည်။

ဖိုးနီအပါအဝင် ဆရာတော်နှင့် ခန်းနေဦးပဉ္စင်းတို့သည် မိမိတို့ရှေ့ရှိ ရေဇလုံတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဇလုံတွင်းရောက်ရှိနေရာယူထားသည့် ခရုငါးတောင်မှာ မဆီစလောက်သော အရွေ့ဖြင့် ခြည်းလေးစွာ ရွေ့လျားနေပေပြီ။

“အိမ် - ဒကာ ကျောက်ခရုက ထူးဆန်းလှချည်လား။ ဒါကြောင့်ပဲ ဝယ်တဲ့သူက ဈေးကြီးပေး ဝယ်တာဖြစ်မှာပေါ့”

ဆရာတော်မှ မှတ်ချက်ချအပြီး ဖိုးနီလည်း ကျောက်ခရု ငါးကောင်အား ရေဇလုံထဲမှ ဆယ်ယူပြီး အိတ်ရှုံ့ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်တော့၏။

“တပည့်တော်လည်း ဗိုလ်လုံပေးတဲ့ ဓနုဋ္ဌေထိက ဆရာတော် ဝေယျာဝစ္စသုံးစွဲ ငွေနှစ်သိန်း လှူခဲ့ပါမယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျောက်ခရုကို အပြီးတိုင်

စမ်းသပ်ဖို့ကိစ္စ ရှိသေးလို့ တပည့်တော်တို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ဖိုးနီသည် ဆရာတော်အား ခုတ်သိမ်းဝတ်ပြုအပြီး ရှမ်းလွယ်အိတ်ထဲမှ ငွေသိန်းအား ထုတ်ယူပြီး ဆရာတော်ကပ်လိုက်သည်။

“အိမ် - ခုလို လှူဒါန်းတဲ့ ခြင်္သေ့ အလှူဒါနကြောင့် ဒကာကြီးအပြန်ခရီးနဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပ် လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ဘုရား”
ဤသို့ဖြင့် ဖိုးနီသည် ဆရာတော်ရှိရာ လွိုင်လင်မြို့ ဓမ္မစေတီကျောင်းထွက်ခွာခဲ့ပြီး လွိုင်လင်မှ (၃၄) မိုင်ခန့်ဝေးသည်။ ဝမ်ဟင်ရွာသို့ ကားကြီးဖြင့် လာခဲ့ပေသည်။

ဆရာတော်ထံမှ ပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဖိုးနီသည် သူထံ

ချင်းဖြစ်သူ ဖိုးသံချောင်းနှင့်အတူ ရွာအစွန်တောစပ်သို့ နှစ်ယောက်သား ထွက်လာလိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ တူညီသော ဦးတည်ချက်သည်ကား တောစပ်တစ်လျှောက် ဖိုက်ထားသည့် ငှက်ပျောတောဆီသို့၊ ဖိုးနီလက်ထဲမှာတော့ အိတ်ရှုံ့ကလေးနှင့် ထည့်ထားသည့် ကျောက်ခရုအမြုံတော ငါးကောင်၊ ဖိုးသံချောင်း၏ လက်ထဲမှာတော့ ရှမ်းတူမီးသေနတ်က တစ်လက်ရယ်။ ဖိုးနီက အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ နီးရာငှက်ပျောပင်တစ်ပင်တွင် ကျောက်ခရု ထည့်ထားသည့် အိတ်ရှုံ့အား သေနတ်ပစ်၍ ကောင်းရုံအမြင့်တစ်နေရာ၌ ပါလာသည့် နွားချည်ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ - ဖိုးသံချောင်း၊ မင်းကစပြီး ပစ်ပေတော့”

ဖိုးနီ ပြောအပြီးမှာ ဖိုးသံချောင်းက တူညီထောင်းပြီး အသင့်ရှိသည့် တူမီးသေနတ်ဖြင့် (၁၀) ပေ (၁၂) ပေခန့် အကွာရှိ ကျောက်ခရုထုပ်အား ချိန်ပစ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဗိုင် - နွီး”

တူမီးသေနတ်မှ ထွက်လာသည့် ယမ်းထောင်းကျည်သည် ကျောက်ခရုထုပ်ဆီသို့ ဝက်ခေါင်းထိုးဦးတည်နေရာမှ ဆန်းကြယ်လှစွာ ဦးတည်ချက်ပြောင်းလဲချေတော့သည်။

“ဟာ - လွဲပဟေ့ - တယ် ဟုတ်ပါလား”

မိမိဆန္ဒအတိုင်း ကွက်တိ ဖြစ်သွားသည်ဖို့ ဖိုးနီ ပျော်သွားသည်။

ဒုတိယအချိန်မှာတော့ ဖိုးနီပစ်ပါသည်။ ဒုတိယဖို့ ဖိုးနီပစ်သည့် တူမီးသေနတ်မှ ကျည်သည်လည်း ဖိုးသံချောင်း ပစ်သည့်အတိုင်းပင် လွဲချော်လေတော့၏။

“အိုး - လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကျောက်ခရုလေးရယ်။ ဆက်ထိန်းထားပေတော့သားရယ်။ နောက်တစ်ချက်ဆို အောင်သေအောင်သား၊ စားရတော့မှာပဲ၊ ဟဲ - ဟဲ”

ဖိုးနီသည် သွားအအေးပတ်မကုတ် တဟဲဟဲရယ်ရင်း ဥဒါန်းကျူးရင့်လိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံးအချိန် ဖိုးသံချောင်း

မင်းလှိုင်တို့မှာတော့ကျည်ဆန်ကလုံးဝ
ထွက်ချေဘဲ ကျည်အ အဖြစ်နှင့်သာ
အဆုံးသတ်လေတော့၏။

“ဟေ့ - အောင်မြီကွ၊ အောင်မြီ၊ ဒါမှ
အိမေကိုယ့်သား ကျောက်ခရကွ”

သုငယ်ချင်း နှစ်ယောက်မှာ ဝမ်း
သာအားရ လက်ဝါးချင်းရိုက်ပြီး တစ်ဦး
မီး တစ်ဦးဖက်ကာ ရွာဘက်ဆီသို့
အပြန်တိုက်စီ ပွေ့ပိုက်ရင်း ပြန်လာခဲ့ကြ
တော့၏။

ချိန်းဆို ထားသည့် နေရက်သို့
ရောက်လာချေပြီ။ ဗိုလ်လုံ အိုက်လျမ်း
နှင့်အဖွဲ့သည် နံနက်ဝေလီဝေလင်း
ရောင်နီပျိုးစမှာပင် ဖိုးနီအိမ်သို့ ရောက်
လာကြချေ၏။

ဗိုလ်လုံတို့ရောက်မလာခင်မနေ့က
တစ်နေ့လုံးဖိုးနီနှင့်ဖိုးသံချောင်းတို့သည်
ဝယ်ဟင်ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ခရလုံး
ခရချွန်ဖျားကို ကောက်ချည်တစ်ခါ ငှပ်
ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ခရများကို ပင်ပန်း
တကြီး လိုက်လံစုဆောင်းကြသည်။
နောက်တစ်နေ့...

ဖိုးနီမိန်းမလုံးကြီးပေါက်လှထွေး
သည်မနက်(၄)နာရီဘုန်းကြီးကျောင်း
တုံးမောင်းခေါက်သံကြားသည်နှင့်အိမ်
ရာမှ လူးလဲထကာ ဖိုးနီတို့ ရှာခဲ့သည့်
ခရများကို ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ချက်ပြုတ်
လေတော့၏။

ကကန်း။ ခရတို့မည်သည်အသတ်
ပြင်းသည့် သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်နှင့်
အညီ အိုးကင်းထဲ အပြုတ်ခံလိုက်ရ၍
ပြင်းထန်သည့် မီးအရှိန်ကြောင့် ဝရံအိုး
ထဲကျသည့်နယ် ပြင်းစွာသော ဝေဒနာ
ဖြင့် လူးလို့မခံစားနေကြရရှာသည်။ ဖွန်း
ကြပ်ပိတ်ဆို့ထားသည့် မြေအိုးထဲတွင်
တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မရုန်းသာ
မဖယ်သာပဲ အသက်စိပ်နီမချုပ်ငြိမ်း
မီးပြင်းတိုက် မီးမြှိုက်ခံနေရ၍ ကပ်စွာ
ပျစ်ချွဲချွဲတို့သည် အဖတ်အခဲအဖြစ်သို့
ကူးပြောင်းလေတော့သည်။ လူကိုပင်
ရန်မမူတတ်ရှာသည့် အနီခရကောင်
ကလေးတို့မှာအရှင်လတ်လတ်အညှင်း
ဆဲ အသတ်ခံရသည့်နယ် ကူကယ်မည်
သူမရှိရာလေပြီတကား။ သည်နယ် -

မီးသီးသည့် ဝေဒနာအား ဥပေက္ခာပြု။
လျစ်လျူရှုထားရက်သူ၊ လူသားတစ်စု
တို့သည်ကား အကြင်နာတရား ခေါင်း
မီးလှပေစွာ...

သို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါမည်။ ဈေးလူ
ဦးသူမတို့က “အပြုတ်ခံ ကကန်း၊ ခရ
တို့၏ ရှိုက်ငိုညည်းတွားသည့် သေမင်း
ချသံသည် အထက်ဘဝက၊ အောက်
အဝီစိငဲ့သို့တိုင်၊ ကြောက်မမန်းလိလိ
ဦးရပေသည်တကား” ဟု ဆိုစမှတ်
ပြခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

“က - က - ငါတို့ ကျည်မစမ်းခင်
ချပြုတ်အမြည်းနဲ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလား
ချကြ (သောက်ကြ) ရအောင်၊ ဖိုးနီဈေး
မင်းတို့ရဲ့ ဂွတ်ရှယ်ခရတ်ပြုတ်နဲ့ ရှမ်း
ဘရတ် မီးတောက်အရက် အဆင်သင့်
နဲ့ရဲ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ် - ဟုတ် - ဗိုလ်လုံ၊ အားလုံး
အဆင်သင့်ပါပဲ”

“မိန်းမဈေး - မင်းခရပြုတ်နဲ့ အရက်
လင်းတွေ ထုတ်ကွား၊ ဗိုလ်လုံတို့ကို
အညှင်းခံလိုက်ကြရအောင်”

သည်သို့သည်နယ် အရက်ခိုင်းခဲ့
အပြီး ဖိုးနီတို့သည် ဗိုလ်လုံတို့အဖွဲ့အား
မြဲအနောက်ဖက်၊ ငှက်ပျောတောရှိရာသို့
ဦးဆောင်ခေါ်လာတော့၏။ အသင့်ပါလာ
သည့် ကျောက်ခရ အမြဲတေထုပ်အား
စမ်းသပ်ခဲ့သည့် နေ့မှာလိုပင် ငှက်ပျော
ပင်တွင် ချည်နှောင်လိုက်ကြသည်။
ဗိုလ်လုံသည် အချိန်ဆွဲမနေတော့
ဘဲ သုလက်စွဲတော် အမ် - ၁၆ (M-16)
သေနတ်ဖြင့်၊ ငှက်ပျောပင်တွင် ချည်
ထားသည့်ကျောက်ခရထုပ်အား အသား
ကျချိန်ပစ် ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း - ညောင့်”
အမ် - ၁၆မှ ထွက်သည့် ကျည်ဆန်
သည် ကျောက်ခရရှိရာသို့ စွတ်စွတ်ပြီး
ဝါးလုံးထိုး ဦးတည်လေပြီးမှ မမျှော်လင့်
ဘဲ ကွေ့ရှောင်သွားတော့သည်။

“ဝမ်နာ - ဝမ်နာ (ကောင်းတယ် -
သိပ်ကောင်း)။ အမ် - ပထမတစ်ချက်
တော့ အောင်မြင်သွားပြီ၊ ဟေ့ကောင် -
အိုက်စိုင်း၊ နောက်တစ်လက်နဲ့ ဖမ်းမယ်။
ဒီတစ်ခါ “ကာဘိုင်” ပေး”

အတူချီတက်လာသည့်တပည့်ဖြစ်သူ အပါးတော်မြ အိုက်စိုင်းက ဗိုလ်လုံအား ကာဘိုင်တစ်လက်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်လုံက အမ် - ဝမ်းအား ချုပ်ပတ်ပေါ် အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို "ဘုတ်ခနဲ" ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် - ကာဘိုင်သေနတ်အား ယူပြီး ပထမအချီစစ်တုန်းကလိုပင် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ချိန်သားကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

"ပြောင်း"

"အား - တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ ဒီတစ်ခဲလည်း မဆိုးဘူးဟ၊ ကျည်လွဲသွားပြန်ပြီ၊ ကဲ - နောက်ဆုံးအချီ၊ ပြောင်းတို (ပစ္စတို) ပေးစမ်း"

ဗိုလ်လုံအိုက်လျှမ်း၏အမိန့်အတိုင်း အိုက်စိုင်းက ဗိုလ်လုံလက်ထဲမှ "ကာဘိုင်" အား လွှဲပြောင်းယူပြီး "ပစ္စတို" နှင့် လဲလှယ်ပေးလိုက်သည်။

"ကဲ - ဖိုးနီရေ၊ မင်းအဆောင် စွမ်းမစွမ်း၊ သိဒ္ဓိမြောက် မမြောက်၊ ဒါ - နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ပစ်လို့မှ ကျည်လွဲ ကျည်အတယ်ဆိုရင်

မင်းကုသိုလ်ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဆီကစရန်နဲ့ပြီး သိန်း (၃၀၀) အပြည့်ရမှာပေါ့ကွာဟဲ - ဟဲ"

"ကဲ - ပစ်ပြီ"

ဗိုလ်လုံသည် ငှက်မျောပင်ရှေ့တည့်တည့် ခြေနှစ်ချောင်းအား ကာဘိုင်လျှင် နောက်ဆုံးအားပစ်ရန် ဟန်တော်အပြည့်ဖြင့် ကျောက်ခရုထုပ်ရှိရာသို့ ချိန်ချယ်လိုက်တော့သည်။ ထိုအခြေအရာအား တဒိတ်ဒိတ်ရုန်သောရင်ဖြင့် ကြည့်နေရာသည့် ဖိုးနီအဖို့ အသက်ရှူရမှာပင် မေ့နေတော့သည်။

နောက်ဆုံးထွက်သက် "ပစ္စတို" ကျည်ဖူး"သည် ဖိုးနီဘဝ ဖိုးနီ အသက်အတွက် နိဂုံးကမ္ပတ်၊ အဆုံးအဖြတ်သေမည့် အာမခံချက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

အချိန်မည်မျှကြာအောင် အထွေထွေ နယ်ကျွံနေမိသည်မသိ၊

"ဒိုင်း"

"ဖောင်း"

နှစ်ဆင့်မြည်သံနှင့်အတူ ဖိုးနီအသက်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်လေတော့၏။

မကြည့်ဝံ့ ဖိုတ်ထားသည့် မျက်နှာအုပ်အား အားယူဖွင့်ကြည့်မိစဉ်တွင် အောက်ခရုထုပ်မှာ တစ်စစ ကြွေမှုသွားသည်ကို ဖိုးနီ တွေ့လိုက်ရတော့၏။

"သွားပြီ"

ဖိုးနီကော ဗိုလ်လုံအိုက်လျှမ်းပါ နှစ်ခနဲ ပြင်တူအသံပြုလိုက်မိကြသည်။

သည် "သွားပြီ"၊ ဆိုသည့်စကား နှစ်လုံး

ဖိုးနီအတွက် အသက်ကို ပေးဆပ်ရတော့မည့် သဘောသက် ရောက်နေ

အလို ဗိုလ်လုံအတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက် ကြီးကြီးထားမိလေမှ "ခဲလေသမျှ

ခဲရေကျ" ရလေ ခြင်းဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်အဆောင်လေတော့၏။ သည်တဒတ်

တွင် ဗိုလ်လုံမျက်နှာမှာ အဲဒါကြောင့် အသံနဲ့ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ရှမ်းဘာ

သဖြင့်လည်း မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆို

ပြီး တရုတ်တရုတ်တရုတ်တရုတ်တရုတ် နှင့် ဖိုးနီအား ဆွဲထိုးလိုက်ပါသည်။ နတ်မှလည်း "ဟေ့ကောင်း၊ ဘယ်လေ တည်ဝီတယ်ဆိုတဲ့ မင့်အဆောင်၊ ငါ့လနွီး - ဟိုမှာ မြင်လား၊ ဘာမှ သောက်သုံးမကျတဲ့ အမှုန်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း - မင်း - ငါ့ကို လိမ်ရောင်းတယ်၊ ဒီကောင် မအေပေးကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်စမ်း"

"မ - မလုပ်ပါနဲ့၊ ဗိုလ်လုံရယ်၊ ရှိပြီး နီးပါရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ စမ်းတုန်းက သုံးချက်စလုံး ကျည်လွဲပါတယ်"

"ထပ်သရီး - မင်းတို့ မီးကျိုးမောင်းမျက် သေနတ်အစုတ်ပလုတ်နဲ့ ပစ်မှတော့လွဲမှာပေါ့၊ ငါက ငွေကို နှုတ်မြောလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ပစ္စည်းအစစ်ပဲ လိုချင်တာ၊ ကဲ - ပြောနေကြတာမို့ အိုက်စိုင်းနဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်၊ ဒီကောင့်ကို ကြို၊နဲ့ တုပ်ပြီးခေါ်ခဲ့ကြ၊ တို့ - ဥပဒေအတိုင်း ဒီကောင်ကို ကောင်းကောင်းဆုံးမပြမယ်"

အိုက်စိုင်းနှင့် တပည့်ဖြစ်သူ နှစ်ဦး
မှာ မဆိုင်းမတွပင် ဖိုးနီအား လက်ထိတ်
ခတ်ပြီး အသင့်ပါလာသည့် လျော်ကြီး
ဖြင့် မီးတွင် တုပ်နှောင်လိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်လုံပြောသည့် သူတို့ ဥပဒေ
ဆိုသည်မှာ သေနတ်ပြောင်းဝမှ ရုန်းကြွ
လာသည့် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးမှ တစ်ပါး
အခြားမရှိပါ။

အဲကို သိထားကြသည့် ဖိုးနီမိန်းမ
ထွေးခင်နှင့် သူငယ်ချင်း ဖိုးသံချောင်း
တို့မှာ ဖိုးနီအတွက် လွတ်လိုလွတ်ငြား
အမျိုးမျိုးတောင်းပန်တိုးလျှိုးကြပေမယ့်
အရာမထင် အထမမြောက်တော့ပြီ။
ဗိုလ်လုံဆိုသူမှာ တစ်ချိန်အခါက အဖွဲ့
တွင်ထမင်းချက်အဆင့်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။
အထက်ခေါင်းဆောင်အား ပက်စက်
ယုတ်မာသည့်အကြံဖြင့် အဆိပ်ခတ်
သတ်ပြီးမှ ခေါင်းဆောင်တက်လုပ်သူ
ပင်တည်း။ "ဖွတ်မိချောင်းဖြစ်၊ မြစ်
မချမ်းသာ" ဆိုသည့်အတိုင်း ဗိုလ်လုံ
ဗိုလ်တက်ဖြစ်မှ ဝမ်းဟင်၊ ကာလေ၊
ဝမ်းပုံစသည့် ရွာသားများမှာ အသက်ကို
ဇက်နှင့်ထုပ်ထားရသည့် ဗမာနေ့သေနီး၊
ညသေနီး ဖြင့် သေမင်း ခံတွင်းဝသို့

အရိပ်တကြည်ကြည် ကြည်နေရ
သည်။

ရွာသားများ၏ ဥစ္စာ၊ ငါးဥစ္စာ၊
သားများ ခွေးနဲ့တဖြင့် ရှာထားသည့်
ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားသည်
ဘဏ္ဍာဟု တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ခံ
ထားပေသည့် တောအဖွဲ့အဖို့ အထွတ်
ပယ် ငွေကြေးများသည် သူတို့အတွက်
အာမခံချက် မရနိုင်။ မလုံခြုံနိုင်။
ကြောင့်ပင် ဗိုလ်လုံအိုက်လျှမ်းသည့်
ကျည်ပီးပါသည်ဆိုသည့် သိဒ္ဓိအဆောင်
အား ကျားကုတ်ကျားခဲ ချဉ်ခြင်း၊
မိလေခြင်းပင်။ အလကား ပဲတင်
ရိုးတိုက်၍ ရသည့် ငွေသည် အသက်
နှင့် ယှဉ်သော် ဘာမျှမဖြစ်လောက်။
သို့ကြောင့် ဗိုလ်လုံ၏ ဒေါသ
သည် ရှူးခနဲ ရှိခနဲ ခွေးရွေးတစ်ကောင်
နယ် မတည်မငြိမ် ပေါက်ကွဲပေသေး
သည်။

"ရိုကြီးရိုးပါရဲ့ - ဗိုလ်လုံရယ်၊
ကျွန်မ ယောက်ျားကို ပြန်လွှတ်သေး
နော်။ အသနားခံပါတယ်ရှင်။ တွေ့
ယောက်ျားအသက်ဟာ ဗိုလ်လုံအတွက်
အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ဗိုလ်လုံ

အဘွား ငွေဆယ်သိန်းကိုလည်း ပြန်ရှာ
မိဖိုမယ်ရှင်"

"တိတ်စမ်း - မလိုချင်ဘူး။ ကျုပ်
အဘွားဆို ဗရံမသီးဘူး။ နှင် စကား
အနဲ့တော့၊ ငါ့အရမ်းစိတ်တိုနေတယ်။
တိကြာ - နင်ပါအဆစ်ပါသွားမယ်"
ဗိုလ်လုံ ပြောသည့် နောက်ဆုံး
အကြောင်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်
အနားခံနေသည့် ထွေးခင်လည်း
မိမိတို့သွားရတော့သည်။

တစ်ချိန်က ရှမ်းသောင်းကျန်းသူ
သည်ထင်းခတ်ငါးခုတ်မီးသွေးဖုတ်
ညှပ်ဝမ်းဟင်ခဲလုံး၊ ဝမ်းပုံ (အရှေ့ဝမ်းပုံ)၊
လ (ရုစည်းရွာ) စသည့် တိုင်းရင်း
ရွာများ၊ ပအိုဝ်းများနှင့် ဗမာလူမျိုး
များ လုပ်ကိုင်စားသောက်သည့် ရွာ
များတွင် ဆက်ကြေးတောင်း။ မရက
သတ် ပြန်ပေးဆွဲသည့် လုပ်ရပ်များ
များစွာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြချိန် ဖြစ်သည်။ ဆက်
ကြေးပေးနိုင်က ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်
ဆိုသည့်စကားမှာ "စကားပုံ"တစ်ခု
တော့အဖြစ် မဟုတ်ချေပဲ ဤရွာ
များတွင် အမှန်ပင်ရှိခဲ့ပေသည်။

"တောအဖွဲ့" ဟု အမည်တွင်သည့် ချမ်း
သောင်းကျန်းသူတို့သည် မိမိသတ်မည့်
သူအားကိုယ်သေရမည့်တွင်းအားကိုယ်
တိုင် တူးစေပြီး တွင်းရှေ့မှာပင် လည်ချို
ကို တုတ်တိုနှင့်ရိုက် ဆိုသည့်အတိုင်း
ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်သတ်ခြင်း။ သေ
နတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခြင်းဖြင့် ကိုယ်တူး
သည့် တွင်းမှဖြင့်ပင် မြေဖို့ မြှုပ်နှံခံရရှာ
တော့၏။ "ဖိုးနီအား ခေါ်သွားသည့်ည
က "တစ်ယောက်မှ လိုက်မလာကြနဲ့၊
ဗမာစစ်တပ်ကိုတိုင်မယ်တော့မယ်မကြံ
နဲ့။ တစ်ရွာလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်း
ပစ်မယ်"

ဆိုသည့်ခြိမ်းခြောက်စကားကြောင့်
မည်သူမျှ လိုက်မသွားဝံ့ကြချေ။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် နေ့တွင် ရွာ
သားတို့သည် "ခိုင်းခနဲ" ဆိုသည့် သေ
နတ်သံ တစ်ချက်သာ ကြားလိုက်ရ
သည်။

"ဪ - ကံကောင်းမလိုနဲ့ ကံဆိုး
ရွာသူ ဖိုးနီအတွက် သေနတ်သံ တစ်
ချက်သာ နှုတ်ဆက်သွားလေခြင်း" ဟု
သံဝေဂယူရင်း ဝမ်းဟင်ရွာသားများ ဖျံ

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်ဖိုးနီအလောင်းအား ရှာပုံတော် ဖွင့်ကြတော့သည်။

ထူးခြားတိုက်ဆိုင်စွာပင် ဖိုးနီအလောင်းအား သူ ကျောက်ခရုရစ်သည့် ရေသဖန်းပင်အောက် ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် မှောက်လျက်သားတွေ့လိုက်ရရှာတော့၏။

“ဟယ် - ဖိုးနီအလောင်းပေါ်မှာတစ်တိုက်လုံးအနံ့ ခရုတွေ အပြည့်နဲ့ပါလား”

“ကြည့်စမ်း - ခရုတွေစုပ်ထားလိုက်သမှအသားစတောင်မကျန်သလောက်ပါပဲလား”

“ကျွတ် - ကျွတ် - ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ - မောင်ဖိုးနီရယ်”

ရွာသားများနှင့်အတူဦးဆောင်လိုက်ပါလာသည့်ရွာသူကြီးဖြစ်သူဦးသိန်းဝေက ဖိုးနီအလောင်းအား ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ပေးပေတော့သည်။

ဖိုးနီအလောင်းဖြစ်သူထွေးစင်မှာ ဖိုးနီအား ဖမ်းခေါ်သွားသည့် အချိန်မှစ၍ တင့်တယ်တရယ်ရယ် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့၍ ဤလူအုပ်နှင့်အတူ ပါမလာရှာတော့ချေ။

ဖိုးနီသေသည့်ညက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဆရာတော် ဦးဝိမလသည်

ဖိုးနီအား အိပ်မက်မက်လေ၏။

အိပ်မက်တွင်ကျောက်ခရုမီးသည့်ဆင်းရဲမွဲတေသည့်ဖိုးနီအား အသဖြင့်လည်းကောင်းကနဦးက ခရုများကို လွှတ်ပေးသည့်အထူးကြောင့်လည်းကောင်း သိဒ္ဓိဝင်ကျောခရုအမြဲတေအား ပေးသနားခဲ့ကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် ဖိုးနီသည် အရက်စာသောက်စားပြီး မိမိတို့မျိုးနွယ်သည် ခရုများကို သတ်စားခဲ့သည့်အတွက် လက်တုံ့ပြန် ကျိန်စာတို့ လိုက်ရကြောင်းဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ မက်လေသည်။

ဆရာတော်သည်ညက မက်သောအိပ်မက်ကောက်ကြောင်းအား ထိစိမ့်တွေးရင်း စိတ်လေးလှသည်နှင့် တို့နေထိုင်ရာ ဝမ်ဟင်ရွာသို့ အစောတစ်ကိုယ်တည်း ကြွလာခဲ့ပေသည့်အတိုင်းပင် ဆရာတော်သည် ဖိုးနီအလောင်းအား စိတ်နှလုံးမသွေးဖွယ်မြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“အိမ်း - ဒကာလေး - ဖိုးနီအလောင်းအရ အမေတေ (အမြဲတေ) ကံအားလျော်စွာ ရတော့ရလိုက်တယ်ကံတရားက ပေးသနားခြင်းတော့ရဲ့၊ ဒါပေသိ - မခံယူတတ်တော့အား

လိုက်ရတယ်။ ဒကာလေး မောင်နီဟာ ပညာမတတ်ရှာတော့ ခွဲခြမ်းကြာတဲ့ညက်မရှိရှာဘူး။ ဆရာတော်အိပ်မက်ခံခဲ့သလို မောင်ဖိုးနီဟာ သူ့အရူးရှင်ရဲ့ အသားကို မြိန်ရေယုက်ခွဲအရက်နဲ့တောင်မြည်းလိုက်သေး။ ညခံလိုက်သေးတယ်။ ကံ - ဒကာ၊ အမေတို့လည်း ဖိုးနီအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အဝေသင်ခန်းစာယူရစ်ကြ”

ဆရာတော်သည် ဖိုးနီအလောင်းအသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရင်း အကား ဆိုလိုက်တော့သည်။

ဖိုးနီ သေဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပင် ဖိုးနီမလည်း ထိုရွာမှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားပေသည်။ တချို့က ဆိုလိုက်လျှမ်းသည် ဖိုးနီမိန်းမအား အဖြစ် မတရားသိမ်းပိုက်ပြီး

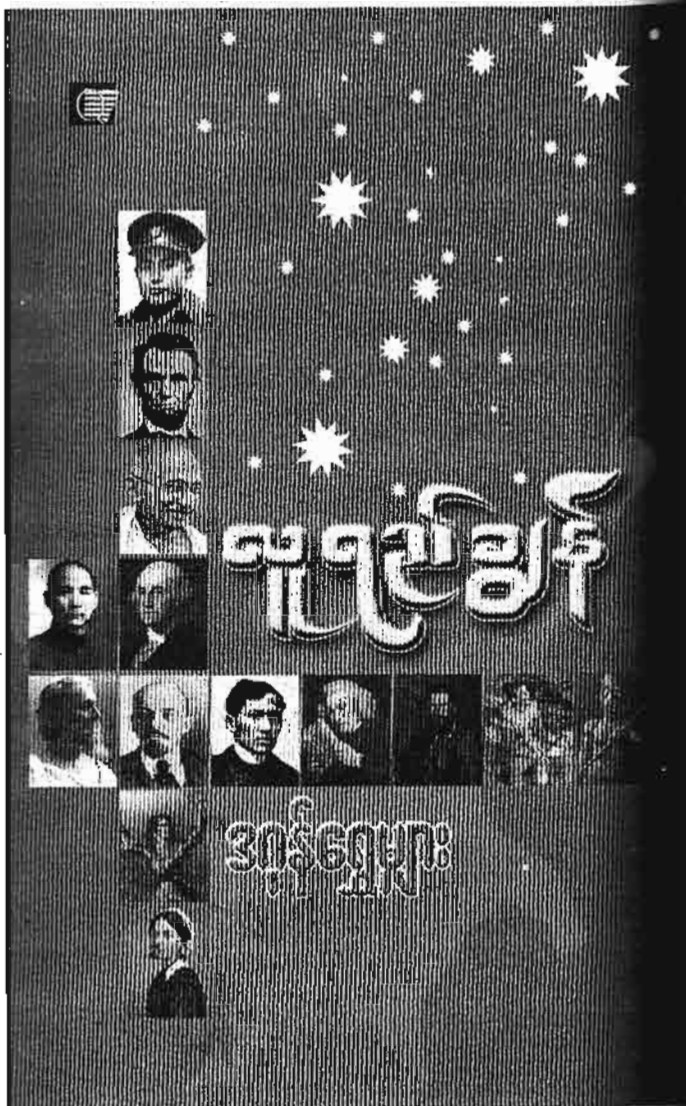
တိတ်တဆိတ်ခေါ်သွားကြောင်း၊ ဗိုလ်လုံမှာလည်း တပ်မတော်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ကာ အဖမ်းအဆီးခံလိုက်ရကြောင်း တပ်မတော်၏ တုံ့ပြန်ချက်ဖြင့် ဗိုလ်လုံမှာ ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးပြီး တူသော အကျိုးပေးခံသွားရကြောင်း ရွာသားများ သိရှိလိုက်ရသည်။

ဪ - ကြာတော့လည်း ကြာပါပြီ။ သည်ရွာကလေးတွင် ဖြစ်ပျက်သွားရှာသည့် သင်ခန်းစာယူဖွယ်၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ဖိုးနီနှင့် ကျောက်ခရုအမြဲတေ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းသည် “ပေးကားပေး၏ မရသည့်ပမာ” သိဒ္ဓိဝင် အဆောင်ဇာတ်လမ်းအဖြစ် ယနေ့ထက်တိုင် ပြောစမှတ်ပြုနေရစ်ပေတော့သည်။

» ညိုရှောင်

အုပ်စု - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၁) တစ်စောင်၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းအလမ်းထောင်)၊ ကျောက်စာတည်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရုံးအမှတ် - ၇၀၈/၅၁၂ (၂-၁) တစ်စောင်၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းအလမ်းထောင်)၊ ကျောက်စာတည်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရုံးအမှတ် - ၇၀၈/၅၁၂ (၂-၁) တစ်စောင်

၏ စီမံခန့်ခွဲမှုကောင်းမွန်စေသော စာအုပ်များ

ဒုန်းရွှေများ
လူချစ်ချစ်

ခေါင်းဆောင်မှုစွမ်းရည်
တိုးတက်စေနည်း

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

၈၀/၅၁၂ (၂-၁)
ကုန်သည်လမ်း
အလမ်းထောင်)
ကျောက်စာတည်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့၊
အမှတ် ၇၀၈/၅၁၂
၇၀၈/၅၁၂@gmail

ဆက်ဆံရခက်သူများနှင့်
ဆက်ဆံနည်း

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

လူများကို အုပ်ချုပ်နည်း

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

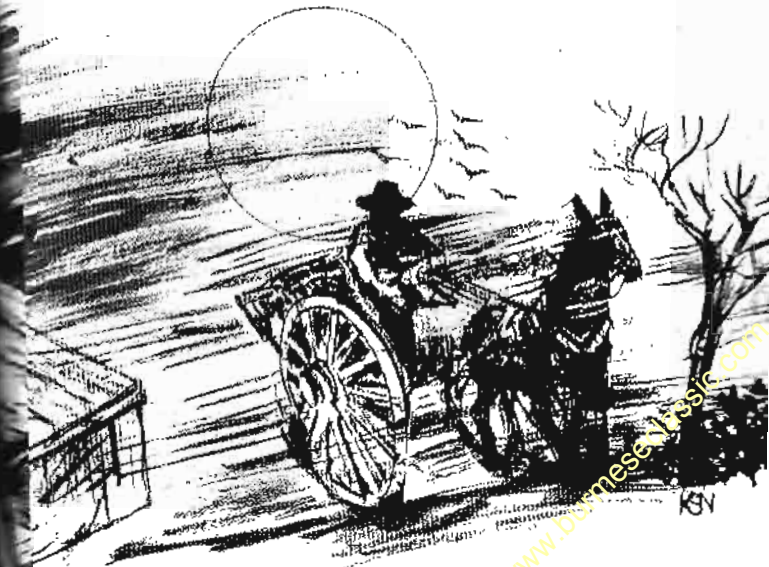

HOW TO DEAL WITH DIFFICULT PEOPLE
ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်

ဒီတစ်ခါကြုံရတဲ့ ပုန်တိုင်းက တော်တော်ဆိုးတာပဲ။
ပိုးခိုင်းတို့ တံငါသည့်တွေ တော်တော်ထိလိုက်တယ်။
ပိုးခိုင်းကတော့ ပိုက်တွေဆုံး၊ လှေလည်းဆုံးနဲ့
လူပသေတာတောင် ကံကောင်း။
သူနဲ့ ပလမ်းပကမ်းမှာ ပိုက်ချနေတဲ့ ဦးလူလှကြီးတော့
ဘယ်လိုနေတယ် မသိဘူး။

မာသာရဌာ

စာရေးသူ

မသုရထား

ဆောင်း၊ လူလင်း

မုန်တိုင်းကျခါမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖေးဖေးမမနဲ့ ကူညီညာ လုပ်ကြမယ်စိတ်ကူးတာ တဖြည်းဖြည်း နဲ့ ပိုဆိုးလာတဲ့ မုန်တိုင်းဟာ ပင်လယ် ထပ်ပြင်လုံး အုံကြွပြီး ကောင်းကင်တစ်ခု လုံးလည်း မုန်မှိုင်းသွားလို့ ဘာမှမမြင် ခုတော့ဘူး။

ဝိုးနိုင်လည်း ကိုယ့်အသက်ဘေး တိုယ်ကာကွယ်ရင်းနဲ့ မုန်တိုင်းထန်ထန် ကြားမှာ ပင်လယ်ထဲ လက်ပစ်ကူးခဲ့ရ

တယ်။ ရရာသစ်တုံးတစ်တုံးကို တွယ် ဖက်ပြီး ဘာမျှမမြင်ရတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ထဲ မှာ မျောပါခဲ့ရတယ်။

ကြာတော့ - လှိုင်းအပုတ် ကြမ်း လိုက်တာမှာ တွယ်ထားတဲ့ သစ်တုံးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကွဲကွာသွားပါတော့တယ်။ ဒီ တော့လည်း - ကမ်းစပ် ဘယ်မှာရှိမှန်း မမှန်းဆနိုင်ပဲနဲ့ ဆက်ပြီး လက်ပစ်ကူး ခြေတော့ပေါ့။

ဟ - ငါ့လှည်းက

ပသာရထားပဟုတ်ပါဘူးဟ။

ပသာအလောင်းတွေကို

ငါ့လှည်းငါ ပစ်ပစ်ပါဘူး။

ငါပစ်ပစ်တဲ့ အငါးငါးတွေက

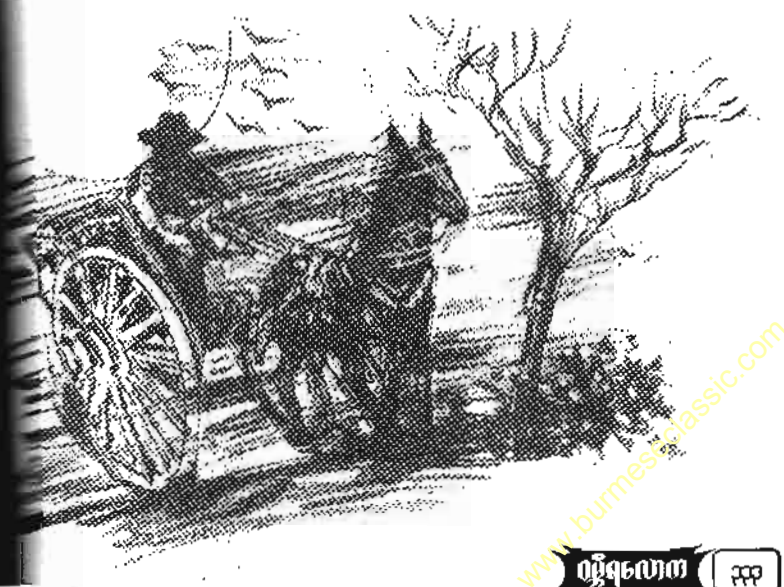
သစ်အကောင်းစားနဲ့လုပ်ထားတဲ့

အသစ်စက်စက်အငါးငါးတွေ။

လူသေတွေ ပထည့်ရ၊ ပစ်ရသေးဘူး ...

ဒုက္ခတွင်းထဲမှာ အဝေး-အဝေးနဲ့ အမေ့ကို ဟစ်အော်ခေါ်ရင်း တမ်းတမိ တယ်။ ဘုရားကို သတိရပေမယ့် နဂို ကတည်းက ဘုရားစာ တစ်ပိုဒ်ဆုံး အောင် ကောင်းကောင်းမရခဲ့တာမို့ မရွတ်ဆိုနိုင်ခဲ့ဘူး။ အမေ့ကိုပဲ တမ်းတ မိတယ်။

ကူးရင်းခတ်ရင်းက လက်ပန်းတူ ပါးစပ်ထဲ ဆားငန်ရည်တွေဝင်၊ မျက်လုံး တွေလည်းစပ်နဲ့ မုန်တိုင်းအန္တရာယ်ကို အားခံရင်း သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွား ခဲ့ပါတော့တယ်။

အခု သတိရလို့ ကြည့် လိုက်
တော့ ...

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပင်လယ်ကမ်း
စပ် တစ်နေရာမှာ တင်နေတာကို တွေ့
လိုက်ရပါတယ်။

မုန်တိုင်း အရိပ်အယောင်လည်း
မရှိတော့ဘူး။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးလည်း
ကြည်လင်လို့။

ဖိုးနိုင် သံပြင်ပေါ်ကနေ လူးလဲ
ထလိုက်တယ်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ သဲတွေဟာ
မြောက်ကပ်ပြီး မာတောင့်အေးခဲနေကြ
တယ်။ သူ့ဘယ်လောက်ကြာကြာသတိ
လစ်နေတာလည်း မသိဘူး။ သူ့ကိုယ်
ပေါ်မှာ ကဏန်းကောင် သေးသေးလေး
တွေ တက်လို့။ ဖိုးနိုင် ထလိုက်ချိန်မှာ
တကုန်း ကောင်လေးတွေဟာ အနီးက
သဲတွင်းလေးတွေထဲကို ပြေးဝင်သွားကြ
တယ်။

ဖိုးနိုင်ဟာ ထထိုင်ရင်းက ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။

ဖိုးနိုင် သိပ်ကဲကောင်းတာပဲ။ သူ
ရောက်နေတဲ့ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဟာ သူ့နဲ့
မစိမ်းတဲ့ နေရာဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ ရွာ
နဲ့ မဝေးတဲ့ ကမ်းနီရွာနဲ့ မလှမ်းမကမ်း
ကသံပြင်ကမ်းစပ်ပေါ်မှာ ရောက်နေတာ
ပါ။

ဖိုးနိုင်ဟာ ပင်လယ်ထဲ ငါးဖမ်းထွတ်
တိုင်း ဒီနေရာကနေ ဖြတ်သွားနေ ကျန်
ကမ်းနီရွာရဲ့ရှုခင်းကို မှတ်မိနေတယ်။

ဒီကနေတစ်ခေါ်လောက် လျှောက်
လိုက်ရင် ကမ်းနီရွာကို ရောက်ပြီ။ ကမ်းနီ
ရွာနဲ့ ဖိုးနိုင်တို့ရွာ ရေပြာစမ်းက လမ်းသာ
ပါတယ်။ မြေလမ်းပြန့်ပြန့်ပြန့် ပြူး ခို
တယ်။ သုံးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးတယ်။

ဖိုးနိုင်ဟာ မုန်တိုင်းထဲမှာ မသေ
မပျောက်ဘဲ ကိုယ့်ရွာနဲ့ မလှမ်းမကမ်း
ကို ပြန်ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာနေ
တယ်။

သူ့ကိုယ်သူ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့
သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ခူးဆစ်လောက်အထိ

ရှိတဲ့ သရိုးကွာထားဘောင်းဘီရယ်။ တိ
ရှုပ်လက်ပြတ်ရယ်ဟာ ဒီအတိုင်း ရှိနေ
တုန်းပဲ။ ခပ်ကြပ်ကြပ်အဝတ်အစားတွေ
မို့ ကျွတ်ထွက်မသွားတာပါ။

ဖိုးနိုင်က ဆံပင်ကြားထဲ ဝင်နေတဲ့
သဲတွေကို လက်နဲ့သပ်၊ ခေါင်းယမ်း ခါချ
လိုက်ပြီး ကမ်းနီရွာဘက်ကို လမ်းလျှောက်
လာခဲ့ပါတယ်။

ကမ်းနီရွာထိပ်ရောက်တော့ ရွာ
ထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့မှာ ဦးဘဇံကြီး
ရဲ့ မြင်းလှည်းရပ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရ
တယ်။

ဦးဘဇံကြီးက ကွမ်းယာဝင်ဝယ်နေ
တာပါ။

ဖိုးနိုင်ဟာ ကွမ်းယာဆိုင်နဲ့ မလှမ်း
ကမ်းက သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ
ရပ်လိုက်တယ်။

ဦးဘဇံကြီး မြင်းလှည်းက တောင်
ဘက်ကို ဦးလှည့်ထားတာပါ။

ဒါဆိုရင် သေချာပြီ။ ဦးဘဇံကြီး

ဖိုးနိုင်တို့ရွာ ရေပြာစမ်းကို သွားလို့ပဲ။
တောင်ဘက်မှာ ဖိုးနိုင်တို့ ရေပြာစမ်းရွာ
တစ်ရွာပဲ ရှိတာလေ။

ဦးဘဇံကြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှာတော့
လူသေအခေါင်းတစ်ခု တင်ထားလို့ပါ။
မြင်းလှည်းက အမိုးမပါဘူး။ လူသေ
ထည့်တဲ့ အခေါင်းကြီးက မြင်းလှည်းပေါ်
မှာ ထင်းထင်းကြီးပေါ်လို့။

ဦးဘဇံက အခေါင်းလုပ်ရောင်းတဲ့
လက်သမားဆရာကြီးလေ။ မြင်းလှည်း
ပေါ်က အခေါင်းကလည်း လောလော
လတ်လတ်သေသူတစ်ယောက်အတွတ်
အသုဘချဖို့ မှာထားတဲ့ အခေါင်းပါ။
အခေါင်းအသစ် ဆိုပါတော့။

ဦးဘဇံဟာ ဒီလိုပဲ သူ လုပ်ပေးရတဲ့
အခေါင်းတွေကို ကိုယ်ပိုင်မြင်းလှည်းနဲ့
အသုဘအိမ် အရောက်ပို့ပေးနေတုန်း
လေ။

ဒီအနီးအနားက ရွာတွေကလည်း
လူသေရင် ဦးဘဇံဆီမှာပဲ အခေါင်း
မှာနေကျပါ။

အခုလည်း ရေပြာစမ်းရွာက တစ်
ယောက်ယောက်သေလို့အခေါင်းသွား
ဖို့မလိုဖြစ်မှာပေါ့။

“အဘိုးကြီး၊ တော့ မသာရထား
ကြီးကို ဆိုင်ရှေ့မှာ တည်တည်လာမရပ်
ပါနဲ့ဆိုတာ ပြောလို့မရဘူး။ ရပ်ပြန်ပြီ။
ခုကွယ်ပါ...”

ကွမ်းယာဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက
ဦးဘဇံကြီးကို ရန်တွေနေတာပါ။

“ဟ - ငါ့လည်းက မသာရထား
မဟုတ်ပါဘူးဟ။ မသာအလောင်းတွေ
တိုငဲ့လည်းပေါ်မတင်ပါဘူး။ ငါတင်လာ
တဲ့ အခေါင်းတွေက သစ်အကောင်းစား
နဲ့လုပ်ထားတဲ့ အသစ်စက်စက်အခေါင်း
တွေ၊ လူသေတွေမထည့်ရ၊ မဝင်ရသေး
ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် - မသာပစ္စည်းဆို
ကျက်သရေ တုံးတာပဲ။ ရှေး - ရှေး -
မြန်မြန် မောင်းသွားပါတော့။ နောက်

ကြာမှတ်တာ ဖိုးနိုင်ကိုယ်ထံ
ဝင်ရောက်ဖြစ်သန့်သွားပါတယ်။
ကြာမှတ်တာ ဖိုးနိုင်ကိုယ်ထံ
စိုးလျှိုပေါက်ဖြစ်သန့်သွားပြီးစုံနောက်မှာ
ဖိုးနိုင်ရဲ့ ကိုယ်မှာ ကြာမှတ်ဖြစ်သွားတဲ့
အရာအတိုင်း နှစ်ခြမ်းကွဲထွက်သွားပါတယ်။
ဖိုးနိုင်ဟာ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ
ပုံကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်နေတယ်။
သူ့သွားကိုယ်မှာ နှစ်ခြမ်းကွဲရစ်ကြီးနဲ့
လေထဲမှာ ဖန်တစ် ဖြစ်နေသေးတယ် ...

လာရင်တော့မသာရထားကြီးကို ကျွန်မ
ဆိုင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နော်။ ဝေး
ဝေးမှာထားပါ။ ဒါပဲ...”

ကောင်မလေးက ဦးဘဇံအတွက်
ကွမ်းယာကို လှမ်းပေးရင်းက ပြောလိုက်
တယ်။ ဦးဘဇံက စီးကရက်ထည့်တဲ့
သံဘူးအပိုင်းလေးကို ဆောင်ထားပြီး
ကွမ်းယာဝယ်ရင်း အဲဒီအထဲကိုယာပြီး
ထည့်ခိုင်းပါတယ်။ စားတော့လည်း ဘူး
လေးကို ဖွင့်ဖွင့်ပြီး တစ်ယာပြီးတစ်ယာ
စားတတ်တာပါ။

ဦးဘဇံက ကွမ်းယာသည် ကောင်
မလေးပြောတာကိုစိတ်မဆိုးဘဲတဟား
ဟားရယ်ရင်းက အခေါင်းတင်ထားတဲ့
သူမြင်းလည်းပေါ်ကို တက်လိုက်တယ်။

ဦးဘဇံက ပျော်တတ်တဲ့ လူကြီးပါ။

အစကတော့ ဖိုးနိုင်ဟာ ဦးဘဇံ
ကြီးဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ရွာကို လိုက်
မလို့ပဲ။ ကွမ်းယာသည် ကောင်မလေး

ရန်တွေတာကို စိတ်မဆိုးဘဲ ခုတ်တော
နေတာ တွေ့လိုက်တော့ ပျော်တတ်တဲ့
ဦးဘဇံကြီးကို စချင်နောက်ချင်စိတ်
ပေါက်လာတယ်။

သူ ရပ်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးဘက်ကို
ဦးဘဇံမြင်းလည်းလည်း မောင်းထွက်
လာရာ ဖိုးနိုင်က သစ်ပင်တစ်ဖက်ကို
ကွယ်ပြီး ရပ်နေလိုက်တယ်။ မြင်းလည်း
သစ်ပင်ကို ကျော်သွားမှ နောက်က ပြေး
လိုက်ပြီး မြင်းလည်းနောက်မြီးကနေ
လည်းပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်တယ်။

ဖိုးနိုင်မြင်းလည်းပေါ်လိုက်လာတာ
ကို ဦးဘဇံကြီး မသိသေးပါဘူး။ ကွမ်း
ယာကိုပါစောင်မှာမြဲရှင်းမြင်းမလေးတို့
ကြာမှတ်နဲ့ တရွမ်းရွမ်းရှိတ်ပြီး ရေပြာ
စမ်းရွာဆီကို ခရီးနှင်နေတယ်။

ဖိုးနိုင်လည်း လမ်းကျမှ အဘိုးကြီး
ကို စဦးနောက်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမှ
တိတ်တိတ်ကလေးလိုက်လာခဲ့တယ်။

မြင်းလည်းနောက်မှာအခေါင်းကြီး
တင်လာရလို့ နေရာလပ်က သိပ်မရှိပါ
ဘူး။ ဖိုးနိုင်လည်းအခေါင်းပေါ်ကိုပဲတက်
ထိုင်လိုက်ပါတော့တယ်။

မြေလမ်းလေးမှာ လေတဟူးဟူးနဲ့
မို့သွားရတာ စိတ်ရွှင်လန်းလာတယ်။

ဦးဘဇံကြီးကတော့ သူ့မြင်းလည်း
နောက်မှာ ဖိုးနိုင်ပါလာတာ မသိဘဲ ကွမ်း
လေးကို တမြုံမြုံဝါးရင်း ကြာပွတ်ကြီး
တလယ်ယမ်းနဲ့ ခရီးဆက်နေပါတယ်။

တစ်ချက်တစ်ချက်လည်း လည်းအပြင်
တို ခေါင်းပြုပြီး ကွမ်းတံတွေး ထွေးပါ
သေးတယ်။

ဖိုးနိုင်ဟာ သေတွင်းက လွတ်လာ
ပေမယ့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်တော့
မပျော်နိုင်ရှာဘူး။ သူ့မှာ လှေမရှိတော့
ဘူး။ ပိုက်မရှိတော့ဘူး။ ပင်လယ်ပြင်ကို
ခမ်းထွက်ဖို့ လှေနဲ့ ပိုက်ရှာရဦးမယ်။

တံငါသည်တစ်ယောက်အတွက်
လှေနဲ့ ပိုက်ဟာ မရှိမဖြစ် ပစ္စည်းတွေ
မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြုံရင် ဘာမဖြစ်
စရာ ရှိသလဲ။ မသကာ - အကြွေးတင်ရ
ပေါ့။ အလုပ်ကြိုးစားပြီး အကြွေးကို မြန်
မြန်ဆပ်နိုင်အောင် လုပ်ရုံပါပဲ။

ဖိုးနိုင်က ခြေတွေးတွေးလိုက်တယ်။
ဖိုးနိုင်အာရုံထဲမှာ အမေပုံရိပ် ပေါ်လာ
ပြန်တယ်။

အမေကတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ မှန်
တိုင်းကျပြီး သူပြန်ရောက်မလာသေးလို့
စိတ်ပူနေမှာ အမှန်ပဲ။

ဖိုးနိုင်က အမေရဲ့တစ်ဦးတည်းသော
သားပါ။ အမေက မုဆိုးမ။ အမေတစ်ခု
သားတစ်ခုဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သားအမိပါ။

မှန်တိုင်းကြားမှာ မသေဘဲ သူ မြန်
ရောက်လာတာတွေ့ရင် အမေ ဘယ်
လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်မလဲ။

ဖိုးနိုင်က တွေးရင်း အိမ်အမြန်မြန်
ရောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်။

ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ သူ
တို့ရွာလေးနဲ့ နီးလာပြီ။

ဦးဘဇံကြီးက ပါးစပ်ထဲက ကွမ်း
သွေးတွေကိုလည်း အပြင်ရောက်အောင်
ထွေးထုတ်လိုက်တယ်။

နောက်တစ်ယာ ထပ်ဝါးဖို့ သူ့ကွမ်း
ဘူးလေးကို ဖွင့်တယ်။

ဦးဘဇံကြီးကို နောက်ဖို့ အချိန်တန်
ပြီလို့ ဖိုးနိုင်က တွေးလိုက်တယ်။

ရွာလည်း ရောက်ခါနီးပြီလေ။

ဦးဘဇံကြီး ကွမ်းဘူးကို အဖွင့်မှာ
နှိပ်နိုင်က ဦးဘဇံ ချိုင်းအောက်ကနေ သူ့
ဇက်ကို အသာလှူပြီး ကွမ်းတစ်ယာကို
အုန်းနှိုက်လိုက်ပါတယ်။

ကွမ်းတစ်ယာက သူ့လက်ထဲပါလာ
တယ်။

ဦးဘဇံကြီးဟာ ကွမ်းဘူးထဲကနေ
သူ့နှုတ်စိအောက်မှာ ကွမ်းတစ်ယာ ဖျတ်
မနဲပျောက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး အံ့သြ
နေတယ်။

ဦးဘဇံကြီးဟာ ကွမ်းတစ်ယာ
ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဝါးရင်တော့ လျှောက်လိုက်
တယ်။

“တယ် - နေ့ခင်းကြောင်တောင်
ကြီးသောင်းကျန်းနေလိုက်တာ ဘယ်က
အကောင်ပါလိမ့်”

အဲဒီလိုပြောပြီး ဦးဘဇံကြီးက ...

“ကိုင်းကွာ - သောင်းကျန်းဦးဟဲ့။
နာနာဘာဝကောင်”

သူ ကိုင်းထားတဲ့ ကြာပွတ်နဲ့
အနောက်ဘက်ကို လှမ်းရှိတ်လိုက်ပါ
တယ်။

ဦးဘဇံကြီးက လူနောက်ကို မလှည့်
ဘဲ ကြာပွတ်ကိုပဲ နောက်ပြန်ယမ်းထည့်
လိုက်တာပါ။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဖိုးနိုင် ရှောင်
စိုန် မရလိုက်ဘူး။

ဦးဘဇံယမ်းလိုက်တဲ့ ကြာပွတ်ဟာ
ဖိုးနိုင်ကိုယ်ပေါ်ကို တည့်တည့်ကျလာ
တယ်။

ဒါပေမဲ့ - ဒါပေမဲ့ ...

ကြာပွတ်ဟာ ဖိုးနိုင်ကိုယ်ထဲကို ဝင်
ရောက် ဖြတ်သန်းသွားပါတယ်။ ကြာ

ပွတ်ဟာဖိုးနိုင်ကိုယ်သကိုတိုးလျှိုပေါက်
ဖြတ်သန်းသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဖိုးနိုင်ရဲ့
ကိုယ်ဟာ ကြာပွတ်ဖြတ်သွားတဲ့ အရာ
အတိုင်း နှစ်ခြမ်းကွဲထွက်သွားပါတယ်။

ဖိုးနိုင်ဟာ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားတဲ့ သူ့
ကိုယ်သူ ငဲ့ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်နေ
တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ နှစ်ခြမ်းကွဲရက်
ကြီးနဲ့ လေထဲမှာ ဟစ်ဟစ် ဖြစ်နေသေး
တယ်။

ကြည့်နေရင်းမှာပဲ နှစ်ခြမ်းကွဲနေတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြန်စေ့
စိတ်ပြီး ဆက်သွားပါတော့တယ်။

ဟင် - ဘာလဲ၊ ဘာလို့ အဲဒီလို ဖြစ်ရ
တာလဲ၊ ငါ ဘာလို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ။

“ဦးကြီး - ဦးကြီး”

ဖိုးနိုင်ဟာ သူ့အဖြစ်ကို မေးကြည့်ဖို့
ဦးဘဇံကို ခေါ်လိုက်တယ်။

ဦးဘဇံက ဖိုးနိုင် ခေါ်သံကို မကြား
ဘူး။

ဖိုးနိုင်က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဦးဘ
ဇံ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး ခေါ်လိုက်ပြန်
တယ်။

“ဦးကြီး”

ပခုံးကို ပုတ်လိုက်တဲ့ သူ့လက်ဟာ
ဦးဘဇံ ပခုံးကို မထိဘဲ သူ့လက်ထဲ
ဦးဘဇံကိုယ်ထဲကို ကျွံဝင်သွားပါတယ်။

“ဟင်”

ဖိုးနိုင် နားလည်လိုက်ပါပြီ။

ဖိုးနိုင်ဟာ မုန်တိုင်းထဲကနေ မသေ
မလွတ်မြောက်လာတယ်လို့ သူ့ကိုယ်
သူ ထင်နေတယ်။

တကယ်တော့ လက်ရှိ “သူ” ဟာ
အကောင်အထည် ရုပ်ခြပ်မရှိတဲ့ ဝိညာဉ်
တည်း။

ဖိုးနိုင်ဟာ သူ တက်ထိုင်နေတဲ့
အခေါင်းကြီးကို ခုမှ ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါ
တယ်။

အခေါင်းဘေးနံရံမှာ ရေးထားတဲ့
အာန်းကို တွေ့လိုက်ရပါပြီ။

အခေါင်းဘေးနံရံမှာ ရေးထားတဲ့
အာန်းကို တွေ့လိုက်ရပါပြီ။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာပြုဆိုတာကို စဉ်း

ပန်းတနည်း သိလိုက်ချိန်မှာပဲ ဦးဘဇံရဲ့
မြင်းလှည်းဟာ ရွာထဲ ရောက်လာပြီး ရွာ
ထိပ်နားက အခေါင်းမှာထားတဲ့ အိမ်ရှေ့
မှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ကတော့
ဖိုးနိုင်တို့ အိမ်ပါပဲ။

ဖိုးနိုင်ဟာ မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်း
လိုက်တယ်။

အိမ်ထဲကို အပြေးအလွှား ဝင်လာ
ခဲ့တယ်။

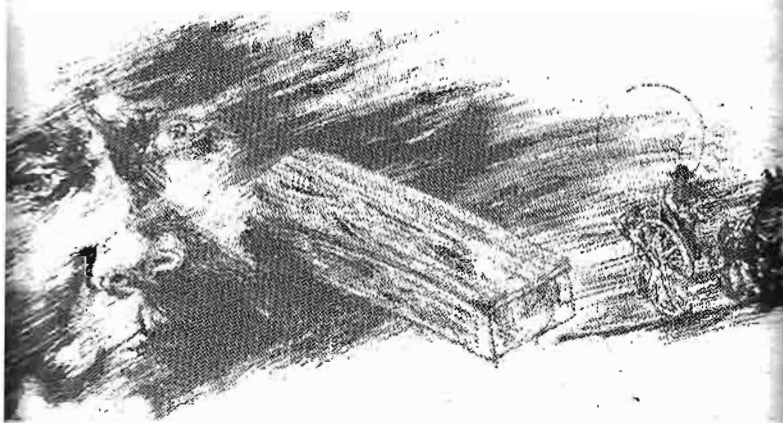
အိမ်ရှေ့မှာတော့ အလောင်းစင်
တစ်ခု ပြင်ဆင်ထားပြီး သူ့အမေတ
ဦးယိုလို့။

ရွာထဲက မိန်းမတစ်ချို့က သူ့အမေ
ကို ဖေးမနပ်သိမ့်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်
လိုက်ရပါတော့တယ်။ အလောင်းစင်
ပေါ်က အလောင်းကတော့ သူ့အလောင်း
ပါပဲ။ အလောင်းဟာ ပုပ်ရိနဲ့ပြီး အစာင်း
ကားလို့ ရုပ်လုံးမပေါ်တော့ပါဘူး။

စောင်နှိုင်း

အသက် (၂၄) နှစ်

ဟာ - ငါ သေသွားပြီ၊ ငါ သေသွား
တာ။

ရေထဲမှာ သေတဲ့ အလောင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း သုံးရက်အကြာမှာ ပေါ်လာလို့ အိမ်ကို ပြန်သယ်လာတဲ့ ဖိုးနိုင်ရဲ့ အလောင်းပါပဲ။

“ဟော - အခေါင်းရောက်လာပြီ”

ဦးဘဇံ မြင်းလှည်းရောက်လာတာ ကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။

“အမလေး - ငါ့သားလေးနဲ့ ခွဲရတော့မယ်။ သား - သားလေး - ဖိုးနိုင်၊ အဖြစ်ဆိုးလှသည်လား သားရဲ့၊ အမေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီလား။ အမေ့ကို စွန့်စွန့်စားစား ရှာကျွေးတဲ့ သားလိမ္မာလေး၊ အဖြစ်ဆိုးလှတယ်။ အမလေး - သားရဲ့”

ဖိုးနိုင် အမေ ဒေါ်လှမြိုင်က ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပိုလိုက်တယ်။

“အမေ - အမေ - သား၊ ဒီမှာပါ။ အမေ့ဘေးမှာ ရပ်နေတယ် အမေ”

ဖိုးနိုင်က ပြောလိုက်ပေမယ့် အမေ သာမက ဘယ်သူမျှ ဖိုးနိုင်ကို မမြင်ကြပါဘူး။

“ကဲ - ကဲ - အလောင်းကို အခေါင်း

ထဲထည့်ကြ၊ အလောင်းက မြင်မတော်တော့ဘူး၊ တော်တော်ရပ်ပျက်နေတာနဲ့ သရဏဂုံလည်း တင်ပြီးနေပြီ။ အခေါင်းထဲထည့်ပြီး တစ်ခါတည်း သံရိုက်ပြီး လိုက်ကြ”

ရွာလူကြီးတစ်ယောက်က ဆော်လို့လိုက်တာပါ။

“ကျွန်မသားလေး - ကျွန်မသားလေးကို ဝေအောင်ကြည့်ပါရစေဦး”

“အမေ - အမေ - ကျွန်တော် အဘေးမှာ”

“မလှမြိုင်ကို ဝိုင်းဝန်းထားကြ၊ ရွာသားတချို့က ဖိုးနိုင်အလောင်း

ကို ဝိုင်းမပြီး အခေါင်းထဲ သွင်းလိုက်ပါတယ်။ အလောင်းက ပုပ်ပွရှိနေတာ

အခေါင်းနဲ့ ကြပ်ပြီး ဝင်အောင် ဖိထည့်လိုက်ရတယ်။ အခေါင်းထဲ

အလောင်းရောက်သွားတာနဲ့ ဖိုးနိုင်အမြင်တွေဟာ ဝေဝါးသွားပါတယ်။

ကြားနေရတဲ့ အသံတွေလည်း တိုတိုပါတယ်။

“သံနဲ့ အသေရိုက်ပြီး ပိတ်သိမ်းတော့ဟေ့”

အလောင်း အခေါင်းထဲ ရောက်သွားတာနဲ့ အဖုံးပျဉ်ပြားနဲ့ ဖုံးလိုက်ကြတယ်။

ဦးဘဇံကိုယ်တိုင် အခေါင်းအဖုံးကို ခွဲရိုက်ပေးတယ်။

သံတစ်ချက် ရိုက်သွင်းလိုက်တိုင်း ဖိုးနိုင် မြင်နေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ

ဝေဝါးသွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာတယ်။

နောက်ဆုံးသံချက် ရိုက်လိုက်ချိန်မှာတော့ ဖိုးနိုင်ဟာ ဘာကိုမျှ မမြင်ရမကြားရတော့ဘဲ ပိန်းပိတ်အောင် နက်ရှိုင်းတဲ့ အမှောင်ထုကြီးထဲကို ရောက်ရှိသွားပါတော့တယ်။

» ဆောင်းဂျာနယ်

ဟိုဒီပါ၊ ကက်ထက်၊ တီပီ၊ ပီရိုအရှောင်ညှိုးသော်

သွားတိုက်ဆေးကို အုန်းဆီနှင့်ရောကာ ငါ့ဝှမ်းနုနုဖြင့် ပွတ်တိုက်ပေးပါက အသစ်ကဲ့သို့ တောက်ပသစ်လွင်လာပါလိမ့်မည်။

ယက်စက်ရည်ကွင်းချွတ်နည်း

အစွန်းတွင် ဆေးအနည်းငယ်ကို ဖုံး၍ အတော်ကြာအောင် အုပ်ထားပါ။ အဝတ်ကို လျှော်ဖွပ်သည့်အခါ အလွယ်တကူ ပျောက်သွားပါမည်။

မြန်မာပြည်ကိုချစ်သော
နိုင်ငံခြားသားကြီး
ဆေးအေးဖို့အဖို့ဝမ်းနည်း

မြန်မာပြည်ကိုချစ်သော နိုင်ငံခြားသားကြီး

ဆေးအေးဖို့အဖို့ဝမ်းနည်း

အဖွဲ့အလမ်း ဟုသည်မှာကောင်း
အသော အကျင့်စရိုက် တစ်ခုတော့
တတ်ပါ။ သို့သော် လူတိုင်းတွင် အဖွဲ့
အလမ်းကိုယ်စီနှင့် အကျင့်စရိုက် ကိုယ်
တော် ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
အသောလူမျိုးများအနေနှင့် အဖွဲ့အလမ်း
မရှိသဖြင့် ချက် ကြီးမားလှသည်ဟု
ကျွန်တော်ယုံကြည်ထားမိခဲ့သော်လည်း

တစ်ကယ်တမ်းတွင် မြန်မာပြည်သား
မဟုတ်သော အနောက်တိုင်းသား တစ်
ဦးနှင့် တွေ့သောအခါ၌ လက်ဖျားခါ
လောကအောင်ပင် သူ၏ အဖွဲ့အလမ်း
နှင့် ယုံကြည်ချက်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်
တိုင် မြင်တွေ့ကြားသိခဲ့ရပါတော့သည်။
ထို့ကြောင့်ပင် လူဆိုသည်မှာ သတ္တဝါ
တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ အနောက်တိုင်း

သားနှင့်အရှေ့တိုင်းသားဟူ၍ခွဲခြားစရာ မလိုဘဲ လူသားတစ်ဦးအနေဖြင့် ယုံကြည်ချက်ကိုယ်စီ အစွဲအလမ်းကိုယ်စီ ရှိကြသည်ကိုလက်ခံပြီးသဘောပေါက် ရပါတော့သည်။

အနောက်တိုင်းက ရုပ်ဝါဒကိုလက် ခံ၍ လက်တွေ့ဆန်သော သိပ္ပံသဘော ဖြင့် လေယာဉ်ပျံတီထွင်သော “ရိုက်” ညီအစ်ကို၊ တယ်လီဖုန်း တီထွင်သော “မာကိုနီ”၊ ဂျက်လေယာဉ်ပျံ တီထွင် သော ဂုတ်တဲ စသဖြင့် တီထွင်သူ သိပ္ပံ ပညာရှင်ကြီးများ အကြောင်းကို ကျွန် တော်တို့ ငယ်စဉ်က ဖတ်ရှုပြီး မှတ်သား ခဲ့ရသည်။

လူသားများနေထိုင်သော ကမ္ဘာ ကြီး စေတမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ပြောင်းလဲ လာစေရန်အတွက် တီထွင်သူ ပညာရှင် ကြီးများက စဉ်းစား၍ ကြံရွယ်လုပ်ကိုင် ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပညာ ရှင်ကြီးများမှာ ကမ္ဘာ့လူသားများ၏ အစဉ်အဆက်ကျေးဇူးရှင်ကြီးများအဖြစ် ခံယူထားကြပါသည်။

နောက်ပိုင်းမှ သိရသည်မှာ ညဘတ် ကားဖောင်းပွားလျှင် ကားအတွင်းနောက်ခံနံရံ ဝါဝန်ခံစိတ် အနောက်တိုင်းသူပုံစံ မိန်းမတစ်ဦးကို တွေ့ရှိရကြောင်း သတင်းပြားလာရသည်။
(MR. DICKMAN) ၏ ဂနီး ပစ္စုဒေဂိုပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ကျွန်တော် ထိုကားကလေးအား (၁၀)နှစ်၊ (၁၀)ရက်၊ မီးခိုးပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း နေ့၊ ည သွားလာခဲ့သော်လည်း ထိုစဉ်က ပြင်ဆင်မှု ခံရပါ။

အရှေ့တိုင်းကတော့ အတွေးအခေါ် ပညာရှင်နှင့် စိတ်ပညာဆိုင်ရာ ဆရာ များ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ပြည်တွင်ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့်တာဆို အကွန်ဖြူးရှပ်ဝါဒ စသဖြင့် ထိုခေတ် အခါက အတွေးအခေါ် ပညာရှင်များ နှင်ရှားပေါ်ပေါက်ခဲ့သလို ဂရိအတွေး အခေါ်ပညာရှင်များဖြစ်သော ဆိုကရေး ဇီး၊ အာရစ္စတိုတယ် စသဖြင့်လည်း အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်း ထူးခြား ကျန်းကြယ်လှသည့် အတွေးအခေါ်ဝါဒ များ ဆန်းသစ်တီထွင်ခဲ့ကြပါသည်။ (ISM) ဟူသော လူအများ လက်ခံထား ကြသည့် ဝါဒလမ်းစဉ်မှာ ဘာသာရေး ဟုမဟုတ်၊ အတွေးအခေါ် ယုံကြည် ချက်များ၌လည်း ပါရှိနေပါသည်။ ဥပမာ အခြေ ဗုဒ္ဓဝါဒ၊ အစ္စလာမ်ဝါဒ၊ ကွန်ဖြူး ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ စသဖြင့် (ISM) ဟူသော ဝေါဟာရအဓိပ္ပာယ်မှာယုံကြည် ချက်ကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ (ISM) ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ် များ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပြီး အယူဝါဒမျိုးစုံ ပေါ်ပေါက်ခဲ့

သော်လည်း လူအများထွက်ပေါ်လာသော ပေါ်၌ အများစု တိုးတက်လာသောကြောင့် သည်မှာ ဗုဒ္ဓဝါဒ၊ ခရစ်ယာန်ဝါဒ၊ အစ္စ လာမ်ဝါဒ စသဖြင့် ဘာသာကြီးများက ကြီးစိုးနေပါသည်။
ဘာသာတရားတိုင်းတွင် တူညီ သော ကောင်းမှုများ ရှိပါသည်။ သူများ အသက်သတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာ ခိုးယူ ခြင်း၊ လိမ်လည်ပြောခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါး များမှီဝဲခြင်း၊ သူတစ်ပါးသားမယားအား စော်ကားခြင်း စသည်တို့မှာ မကောင်း သော အလုပ်များဖြစ်ကြောင်း ဘာသာ ရေးအရ အပြစ်ရှိကြောင်း ဘာသာတိုင်း တွင် လက်ခံထားကြပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က မူလတန်း မှ အလယ်တန်းအထိ လူကြီးလူငယ် များနှင့် ဆက်ဆံသည့် အလေ့အကျင့် ကို သင်ယူပေးသော “ပြည်သူ့နီတိ” ဟု သော စာစောင်ကို သင်ရသည့် နေ့စဉ် နေထိုင်သွားလာ ဆက်ဆံပြောဆိုရာမှ အစ စားသောက်ခြင်း၊ စကားပြောခြင်း တို့အဆုံး လိမ္မာယဉ်ကျေးသော အလေ့

အကျင့်ကောင်းများ ချစ်စေရန်အတွက် လမ်းညွှန်သင်ကြားပေးသည့် စာစောင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် မြန်မာလူမျိုးများ အတွက် "ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲ" ဟူသော အတွဲလိုက် စာစဉ်များကိုလည်း ဆရာ ဆရာမများက သင်ကြားပေးသည်။ ဘာသာရေး စာမေးပွဲများလည်း ဖြေရ သေးသည်။ ထို့အပြင် ကင်းထောက်လူ ငယ်၊ ရှေ့ဆောင်လူငယ်၊ သူနာပြုတပ်ဖွဲ့ ဝင် ဟူ၍လည်း ပြင်ပသင်တန်းများကို ကျောင်းသားချိန်၌ တက်ရောက်ရပြီး အတွေ့အကြုံ ယူရသေးသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ယခုခေတ်ကာလ ကဲ့သို့ ဆိုးသွမ်းသော လူငယ်စရိုက်များ ပေါ်ထွန်းခြင်း၊ အလွန်တရာ နည်းပါးပါ သည်။ ယောက်ျားကလေးဖြစ်စေ၊ မိန်း ကလေးဖြစ်စေ ငယ်စဉ်ကပင် ဘာသာ ရေးနှင့် လူမှုရေး၊ အဆုံးအမ ကျင့်ဝတ် များကြောင့် စာသင်ကြားရသူ လူငယ်၊ လူရွယ်တိုင်း လိမ္မာယဉ်ကျေးကြပါ သည်။ ကောင်းတာလုပ်ရင်ကောင်းကျိုး ကို ခံစားရပြီး မကောင်းတာလုပ်ရင်

မကောင်းကျိုးကို ခံစားရမည်ဟူသော အသိ၊ သဘာဝတရားကိုလည်း လွယ်၊ လူငယ်တိုင်း ခံယူထားကြ ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က လူငယ်လူရွယ် အများစုက စာပေဖတ်ရှုခြင်း၊ မိဘဆရာတို့၏ အမိန့်သုံးမှူးများကြောင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာ ကြပါသည်။ သို့သော် ယခုခေတ်အခါ တွင်တော့ ခေတ်မီ အီလက်ထရောနစ် ပစ္စည်းများ ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် လူငယ်လူရွယ်ကလေးများ စာမဖတ်ကြ တော့ဟု ဆိုပါသည်။ သို့သော် မြန်မာ ပြည်မှာခေတ်မီတိုးတက်ပြီးစက်မှုတို့ ကားသည့် နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံ မဟုတ် သေးပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးများ မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်း နှင့် တက္ကသိုလ်အသီးသီးမှ တွဲဖက်၍ သည်အထိ ဘောလ်ပင်ကိုင်၍ တား ထိငှက် ရေးမှတ်ကြရပြီး ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ ဦးစွမ်းပြစာအုပ်စာတမ်းများ မဖတ်မနေ ဖတ်ရှုကြရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တင်ပြလို ပြည်မှာမြန်မာကလေးငယ်တိုင်းစာရေး ခေတ်ခြင်းနှင့် မကင်းပါ။ ထို့ကြောင့် ဦးစွာစာရေးစာဖတ်ခြင်းအလေ့အကျင့် ဦးစီးသည့် ဆရာသမားများကလက်ဦး ဆရာများပီပီမြေတောင်မြှောက်၍အား စားသွန်သင် ဆုံးမကြရန် တာဝန်အရှိ ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ယခု ခေတ်ကလေးများ စာမဖတ်ကြတော့၊ ဘယ်လိုဖုန်းနှင့် ကွန်ပျူတာများဖြင့်သာ ချိန်ကုန်နေကြသည်ဟု ဂုဏ်ယူသလို မျိုးပြောဆိုနေတတ်ကြသော လူကြီး သမား၏ စကားကို ကျွန်တော် လက် ခံနိုင်ပါ။ တပည့်မကောင်း ဆရာခေါင်း၊ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းဟူသော စကားပုံအတိုင်း လက်ဦးဆရာများ ဖြစ် ကြသည့် မိဘနှင့် ဆရာသမားများတွင် ခေတ်လူငယ်ကလေးများ စာဖတ်အား နည်းကြခြင်း ကိစ္စအတွက် တာဝန်လုံး ခံယူရပါသည်။

အလိမ္မာစာမှာရှိသည်ဟူသောရေး စကားပုံလိုပင် ကလေးများ စာမဖတ်

ခြင်း မဟုတ်ပါ။ စာဖတ်အားနည်းခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စာဖတ်အားနည်း ခြင်းမှာလည်း သွန်သင်ဆုံးမသူများ၏ အပြစ်သာ လုံးလုံးဖြစ်သည်ဟု ကျွန် တော် ခံယူထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်လူငယ်ကလေးများ စာဖတ်အား များစေရန်အတွက် လူကြီးသူမ၊ ဆရာ သမားများက အဘက်ဘက်မှနည်းမျိုးစုံ ဖြင့် တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ နည်းပေးလမ်းပြ သွန်သင် ဆုံးမကြရန် အချိန်အခါသို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ဖူးသော အနောက် တိုင်းသား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအကြောင်း ကို တင်ပြလိုပါသည်။ ၎င်း၏ အမည်မှာ (MR-JHDICKMAN) ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်နှင့် ဂျူးကပြား ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည်တွင်းသို့

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းကပင်ရောက်ရှိ
ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီးမည်သည့်တာဝန်ဖြင့်
ရောက်ရှိခဲ့သည် ဆိုသည်ကိုတော့ သူ
မပြော၍ ကျွန်တော် မသိပါ။

သူ၏ဆွေမျိုးမိဘများက အင်္ဂလန်
နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့သားများ ဖြစ်ကြသော်
လည်း မြန်မာပြည်ကို ချစ်သောကြောင့်
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး၌ မြန်မာပြည်
မှ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်သွားပြီး အိမ်
ထောင်ကျသောအချိန်တွင် မြန်မာပြည်
သို့ပြန်လာသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် အခြေ
ချပြီး ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ဆုံသောအချိန်
တွင် အောင်ဆန်းဘောလုံးကွင်း အနီးရှိ
နှစ်ထပ်အိမ်အိုကြီးတွင် နေထိုင်သူတစ်
ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ မြန်မာပြည်
သည် နေထိုင်ရန် အလွန်ကောင်းမွန်
သော တိုင်းပြည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ
ခေါင်းချသည်အထိ မြန်မာပြည်တွင်
နေထိုင်သွားမည်ဟု သူက ဆိုပါသည်။
လက်ရှိ မြန်မာပြည်တွင် သူ၏ အလုပ်
အကိုင်မှာ ကြယ်ငါးပွင့်သဘောလှိုင်း

အဆောက်အအုံကြီးအနီးရှိ(MORE)
ကားကုမ္ပဏီတွင် အရာရှိကြီး တစ်ဦး
အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ဖြစ်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်နှင့် စတင်ဆုံတွေ့
သည်မှာ သူ့အိမ်တွင် အဝင်အထွက်
လုပ်နေသော စက်ပြင်ဆရာ ကိုရုတ်
နှင့် ပတ်သက်နေသည်။ ကိုရုတ်စက်
ကျွန်တော် ကားမောင်းဝါသနာပါသည်
ကို သိသောကြောင့် သူနှင့် မိတ်ဆက်
ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆရာကြီးက
ကျွန်တော်နှင့် တွေ့သောအချိန်တွင်
အသက် (၆၀) ကျော် (၇၀) နီးပါး
သည်။ အရပ်က (၆'၂") ခန့် ရှိသည်။
သို့သော် ခါးမကုန်း၊ ကျန်းမာရေးအလွန်
ကောင်းသူလည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့အိမ်သို့ ရောက်
သောအချိန်တွင် အိမ်အိုကြီး အောက်
ထပ်မှ တောက်ပြောင်နေသော တွန်း
လှေကားကြီးအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့
တက်ရပါသည်။ သူက အပေါ်ထပ်သို့

ညှိခန်းအလယ်တွင် မြန်မာပြည်ရှိ
ဆန်းတော်ကြီးကျောင်း၌သာ အသုံးပြု
လေ့ရှိသော ကြိမ်ထိုးပတ်လက် ကုလား
ဆိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး ကျွန်တော်
နှင့်ပြင်သည်နှင့်ထိုင်ရာမှထ၍ နှုတ်ဆက်
သည်။ ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
တစ်ဦးဖြစ်သော သူ့အား အင်္ဂလိပ်လို
နှုတ်ဆက်ရန် သူက မြန်မာလို ပီသစွာ
ပြော "မင်္ဂလာပါ - ထိုင်ပါ" ဟူ၍ မြန်မာလို
ပြောသနားရ စကားဖြင့် ဖော်ရွေစွာ နှုတ်
ဆက်ပါသည်။

"ကျွန်တော်က အင်္ဂလန်သား ဖြစ်
သော်လည်း မြန်မာဘာသာစကားကို အလွန်
ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း
မြန်မာပြည်မှာ အခြေချနေထိုင်တာပါ။
ကျွန်တော် အနောက်တိုင်း၊ အရှေ့တိုင်း၊
သာသနာစကားမျိုးစုံကို တတ်ကျွမ်းနား
သည်အောင် လေ့လာသင်ယူထားပါ
သည်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျွန်တော့်အိမ်ကို
တူးတက် လာလည်ပေးတဲ့အတွက်
အလွန်တရာ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်

ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဘာကိစ္စများ ကူညီရ
မလဲဆိုတာကို အမိန့်ရှိပါ"

နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးက မြန်မာလို
လည်လည်ပတ်ပတ် ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ
နှုတ်ဆက်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော် လွန်
စွာဝမ်းသာမိသည့် မြန်မာလူမျိုးများ ဖြစ်
ကြပြီး နိုင်ငံခြားသားများကို အထင်ကြီး
၍ လိုက်လံတုပပြီး ပြောဆိုနေထိုင်ကြ
သော မြန်မာလူမျိုးအချို့ကို ယခုမြင်ကွင်း
အားခေါ်ယူပြသလို စိတ်ပင်စိတ်ထဲတွင်
ဖြစ်မိပါသည်။

သို့နှင့် ထိုနေ့က အာလာပသလ္လာပ
ပြောကြရင်း ကျွန်တော် လာရင်းကိစ္စကို
ပင် မေ့လျော့သွားသည်။ ကျွန်တော်၏
လာရင်းကိစ္စမှာ ထိုဆရာကြီး ပိုင်ဆိုင်
သော မောရစ်ပိုင်းနား၊ ကားဟောင်း
ကလေးအား ဝယ်ရန် ကိစ္စဖြစ်သော်
လည်း ထိုနေ့က ထိုအမိက အကြောင်းကို
မပြောမိကြပါ။ နောက်တစ်ပတ်တနင်္ဂနွေ
နေ့တွင် နေ့လယ်စာအတူစားရန် သူက
ဖိတ်ပါသည်။ ထိုအချိန်ကျမှသာ လိုရင်း

ကိစ္စကို ပြောမည်ဟု ကျွန်တော် တေး
မှတ်ထားပြီး ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ အပြန်ခရီး
တွင် ကိုရင်မီက...

“ဆရာသမား - တာကြောင့် ကား
ကိစ္စကို မပြောခဲ့တာလဲ” အပြစ်တင်ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ကိုရင်မီရယ် - ခင်ဗျားနဲ့ ဒီဆရာ
ကြီး ပေါင်းသင်းလာတာ အတော်ကြာပြီ
မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ဒီဆရာကြီး
အကြောင်းကို အသေအချာသိဖို့ လိုနေ
ပြီထင်တယ်။ အနောက်နိုင်ငံသားတွေ
တသုတို့နဲ့ စကားအပြောအဆို အလွမ်း
သင့်ပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ကြားတဲ့
အချိန်အခါကျမှ ကိုယ့်လိုရင်းကို ပြောဆို
ရရင် ပိုပြီး အချိန်အခါနှင့် အခွင့်အရေး
သင့်တော်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်က မြန်မာ
လူမျိုးဖြစ်ပေမယ့် အနောက်နိုင်ငံသား
တွေအကြောင်းကို လေ့လာထားဖူး
တော့ သူတို့အထက်ကို နားလည်သဘော
ပေါက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ပတ်
လောက် စောင့်ရတာ အပန်းမကြီးလှပါ
ဘူး”

“အင်း - ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်
ဆရာသမားရယ်။ သူ့ကားကလေး
သူက ဇနီးမယားလိုချစ်ပြီး အလွန်အ
မတန် ပြုစုယုယတာ။ အခုဆိုရင် သူ
မောရစ်မိုင်းနား ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းလို့
ပေမယ့် သူ့ကားက ကားဟောင်းကလေး
ဒါပေမဲ့ ကားကုမ္ပဏီက အရာရှိကြီး
လိုအပ်တဲ့ စပယ်ယား၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့
ဆင်ထားတော့ သူ့ကားဟောင်းကလေး
က အသစ်တိုင်း ရှိသေးတယ်။ သူ
အသက်က ကြီးလာလို့ ကားကလေး
ဝေးဝေးလံလံ မမောင်းတော့
အောင်ဆန်းကွင်းကိုပတ်ပြီး တစ်ခါ
တစ်ခါ မောင်းတယ်”

“ဓာတ်ဆီထည့်တယ်၊ ဂီဒေါင်
မှာထည့်ပြီး အသေအချာသိမ်းဆည်း
ထားတယ်။ ကုလားတွေ ဈေးတောင်
ပေးပြီး လာဝယ်တာတောင် မောင်းထုတ်
ပြီး မရောင်းဘဲနေတာ ကြာလှပေါ့”

“အင်း - အဲဒါကြောင့်လည်း သူ
တော်က သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းပြီး
ကားဟောင်းကလေးကို တောင်
မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာမျိုး”

“ကောင်းပါတယ် - ဆရာသမား
ရယ်။ နောက်အပတ်ကျတော့ ကျွန်တော်
ကို ဖိတ်တာမဟုတ်ဘဲ ဆရာသမားကို
သာ ဖိတ်တာဖြစ်လို့ ဆရာသမား တစ်
ယောက်ထဲပဲ သွားပေတော့။ သူက ဧည့်
သည်အုပ်စုခေါ်လာတာကိုလည်း မကြိုက်
တတ်ဘူးဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ အနောက်
တိုင်းသားတွေ ထုံးစံအတိုင်းပဲ သူတို့
လိုလိုလားလား ဖိတ်တဲ့အချိန်ကျမှ ကိုယ်
ပြောလိုရာ ပြောတာဟာ အကောင်းဆုံး
ပါပဲ”

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့က ကျွန်တော်နှင့်
ကိုရင်မီတို့ မြို့တွင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည် သောက်
ကြပြီး နောက်လမ်းခွဲ၍ ပြန်ခဲ့ကြပါတော့
သည်။

နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်
ကျွန်တော် အောင်ဆန်းကွင်းအနီးရှိ
(MR. DICKMAN) အိမ်သို့ တစ်ဦး
တည်း သွားရောက်ပါသည်။ ကျွန်တော်
ရောက်ရှိပြီး အောက်ထပ်ခြံအဝင် လူ

ခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်နှင့်
အပေါ်ထပ်မှ (MR. DICKMAN) ကိုယ်
တိုင် ဆင်းလာပြီး တံခါးဖွင့်၍ ကြိုဆိုနှုတ်
ဆက်ပါသည်။ ပြီးနောက် အပေါ်ထပ်ရှိ
သူ၏ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။
ထမင်းစားပွဲကြီးပေါ်၌လည်း နေ့လယ်စာ
စားသုံးရန် အကျအန ပြင်ဆင်ထားပါ
သည်။

သူက အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား တစ်ဦးပီပီ
ကျွန်တော့်အား ဧည့်ခံပါသည်။ နေ့လယ်
စာမစားသုံးမီ (RUM) အရက်တစ်ပတ်စီ
သောက်သုံးကြရင်း စကားစ၍ ပြောကြ
သည့် သူ၏ ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်မှာ
ထမင်းစားပွဲပေါ်၌ (GEC) အမျိုးအစား
ပန်ကာဟောင်းကြီးက လည်ပတ်နေပြီး
အနီး၌လည်း (GEC) အမျိုးအစား နေရာ
ဟောင်းရေခဲသေတ္တာကြီးက ရှိနေသည်။
ထို့အပြင် (GEC) အမျိုးအစား ရေခဲလို
ကြီးနှင့် ဓာတ်ပြားစက်ကိုလည်း ငြိမ်
ညောင်းစွာ ဖွင့်ထားသေးသည်။

သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ မစွမေမီသို့ သူ
အင်္ဂလန်သူမှာ ဆုံးပါးသွားပြီ ဖြစ်သော

ကြောင့် ယခုအခါတွင် ဒေါ်မာရီဆိုသူ
ကရင်အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်
ပါင်းသင်းနေကြောင်း ယခင်ဇနီးသည်
စွမေရီ ဆုံးပါးသွားသည်မှာလည်း
လွန်စွာထူးဆန်းကြောင်း၊ နတ်ပူးစုန်းပူး
သလိုကယောင်ကတမ်းဖြစ်ပြီး အိမ်ကြီး
အိမ်ဆင်း၍ ကားလမ်းမအပေါ်သို့ ညည့်
အချိန်မတော် ဆင်းပြေးရာမှ မတော်
ဘဲ ကားတိုက်မိ၍ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံး
ကြောင်း သူ့အနေဖြင့် အနောက်တိုင်း
သား ဖြစ်သော်လည်း အရှေ့တိုင်းသား
များ၏ လောကီအစီအရင်ဖြင့် ဝိညာဉ်
လောက၊ သရဲတစ်ခုကိုမျှားကိုယ့်ကြည့်
ကြောင်း၊ စွမေရီမှာ အစိမ်းသေဖြစ်၍
အတွက်မလွတ်ဘဲ အခု နေထိုင်သည့်
အိမ်ကြီး၌ပင် ဝိညာဉ်တစ်ခု ဖြစ်လမ်း
စိတ်ကြောင့် ရှိနေပါကြောင်း၊ သူ့တွင်
သိသည့် မောရစ်မိုင်းနားကားကလေးကို
သူမက တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်ခင်စုံမက်
ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်တွင်
သူ့အနေဖြင့် မျက်စိမကောင်းသော

ကြောင့် ကားကို ကောင်းစွာမမောင်းနှင်
နိုင်တော့သော်လည်း သူ၏ ယခင်မိန်းမ
သံယောဇဉ်ကြောင့် မရောင်းဖြစ်
ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုပါသည်။
ထို့ကြောင့် အကွက်ဝင်လာသည်
နှင့် ကျွန်တော်က ...
“အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်က အင်္ဂလန်
နိုင်ငံလုပ် ကားဟောင်းကလေးတွေကို
အလွန်သဘောကျ ပြတ်နိုးပါတယ်။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ရောင်းနိုင်လျှင်
သင့်လျော်သောဈေးနှုန်းရောင်းပေးပါလား
လို့” ပြောဆိုလိုက်ရာ သူ့အတော်တွေစေ
ပြီး ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေသည်။
ကျွန်တော် ပြောဆိုလိုက်မိသည့်
အတွက်ကိုပင် လွန်စွာ အားနာနေမိပါ
သည်။ သို့သော် သူက ရွတ်ပြုံးစွာဖြင့် -
“ဟုတ်တယ် - ဦးသိန်းဝင်း။ သံ
ယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြတ်မကောင်းတယ်။
ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း လူသား
တွေ ဖြစ်ကြလို့ သေခြင်းတရားနဲ့ မတင်း
နိုင်ကြဘူး။ အနီစွ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့

ခင်ဗျားတို့ရဲ့၊ ဗုဒ္ဓ ဟောကြားသွားတဲ့
တရားတော်က အလွန်မှန်တယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော် လက်ခံတယ်။
ဦးသိန်းဝင်းကားကလေးကို ကြည့်ပါဦး။
ကြည့်ပြီးမှ ဈေးပြောကြတာပေါ့။ ကျွန်
တော်က ဒီကားဟောင်းကလေးကို
မယားလို ချစ်တာ။ ဒါကြောင့် လိုအပ်တဲ့
စပယ်ယာပစ္စည်းမှန်သမျှ ပြည့်စုံအောင်
အကုန်ထည့်ထားတယ်။ နောက်တစ်ခု
ကဦးသိန်းဝင်းကို ဒီကားကလေးရောင်း
ဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော် စုဆောင်းထား
တဲ့ စပယ်ယာပစ္စည်းအပြင် အင်္ဂလန်
နိုင်ငံက ဝယ်လာခဲ့တဲ့ ဘောင်ချာနဲ့ကတ်
တလောက်သဘောတူတဲ့ စာရွက်စာ
တမ်းကအစ အကုန်ပေးလိုက်မှာပါ။
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဦးသိန်းဝင်း ဒီကား
ကလေးကို ဝယ်သွားပြီးရင်လည်း ကျွန်
တော့်အိမ်ကို တစ်လတစ်ခေါက် လောက်
အလည်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ နေ
လယ်စာ စားရမယ်။ ပြီးတော့ ဒီကား
ကလေးကို အောင်ဆန်းကွင်းတစ်ပတ်
မောင်းကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ (MR. DIUKMAN)
ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးတာနဲ့
ကားကလေးကို ဆင်းကြည့်ကြတာ
ပေါ့”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး နေ
လယ်စာ စားသောက်ကြပြီးနောက် အိမ်
အနောက်ဘက်ဂိုဒေါင်အတွင်း၌ထားရှိ
သော မောရစ်မိုင်းနား ကားကလေးကို
သွား၍ ကြည့်ကြသည်။ (MR. DICKMAN)
က ဂိုဒေါင်တံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်၍ ကား
တံခါးသော့ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ဖွင့်
သည်။ ကားကလေးမှာ လိပ်နဲ့ပုံစံ Volk
Wagen အမျိုးအစား ဂျာမနီလုပ်ကားဖြင့်
ဆင်ဆင်တူသော်လည်း အင်ဂျင်က ဈေး
ခန်းတွင် ရှိသည်။ နံသာရောင် အမျိုး
အစား တံခါး (၄) ပေါက်နဲ့ ဖြစ်သည်။
ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း မရှိ။ ကားဟောင်း
ကလေး ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂါပြည့်စုံ

သည်။ အတွင်းဂရိတ်ကလည်း ဆိုစာ
ထိုင်ခုံများကအစ အပေါက်အပြဲမရှိ
ပကတိအကောင်းအတိုင်းပင်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကားကလေး
အား ဂိုဒေါင်အတွင်းမှထုတ်ပြီး အောင်
ဆန်းကွင်းကို တစ်ပတ်မောင်းကြသည်။
တားကလေးမှာ (ဆ) နံပါတ် ဖြစ်သော်
လည်း ဓာတ်ဆီကိတ်နှင့်မိုင်းလစ်ခွက်များ
ကအစ မှန်ကန်စွာ အချက်ပြနေသည်။
ထို့အပြင် ဘယ်ကျွေ့ညာကျွေ့အချက်ပြ
ရာတွင် ဘေးတံခါးဘောင်နှစ်ဖက်မှ
အချက်ပြလက်ကိုင်ထွက်၍ မှိတ်တုတ်၊
မှိတ်တုတ်မီးကလေးဖြင့်အချက်ပြသည်
ကို လွန်စွာထူးဆန်းနေသည်။ အင်ဂျင်
သံမှာလည်း လွန်စွာညက်ညောသည့်
မီဒီအနေဖြင့်လည်း (1000 CC) သာ ရှိ
သည်။

(MR. DICKMAN) သံယောဇဉ်
ဖြစ်မည်ဆိုပါရင် ဖြစ်လောက်စရာပါပဲ။
တားဟောင်းကလေး ဆိုသော်လည်း
တားသစ်နှင့်မခြား အရာရာပြည့်စုံနေ

သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
တို့အောင်ဆန်းကွင်းအား တစ်ယောက်
တစ်လဲ တစ်ပတ်စီ မောင်းကြပြီးနောက်
သူ့အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ ကားကလေး
ကို ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ မသွင်းဘဲ သူ၏
အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ပြီးနောက် ကား
ပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်
ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်တက်ကြသည်။ ကျွန်
တော်တို့ နှစ်ဦး (RUM) အရက် တစ်
ပတ်စီ သောက်ကြပြန်သည်။

“က - ဦးသိန်းဝင်း၊ ဘယ်လို
သဘောရသလဲ။ ကားကလေးကို ကြိုက်
ရဲ့လား။ ကြိုက်ရင်ဖြင့် တစ်ခါတည်း ထူ
သွားပေတော့၊ ကျွန်တော် သံယောဇဉ်
ဖြစ်လိုက်ပြီ”

“ဈေးပြောပါဦး - အန်ကယ်၊ ကျွန်
တော်မှာ အခုလောလောဆယ် ငွေဖြည့်
စုံအောင် ပါမလာသေးဘူး”

“ရပါတယ်၊ အခု ဦးသိန်းဝင်း ခါ
သလောက်သာ ပေးခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်
ဦးသိန်းဝင်းကို ယုံတယ်။ နောက်ကြည့်

ကျန်တဲ့ငွေပေးပေါ့။ မပေးရင်လည်း ကိစ္စ
မရှိဘူး။ ကျွန်တော်က ဦးသိန်းဝင်းကို
ခင်မင်လို့ ပေးရောင်းတာ တခြားလူတွေ
မကြာခဏ လာဝယ်ကြပေမယ့် ကျွန်
တော် မရောင်းဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကိုဂျင်မီ ပြောလို့ ကျွန်
တော် သိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ အန်ကယ် ဈေး
ပြောပါဦး”

“၂၀၀၀၀/- ကျပ်ပဲ ပေးတော့ဗျာ”
ကျွန်တော် အလွန်အံ့သြမိပါသည်။
ဆိုခေတ်ထိုအခါဈေးက ကားဟောင်း
စာလေးဖြစ်သော်လည်း (၄၀၀၀၀) ခန့်
အနည်းဆုံး တန်ပါသည်။

“အန်ကယ် အခုလောလောဆယ်
ကျွန်တော်မှာ (၁၀၀၀၀/- ကျပ်) ပဲ ပါ
တယ်။ စရန်ငွေအဖြစ် ယူထားပါ။ ကျွန်
ဆက်မနက်ဖြန် ကျန်တဲ့ငွေ (၁၀၀၀၀/-)
ထုပ်ကို ဆက်ဆက်လာဖို့ပေးပါမယ်”

“မလိုဘူး - ဦးသိန်းဝင်း၊ မနက်ဖြန်
ကျတော့ ကျွန်တော် မအားဘူး။ အင်္ဂလန်
သို့ ဧည့်သည်တွေ လာဖို့ရှိတယ်။ ဒါ

ကြောင့် နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့
ကျမှ လာခဲ့ပေတော့။ အချိန်ကလေး
ရတော့ ဒီကားကလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
စာအုပ်စာတန်းနဲ့ စပယ်ယာပစ္စည်းတွေ
ကျွန်တော် စုဆောင်းပြီး ရှာဖွေထားပါ
မယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ စိတ်ချပါအန်ကယ်။
ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်။
အန်ကယ် ကြိုက်တတ်တဲ့ မန္တလေး
(RUM) အရက်ကိုလည်း ကျွန်တော်
ဝယ်ခဲ့ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ - ဦးသိန်းဝင်း၊ အရက်
ဆိုတာ သောက်တတ်ရင်ဆေး၊ မသောက်
တတ်ရင်ဘေးကဲ့။ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာ
စကားပုံ ရိုးသားတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့
နေ့လယ်စာ မစားမီ (RUM) တစ်ပက်
သောက်တယ်။ ညကျတော့လည်း ညစာ
မစားမီ (RUM) အရက် တစ်ပက်
သောက်တယ်။ ဒါကြောင့် အခု အသက်
(၇၀) ကျော်ပေမယ့် ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး။
ဟိုနား ဒီနား ခရီးသွားရင်လည်း မျက်စိ

မကောင်းလို့ ကားမမောင်းနိုင်တော့ပေ
မဲ့ ဘတ်စ်ကား တိုးစီးလို့ ရသေးတယ်။
ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေရင်းရှာဖြစ်
သွားပြီး နောင်မကြာ၊ မကြာ ကြုံတိုင်း
လာပါ။ ကျွန်တော့် အိမ်မှာ အရက်
သောက်ထမင်းစားကြရင်းစကားစမြည်
ပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အန်ကယ်၊ အဲဒါဆို
ရင်ဒီဇွေ (၁၀၀၀၀/- ကျပ်) ကို စရန်ဇွေ
အဖြစ် ယူထားပါ။ ကျွန်တော်ကားယူပြီး
ပြန်တော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ - ကို သိန်းဝင်း၊
နောက်တစ်ခါကျရင်ဒီကားနဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ အပိုပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်၊ ပုဇွန်
တောင်ဘက်မှာရှိသေးတယ်။ နောက်ပြီး
ဒီကားကုမ္ပဏီက စက်ပြင်ဆရာ၊ ဦးတင်
မောင်နဲ့ ဦးကြီးမောင်ဆိုတဲ့သူတွေလည်း
ဝင်စင်သွားကြပေမယ့် သက်ရှိထင်ရှား
ရှိပါသေးတယ်။ ပြင်ဆင်စရာလိုရင်
သူတို့ကိုပဲ သွားပြရမှာ၊ တခြား ဂျပန်
ကားဆရာတွေက ဘယ်လောက်နာမည်

ကြီးကြီး သူတို့ကို မမိဘူး။ သူတို့က ဒီ
အင်္ဂလိပ်ကားစက်သံ နားထောင်ရုံနဲ့
ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ်နေပြီဆိုတာကို
တတ်အပ်ပြောဆိုနိုင်ကြတယ်။ နောက်
ပြီး သူတို့မှာလည်း ကားအပိုပစ္စည်းအချို့
ရှိကြပါသေးတယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်
လိုက်အပ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ - အန်ကယ်၊ ကျွန်
တော် ပြန်ပါဦးမယ်။ နောက်အပတ်
တနင်္ဂနွေနေ့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်ကားကလေးအား
အလံပြဘုရားလမ်းဘက်မှ ပတ်၍ ဦး
စာရလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့ပါ
သည်။ ကားကလေး ဓာတ်ဆီ တိုင်ထိ
အတွင်း၌ ဆီအပြည့်ရှိကြောင်း အချစ်
ပြနေသည်။ အင်ဂျင်ပါဝါ (၁၀၀၀) သာရှိ
သော်လည်း နင်းသမျှ ပြေးပြီး အလှိုင်

အဆွဲလည်းကောင်းသည်။ ဟွန်းမြည်သံ
ကလေးကလည်း လွန်စွာသာယာသည်။
အင်္ဂလိပ်ကား ဖြစ်သော်လည်း အရပ်
ရည်သော ကျွန်တော်ပင် ယာဉ်မောင်း
ခန်းအတွင်း၌ သက်သက်သာသာ ထိုင်
လို့ရသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မီး
ကြီး၊ မီးလေး၊ ဝိုက်ဘာနှင့် တံခါးသော့
များက အစ စစ်ဆေးကြည့်ရာ အပြစ်
အနာအဆာမရှိ အားလုံးကောင်းမွန်ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လွန်စွာ
ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ညနေပိုင်းရေချိုး
ချိန်တွင် ကားကလေးအား ရေဆေးပြီး
အင်ဂျင်ခန်းကို စစ်ကြည့်သည်။ ထို့
နောက် အောက်ပိုင်းကြမ်းပြင်ကို စစ်
ဆေးကြည့်ရှုရာ အပြစ်အနာအဆာမရှိ
အားလုံးကောင်းသည့် တာယာဘီးမှ
ခန်းများပင် အကောင်းအတိုင်း ရှိနေပါ
သေးသည်။ ဆောက်လုပ်ထားသော
တားကိုယ်ထည် သံမဏိပြားမှာလည်း
လွန်စွာတောင့်တင်း ခိုင်မာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ထိုကား
ကလေးကို စီးလျှင် မိတ်ဆွေဟောင်း
များက ရှေးဟောင်းကားစုတ်ကလေး
လို့ပြောဆိုရင် ကျွန်တော်မကြိုက်။ ကား
ဟောင်း။ ကားကောင်းကလေးဟု ပြော
ဆိုမှသာ ကျွန်တော် ဘဝင်ကျသည်။

သို့နှင့် ထိုကားကလေးအား သံ
ယောဇဉ်ဖြင့် ကျွန်တော် (၁၀) နှစ်ကျော်
ခန့် စီးလိုက်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်
ရှေးဟောင်းကားကလေး ဖြစ်သည့်
အတိုင်း စပယ်ရာပစ္စည်းရှာမရဘဲ ဟိုတ
သည်က ဖောက်ပြန်တွေ့ပြားလာသည်။
ထိုကားကလေးကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာ
ဒိုင်ခံပြင်ဆင်ပေးသူများကတော့ စက်
ဆရာကြီး ဦးတင်မောင်နှင့် စက်ဆရာ
ဦးကြီးမောင်တို့ ဖြစ်ကြရာ မည်မျှပြင်
ဆင်ရသည်ကိုတော့ မပြောလိုတော့ပါ။
ကျွန်တော် ကားကလေးအား ပြင်ဆင်
ရင်း စက်ဆရာ ဦးကြီးမောင်နှင့် ညီအစ်
ကိုရင်းသဖွယ် ခင်မင်တွယ်တာနဲ့သည်
အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

စတ်ဆရာကြီး ဦးကြီးမောင်က နောက်ပိုင်းတွင် ကားပြင်ဆင်ခကို မယူတော့။ လိုအပ်သော စပယ်ယာပစ္စည်းများကိုသာ ဘုရင့်နောင်ဈေး၊ ဈေးကြိုဈောင်ကြား စက်ပစ္စည်းအဟောင်းဆိုင်မှ ရောင်းဝယ်ယူရသည်။

ကျွန်တော် ကံကောင်းသည်က နောက်ပိုင်းတွင် ကားဟောင်းကလေးများ ဖျော့တက်လာသည်။ အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ စပ်ဟပ်ပေးမှုကြောင့် ဝင်ဒါမီယာအတွင်းရှိ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက (၅) သိန်းခွဲပေး၍ ဝယ်ယူသွားသည်။ ကျွန်တော်မှာ ကားကလေးအား သံယောဇဉ်ကြီးလှသော်လည်း အပိုပစ္စည်း ရှာဖွေရသည် ဒုက္ခဖြစ်ပေးသွားပြီး ဈေးတောင်းရသောကြောင့် ရောင်းလိုက်ပါတော့သည်။ နောက်ပိုင်းမှ သိရသည်မှာ ညဘက် ကားမောင်းသွားလျှင် ကားအတွင်း နောက်ခန်း ၏ ဝန် ဝတ်အနောက်တိုင်းသူပုံစံ မိန်းမတစ်ဦးကို တွေ့ရှိရကြောင်း သတင်းကြားလာရ

သည်။ (MR.DICKMAN) ၏ ဇနီးမစ္စမေရီပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ထိုကားကလေးအား (၁၀) နှစ်၊ (၁၀) မိုးစီးခဲ့ပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း နေသည့် သွားလာခဲ့သော်လည်း ထိုပုံရိပ်မမြင်တွေ့ခဲ့ရပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စမှာ လွန်စွာထူးဆန်းနေပါသည်။ ထိုကားကလေးဖြင့် ကျွန်တော် နယ်တကာသို့ အနံ့သွားခဲ့သည်။ အင်းစိန်မှ ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သွားလာခဲ့ရသော်လည်း ကားဟောင်းကလေးမှာ ကြီးမားသော ဒုက္ခကို မပေးခဲ့ပါ။ ကားဘီးပေါက်လျှင်တောင်မှ အန္တရာယ်ကင်းသောနေရာတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပေါက်ပြီး ညရေညတာ ခရီးသွားလျှင်လည်း အိပ်ပြန်ရောက်မှ ချို့ယွင်းတတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုကားကလေးမှာ ကားပိုင်ရှင် (MR.DICKMAN) ကျွန်တော်အပေါ် စေတနာမေတ္တာထား၍ ချစ်ခင်သလို ဇနီးဖြစ်သူ မစ္စမေရီက

လည်း ကျွန်တော်အပေါ် မေတ္တာထား၍ စောင့်ရှောက်ကူညီဟန် တူပါသည်။ ထိုကားကလေးမှာ အဆင့်ဆင့် လက်ပြောင်းပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဓာတ်ပုံဆရာ ဝဏ္ဏဇ္ဇာနီး၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကာ ဗီဒီယိုဖတ်ကား ဖတ်ဝင်ခန်းများ၌ အလွမ်းပြ တွေ့မြင်ရပါသေးသည်။

ကားဟောင်းကလေးများအား သံရည်ကြိုစက်ပို့၍ ကားသစ်များဖြင့် လဲလှယ်ပေးသော ယခုအချိန်အထိ ဓာတ်ပုံဆရာ ဝဏ္ဏဇ္ဇာနီး၏ စတူဒီယိုအတွင်း ယခုအချိန်အထိ ထိန်းသိမ်းထားဆဲဟု သိရှိရပါတော့သတည်း။

» ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကုန်ပစ္စည်းကြာရှည်ခံအောင်ထားနည်း
ဘုရားပန်းအိုးထဲတွင် (ဘာဗီတွန်(၃)ပြား၊ ဘားပလက်(၃)ပြား ကြိတ်ထည့်ပါ။ ကြာရှည်ခံပါသည်။ ကနဦးယမ်းစိမ်းထည့်လျှင်လည်း ရပါသည်။

ချိတ်ကံကြာရှည်ထားနည်း
ရေခဲတုံးအား သတင်းစာစက္ကူဖြင့် လှုံအောင်ထုပ်ထားပါ။

မိမိအတွက်

အကျွတ်အလွတ်

ပုံစံကဏ္ဍ

အပ် အပ်ခွက်အပ်ခွက်ပျားနှင့်တကွ အရာဝတ္ထုအလုံးစုံပေါ်၍
ဦးစွာ ဖြာကျလျက်ရှိသည်။ မိုးကုန်းကုန်း အပ်ပင်ပေါ်၍
ဖြာကျနေပုံမှာ ကိတ်လနှင့်တူကောင်းသည်။
ကြိုးနှစ်ခုက လက်ကြမ်းရိုးကြီးသဖွယ် ကွေးကောက်ကုန်းနေပြီး
ကောက်ကောက်ကြီးတောက ဝန်းပတ်ကြီးတစ်ယောက်
နှင့် ပန်းပွတ်နေပုံနှင့် ဘာတူနေသည်။

အကျွတ်အလွတ် ပွဲတော်ည

မင်းသမီးသိင်္ခီသု

တရဲရဲမြည်နေသော သစ်ကိုင်းလက်
တံတွေ ဖြစ်ပေါ်စေပြီး လေတိုင်းသံတွေက
တစ္ဆေ သရဲတွေ အစာရေစာ တောင်းခံ
နေသံနှင့် တူနေပြန်သေးသည်။ ဇရပ်
ဘေးရှိ သမ္ပူပင်မှ ကိုင်းလက်တစ်ခုက
ဆွေးမြည့်ပေါက်ပြဲနေသော ဇရပ်ခေါင်
မိုးကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်လျက်ရှိပေ
ရာ တစ္ဆေသရဲတွေကို တိတ်တိတ်နေကြ
ရန် သတိပေးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ရုတ်တရက် ပတ်ဝန်းကျင်သည်
လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မောင်း

လေနှင့်အတူ လရောင်အောက်မှာ
ရွက်များ ကြွေကျသွားပုံမှာ ကျွတ်လွတ်
သွားကြကုန်သော ဝိညာဉ်တွေ၏ နှိုးနှိုး
ပုံများလား။ ရွက်ဝါတွေဖျော့ခနဲမြည်
လေနှင့် လွင့်သွားကြပြန်သည်။

ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးတွင် အသံ
ဆောက်လက်စ အုတ်ဂူဌေးဌေးထဲ
လရောင်က ဖြူဝါလင်းပစ္စာ ခြာထွက်
ပေသည်။ အများအားဖြင့် အုတ်
အဟောင်းများ မြေပုံမို့များသာ ဖြစ်
အနံ့ ပြန့်ကြဲနေပြီး အချို့မှတ်တိုင်အ

တင်းတင်းပမာဏရှိ ဦးခေါင်းနှင့်
အရပ်နှစ်လေသို့ သွားကိုင်များ
နှာခေါင်းပေါက်ပေါ်၊ ခြေလက်ပုံ တုံးတိတ်
သွားကိုင်များ၊ မီးသွေးကဲ့သို့ ပည်းနှစ်သော
သွားကိုင်သို့များ၊ စပါးပုတ်ပမာဏရှိ
အတ္တဘောပြိစ္ဆာများ၊ စာလေးငယ်များကို
ခါးထစ်ခွင်ချိုဖိုးထားသော
ဆံပင်စားလျားချ မိန်းမတစ်ဦးများ ...

က ပြုပြင်သူကင်းမဲ့ပြီး မြေပြင်ပေါ်တွင်
ပြန့်ကြဲနေသည်။ လရောင်ဇွေးဇွေး
အောက်တွင် မြေပွစာကြဲများအောက်
မှ လူရိုးများ၊ လက်ဖျံရိုးများ၊ ဦးခေါင်းခွံ
များသည် တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်နေသေး
သည်။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေ
သေးသည်။

ရုတ်တရက် ဆိုလျှင်တော့ သမုကဲ့
သို့လရောင်အောက်ပကတိတိတ်ဆိတ်
နေသော သုသာန်မြေ ဧရိယာထဲမှာ
နေထိုင်ရသည်မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင်
တစ်ပါးတည်း အထီးကျန်နေရသကဲ့သို့
ထင်မှတ် နေရသည်။ ညီစိစိ ပုတ်အက်
အက်အနံ့များလည်း တစ်ခါတစ်ရံလွင့်ပါ
လာတတ်သေးသည်။

ဇရပ်အပြင်ဘက်တွင် မြောက်ပြန်
လေသည် ဟူးဟူးလောင်လောင် မြည်
ကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိပေ
သည်။ ဒါပေမဲ့ သမ္ပူပင်မြေထဲတွင် သက်ရှိ
ဟူ၍တော့ ပြသညွှန်ဖော်စရာ သက်ရှိ
တစ်ပါးတော့ ရှိနေသည်။ သာမန်လူ
တော့မဟုတ်ပြီ။

လွန်ခဲ့တော့ ဆယ့်ငါးရက်ခန့်မှ ရေ
နစ်၍ သေဆုံးသွားရှာသည့် ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်၏ မြေပုံအသစ်စတ်
စက်ပေါ်တွင် တည်ကြည် ကျနေရစွာ

သီတင်းသုံးနေတော်... သောရဟန်းမြတ်
ဝိမလ၊ ရှင်ဝိမလသည်တောထွက်ရဟန်း
မြတ်ဟု ဆိုရင်ဆိုနိုင်သည်။

ရှင်ဝိမလသည် ယခုသင်္ချိုင်းနှင့်ဆို
သုသာန်တောင်ဆောင်သည်မှာ (၁၈)ခု
မြောက် သင်္ချိုင်းဖြစ်ပေပြီ။ ယခု သင်္ချိုင်း
သည် ရှင်ဝိမလ၏ (၁၈)ခုမြောက်
သင်္ချိုင်းဖြစ်ကာ မြေပုံမို့မို့ပေါ်တွင်အခင်း
လေခင်းပရိတ်ပြုကာပရိတ်ထဲမှမင်္ဂလ
သုတ်နှင့်မေတ္တသုတ်ကိုအဖန်တလဲလဲ
ရွတ်ဆိုပွားများလျက်ရှိသည်။ ရဟန်း
မြတ်၏နံဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်အရိပ်
မည်းတွေ၊ အရိပ်ဖြူတွေလိပ်ပြာဝဲသလို
ရှင်ရှက်ခတ်နေသည်ကိုသိမှတ်စိတ်ဖြင့်
သိနေပါသည်။

“သတ္တဝါများ - ကျန်းမာချမ်းသာ
ဩပါစေ”

မကျွတ်မလွတ်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်
များ ကျွတ်လွတ်ပြီးသကာလ မွန်မြတ်
သော ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိကြပါစေကုန်
သော်...။

ရဟန်းမြတ်၏ ဆုတောင်းစကား
ဆုံးသည်နှင့် အထိုင်အခင်း အောက်
ထက်မှ မြေကြီးတွေ ရုတ်တရက် ပွထ
လာသည်။ မြေကြီးထဲမှ စိမ့်ညည်အသံ

တွေ ထွက်ပေါ်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ခေါင်းကြီးကိုယ်ခန္ဓာသေးသေး ပြိတ္တာ
များ။ မှင်စာများသည်ရဟန်းမြတ်နံဘေး
သို့ ဝန်းရံလာကြပြီး ဆူညံစွာအသံတွေ
ပေးလာကြသည်။ တောင်းဆိုမှုတွေ
တောင်းပန်စာယူမှုတွေဖြင့်...။

ရဟန်းမြတ်သည်မေတ္တာပို့ပြီးသည်
နှင့် နေရာမှ အသာထရပ်လိုက်မိသည်။
လရောင် ရင့်ရင့်တွေက ညဉ့်နက်လာ
သည်နှင့်အမျှ ပို၍တောက်ပစိုပြေလာ
သည်။ အမှောင်က ထူထဲသိပ်သည်း
လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လေငြိမ်
လျက်ပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော် ပတ်
ဝန်းကျင်ကိုတော့လရောင်ရင့်ရင့်သည်
နှင့်အမျှ ပို၍ထင်ရှားစွာ မြင်လာသည်။

ရဟန်းမြတ်၏ အာရုံတွင် အရာ
အားလုံးသည်ပြက်ပြက်ထင်ထင်...

- ၁။ တင်းတောင်းပမာကရှိဦးခေါင်းနှင့်
အရပ်နှစ်ပေခန့် ခန္ဓာကိုယ်များ။
- ၂။ နာခေါင်းပေါက်မပါ၊ ခြေလက်မဲ့တုံး
တိတ် ခန္ဓာကိုယ်များ။
- ၃။ မီးသွေးကဲ့သို့မည်းနက်သော ခန္ဓာ
ကိုယ်ရှိသူများ။
- ၄။ စပါးပုတ်ပမာကရိုသော အတ္တ
ဘော ပြိတ္တာများ။

ကလေးငယ်များကိုခါးထစ်စွင်ချီပြီး
ထားသော ဆံပင်ဖားလျားချမိန်းမ
တစ္ဆေများ။

စသည် ပရလောကအတိဒုက္ခ
ရောက်နေကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ
သည် ရဟန်းမြတ် အနီးသို့ အားကိုး
ဆကြီး ရျဉ်းကပ်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
အချို့ငိုရိုက်သံပါသည်။

“တပည့်တော်တို့ကိုကယ်တော်မူပါ
ဘုရား၊ ကြည့်ရှုတော်မူပါအရှင်ဘုရား”

“ဒီဘဝက ကျွတ်လွတ်အောင်
ဆုများရေအေးအမြိုက်ဆေးချိုးဖြင့်တော်
မူပါ - ဘုရား”

“တပည့်တော်မ - အဝတ်အစားမရှိ
သို့ ကယ်မပါဘုရား”

“တပည့်တော်ရဲ့ခေါင်းမှာကွဲခေါင်း
ဦး ဖြစ်နေလို့ ပျောက်ကင်းအောင်
ဆောင် ရွက်ပေးတော်မူပါ - ဘုရား”

တိတ်ဆိတ်သော သုသာန်ပြင်ထဲ
တွင် ပရလောကသားများ၏ အသံ၊ ငို
ကြွေးပူဆာသံများဖြင့် ဆူညံပွက်လော
ဇာသွားသည်မှာ ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့
နီးသည်။

“အသင်တို့အား ကျွန်ုပ် တတ်စွမ်း
အမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးမည်။ စိတ်
ချမ်းသာစွာ နေရစ်ကြလေတော့”

ရဟန်းမြတ်သည် တည်ငြိမ်စွာ မိန့်
ကြားပြီး ရွာဦးကျောင်းဆီသို့ ပြန်လည်
ကြွမြန်းရာ ရွာထိပ်ထိလိုက်လာကြသည်။

“အသင်တို့အား ရွာစောင့်နတ်က
ရွာထဲ အဝင်ခံမည် မဟုတ်။ သည်နေရာ
မှ သင်တို့ ဌာနေသို့ လှည့်ပြန်ခြင်းသည်
သာအကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည် - ဒကာ၊
ဒကာမတို့”

ရဟန်းမြတ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့်
ဆူညံနေသော အသံဗလံများသည်
ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပုံစံ
အမျိုးမျိုး အထွေထွေသော အပါယ်ဘုံ
ပရလောကသားများသည် ဆင်ခြေဆင်
လက်စကားမဆိုကြတော့ဘဲ ရေငုံနှုတ်
ပိတ်နေကြကာ မျက်နှာငယ်များဖြင့်သာ
ရဟန်းမြတ်ကို ဝေးမောကြည့်နေကြရာ
၏။ အရိုးစုခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပိညာဉ်သား
တစ်ယောက်သည် ရဟန်းမြတ်နောက်
ကိုလိုက်မည်တက်ကဲပြုလုပ်နေသည်။

ရဟန်းမြတ်သည်ထင်သာမြင်သာ
သော လရောင်အောက်မှပင် ယာယီ
သီတင်းသုံးတော်မူရာ ကျောင်းသစ်ကံး
သို့ ဆက်လက်ကြွမြန်းတော်မူသည်။

ရဟန်းမြတ်သည် ရွာတံခါးဝသို့
ရောက်လာသည်။ ရွာထဲ ဝင်ခါနီးတွင်
နောက်ဘက်မှ တဖုတ်ဖုတ် ပြေးလာ

သော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်
ရပ်တန့်၍ နေတော်မူသည်။

“အရှင်ဘုရား - အရှင်ဘုရား ခေတ္တ
ရပ်တော်မူပါ - ဘုရား”

တစ်ကိုယ်လုံး ခရုစိုက်ကာ ဇော
ယောင်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မောပန်း
တကြီး ပြေးဝင်လာသော ဆယ့်ခြောက်
နှစ်ခန့်ရှိ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၊
လူငယ်ကလေးသည် ရဟန်းမြတ် ရှေ့
တော်မှောက် ရောက်သည်နှင့် ခူးတုပ်
တတ်ပြုကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။ လူ
တစ်ယောက်နှင့် မတူ၊ မျောက်ဝံတစ်
ကောင်နှင့် တူသည်။

“အရှင်ဘုရား - တပည့်တော်ကို
တယ်တော်မူပါ။ တပည့်တော်ရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ကြည့်တော်မူပါဦး ဘုရား -
ဟီး - ဟီး - ဟီး”

လူငယ်ကလေးသည် ရှိုက်ကြီး
တင်ငိုယိုကာ သူ၏လက်မောင်းလက်
ဖျံများကို ရဟန်းမြတ် မြင်အောင်ပြသ
ရှာသည်။ မှန်ပေသည်။ ဖြူလင်းသော
လရောင်အောက်မှာပင် လူငယ်ကလေး
၏လက်မောင်း၊ လက်ဖျံ၊ ခြေထောက်ပါ
တောက် မျောက်တစ်ကောင်လို အမွှေး
ရွယ်ကြီးများ တစ်စတစ်စ ရှည်ထွက်လာ
တာ ဝံ့လွမ်းစပြုလာလေပြီကော။

ရဟန်းမြတ်သည် ကရုဏာဖြင့်
ကြည့်တော်မူသည်။ ထို့နောက် - ဦး

ခေါင်းတော်ကို ညင်သာစွာ ညိတ်လိုက်
ပေသည်။

“ဒကာလေး - ရှေးအတိတ်ကုသိုလ်
အကုသိုလ်တွေရဲ့ အကျိုးဆက်တွေ
ပေါ့ကွယ်၊ ဦးဇင်း ဒီသုသာန်မှာ ခူတင်
ထိုင်ဦးမှာပါ။ တရားရေအေး တိုက်တွေ
ဦးမှာပါ။ ဒကာလေး လာခဲ့ပါ။ မကျွတ်
မလွတ်ဝေနေယျအပေါင်းကို ပင့်ဖိတ်ဦး
တရားဟောပါ့မယ်”

“တင် ပါ ဘုရား - တပည့်တော်
ဆက်ဆက် တရားနာယူပါ့မယ် ဘုရား”

“ကဲ - ကဲ - မူရင်းနေရာကို စိတ်ချမ်း
မြေ့စွာ ပြန်သွားနိုင်ပါစေ ဒကာလေး
ဒကာလေး ကျောင်းထဲ လိုက်ဝင်လိုစေ
ဘူး။ ကျောင်းစောင့်နတ်တွေ လက်ခံမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ပြန်ပေတော့ကွယ်”

ကောင်ကလေးသည် ပင်ပန်းကြီး
စွာ တစ်ချက်ရှိက်ငိုလိုက်ကာ ဖျက်ရည်
စက်လက်ဖြင့် ပြန်ထွက်သွားရာသည်။
အမှောင်ထုထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ရဟန်းမြတ်သည် ဦးခေါင်းတစ်ဆင့်
ဆတ်ညိတ်ကာ တည်းခိုရာကျောင်း
မီသို့ ပြန်လည်ကြွချီတော်မူလာသည်။

ရှင်ဝိမလသည် သက်တော်အစိတ်
နေသာ ရှိသေးသည့် သွေ့ရပ်ညာတတ်
ရဟန်းမျိုးတစ်ပါး ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဦး
တည်းသော သားဖြစ်ကာ လူ့ဘဝက
မိဘနှစ်ပါးမှာ မော်တော်ကား အက်စီး
အိုင်ဖြင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားကြ
ရာမှ သံဝေဂရကာ ရဟန်းတောင်သို့
ဘူးပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိဘက ငွေကြေးချမ်းသာ ပြည့်စုံ
သည်။ ရန်ကုန်ရှိ တာမွေဈေးတွင် ရွှေ
ဆိုင်ရှိသည်။ မိဘနှစ်ပါး၏ တွယ်မှီရာ
ရောက်ရာဘုံဘဝကို လိုက်လံရှာဖွေရင်း
အကျွတ်တရားရရှိစေရန် တရားရေအေး
တိုက်ကျွေးသည်။ မိဘကျေးဇူးသိတတ်
သည့် သားမြတ်ရဟန်း ဖြစ်သည်။ ယခု
အခါ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများကို တူမများ
နှင့် လွဲအပ်ကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ နာမည်
ကြီးသော သုသာန်များကို ရွေးချယ်ကာ
သုသာန် ခူတင်ဆောင်နေခြင်းပင် ဖြစ်
ပေသည်။

ယခုလည်း ဦးဇင်း ရှင်ဝိမလသည်
ဇာပုခြံနယ် ရွာကလေးတစ်ရွာရှိ လွန်
မင်းစွာ ကွင်းကြမ်း၊ သုသာန်ကြမ်းသော
နေရာသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
ရွာဦးဆရာတော်ကို အကျိုးအကြောင်း

ရှင်းပြကာ ပထမဦးစွာ သုသာန်သို့သွား
၍ မေတ္တာပို့၊ တရားရှုမှတ်နေခြင်းပင်။

ရှင်ဝိမလသည် ဆရာတော်အား
အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားတော်
မူခဲ့ပြီးပြီ။

“ဆရာတော်ဘုရား - တပည့်တော်
ပရိယတ္တိဘက်မှာ မတတ်ကျွမ်းပါဘူး
ဘုရား။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့
ဝိညာဉ်တွေကို လှည့်လည်ရှာဖွေရင်း
ပဋိပတ္တိကို အားသန်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား။
တပည့်တော် အာနာပါနဲ့ပါ ဘုရား။
တရားအားမထုတ်ခင် မေတ္တာပို့၊ မေတ္တာ
သုတ်ကို အဖန်ဖန် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်
ပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်သည် ဦးခေါင်းတစ်
ချက် ညင်သာစွာ ညိတ်သည်။

“ဦးဇင်းရဲ့ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်
တို့ကို တွေ့ခဲ့ပြီလား”

ရှင်ဝိမလသည် ဦးခေါင်းကို တည်
ငြိမ်စွာ ညိတ်ရင်း...

“တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ ဘုရား။ ရုတ်တရက်
ကွယ်လွန်သွားကြတော့ သားကို စွဲလမ်း
စိတ်နဲ့ပဲ အိမ်ရှေ့က ဘန်ဒါပင်ကြီးမှာ
တစွေကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပါတယ်။
တပည့်တော် သံဃာဘဝနဲ့ အာရုံမှာ မြင်

တွေ့ပြီးတရားဟောပရိတ်တရားနာတဲ့ အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာသနာခေါ်ပြီး လူ့ဘဝထက်မြင့်မြတ်တဲ့ဘုံတစ်ခုကို ရောက်ရှိသွားပါပြီ - ဘုရား”

ဆရာတော်သည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ပြောဆိုနေသည်။

“အော် - မိဘအပေါ် တကယ်မြင့်မြတ်တဲ့ စေတနာထားတဲ့မြတ်တဲ့ သားတောင်းရတနာပေပဲကိုး။ သာဓု - သာဓု - သာဓု - ခုဦးဇင်းသုသာန် ဓူတင်ဆောင်တဲ့ သင်္ချိုင်းဟာ တော်တော်ကြမ်းပါတယ်။ နေဝင်ပြီဆို ဘယ်သူမှ မဖြတ်ရဲကြဘူး။ မကျွတ်မလွတ် အပါယ်ဘုံသားတွေ အများကြီးရှိနေတုန်းပဲ။ အဲဒါသူတို့ ဘဝကျူးကောင်းအောင် ဦးဇင်းဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ်”

“မှန်လှပါ - ဘုရား။ တပည့်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ် - ဘုရား”

“ဦးဇင်း - ဒီကျောင်းမှာ ကြိုက်သလောက် သီတင်းသုံးနိုင်တယ်။ ဒီနေ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံလေး ပြောပြပါဦး”

“မကျွတ်မလွတ်တာတွေ အများကြီးပဲ။ ပရိတ်ရွတ်တော့ ရောက်ရာနေရာကနေရောက်လာကြပါတယ်။ အများ

ကြီးပါပဲ ဘုရား။ အများအားဖြင့် တိရစ္ဆာန်ခေါင်းနဲ့ လူ့ခန္ဓာကိုယ် ဘုံသားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွဲခေါင်းနဲ့ လူ့ကိုယ်၊ နွားခေါင်းဆိတ်ခေါင်းနဲ့ လူ့ကိုယ်တွေများပါတယ်။ ခေါင်းကြီးကိုယ်သေး ပြိတ္တာတွေ၊ မှုတ်တွေ၊ သဘက်တွေတောင်ပါတယ် ဘုရား။ ပြီးတော့ - ကလေးတိုးလိုး တွဲလောင်တဲ့ တစ္ဆေမိသားစုတွေတောင် ရောက်လာကြပါတယ် - ဘုရား”

“အိမ် - မှန်ပေတယ်။ ဦးဇင်းတူ ဘဝတုန်းက မိမိတို့ ပိုင်ဆိုင်ရာ ငွေကြေးကြရာ ကျွဲတွေ နွားတွေကို စိတ်စွဲလမ်းပြီး သေလွန်ကြတော့ တိရစ္ဆာန်ခေါင်းနဲ့ လူ့ကိုယ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့ကွယ်။ စွဲလမ်းမှု တကုန်ဟာ ကြောက်စရာကလား - ကိုယ်တော်”

“မှန်လှပါ - ဘုရား။ ရေနစ်သေတဲ့ ကောင်လေးဆိုရင် သေတာဘာမှ မကြုံသေးဘူး။ အကုသိုလ်စိတ်ကြီးခဲ့တော့ တစ်ကိုယ်လုံး အစွယ်တွေပေါက်၊ လှူလို အမွှေးရှည်ကြီးတွေတောင် ခေါင်းနေပါပြီ။ တပည့်တော်ကျောင်းပြန်တော့ ဝိသုဒ္ဓိပြီး လိုက်လာပါတယ်”

“သာဓု ကွယ် - သာဓု - သာဓု - သာသနာအကျိုး လူ့လောကအတွက်

တတ်စွမ်းသမျှ ဆက်လက်ပြီး သယ်ပိုးနိုင်ပါစေ။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးစည်ပင်စွဲ ဖြိုးတော်မူပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ - ဘုရား”

“အေးပါကွယ် - ကံ - ညဉ့်လည်း နက်လှပါပေကော။ ကျိန်းတော့ ကိုယ်တော်၊ စောစောကျိန်းပေတော့”

“တင်ပါ - ဘုရား”

ညဘက်မအိပ်ခင်က ပြတင်းပေါက်တံခါးကို စေ့ရုံစေ့ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေရာ အပြင်ဘက်မှ လေစိမ်းများ တသွင်သွင်တိုးတိုက်နေသည်ကို အိပ်ပျော်သွားစဉ် သိခဲ့တော့။ လေတိုးသံသည် တီးတိုး ရေရွတ်သံလိုလို၊ ငိုညည်းသံလိုလို၊ တောင်းပန်သံလိုလို ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အသိအာရုံကို ပူးတွဲစွာတုံ့ရှိသည်။

အိပ်မက်လိုလို ခံစားရသည်။ စေ့ထားသော ပြတင်းပေါက်တံခါးသည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ယောက် ဖွင့်လိုက်သလို ပွင့်ထွက်သွားကာ လေတွေ အေးမြလတ်ဆတ်သော လေစိမ်းတွေ ထရဟောဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရပြီး

အရှင်ဘုရား - အရှင်ဘုရားဟု အော်ခေါ်လိုက်လေသလား။ ညက သုသာန်ဓူတင်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ် သနားစဖွယ် ပရလောကသားများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကရုဏာဖြင့် စဉ်းစားရင်း ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်ခဲ့။

ခုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က နီးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရကာ ဖျတ်ခနဲ နီးသွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို မကြည့်မိကြည့်၍ မရမီ အမှောင်ထုပတ်ဝန်းကျင်တွင် နက်ရှိုင်းထူထဲသော အမှောင်ထု၊ အမှောင်ထုထဲတွင် ခန္ဓာတစ်ခုလုံး နေရာလွင့်နေသလို ခံစားရသည်။

ထိုအမှောင်ထုထဲတွင် စီးဝင်နှစ်ပျော်နေသလို ခံစားရသည်။ ရုတ်တရက် မျက်လုံးကို ဖွင့်နိုင်၊ ဖွင့်မရ၊ မိမိနှင့် မနီးမဝေးတွင် လူတွေရှိနေသလို ခံစားရသည်။ လဲလောင်းနေရာမှ ခေါင်းရင်းစားပွဲရှိ မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ကို ဝမ်းကာ ထွန်းရသည်။ မီးလင်းသွားတော့ အမှောင်နှင့် ကျင့်သားရနေသော မျက်ဝန်းကို အလင်းအောက်မှာ ကျင့်ရလေသည်။

ခဏကြာတော့ အလင်းမှန်မှန် အောက်မှာ ကျင့်သားရသွားတော့သည်။

ခြေရင်းအောက်ဘက်တွင်ကြုံကြုံ၊
ကလေးတွေ ထိုင်နေသော လူသုံး
ယောက်...။

ရဟန်းမြတ်ကို ဦးတင်ကန်တော့
နေသော လူသုံးယောက်သည် တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်
သည်။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ဖြင့် ထိုင်နေကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ဝဝဖြူဖြူ
လူတစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ဦးက...

ဦးခေါင်းတွင် ကျွဲခေါင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်
ကလူခန္ဓာကိုယ်နှင့်ယောက်ျားကြီးတစ်
ယောက်၊ အသက် (၃၀)ခန့်ရှိမည့် ခန္ဓာ
တို့ယ်အမျိုးအဆက်ဖြစ်သည်။

အနောက်ဘက်ကျကျတွင်ထိုင်နေ
သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်
တော့ မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ပဲရှိ
မည်ထင်သည်။ လှပသော ခန္ဓာကိုယ်
အမျိုးအဆက်၊ ပြည့်ဖြိုးသော အသား
အရေ၊ ကြည်လင်ရွန်းပသော မျက်ဝန်း၊
တောက်တောက်၊ ပိပြား၍ လှပသော
နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး။ သို့သော် သူမသည်
အဝတ်အစားမပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
တွင် အဝတ်ဆို၍ တစ်ချည်မျှင် တစ်ပင်၊
ပင်မတွေ့ရဘဲရှည်လျားနက်မှောင်သော

ဆံနွယ်များက နွယ်ပင်နွယ်ရိုင်းများ
သဖွယ်အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို
လုံခြုံစွာဖုံးအုပ်ထားသည်။ အဝတ်အစား
များထက်ပင် လုံခြုံသေသပ်စွာ ဖုံးအုပ်
ထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်တကား။

စတင်ခြေရင်းတွင်ထိုင်နေကြသော
အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
သိရှိချိတ်ဆက်မိဟန်မတူ။ သည်နေရာမှ
တစ်ပြိုင်တည်းလာဆုံကြခြင်းဖြစ်မည်။
ရဟန်းမြတ်သည် အသိအာရုံဖြင့် ဆင်
ခြင်ပြီးသည်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် လူ
သားစစ်စစ်များ ဖြစ်ဟန်မရှိဟု သဘော
ပေါက်သွားသည်။ ၎င်းတို့ သုံးဦးသည်
အလုပ်ပိတ်ထားသော အခန်းတွင်းသို့
မည်သည့်နည်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြ
သနည်း။ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုးဖြင့်သာ ဟင်
ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်မည်။ မြဲစောင့်
နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ ကျောင်းစောင့်နတ်
များပင် ခွင့်ပြုရဲရသည့် တန်ခိုးကြီးမား
သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြမည်မှာ မလွဲ
ပေ။

ရဟန်းမြတ်သည် စိတ်ကို တည်
ကြည်ငြိမ်းချမ်းစွာ တည်မတ်ထိန်းချုပ်
လိုက်ပေသည်။

“အသင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ-
ဆိုမိန့်ကြပါဦး”

အသက် (၆၀)ခန့် ဝဝဖြူဖြူ ခေါင်း
ပေါင်းကြီးနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကအလျင်စ၍ပြော
သည်။

“တပည့်တော်က - ဒီရွာကပါ
ဘုရား။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အစိတ်လောက်
နှလုံးရောဂါနဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ သူကြီး
ဦးဘစိပါ ဘုရား။ သူကြီး ဦးဘစိဆိုရင်
တစ်ရွာလုံးသာမက တစ်နယ်လုံးကပါ
သိပါတယ် - အရှင်ဘုရား။ ယခုထက်
တိုင်အောင် ဇနီး။ သားသမီး၊ မြေးတွေ
ရွာထဲမှာ ရှိနေပါသေးတယ် - ဘုရား။
သားသမီး ချစ်ခင်စိတ်စွဲပြီး မကျွတ်
မလွတ်ဖြစ်နေရတာ ဘုရား - ဘုရား
ကယ်တော်မူပါ - အရှင်ဘုရား”

အဘိုးကြီးသည် စကားမဆက်နိုင်
တော့ဘဲ တရှုပ်ရှုပ်အသံထွက်အောင်
ဟင်ဂိုရှိုက်နေလေသည်။ မည်သည့်စကား
မျှ ဆက်မပြောနိုင်ရှာတော့ပေ။

အတန်ကြာလျှင် ကျွဲခေါင်းနှင့် လူ
ခန္ဓာကိုယ်ပုဂ္ဂိုလ်နှုတ်မှစကားသံထွက်
လာသည်။ ရဟန်းမြတ်သည်အပါယ်ဘုံ
သားတစ်ယောက်၏ ဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲမှု
သံသရာကို အံ့သြစွာ ကရုဏာဖြင့် ဝေး
ကြည့်နေမိသည်။ တရားသံဝေဂနှင့်
ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ကာ မေတ္တာသုတ်ကို
ခွတ်ပွားနေမိပြန်သည်။

“တပည့်တော်က ဒီရွာနဲ့မြစ်ခြားတဲ့
ရွာကပါဘုရား။ တပည့်တော်ပိုင်ဆိုင်တဲ့
ကျွဲနွား။ သားသမီးတွေကို စိတ်စွဲပြီး
သေလွန်တော့ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်ပြီး
အရှင်ဘုရား မြင်နေရတဲ့ ကျွဲတစ်ပိုင်း
လူခန္ဓာကိုယ်တစ်ပိုင်းနဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲ
ခြင်းကြီးစွာ ခံနေရတာပါဘုရား။ တပည့်
တော်မှာလည်း ဒီဘဝမှာ ဘဝတူတွေ
ရှိနေပါသေးတယ် - ဘုရား”

“ဘယ်လိုဘဝတူတွေတဲ့”

“ကျွဲခေါင်းနဲ့လူခန္ဓာကိုယ် အပါယ်
ဘုံ သားတွေပါ ဘုရား။ ဒီဘဝက ဝဋ်
ကျွတ်အောင် တယ်မတော်မူပါ ဘုရား”

ကျွဲခေါင်းနဲ့ လူခန္ဓာကိုယ် ပုဂ္ဂိုလ်
သည်ပြားပြားဝတ်မျှရဟန်းမြတ်ကိုရှိခိုး
နေသည်။ ရဟန်းမြတ်သည်ကရုဏာဖြင့်
ဆင်ခြင်တော်မူပေသည်။ ထို့နောက်
အနောက်ဘက်ခေါင်းလုံးလုံးတွင်ထိုင်နေ
သော အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အမျိုးသမီး
သည် ရဟန်းမြတ်ကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီး။

“အရှင်ဘုရား - တပည့်တော်တ
တော့ ဒီဝန်ညင်းတန်းမြစ်ကြီးကို စော
ရှောက်ရတဲ့ မြစ်စောင့်နတ်သမီး ဖြစ်
တယ် - ဘုရား။ တပည့်တော် ဒီဘဝ
နေလာရတဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ပါ
အရှင်ဘုရား။ အရှင်မြတ်ရဲ့ မေတ္တာ

တရားတော်ပရိတ်တော်တွေကို နာယူဖို့
ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ် - ဘုရား၊
တရားရေအေး ချီးမြှင့်ပါ ဘုရား။ ရှိသေ
စွာ ခံယူပါမယ် - ဘုရား”

သာယာနာပျော်ဖွယ် အသံ၊ လှပ
ကြော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်
ဝေတ္တမျှ တွေဝေငေးမော စဉ်းစားနေ
စဉ် -

“စိတ်တည်ငြိမ်တော်မူပါ - ဘုရား၊
စိတ်တည်ငြိမ်တော်မူပါ - ဘုရား”

ဘေးမှကပ်၍ ပြောလိုက်သော
အသံကြောင့် အာနာပါနကို တင်းကြပ်
စွာ ရှုမှတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘဝင်
ထဲတွင် လှိုင်းထနေသောစိတ်တွေ ပြန်
လည်ငြိမ်သက် တည်ကြည်သွားပေ
သည်။

ပရလောကသားများသည် ရဟန်း
မြတ်ကို ငြိမ်သက်စွာ ဝတ်ပြုနေကြစဉ်
အပြင်ဘက်မှနေ၍ တံခါးကိုညှပ်သောစွာ
ခေါက်လိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

ရဟန်းမြတ်သည် နေရာမှထကာ
တံခါးချက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

တံခါးအပြင်ဘက်တွင် စိုးရိမ်
သကြီး၊ အံ့သြတကြီး မျက်နှာဖြင့် ရပ်

တန့်နေသော ဆရာတော်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ဆရာတော် ဘုရား - အမိန့်ရှိပြီ
ဘုရား”

ဆရာတော်သည် လက်ထဲမှာကိုင်
ထားသော မီးအိမ်ကို အနည်းငယ် မြှင့်
ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝေ့ဝေ့၍ အကဲခတ်
ကြည့်သည်။

“ဦးဇင်း အခန်းထဲက ယောက်ျား
အသံတွေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အသံ
တစ်သံ ကြားလိုက်ရလို့ လာကြည့်တာ
ပါ။ မနက် လေးနာရီပဲ ရှိသေးတယ်။
ထူးဆန်းတယ်ဆိုပြီး လာကြည့်တာမိ
ဦးဇင်း”

ရဟန်းမြတ်သည် ဦးခေါင်းကိုညှပ်
သောစွာ ညိတ်လိုက်လေသည်။

“မှန်ပါ - ဘုရား”

“ဘယ်သူတွေလဲ - ဦးဇင်း၊ လူတွေ
လည်း မမြင်ရပါလား။ ထူးဆန်းတယ်”

“ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ် ဘုရား။
ဟော - အခု - အရှင်ဘုရားကို ဦးတိုက်
ကန်တော့နေပါပြီ - ဘုရား”

ဆရာတော်သည် ထူးဆန်းအံ့သြ
ဟန်ဖြင့် -

“ဪ - ဟုတ်လား - မမြင်ရဘူး -
ပျောက်နေကြတယ်”

“ရှိနေပါတယ် - ဘုရား။ ရှိနေကြပါ
တယ်။ တပည့်တော်ကို တရားရေအေး
တိုက်ကျွေးဖို့ လာပင့်နေကြပါတယ် -
ဘုရား”

“ဟုတ်လား - ပရလောကသား
တွေပေါ့။ ဒါဆိုလည်း လိုက်သွားပေါ့ -
ဦးဇင်း၊ အင်း - တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။
သတိတော့ထားပါ။ အဲဒီ သုသာန်က
နာမည်ကြီးတယ်။ အခြောက်အလှန့်
ကြမ်းတယ်လို့ မြို့ပေါ်ထိအောင်သတင်း
ကြီးတယ် - ဦးဇင်း”

“ရပါတယ် - ဘုရား။ တပည့်တော်
က ဘုရားသားတော်ပါ - ဘုရား”

ဆရာတော်သည် ဦးခေါင်း တစ်
ချက်ညိတ်ကာ မီးအိမ်ကို လျက် ပြန်
ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် မြစ်စောင့်နတ်
ဒေဝီထံမှ သာယာဆွတ်ပျံ့သော အသံ
သည် ကြည်လင်၍ မြို့ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“အရှင်ဘုရား - ဒီအနီးအနား တစ်
ဝိုက်နေရာတွေ၊ သုသာန်တွေမှာ မကျွတ်
မလွှတ်တဲ့ သူတွေ၊ ဘဝဝင်ကြွေး ပေး
ဆပ်နေရတဲ့ သူတွေ အများကြီးပါ -

ဘုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့ သီလဂုဏ်
သမာဓိဂုဏ်၊ မေတ္တာတရားတော်တွေ၊
တရားရေအေး တိုက်ကျွေးပြီး သံသရာ
ဝဋ်ဆင်းရဲက ကယ်မတော်မူပါ”

ရှေ့မှ ကျွဲခေါင်းနှင့် လူခန္ဓာတို့ထံ
ပုဂ္ဂိုလ်ကခေါင်းညိတ်လျက် -

“မြစ်စောင့်ဒေဝီ ပြောတဲ့အတိုင်း
တပည့်တော်တို့လည်း လိုလားတော်
ပါတယ်။ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းပါ -
ဘုရား”

“မှန်ကန်ပါတယ် - ဘုရား”

ခေါင်းပေါင်းနှင့် အဘိုးကြီးက ဝံ
ပြောသည်။ ရဟန်းမြတ်သည် မည်သည့်
စကားမျှ ခွန်းတုံ့မဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်သက်
နေလိုက်ရာ အခန်းကလေးသည် အသံ
မဲ့စွာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ရဟန်းမြတ်ဆီ
ကြည်လင်သော အသံထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“ကျွန်ုပ် သင်တို့၏ လိုအပ်ဆန္ဒ
တတ်နိုင်သ၍ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်
ဒကာတို့”

ကြမ်းပြင်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်
နေသော သူတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
သွားကြ၏။

“ဝမ်းသာလှပါတယ် - ဘုရား”

“ဖော်ပြမတတ်အောင် ကျေနပ်

မိတ် ဖြစ်ရပါတယ် - ဘုရား”

“သင့်လျော်လှပါတယ် - ဘုရား”

သူတို့သုံးဦး၏ မျက်နှာများတွင် အပြုံးရိပ်များသည် ဟန်မဆောင်နိုင် လောက်အောင် ပေါ်ထွက်လာတော့ သည်။

“ဘယ်အချိန် သင့်လျော်မည်လဲ - အကောတို့”

ခေါင်းပေါင်းနှင့် အဘိုးကြီးဆီမှ ဝမ်းသာလို့ကဲလို့သော အသံထွက်ပေါ် လာသည်။

“ပရလောကသားတွေ စုံလင်တဲ့ ညအချိန်ဆိုရင် ပိုပြီးသင့်မြတ်ပါတယ် ဘုရား။ ညဆယ်နာရီဆို အားလုံးအစာ ရွာထွက်ပြီး နေရာဒေသအသီးသီးကို ဖြန်လာကြတော့ အဲဒီအချိန်လောက် ဆိုလှုံလောက်ပါပြီ - ဘုရား”

ရဟန်းမြတ်သည် ခေါင်းတစ်ချက် ခြိတ်သည်။

“ကျွန်ုပ် မုချမသွေ ဆက်ဆက်ကြ မည်။ ကျွန်ုပ် သချိုင်းမြေ၏ ဓူတပ် ဆောက်တည်ရာနေရာသို့ သင်တို့အား ဦးလှာရောက်ကြရန် စုဝေးကြ အကော တာမတို့”

သုသာန်မြေထဲမှ တောစိုးသစ်ဝင်ကြီးများ၊
ရောမတူညီဝင်နှင့် ငှောင်ဝင်ကြီးများသည်
ရှည်လျားစွာစာဖတ်သော သူတို့၏
ကိုင်းခက်ကိုင်းဖိုး လက်ထဲများဖြင့်
အပ်ညာယိမ်းထိုးနှောက်ချီပင့်ပကာ
စာသုံးငှာကြပေသည်။

သစ်ရွက်ချင်း၊ သစ်တိုင်းချင်း၊
ပွတ်တိုက်ရွှေလျားသံစာ ရယ်စောသံလိုလို၊
ညည်းညူသံလိုလို ထင်ယောင်စူးမြစ်ကာ
ညတို ပုံမျှငှာစာဖတ်သောအခါများ
ဇေဇေသည့် ...

မြစ်စောင့်နတ်ဒေဝီထံမှအသံထွက် လာပြန်သည်။

“အရှင်ဘုရား - တပည့်တော်မ အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စား မေတ္တာရပ်ခံချင် တာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အရှင်ဘုရား - ဝရိတ်တရားတော်တွေကို ရွတ်ဖတ်တဲ့ အခါမှာဘီလူးတစ္ဆေဘေးလွတ်ကင်းတဲ့ ရတနာသုတ်တော်နဲ့အာဇာနည်သုတ် တော်ဖြစ်တဲ့ နတ်ကြမ်း၊ ဘီလူးကြမ်း၊ သရဲတစ္ဆေ ဖုတ်ပြိတ္တာဆိုးတွေ ထွက် ပြေးစေတဲ့ အထက်ပါသုတ်တော်တွေ တို့မရွတ်ဘဲချန်လှပ်ထားစေချင်ပါတယ် ဘုရား။ အဆိုပါသုတ်ဂါထာများ ရွတ် လိုက်ပါက အားလုံးအထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးကုန်ပါမည် ဘုရား”

ရဟန်းမြတ်သည် ဦးခေါင်း တစ် ညိတ်ညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီ - ကျွန်ုပ် မင်္ဂလသုတ် တော်၊ မေတ္တာသုတ်တော်၊ မောရသုတ် နေသုတ်တော်တို့ကို အဓိကရွတ်ဆို ခွားများပြီးသကာလ သင်တို့အားတရား နိဗ္ဗာန်တော်မူပါမည်။ ကျွန်ုပ်အသက်ကို ထာနမထားဘဲ ဘုရားရှင်၏ သားတော် ဗီဇီ တတ်အားသ၍ စွမ်းဆောင်ပေးပါ မည်။ စိတ်ချတော်မူပါ။ သင်တို့ ပြောဆို ထားသည့် မနက်ဖြန် ည(၁၀)နာရီ

ကျွန်ုပ် ကြွလာပါမည်။ သင်တို့အားလုံး စုံလင်စွာ စုဝေးဆော်ဩထားအပ်လော့ အကောတို့”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် - ဘုရား”
“ကောင်းပါပြီ - အကော၊ အကောမတို့”

ညကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ လကားရွန်းမြတောက်ပလှသည်။ အပြာ ရောင်ကောင်းကင်၏ မျက်နှာကြက်ပေါ် တွင် ဝိုးအိမ်မျှင်တွေ ဂွမ်းခိုင်စလို တိမ် တစ်အုပ်သည် ငြိမ်ငိုက်နေသည်။ တိုး ဝေးဝေးတစ်နေရာတွင် မြစ်ပြင်သည် တိုးသွားစီးပျော့ရင်း လရောင်အောက် တွင် လဲပြိုကျနေ၏။ မြစ်၏ ရေဆင်း ပေါက်တစ်နေရာမှ တစက်စက်ကျနေ သောရေစီးသံသည်စန္ဒယားလုံးကောက် သံလို။ တစ်ခါတစ်ရံ အစာရှာထွက် သော ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်တလေ၏ အသံ ...။

လဝန်းသည်တဖြည်းဖြည်းကောင်း ကင်နံရံကို တွားတက်လာ ...။

မြစ်ရေပြင်မှ ဆွတ်ပျံ့သော သန့်ရှင်း သည့်လေက လေရွှန်သံအေးလျက်။

တိမ် - တိမ်ချင်း၊ လေ - လေချင်း၊
 ပန်းရန်ချင်း ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်၊
 ရှင်ဝိမလသည် နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကို
 ပခုံးပေါ်တင်ကာ သင်္ချိုင်းမြေတွင်းသို့
 ကျောရေစွာ ကြွရောက်လာသည်။ ဖြူ
 လင်းသော လရောင်သည် သင်္ချိုင်းမြေ
 တွင်းသို့ဝတ်မှုန်ကြဲဖြန့်ထားသည်။ လေ
 ပြင်းတစ်ချက်ခန့် ဆောင့်တိုက်လိုက်
 သည်နှင့် သစ်ရွက်များသည် လှုပ်ရှား
 ခြင်းကြောင့်သွားကြကာညာသံပေးလိုက်
 သော ဝိညာဉ်သားများ၏ အသံနှင့်
 သဏ္ဌာန်တူပေသည်။ လေထုထဲတွင်
 ညီရိုရို ပုပ်အက်အက်ရနံ့သည် သိပ်
 သည်းနက်ရှိုင်းစွာဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေကို
 အနံ့ဌာရုံအဖြစ် သရုပ်ဖော်နေပေ၏။
 သုသာန်မြေထဲရှိ တောစိုးသစ်ပင်
 ကြီးများ၊ ရောမကုက္ကိုပင်နှင့် ညောင်ပင်
 ကြီးများသည် ရှည်လျားကောက်ကွေး
 သော သူတို့၏ ကိုင်းခက်ကိုင်းရိုး လက်
 တံများဖြင့် ဘယ်ညာယိမ်းထိုးမြှောက်ချီ
 ပင့်မကာ ကခုန်နေကြပေသည်။ သစ်
 ရွက်ချင်း၊ သစ်ကိုင်းချင်း ပွတ်တိုက်ရွေ့
 လျားသံက ရယ်မောသံလိုလို၊ ညည်းညူ
 သံလိုလို ထင်ယောင်မှားဖြစ်ကာ ညကို
 ဝိုင်း မှောက်မှားချောက်ချားစေလေ
 သည်။

ညီရိုရို ပုပ်အက်အက်ရနံ့သည်
 လေထုထဲတွင် မျောပါလာသည်။ ရှင်
 ဝိမလအဖို့ သုသာန်ပေါင်းရံ ဓူတင်
 ဆောင်လာပေရာ သည်လိုရနံ့မျိုးထဲ
 ရိုးအိန်နေပေပြီ။ မဆန်းကြယ်တော့၊
 “အိုး - ပူး - ပူး”
 သုသာန်ပျော် ခွေးတစ်ကောင်၏
 ရုတ်တရက် စူးစူးပါးပါး အူလိုက်သံ၊ ရှင်
 ဝိမလသည် အကြည့်ကို တည်ငြိမ်စွာ
 လိုက်မိသည်။ အရိပ်မည်းကြီးများ၊ အနီ
 ခြုံကြီးများသည် နေရာအနှံ့လှုပ်ရှားစပြု
 လာကြသည်။ ယင်းတို့သည် ရဟန်းခြင်း
 နောက်သို့လိုက်လာကြပေပြီကော။
 ထိုစဉ်ခေါင်းပေါင်းနှင့်အသားဖြူ
 ဝဝအဘိုးကြီးသည် ရဟန်းမြတ်ရှေ့တွင်
 ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက်
 ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။
 “ဟေ့ - ဟေ့ - ဦးဇင်းစိတ်အနောက်
 အယုက်ဖြစ်အောင်၊ မျက်စိနောက်
 အောင် မနေကြနဲ့၊ ဆူညံ ဆူညံလည်း
 မလုပ်ကြနဲ့ကွာ၊ ခပ်ဝေးဝေးနေကြတယ်၊
 ဦးဇင်း တရားဟောမှ လာခဲ့ကြ၊ နေကြ၊
 ဦး - ထိပ်နီမျိုးဖော်၊ နားရွက်ကားတာ
 မောင်မြင့်တို့ကို ပြောလိုက်ကြတယ်၊
 ဒီဒေသတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ အမွှေးဆိုင်
 အလှဆုံးပန်းတွေကိုရှာပြီး ဦးဇင်းတရား

ဟောမယ့် အုတ်ဂူပေါ်ဘေးပတ်ပတ်
 ဆည်တွေပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းကြလို့ပြော၊
 ချန်တဲ့ ချိုကားတာတော၊ ခေါင်းကြီး
 သုယောင်နီတို့ပါကူညီကြ၊ မြန်မြန်လုပ်
 ခြေဟေ့၊ ရဟန်းမြတ်သုသာန်မြေထဲကို
 ခြံချီလာပြီ”
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဤသင်္ချိုင်းမြေ
 တွင် ဩဇာတိက္ကမကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်
 ဦးဖြစ်ပုံရသည်။ သူ၏စကားဆုံးသွား
 သည်နှင့် ခေါင်းကြီးကိုယ်သေး၊ ခေါင်း
 သားလူပုကလေးများစသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ
 သည် လှုပ်ရှားယောက်ယက်ခတ်မျှ ပျာ
 ယောင်ခတ်သွားကြကာ သင်္ချိုင်းမြေ
 ဖြင့်ပသို့ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာပျောက်
 သွယ်သွားကြလေသည်။
 ရဟန်းမြတ်သည် ပရလောကသား
 များ စိမ့်နေရာချပေးမည့် နေရာတွင်
 နိုင်ရမည်ဖြစ်ပေရာ ရုတ်တရက်မထိုင်
 ခြင်းသေးဘဲ သုသာန်မြေတွင် စင်္ကြံ
 သောက်လျက် ဟောပြောရမည့်တရား
 ဆော် အစီအစဉ်ကို ချမှတ်လျက် ရှိ
 သည်။
 မိနစ်ပေါင်းများစွာကြာသွားသည်။
 ထိုစဉ် ကျွဲခေါင်းနှင့် လူ့ခန္ဓာကိုယ်
 သာကျားကြီးသည် ရဟန်းမြတ် ရှေ့
 ဆက်မှောက်တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာ
 သည်။

“အရင်ဘုရား - သုသာန်မြေအစွေ
 ဘက်အုတ်ဂူပေါ်ကို ကြွတော်မူ”
 ကျွဲခေါင်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရွှေ
 လမ်းပြကာ ရဟန်းမြတ်ကို ကူညီစေ
 ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ သုသာန်မြေ
 သည် ရှေးကျသော သုသာန်မြေဟောင်း
 ဖြစ်သည့်အတိုင်း အုတ်ဂူ အပျက်အစီး
 များ ခနော်ခနဲ ပွတ်တိုက်များ၊ မွတ်ကြဲနေ
 သော မြေပုံမို့မို့များ၊ တွင်းချိုင့်များ၊
 ဆူးနွယ်ချုံ့ပုတ်များသည် သုသာန်မြေ
 အနှံ့ ပြန့်ကြဲလျက်ရှိသည်။ လက်ဖျံရိုး
 တစ်ချောင်းသည် ထောင်မတ်လျှောက်
 လူသွားလမ်း မထင်မရှား မိုန်မိုန်တွင်
 ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျနေ၏။
 ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမြှုပ်ပြီးခါးမြေပုံတို့
 ယက်ထုတ်သံကြားနေရ၏။ ငဲ့စောင်း၍
 ကြည့်လိုက်သောအခါ တောခွေးတစ်
 ကောင် မာန်ဖီကာ ဒေါသတကြီး ယက်
 ထုတ်နေခြင်းဖြစ်ကာ မြေကြီးခဲတွေ
 တဖွားဖွား လွင့်ပျံ့နေသည်။
 အေးမြသောလေပြင်းတစ်ချက်က
 ဆောင့်၍ တိုက်လိုက်သည်။ ဝန်းခနဲ
 မြည်သံနှင့်အတူ ဇရပ်ခေါင်းမိုးတစ်ခုလုံး
 တဝန်းဝန်း တဆတ်ဆတ် တုန်ခါသည်။
 သံချက်ချောင်နေသော သွပ်ခေါင်မိုး၏
 အသံမြည်သံပင် ဖြစ်သည်။
 “ဦးဇင်းကြွလာပဟေ့”

“ဘေးဖယ်ကြ - ဘေးဖယ်ကြ အနံ့
အသက်ဆိုးတဲ့ ကောင်တွေ၊ ပုံဆိုးပန်း
ဆိုးကောင်တွေ - ဦးဇင်း၊ စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်အောင် သိပ်မကပ်ကြနဲ့”

“ဦးဇင်း - ဒီဘက်ကြွပါ - ဘုရား”

အရိပ်ဖြူဖြူကြီးတွေက အုတ်ဂူ
တစ်ခုပေါ်သို့ ထိုင်ရန်လမ်းညွှန်ပြသည်။
ရဟန်းမြတ်လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်အုတ်ဂူ
တစ်လံကွာခန့်တွင် လတ်လတ်ဆတ်
ဆတ်အသားတွေပွဲကြွေခါစလူဦးခေါင်း
တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဦးခေါင်းခွံ
ကြီးသည် ပက်လက်လန်နေကာ ဝေါ
ထွက်နေသော သွားကြီးများဟစ်ဖြင့်
လရောင်အောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား
တွေ့လိုက်ရပေသည်။ မျက်လုံးဟောက်
ပက်ဟနေသော ရုပ်ကြွင်းပါးစပ်ကြီးက
တစ်စုံတစ်ခုကို ဖွင့်ဆိုတောင်းပန်စကား
ပြောနေသည့်နယ်။

ရဟန်းမြတ်သည်စိတ်ကိုတည်ငြိမ်
စွာ ဆောက်တည်ကာ အာနာပါနကို
ရှုမှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်စိကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းပေါင်းနှင့်
လှုပ်ကြိုးသည် ရဟန်းမြတ်နှင့် အနီးဆုံး
နေရာတွင် ရပ်နေသည်။

“ဦးဇင်းဘုရား - ဒီအုတ်ဂူပေါ်မှာ
ထိုင်တော်မူပါ - ဘုရား”

လရောင်မွှေးနုအောက်တွင်ထိုင်
ရမည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော
အခါရင်ထဲမှာ ဖြန်းခနဲ အံ့သြရင်ခုန်သွား
သည်။ ကြည့်စမ်း - မွှေးပျံ့သော ပန်းရောင်
တွေနှင့်အရောင်အသွေးစုံလင်လှသော
ပန်းတွေပါလား။ ပန်းများသည် မွှေး
ကာ အုတ်ဂူမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထင်
မှိတ်ခန့်ထူထည်ဖြစ်ကာ ပန်းမွှေရာထဲ
ဖြစ်နေပေသည်တကား။

အော် - စောစောက ပရလောက
သားတွေ သွားရောက်ရှာဖွေယူဆောင်
ကာ အုတ်ဂူပေါ်တင်လှူထားတာပဲ ဖြစ်
ရမည်။

ရဟန်းမြတ်သည်လမ်းညွှန်ပြသည့်
အုတ်ဂူပေါ်တွင် စက္ခုကျနေကြုံကို မျက်စိ
ထိုင်သည်။ လရောင်ကား တလွင်လွင်
မှိုင်းပြာလျက်ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ
ပရလောကသားများ စူးဆွတ်လာသော
ပန်းများဖြင့် မွှေးပျံ့လျက် ရှိပေသည်။
ညဉ့်နက်လာလေပြီမို့ အေးစိမ့်သော
အသံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြင်၍ထိုင်
သည်။

ညဉ့် (၁၀)နာရီရှိပေပြီ။ အုတ်ဂူ
မြင်ကွင်းသည်တစ်စတစ်စရှုပ်ထွေး
သည်။ အရိပ်ဖြူများ၊ ရှည်လျားသော
အရိပ်များ၊ အရိပ်မည်းကြီးများသည်

မျာယာခတ် ရွှေလျားလျက် ရှိသည်။
ရဟန်းမြတ်သည် ရွှေလျားနေသော
အရိပ်ပေါင်းစုံကိုအသာအရာလှမ်းကြည့်
လိုက်မိသည်။

ခန္ဓာကိုယ် စပါးပုတ်လောက်ရှိပြီး
ဦးခေါင်းက ဖရဲသီးပမာဏရှိပြီဟောများ။

ခြေလက်မပါ အသားတစ်ကြီးရှိ
ပြီဟောကြားများ။

ရောမဦးခေါင်းကြီးများဖြင့် အရပ်
နှစ်ပသာသာ တစ္ဆေလိုလို၊ မှင်စာလို
လိုအကောင်များ။

တစ်ကိုယ်လုံး နန္ဒင်းများ ဝါထိန်
အောင်လိမ်းကာ ကလေးငယ်ပေါက်စ
ကလေးကို ကိုယ်စီကိုယ်င ဖွေပိုက်ထား
သည့် မီးနေသည် တစ္ဆေများ။

လူဝံလိုလို၊ မျောက်ဝံကြီးလိုလို
တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးအမှင်များ ဖုံးအုပ်
နေသည့် တစ္ဆေများ။ အဝတ်အစား ခပ်
နုနုနမ်းလူပုဂ္ဂိုလ်တစ္ဆေများ။

ထန်းပင်အမြင့်ပမာရှည်လျားသည့်
တစ္ဆေများ။ သရဲကြီးများ။

ရာလိပ်ပမာကြီးမားသည့် နားရွက်
ကြီးများဖြင့် သဘက်ကြီးများ။

ပရလောကသား စုစုပေါင်း သုံးရာ
ကျော်ခန့် ရှိလိမ့်မည် ထင်သည်။ သူတို့
သည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ တိတ်တဆိတ်

ရဟန်းမြတ် သီတင်းသုံးနေရာ အုတ်ဂူ
ပတ်ပတ်လည်တွင် နေရာယူလိုက်ကြ
ပေ၏။ တချို့ မြေပြင်ပေါ်မှာ၊ တချို့ မြေပုံ
တွေပေါ်မှာ၊ တချို့ ချုံပုတ်ဘေးမှာ ပုံစံ
အမျိုးမျိုးဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြ
ပေပြီ။

ရဟန်းမြတ်သည် ကြွရောက်လာ
ကြသော ပရလောကသား၊ သရဲ တစ္ဆေ
စုတ်ပြီဟော ပရိသတ်ကို တည်ငြိမ်စွာဖြင့်
ပင် ဝေဝံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ရဟန်းမြတ် သီတင်းသုံးရာ အုတ်ဂူ
ရှေ့မြေပြောင်ပြောင်တွင် ခေါင်းပေါင်း
နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်။ ဟိုး - နောက်ဘက် ခပ်ဝေး
ဝေးတွင်တသီးတခြားထိုင်နေသော မြစ်
စောင့်နတ်ဒေဝီ။ သူမသည် ဦးခေါင်းကို
ငုံထားကာ ငြိမ်သက်နေပေသည်။

ရဟန်းမြတ်သည် မျက်မှောင်
ကြွတ်လိုက်မိသည်။

ကျွဲခေါင်းနှင့်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်ရောက်
နေပါလိမ့်။ ရဟန်းမြတ်သည် နီဒါန်းပင်
မချီနိုင်သေး။ ထိုစဉ် အုပ်စုကြီး၏
အနောက်ဘက်ဆီမှ ဆူဆူညံညံ အသံ
တွေဖြင့် ကသောကမျော ဝင်လာသော
ဆယ်ဦးခန့်အုပ်စု၊ ကျွဲအော်သံတွေ။

လရောင်အောက်တွင် ထင်ထင်
ရှားရှားမြင်နေရသည်။ သူတို့သည် နေရာ

ကြီးသုတ်များ ဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အားလုံး ကျွဲခေါင်းမျက်နှာ၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ချည်း အရွယ်စုံဖြစ်သည်။ ကျွဲမနှစ်ကောင်သည် ကျွဲပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို ခါးထစ်စွင်ချီကာ မြေပြင်ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ရုံရုံ ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွဲပေါက်ကလေးတစ်ကောင်က အလိုကျဟန်ဖြင့် မကျေမနပ် အော်နေသေးသည်။

“အရှင်ဘုရားနည်းနည်းနောက်ကျသွားပါတယ် ဘုရား။ ကျွဲပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ရေအိုင်ထဲ ဆင်းဆော့နေလို့ လိုက်ရှာနေရတာနဲ့ အချိန်လင့်သွားပါတယ် - ဘုရား။”

ရဟန်းမြတ်သည် ဦးခေါင်းတစ်ဖျက် ညိတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကြွရောက်လာကြသည့် အနိမ့်အမြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကရုဏာဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူပေသည်။ မိမိတို့၏ အတိတ်ကုသိုလ်ကံ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကုသိုလ်ကံတို့ကြောင့် ထူးဆန်းလှစွာသော ပုံစံအမျိုးမျိုး ဘဝကိုရောက်ရှိနေကြကုန်သော ပရလောကသားများကို တရားသံဝေဂဖြင့် ဆင်ခြင်ပြီး သကာလ သေခြင်းမရကာနိမိတ်ကို ပွားနေမိပေသည်။

ရှုတ်တရက် အသံတွေ ဆူညံလာသလို စံစားမိသည်။ ဓမ္မလက်သော လရောင်အောက်ဆီတွင် လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ဝင်လာသော အုပ်စုကြားမှ ကျွဲအော်သံတွေ ကြားနေရပြန်၏။

“ညံ့-ညံ့-ညံ့”

“နှီ-နှီ-နှီ”

“ညံ့-ညံ့-ညံ့”

ကျွဲအော်သံတွေ ပို၍ ဆူညံလာသည်နှင့်အမျှ မြေတွန့်သံတွေပါ ကြားလာရပြန်သည်။ မြေတွန့်သံတွေ ဆူသည်နှင့် “ဘွတ်-အံ-အူ-အံ” ဟူသော တွန့်သံများနှင့် အတူလူကိုယ်အရိုးသံနှင့် သတ္တဝါတွေ အုပ်စုလိုက် ရောက်လာပေသည်တကား။ အကောင်းဆုံးတစ်ရာမကသော မြေအုပ်စုကြီးသည် လေရွန်သံလိုလို၊ လေတိုးသံလိုလို အသံပေးကာ တရားသဘင်ဆီသို့ ဝင်လာကြလေပြီ။ ရဟန်းမြတ်သည် အာရုံစုစည်းကာ အသံတွေ လာရာသို့ ထူးမြှောက်ကြည့်လိုက်ပေသည်။ ရဟန်းမြတ်သည် အနည်းငယ် ကြောင်အသွားသည်။

လရောင်အောက်တွင် မြင်လိုက်သည် မြင်ကွင်းကား အုန်းပင်ဝင်း

မက ကြီးမားသည့် နီရဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ရောမမြွေကြီးများ၊ ပေါင်လယ်လောက်ရှိသည့် မြွေကြီးများ၊ လက်မောင်းလုံး၊ လက်ဖျံလုံး၊ လက်မ၊ လက်ညှိုး၊ အရွယ် မြွေပေါင်းစုံ အရွယ်စုံသည် ခုကြို၊ ဝူကြား၊ မြေပုံကြို၊ မြေပုံကြားမှ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ချုံပုတ်များကို ခြတ်သန်းတိုးတိုက်၍ လည်းကောင်း ဝင်လာကြကုန်သည်။

“နှီ-နှီ-နှီ”

“နှီ-နှီ-နှီ”

“နှီ-နှီ-နှီ”

မြွေများသည် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ကိုက်ခြင်း၊ တွန်းတိုက်ခြင်းပင် မရှိဘဲ အံ့ဩထူးဆန်းဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် ငြိမ်သက်ကာ ပါးပျဉ်းများကို ချရင်း ရဟန်းမြတ်တို့ ဝတ်ပြုနေကြလေသည်။ ထိုအခါမှ ရဟန်းမြတ်ကို ကြွရောက်လာကြသည့် ပရလောကသားများသည် ဝတ်ပြုကန်စော့ကြတော့သည်။

ရဟန်းမြတ်သည် အသံတွေတစ်ခေါက်ကြားမှ ပရလောကသားများကို ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ သမိုင်းမြေတစ်ခုစား ဗုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ သရတစွေများဖြင့် နေရာလပ်မရှိအောင် ပြည့်လျှံသွားတော့၏။

“ကဲ - အားလုံး ကြွရောက်လာကြတဲ့ ပရလောကသားအားလုံး တူညီပရိတ်တရားပဲ စတင်ချီးမြှင့်ပါ့မယ်။ ရှိသေလေးစားစွာ လေးလေးနက်နက် နာယူကြကုန်လော့”

ပထမဦးစွာ နမောတဿ ရွတ်ဆိုသည်။ ထို့နောက် နတ်ပင်ဂါထာ ရွတ်သည်။ နောက်တော့ မင်္ဂလသုတ်၊ မောရသုတ်၊ ဓနုသုတ် စသည်ဖြင့် ဝိသရင်းလင်းစွာ ရွတ်သည်။

နောက်ဆုံး မေတ္တာသုတ်တော်၊ ဒုတိယဗ္ဗိတင်မိစ္ဆတို့ဆိုသည်။

“ယဿန ဘာဝတော ယက္ခာ နေဝ ဒေသေန္တိ ဘိသနံ၊
ယဉ္ဇိ ဓေဝါနယုဉ္စန္တော၊
ရတ္တိန္တိဝ မတန္တိတော။

ရဟန်းမြတ်သည် မြန်မာပြန်အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါရှင်းလင်းဟောကြားတော်မူသည်။ ရင်ထဲအသည်း၊ နှလုံးထဲမှနေကာ မိခင်တစ်ယောက်က ရင်မှဖြစ်သော သားကို ချစ်ခင်စောင့်ရှောက်သောကဲ့သို့ စိတ်ကို နှစ်မြှုပ်ကာ မေတ္တာသုတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်လေသည်။

ထို့နောက် သံသရာဝဋ်ဆင်းနဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အကျိုးဆက်သွား နောက်ဆုံးတွင် မိမိပြုကျင့် လျာဒါန်းခဲ့သမျှသော ကုသိုလ်အင်္ဂါဘာဂကို (၃၁)

ဘုံရှိ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်
ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးများကို တိုင်တည်ကာ
ဝေနေယျသတ္တဝါ အပေါင်းအား အမျှ
ပေးဝေတော် မူလေသည်။

“ဤကုသိုလ် အနိဘာဂကို လူနတ်
ဗြဟ္မာသတ္တဝါနှင့် အပါယ်ဘုံသားတို့
အား အမျှပေးဝေပါသည်။ အားလုံးကြား
ဩဇာသမျှ...”

အမျှ - အမျှ - အမျှ - ယူတော်မူကြ
ထိုကုန်သော်...”

သုံးကြိမ်သုံးခါ အမျှပေးဝေတော်မူ
သည်။ အမျှဝေသံအဆုံးတွင် သင်္ချိုင်း
မြေပင်မက ကမ္ဘာမြေလွှာပင် အက်ကွဲ
ထုန်ဟည်းသကဲ့သို့ တစ်ခဲနက်သော
အသံလှိုင်းကြီးဖြစ်သည့် သာဓုခေါ်သံ
ကြီး ကြက်သည်းမွေးညှင်းထွယ်ပေါ်
ပေါက်လာသည်။

“သာဓု...”

“သာဓု...”

“သာဓု...”

အသံကြီးကား နှလုံးသွေး ဆူပွက်
စရာပင်ကောင်းလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ရှိ သစ်ပင်များ၊ သစ်ရွက်သစ်ခက်များ
တိုးခပ်ဝေးဝေးမြစ်ပြင်ကျယ် စသည်တို့
ပင်လှုပ်ရှားမှုများပင် ထူးခြားသွားသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။ သစ်ပင်သစ်ခက်များ

သည် လှုပ်ရှားမှုများ ငြိမ်မိတ်၊ မြစ်ပြင်
ကျယ်သည်စီးဆင်းနေသော ရေအလျဉ်
ပင်ရပ်တန့်၊ တိုက်ခတ်နေသော လေထု
ပင်ငြိမ်သက်ဝေးမော ကျယ်လောင်စူးရှ
သော အသံကြီးပင်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အသက်ကင်းဆွဲ
သလိုဖြစ်သွားကာ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ
အငွေ့ပျံ့ကာ ခန်းခြောက်သွားသလို ဖြစ်
သွားသည်။ ထိုစဉ် လွန်မင်းစွာ ထူးဆန်း
အံ့သြစရာကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ကြီး
တစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့လေ၏။

BURMESE
CLASSIC

ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝဋ်ဆင်းရဲကြီးစွာ
ခံစားနေရသည့် သင်္ချိုင်းမြေတွင်းမှ
အပါယ်ဘုံသား သရဲတစ္ဆေ ဖုတ်ပြိတ္တာ
များ၏ ဓန္ဒာကိုယ်များသည် စက္ကန့်ပိုင်း
အတွင်း ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်သွားသည်။
ရုပ်ရှင်ပြကွက်များကို မျက်လှည့်ဆန်
စွာ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားခြင်းပင်။

ဓန္ဒာကိုယ် အတ္တဘောနှင့် ပြိတ္တာ
များ၊ ဦးချိုနှင့် ရုပ်ဆိုးဆိုးမျက်နှာများ။

အမွေးအမှင်ထူသော သရဲများ
အပ်ပေါက်မျှပါးစပ်နှင့် ပြိတ္တာများ။

ထန်းပင်အမြင့်ပမာ တစ္ဆေကြီးများ
မှင်စာကလေးများ။

မြွေပြိတ္တာကြီးများ၊ ပြိတ္တာငယ်
ကလေးများသည် မူလအသွင်များနှင့်

အရက် ပျောက်ကွယ်သွားကြကာ လူ
သားပကတိပုံသဏ္ဌာန်များ ဖြစ်သွားကြ
သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“အမလေး...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဦးဝင်းရဲ့ကျေးဇူးပဲ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်”

သူတို့အားလုံးသည် မိမိတို့၏ ဓန္ဒာ
ကိုယ်များကို ငဲ့ကောင်းကြည့်ကာ ဝမ်းသာ
ကြ။ ပီတိဖြစ်ကြ ဟန်မဆောင်နိုင်
လောက်အောင် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။
ထိုသတ်၏ ခပ်ဝေးဝေးနောက်ပိုင်းကျ
ကျတွင် ရှိနေကြသော လူဓန္ဒာကိုယ်နှင့်
အွဲခေါင်းပြိတ္တာများ၏ ဦးခေါင်းနေရာမှ
အွဲခေါင်းများသည် လေထုထဲသို့ လွင့်
စဉ်ထွက်သွားပြီး ပကတိ လူဓန္ဒာကိုယ်၊
လူခေါင်းအတိုင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟာ - ဝမ်းသာလိုက်တာ”

အမွေးအမှင် ထူထူ သရဲတစ္ဆေများ
သည် အမွေးအမှင် များ ရုတ်ခြည်း
စပျောက်သွားကာ ပကတိ လူသား
အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်သွားကြပေသည်
တကား။ အဝတ်အစားတောက်တောက်
ထန်ထန် ကြည့်ပျော်ပျော်များ ဖြစ်သွား

ကြပေသည်တကား။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်သွားကြပေသည်
တကား။ သူတို့အားလုံးသည် ဖျော်ရွှင်
ကြည်နူးစရာပွဲတော်ကြီးတစ်ခုအတွင်း
သို့ ရောက်ရှိနေသူများပမာ ခံစားနေရ
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့၏ အသံများ
သည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံ
လာကြပြန်သည်။

ရဟန်းမြတ်၏ ဗုဒ္ဓတရားတော်များ
ဟောကြားသွန်သင်မှုကြောင့် ပရလောက
သားများ၏ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွား
မှုမှာ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလှ
သည်။

ထန်းပင်ပမာ ရှည်လျားသော အရပ်
ရှိသူ၊ ခေါင်းကြီးကိုယ်သေးပြိတ္တာ၊ ကိုယ်
ဓန္ဒာကြီးကြီး၊ ခေါင်းသေးသော ပြိတ္တာ
များ၊ မြွေပြိတ္တာ စသည်တို့သည် မမှတ်မီ
လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ရဟန်းမြတ်သည် ဖြစ်၊ တည်၊ မှတ်
တရားတော်ကို ဆင်ခြင်လျက် ငြိမ်သတ်
စွာ နေတော်မူသည်။ ထိုစဉ် ဖွေးဖွံ့သော
တောပန်းရနံ့များသည် သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခု
လုံးကို နေရာမလပ် လွှမ်းမိုးလာလေ
သည်။ တရားရေအေး မတိုက်ကျသော
ညိုစိုစို ပုပ်အက်အက်သင်္ချိုင်းမြေသည်

လရောင်ချွန်မြဲမြဲတို့ ကြံဖြန့်လျက် ရှိနေပြီး လရောင်မှူးမြို့သည် တစ်စတစ်စ ဖြူးလင်းလာသည်။

ထိုစဉ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော လူအုပ်ကို ဖြတ်ကာ ရုပ်ရည်သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော လူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ရဟန်းမြတ်ရှေ့တော်မှောက် ရောက်လာသည်။

“အရှင်ဘုရား - ကျေးဇူးကြီးလှပါသည် ဘုရား။ တပည့်တော် ခန္ဓာကိုယ်မှာ အမွှေးမှင်တွေပျောက်ပြီး အဝတ်အစားလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရပါပြီ ဘုရား။ တပည့်တော် ဒီရွာက မောင်တော်ကျော်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်ရဲ့ ဖိဘာတွေကို ကြောင်ကြားပေးတော်မူပါ ဘုရား။ ဒီထက်မြင့်တဲ့ ဘုံဘဝကို မကြာမီ သွားရပါတော့မယ် - ဘုရား။”

“ကောင်းပြီ - ဒကာလေး။ ကျွန်ုပ် အကြောင်းကြားပေးပေအံ့”

လူငယ်ကလေးသည် ရေနစ်သေဆုံးသော လူငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ လူငယ်ကလေးသည် အနောက်သို့ ပြန်ထွက်သွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လူငယ်ကလေးပျောက်ကွယ်သွားသော အခါ နောက်ထပ်ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဦးဆောင်၍ လူအုပ်စုတစ်စု

ရဟန်းမြတ်ရှေ့သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ် ရောက်လာပြန်သည်။ အယောက် နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိမည်။

“အရှင်ဘုရား - တပည့်တော် တွဲခေါင်း လူတိုယ်နဲ့ တစ္ဆေပါ ဘုရား။ ဗုဒ္ဓတရားတော်တွေ နာယူရသော အကျိုးကြောင့် ခံစားရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခတွေ ပျောက်ကွယ်ပြီး အစာရေစာ၊ အဝတ်အစား နေထိုင်စရာ ဗိမာန်ပါ ရရှိပါပြီ ဘုရား”

ရဟန်းမြတ်သည် ညင်သာစွာ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဝမ်းသာလှပါပြီ - ဒကာတော်”

ထိုစဉ် များပြားလှသော လူအုပ်ကြီး အလယ်ကောင်မှ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ခါတောက်ပထွန်းလင်းစွာဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အုပ်စုကြီးကို ဖြတ်ကာ ရဟန်းမြတ်ဆီသို့ ဦးရိုက်လာသည်။ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်များသည် နောက်ကျောဘက်သို့ နွယ်ပင်နွယ်ရိုင်းများသဖွယ် ဖြောင့်စင်း သပ်ရပ်စွာ လွင့်ဖြာဆင်းနေပေသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အနံ့အငြားမီးအလင်းများ ဖြာကျနေခြင်းပင်တည်း။ ပြီးတော့ - ကျောက်မျက်ရတနာ စီခြယ်ထားသော သရဖူကို ဆောင်းထားသေးသည်။ လရောင်အောက်တွင် ကျောက်

မျက်မျိုးစုံ စီခြယ်ထားသော သရဖူကို ဆောင်းထားသေးသည်။ လရောင်အောက်တွင် ကျောက်မျက်မျိုးစုံ စီခြယ်ထားသော ရွှေသားသရဖူမှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လက်နေသည်။ ပန်းနုရောင်ချိတ်ထဘီနှင့် အပေါ်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ထားသော လှပကြော့ရှင်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မိန်းမပျို။

“သင် မည်သူနည်း၊ ပြိတ္တာလော - နတ်ဒေဝတာလော”

ရဟန်းမြတ်သည် အံ့ဩစွာ မေးလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လေထုမဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်ကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ကြွရောက်လာကြသော ပရလောကသားများ၏ အာရုံစိုက်မှုသည် အဆိုပါအမျိုးသမီးထံသို့ စူးစိုက်ကြရောက်နေသည်။

အဆိုပါ အမျိုးသမီးသည် ရဟန်းမြတ်ကို ရိုသေစွာ ဝတ်ပြုရှိရိုးသည်။

“အရှင်ဘုရား - တပည့်တော်မက မြစ်စောင့်နတ်ဒေဝီပါ ဘုရား။”

ရဟန်းမြတ်သည် လွန်မင်းစွာ အံ့ဩသွားသည်။

“အသင်၏ အသွင်သဏ္ဌာန်သည် ယခင်က ဤသို့မဟုတ်။ ယခုတော့

အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တော့တယ် မျက်ရတနာ စီခြယ်သရဖူနှင့် ဆိုတော့ ကျွန်ုပ် မမှတ်မိတော့ပါ”

အမျိုးသမီးသည် ရှိရိုးလျက်ကာ -

“မှန်ပါသည် အရှင်ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပရိတ်တော်များ၊ အရှင်ဘုရား၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်တော်များကြောင့် အဆင့်အတန်းမြင့်မားကာ ဗိမာန်အဝတ်အစား အခြေအခံတို့ကို ရရှိပါပြီ - ဘုရား”

“ဝမ်းသာလှပါသည် ဒကာမကြီး”

“တင်ဖိုဘုရား - အရှင်မြတ်ရဲ့ ပရိတ်တော်တွေကို နာယူပြီး ဆိုးသွမ်းတဲ့ ဘဝဆိုးတွေက လွတ်မြောက်လာကြတာ သုသာန်အပြည့်ပါ။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးကိုလည်း အသိပေးလျှောက်ထားပေးပါ - ဘုရား။ ကျေးဇူးသားတွေတို့လည်း ပြောပြပေးပါ အရှင်ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ - အသင်မြစ်စောင့်နတ်ဒေဝီ”

မြစ်စောင့်နတ်ဒေဝီသည် ပြုံး၍ သောမျက်နှာဖြင့်...

“အရှင်မြတ် ဘုရားကို တပည့်တော်မနှင့် တကွ ကျွတ်လိုက်သူ၊ သကောင်း ဘဝမြတ်များကို အသီးသီး

BURMESE
CLASSIC

သွားကြသူ အပေါင်းက အရှင်ဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ ကျောင်းဝအထိ ဆီမီးပူဇော်ပြီး လိုက်ပို့ပါရစေ ဘုရား”

“ကောင်းလှပါပြီ - ဒကာမကြီး။ ယခုလည်း လမွန်းတည့်ချိန်ရောက်လာ ပါပြီကော။ ဦးဇင်းလည်း ပြန်ချိန်တန်ပေ ပြီ”

ရဟန်းမြတ် စကားဆုံးသည်နှင့် သုသာန်တစ်ပြင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ် သွားသည်။ ထိုစဉ် မီးရောင်တွေ တဖျပ် ဖျပ် လင်းလက်လာသည်။ ရဟန်းမြတ် သည် မည်သည့်စကားမျှ မဆိုတော့ဘဲ ပန်းပွင့်များ ခင်းထားသော အုတ်ဂူပေါ်မှ အသာအယာ ဆင်းသည်။

ရဟန်းမြတ်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် မီးရောင်များ နေ့ခင်းအလား လင်းထိန် ဝင်းပသွားခဲ့သည်။ ရဟန်းမြတ်သည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ကျောင်းဆီသို့ ကြွ မြန်းသည်။ လရောင်ဖြာဆင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် များပြားလှစွာသော မီးရောင်တန်းကြီးများသည် သုသာန်မှ ကျောင်းသစ်ကားထိ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိ သည်။ လင်းလင်းထိန်ထိန် တောက်ပ နေသည်။ မီးပဒေသာတန်းကြီးပင် ဖြစ်

သည်။ ထိုမီးတန်းကြီးသည် သုသာန်မှ ကျောင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့...။

အားလုံးသော ပရလောကသား များသည် ကျောင်းဝင်းထဲထိ မဝင်ကြဘဲ ရဟန်းမြတ်ကို ကျောင်းတံခါးဝထိ လိုက် ပို့ကြသည်။ ဝင်းထိန်သော မီးရောင်များ ကြောင့် ရွာသားများသည် ကျောင်းမီး လောင်ပြီထင်ကာ မီးကတ်၊ ရေပုံးများဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ နောက်ဆုံးမှ ကျောင်းမီးလောင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အခြား မှန်ကို သိရှိသွားကြကာ ညဉ့်နက်သန် ခေါင်မှာပင် ရွာလုံးကျွတ်ထွက်လာတာ ရဟန်းမြတ်ကို ဦးချကြည့်ညှိကြသည်။ ပူဇော်ကြပေသည်။

အဆိုပါ ဝင်းထိန်ထိန် တောက်ပ နေသော မီးရောင်တန်းကြီးသည် ကျောင်း လတ်မြို့နှင့် ဖျာပုံမြို့များမှပင် မြင်ကြရသော ရွာတွေတော့ မီးလောင်ပြာကျတုန် ပြိုဟု သက်ဆိုင်ရာမှ မော်တော်များဖြင့် ရောက်လာသောအခါ မီးလောင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ နာနာဘာဝများ၏ ကြည်ညို သဒ္ဓါမီးရောင်တန်းများဖြစ်ကြောင်းသိရှိ သွားကြကာ ရဟန်းမြတ် ဝိမလကိုယ် ရောက်ဖူးမြော်ကြည့်ညှိကြကုန်သည်။

» မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ